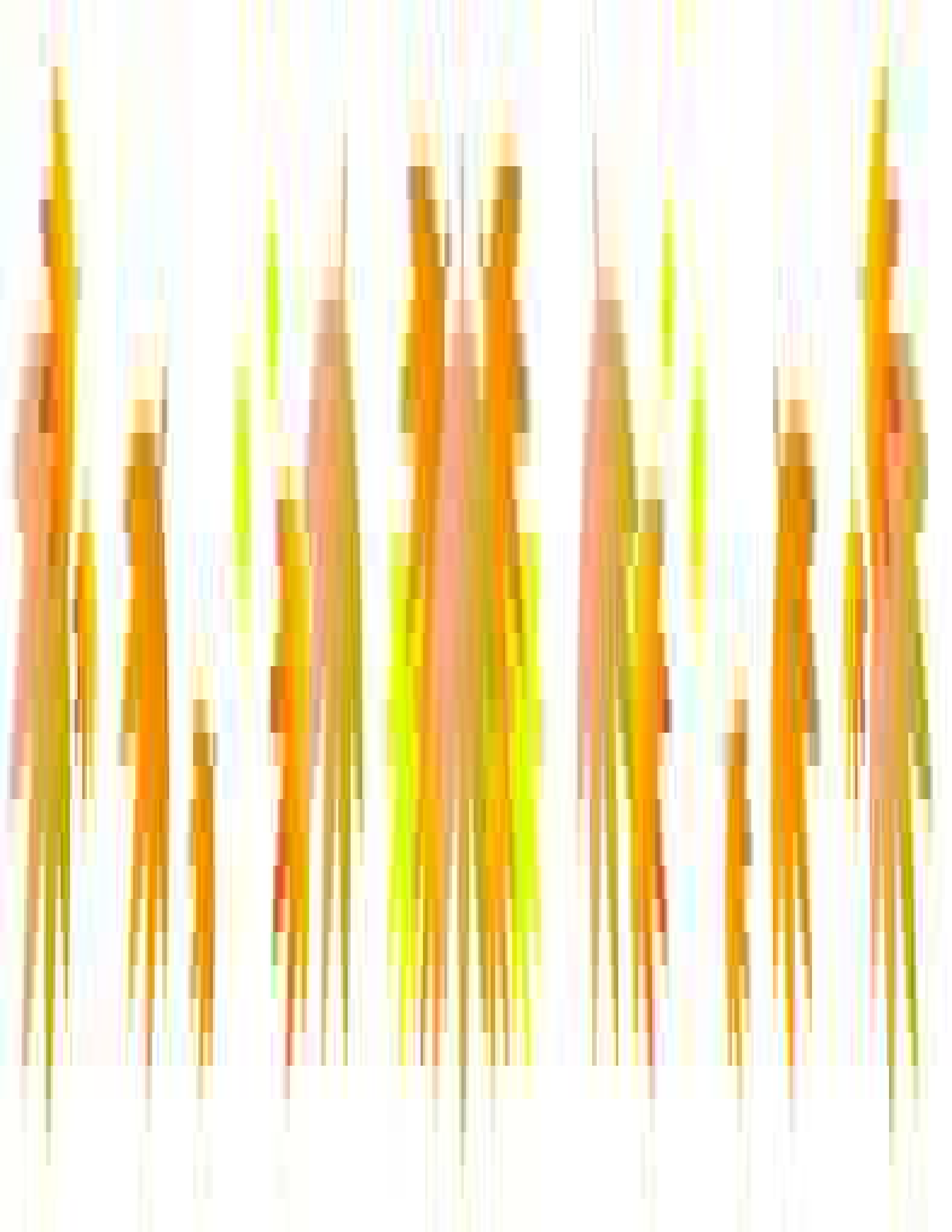

Thủy tinh trong suốt.

Minh Hiếu Khê

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Tập 1 - Lời giới thiệu

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

Tập 2. - Mặt trời rực rỡ nhất ngày đông CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

Tập 3. - Chuyện Thần Thoại. CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

PHẦN KẾT

Minh Hiếu Khê
Thủy tinh trong suốt.
Tập 1 - Lời giới thiệu

Là một cô gái sinh ra trong gia đình bình thường, thuộc tầng lớp trung lưu, nhưng may mắn, Minh Hiếu Khê được nhận vào học viện Quang Du, vốn là một ngôi trường quý tộc dành cho con cái của những bậc quyền quý, giàu có và tai to mặt lớn trong xã hội.

Minh Hiếu Khê xinh xắn, giỏi võ, trung thực, thật thà và có tinh thần nghĩa hiệp, biết bệnh vực người nghèo, kẻ yếu nên chiếm được tình cảm của nhiều bạn bè trong trường. Trong số đó, ba chàng trai Phong Giản Triệt, Đông Hạo Nam, Mục Lưu Băng, vốn là thần tượng sùng sững của các cô gái trong học viện, cũng phải gục ngã trước cô gái trong sáng và đầy cá tính Minh Hiếu Khê.

Sau nhiều va chạm, hiểu nhầm và đương đầu với khó khăn, vất vả, những tình cảm mới lớn chớm nở giữa ba chàng trai và cô gái trẻ. Lưu Băng đẹp trai, lạnh lùng như tên gọi, từ nhỏ đã quen sống trong bóng tối và khép kín, chợt một ngày nhận được tình yêu của Hiếu Khê như hơi ấm duy nhất của anh trên cõi đời. Trong khi đó Giản Triệt và Hạo Nam cũng nuôi giữ mỗi tình âm thầm, đơn phương.

Bên cạnh giọng văn nhẹ nhàng, hài hước, “sến” theo kiểu văn chương học trò, bộ sách còn hấp dẫn độc giả tuổi teen vì tiết tấu nhanh, với nhiều tình tiết gay cấn mang văn phong kiếm hiệp. Minh Hiếu Khê nhỏ bé, hiền lành, giản dị, nhưng lại vô tình rơi vào những cuộc truy đuổi, dọa nạt, ẩu chiến với các bang phái xã hội đen.

Và những lúc khốn đốn nhất, bên cạnh Hiếu Khê luôn có những người bạn, người yêu ra tay cứu giúp, sát cánh bên cô.

Ba tập sách làm nên một bộ truyện giải trí thú vị cho tuổi mới lớn, gửi gắm nhiều thông điệp bổ ích về trân trọng và gìn giữ tình yêu, sự cương trực, lòng dũng cảm.

Minh Hiếu Khê
Thủy tinh trong suốt.
CHƯƠNG 1

Thật tuyệt vời khi có một ngày đẹp trời đến vậy ngay giữa mùa hè oi bức này!

Trời trong xanh, mây trắng bay, gió hây hây. Thật là mát mẻ và dễ chịu.

Ngày đầu tiên đến trường mới, lại gặp hôn trời đẹp như vậy, xem ra mình gặp may đây.

Minh Hiếu Khê nghĩ thầm và hít hơi thật sâu, vui vẻ tiến bước về phía ngôi trường mới – Học viện Quang Du .

Chưa kịp tới cổng trường, Hiếu Khê đã phải tấm tắc khen. Trời ơi! Cổng trường sao mà đẹp thế không biết. Cột đá cẩm thạch như cao vút tận trời xanh. Những hàng chữ mạ vàng trên đó sáng chói cả mắt hết thấy mọi người, dù ở cách xa trường tới một khoảng đường.

Cô chắc lười, trời ơi, Học viện Quang Du hoành tráng thật, không hổ danh là học viện danh giá nhất của quần đảo Tủy Cảnh. Chả trách mẹ phải tốn rất nhiều tiền của mới đưa được mình vào học ở đây. Tuy không nở rời xa gia đình và bạn bè nhưng Hiếu Khê tin rằng mình là người có thể thích nghi được với điều kiện sống ở mọi nơi. Cô ưỡn ngực đi tiếp, chắc hẳn bước mở màn ở đây hẳn sẽ rất tuyệt diệu.

Đột nhiên, đầu óc cô chợt linh hoạt. Cái gì thế nhỉ?

Trên con đường mà mình vừa đi qua, hình như có chuyện gì đó... thật bất thường. Hiếu Khê rón rén như một con mèo, nép vào một góc quan sát. Cô nhìn thấy có mấy gã cao to vạm vỡ mặc veston đang vây quanh một cậu thiếu niên ốm yếu, điệu bộ không mấy thân thiện. Hiếu Khê nhăn mũi, cảm giác thật bất ổn. tình hình có vẻ không hay tí nào, cứ như sắp đánh nhau ấy. Chỉ cần liếc mắt qua, cô đã thấy đám người kia đích thị là dân xã hội đen, dù có mặc veston đạo mạo chẳng nữa. Hiếu Khê dám quả quyết, tất thấy bọn xã hội đen trên thế giới đều giống như nhau. Trước khi đến đây, cô có nghe nói xã hội đen ở đây hoành hành ngang ngược, coi trời bằng vung.

Không ngờ ngay ngày đầu tiên tới đây, cô đã chạm trán với chúng.

“1, 2, 3, 4 ...” – Hiếu Khê nhắm đếm số người để ước lượng khả năng đối phó. “Phải bình tĩnh, phải thả lỏng mới được... nhất định mình sẽ đánh tan chúng”, cô thầm nhắc nhở.

Với bản tính thích dẹp chuyện bất bình, trưởng thành từ võ quán Trường Thắng, được cha là chủ võ quán Minh Trường Hà – “Võ lâm đệ nhất cao thủ” đích thân dạy dỗ, thế nên Minh Hiếu Khê rất tự hào là từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đánh thua bất kỳ ai. “Giữa đường gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ” đã trở thành châm ngôn sống của Hiếu Khê bấy lâu nay.

Trong lúc Hiếu Khê đang lăm nhăm tính toán và sôi máu trước tội xã hội đen nọ, cô thấy đám người đó càng vây chặt lấy người thanh niên....Có phải chúng muốn đánh nhau không nhỉ? Chúng định ỷ đông ức hiếp kẻ yếu sao? Hiếu Khê tức giận tới nổi tóc tai dựng đứng, mắt giận căng tròn. Hừm, đã lâu chưa được đánh nhau, tay chân mình cũng ngứa ngáy lắm rồi đây, cô lăm bắm. Trước đây ở nhà, cứ chỗ nào cô hay lui tới và ngứa tay dạy dỗ lũ côn đồ những trận đòn thê thảm, chúng đều lẩn như trạch mỗi khi thấy bóng dáng cô.

Bốn tên côn đồ đang tính đụng đến cậu thanh niên kia, chợt nghe một tiếng quát lớn:

“Dừng tay!”.

Tiếng quát thật gọn và đanh thép, khiến tất thảy đều sững sờ và dừng hết lại, quay ra nhìn.

Chúng chỉ thấy một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu nhảy vọt ra trước mặt, hai tay nắm chặt, mắt trợn tròn giận dữ, động tác đầy đe dọa, giống hệt các thiếu nữ trong phim hoạt hình vậy. Cô phần nộ quát:

“Ê, bọn cặn bã kia, giữa ban ngày ban mặt lại đi ăn hiếp sinh viên hiền lành. Hãy xem ta dạy dỗ các người ra sao!”.

Đám côn đồ và cả cậu thiếu niên kia đều nhìn cô đầy kinh ngạc. Một tên tiến lại gần Hiếu Khê, cười khinh khỉnh ra điều cô không biết lượng sức. Nhưng hăn vừa đưa tay ra. Cô đã nhanh như chớp, túm chặt lấy và dùng hết sức vật qua vai, nện hăn đánh rầm một cái xuống đất. Cả đám người kia

trợn mắt đứng sững sờ vì sự việc xảy ra quá nhanh và quá bất ngờ.

“Ồi, chết mất, đau quá!”, Gã kia vẫn nằm trên đất, rên la thảm thiết.

Minh Hiếu Khê cười đắc ý: “Hừm, đã chưa thói bắt nạt người khác chưa? Sau này nếu định làm chuyện xấu gì, hãy nhớ đến ta nhé!”. Nói xong, cô quay lại nhìn ba tên còn lại, cử chỉ thật đe dọa. Chúng tái mặt, lùi một bước. Hiếu Khê được nước, lại càng xông lên, mặt mũi rạng rỡ hưng phấn.

Lúc này, cậu thanh niên bị nhăm là “kẻ bị bắt nạt” kia mới hạ giọng :
”Về thôi”.

Cả đám tuy rất bức bối, nhưng không dám ra mặt phản kháng Hiếu Khê ,chỉ biết đỡ tên bị đánh dậy, rồi cùng nhau hậm hực đi về phía chiếc ô tô đang đậu gần đó. Chiếc xe rồ máy, phả ra một luồng khói xanh lè rồi chạy mất. Minh Hiếu Khê ngẩn ngơ đứng nhìn, búi môi lẩm bẩm : Thế là sao nhỉ?

Cô quay đầu lại, cả cậu thiếu niên được cô “cứu” lúc nãy cũng biến mất. Sao không thèm cảm ơn lấy một tiếng nhỉ? Hiếu Khê bức mình đuổi theo, định bụng phải dạy cho hăn một bài học. Khi tới gần, cô phát hiện thấy cậu ta rất cao, chắc hăn phải trên 1m80. Phải cố gắng lắm, cô mới tóm được vai cậu ta, rồi mắng ngay:

“Kẻ vong ân bội nghĩa kia, đối với người cứu mình ngay cả một câu cảm ơn cũng không có sao?”. Cậu ta liền quay lại.

Trời ơi! Trên đời này lại có một người đẹp trai, mặt mũi thanh tú giống như trong tranh vẽ như thế này sao. Minh Hiếu Khê đỏ bừng mặt. Cô chưa bao giờ thấy người đẹp trai đến vậy. Bàn tay cô đang tóm trên vai anh ta chợt buông lơi. Chỉ có điều, ánh mắt cậu ta lạnh tanh, như một cơn gió lạnh vậy, lạnh đến nỗi toàn thân cô như run rẩy.

Cậu ta lạnh nhạt nhìn cô, rồi đột ngột hất tay cô xuống giống như đang phui ruồi vậy, bức bối buông ra một câu:

“ Đồ nhiều chuyện”.

Hiếu Khê bị sốc khủng khiếp, cứ ú ớ: “Ơ...ơ...cậu...”.

Cậu thiếu niên chẳng thèm đếm xỉa tới cô, cũng không thèm cảm ơn cô một tiếng cho phải phép, cứ thế ngạo nghễ đi thẳng.

Máu trong đầu Hiếu Khê bốc cao, giận đến nỗi muốn nổ tung. Cô cứ đứng đó, chửi rửa gã thanh niên vong ân bội nghĩa nọ tới chín chín tám mươi mốt lần, mãi cho đến khi tiếng chuông từ Học viện Quang Du réo vang. “Chết, trễ giờ rồi!”, Hiếu Khê cuống cả lên, vắt chân lên cổ chạy về phía cánh cổng lớn đang từ từ khép lại.

*** **

Tuy Hiếu Khê đến trễ ngay trong ngày đầu nhập học nhưng đã tạo được ấn tượng sâu sắc đối với các bạn học lớp B2. Hiếu Khê vẫn tự hào về khả năng làm quen của cô đã được xếp vào hạng “không ai sánh kịp”. Chưa đầy dăm ngày, cô đã hòa mình vào cả lớp. Thậm chí mới đến ngày thứ mười lăm, Hiếu Khê đã được mọi người đề cử làm lớp trưởng phụ trách kỷ luật. Báo tường của Học viện Quang Du còn trao cho cô giải “Sinh viên thân thiện nhất” trong tháng.

Nhờ tận dụng “mạng lưới tình báo” mới thiết lập. Minh Hiếu Khê hiểu rõ tình hình trong ngoài của học viện dù cô mới tới chưa đầy một tháng.

Học viện Quang Du là ngôi trường danh giá nhất ở quần đảo Tuyền Cảnh. Sinh viên học ở đây nếu không phải là con nhà giàu có thì cũng là con cháu các nhà quyền quý. Hầu hết các con cái các ông chủ của các tập đoàn lớn nổi tiếng khắp thế giới đều đã, đang và sẽ học tập ở đây. Minh Hiếu Khê là một trường hợp đặc biệt. Cô chỉ là người thân của ông chủ một công ty nhỏ nhưng có thể xin học ở đây, hòa nhập được với các bạn. Đúng là một ngoại lệ chưa từng có trong lịch sử Học viện Quang Du .

Học viện Quang Du giờ càng nổi tiếng hơn bởi...(Nói tới đây, Tiểu Tuyền mơ màng, hai má ửng hồng, nước daxi ứa ra)... vì “ba công tử Quang Du” giàu có nhất, thế lực nhất, khiến người ta mê mẩn nhất, khiến người khác không thể cưỡng lại nhất trên toàn thế giới này...Không, phải nói là trên toàn vũ trụ mới đúng đang học ở đây...Minh Hiếu Khê sau khi sàng lọc lại những lời nói của Tiểu Tuyền, cộng thêm các lời giới thiệu của những bạn

học khác, đã nắm được tình hình cơ bản của “ba công tử Quang Du” như sau :

_ Phong Giản Triệt :18 tuổi, cao 1m82, lớp A3, cháu đích tôn duy nhất của gia tộc họ Phong có thể lực lớn nhất trong giới chính trị. Thành thạo cầm kì thi họa, cử chỉ nhã nhặn, lịch sự.

_ Đông Hạo Nam :18 tuổi, cao 1m81, lớp A3, cháu đích tôn của tập đoàn tài chính gia tộc họ Đông lớn nhất trong giới thương nghiệp. Tính tình nóng nảy nhưng rất đẹp trai.

_ Mục Lưu Băng : 18 tuổi, cao 1m81, lớp A3, kẻ thứ kế “Liệt Viên Đường”- một tổ chức xã hội đen lớn nhất. Tính nết lạnh lùng, được mệnh danh là “chàng trai đẹp nhất” Quang Du.

Ba chàng trai đẹp “có một không hai” này là người tình trong mộng của biết bao cô gái hiện nay. Các nữ sinh của học viện có cơ hội thuận lợi để tiếp cận nhưng không biết quý trọng, lại đi ganh tị với biết bao thiếu nữ mộng mơ khác. Và ngay cả Hiếu Khê cũng không hề để ý tới sức hấp dẫn của ba chàng trai nọ.

Hôm đó, đến phiên Minh Hiếu Khê và Mẫn Dung trực nhật. Hiếu Khê lấy đầu ngón tay út móc vào túi rác to tướng, nhẹ nhàng như nhất một chú gà con. Trong khi đó Mẫn Dung thở phì phò, trán đầm mồ hôi, khệ nệ xách túi rác bé tí. Hiếu Khê nhìn bạn, ngạc nhiên: “Mình nhớ lúc này đã chọn túi rác nhẹ cho cậu cầm rồi mà. Sao trông vất vả thế?”

Mẫn Dung cười ngại ngùng: “Tại mình vô dụng quá” Minh Hiếu Khê lắc đầu: “Cậu nên rèn luyện sức khỏe, nếu không làm sao khỏe được? Có điều...”. Cô dùng ngón tay khác đón lấy túi rác của Mẫn Dung : “Hôm nay thì thôi, để mình giúp cậu vậy”. Mẫn Dung cảm động: “Hiếu Khê , cậu tốt quá, chả trách mọi người đều yêu thích cậu”.

“Tránh đường! Tránh đường!”. Đột nhiên một đám nữ sinh từ phía sau cuống cuồng chạy tới, la hét om sòm như lũ điên. “Tránh đường! Tránh

đường nào!” Bọn họ vui mừng reo hò, cùng xông về một hướng. Minh Hiếu Khê nhanh tay lẹ mắt tóm một nữ sinh trong đó. Người đó vội vàng quay đầu lại. A, chính là Tiểu Tuyền!

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Minh Hiếu Khê hỏi luôn. Tiểu Tuyền mặt mày rạng rỡ, hoa chân múa tay, trả lời: “Đó là...A!...Đó là...Ba công tử”. Hiếu Khê bình tĩnh hỏi tiếp “ Ba công tử Quang Du xuất hiện chứ gì?” Tiểu Tuyền kinh ngạc nhìn bạn “Mình chưa nói hết, sao cậu biết vậy?” Hiếu Khê trầm nghĩ, đám nữ sinh vô duyên vô cớ, tóm tùm lại giống như bầy gián, lại reo hò “Ba công tử”, khỏi cần nói cũng biết ai đến.

“A...Ba công tử!”. Tiếng reo hò đình tai vang lên bên người, ồn ào không chịu nổi. Mẫn Dung tuy lao động lạch bạch như vậy, nhưng phản ứng lúc này sao thật lạnh lẽ, chụp ngay tay của Hiếu Khê, hai tay đang xách hai túi rác to tướng, bị Mẫn Dung ,Tiểu Tuyền kẹp hai bên trái, phải, vội chạy về phía trước. Cô vừa chạy vừa nghĩ, bây giờ nếu cho họ thi chạy 100 mét, thành tích chắc chắn rất xuất sắc.

Cảnh tượng thật hoành tráng. Một đám đông trong ba lớp, ngoài ba lớp, bị vây kín đến nỗi một con kiến cũng không lọt nổi. Ngay cả nhóm F4 xuất hiện, chắc cũng phải thềm muốn vì chưa chắc đã đông bằng. Tiểu Tuyền thật bản lĩnh, nắm tay cô và Mẫn Dung chen lách bằng được trong đám đông, cuối cùng lách được vào lớp trong cùng. Nhưng đáng tiếc chỉ thấy được phần lưng của “Ba công tử Quang Du”.

Tiểu Tuyền đứng dựa vào vai Minh Hiếu Khê , ngây ngất ngắm ba công tử, hết lời tấm tắc: “Hiếu Khê, thấy chưa, ba chàng đẹp trai này, ngay cả lưng họ cũng đẹp nữa...”. Mẫn Dung cũng dựa vào vai còn lại của Hiếu Khê , mê mẩn: “Thật khiến người ta phải si mê...”. Hiếu Khê từ trước tới giờ không để ý tới sức hấp dẫn của “Ba công tử Quang Du” nhưng lần này phải thừa nhận ba chàng trai trước mặt cô rất tuyệt vời, thân hình cao lớn, điển trai, thật không hổ danh được các nữ sinh thần tượng.

Đám nữ sinh đứng trước mặt “Ba công tử Quang Du” thì mê mẩn ngắm

nghĩa họ như bị hớp hồn. Có mấy nữ sinh bạo gan hình như đã chuẩn bị trước, xúc động trao thư và quà tặng để bày tỏ tình cảm. Minh Hiếu Khê đột nhiên phát hiện ra một hiện tượng rất thú vị: “Tiểu Tuyền này, tại sao những món quà đó chỉ tặng cho một người vậy? Có phải là anh ấy được hâm mộ nhất không?” Tiểu Tuyền kể đáp: “Phong Giản Triệt đúng là người được ái mộ nhất, Nhưng Đông Hạo Nam và Mục Lưu Băng cũng được không ít người hâm mộ đâu. Mà là bởi vì ...Trời ơi!...”

Minh Hiếu Khê thấy xung quanh vô cùng ngột thở vì bị chen lấn xung quanh. Tiểu Tuyền và Mẫn Dung túm chặt lấy cánh tay cô, kéo cô dịch ra ngoài cho dễ thở. Một nữ sinh trông khá xinh xắn, mặt mũi hớn hờ, kệ nệ bê một cái bánh gatô dâu, bẽn lẽn đi đến trước mặt Đông Hạo Nam, ấp úng nói: “Anh Hạo Nam, đây là...” Tiểu Tuyền ghé tai Hiếu Khê nói nhỏ: “Cá với cậu là con bé này sẽ trở thành khuôn mặt bị dính bánh gatô thứ 36 của Học viện Quang Du đấy...”

Hiếu Khê vẫn chưa hiểu thì nghe thấy...bộp!! Đông Hạo Nam không thương tiếc ném bộp chiếc bánh gatô nọ vào mặt cô bé vừa tặng. Gương mặt xinh xắn của cô bé vụt trở nên rất nức cười, dính đầy kem, một quả dâu tây đỏ chót dính đầy bơ ngạo nghễ “đứng” trên mũi cô bé. Cô bé co dùm người lại, vừa đau khổ vừa thất vọng tràn trề. Đông Hạo Nam phũ phàng nói thêm: “Đồ khùng, Cút đi!”. Cô bé đáng thương bật khóc nức nở.

Thật kì lạ, cả đám người xúm đông xúm đỏ xung quanh lại không hề thương cảm. Trái lại, còn ra sức cười chế giễu làm náo động cả sân trường. Tiểu Tuyền động lòng thương cảm: “Cô bé tội nghiệp quá! Tặng quà gì không tặng, lại đi tặng bánh gatô cơ chứ? Rõ ràng biết sẽ bị như thế...ơ...Hiếu...Hiếu Khê , cậu đi đâu đấy?”

Một bóng hình xinh xắn nhỏ nhắn giậm dừ nhảy ra trước mặt ba chàng trai. “Trời ơi!”, Cả đám nữ sinh rú lên đầy sợ hãi. Chỉ trong tích tắc khi Hiếu Khê vừa vung tay, Đông Hạo Nam lập tức biến thành nhân vật chính của vở kịch. Toàn thân cậu từ đầu đến chân dính đầy rác rưởi hôi thối, trên mặt còn bị dính một miếng kẹo cao su đáng ghét. Hiếu Khê ném xong túi rác vào người Hạo Nam thì vô cùng đắc ý, cười ha hả hỏi: “Sao rồi, tên dã man kia,

sáng khoái chứ!”

Đông Hạo Nam giận đến nổi đỏ mặt tía tai, quát to: “Người là ai?”. Hiểu Khê không hề sợ hãi, lại hai tay chống mạnh, đáp: “Bốn cô nương đi chẳng đổi tên, ngồi không thay họ. Ta tên là Minh Hiểu Khê”. Rồi cô chỉ thẳng vào mặt Đông Hạo Nam, mắng tiếp: “Người thật là thẳng đàn ông xấu xa, mất lịch sự. Dù không muốn chấp nhận tình cảm của cô bé kia, cũng không có quyền sỉ nhục cô ta như vậy! Chẳng lẽ chỉ có người mới có lòng tự trọng, còn người khác thì không? Chẳng lẽ chỉ có người mới có quyền làm mất mặt người khác trước đám đông, biến người khác thành trò cười sao? Cô ấy sẽ bị tổn thương to lớn ra sao? Người ta thích mình, không nói tiếng cảm ơn đã là bất lịch sự lắm rồi, lại còn đi ăn hiếp người ta, đúng là đồ mất dạy! Đồ tồi!”

“Suýt... Đừng nói nữa...Thôi đi”, các fan hâm mộ của Đông Hạo Nam đều sợ hãi, vội vã khuyên cô ngưng lại. Minh Hiểu Khê thực sự bất bình trước kiểu phản ứng hèn nhát đó. Cô lần lượt nhìn tất cả nữ sinh đang đứng đó, lớn giọng nói:

“Hỡi tất cả các chị em! Trong lịch sử, phụ nữ chúng ta luôn luôn bị đàn ông áp bức, kỳ thị. Những bằng chứng đầy máu và nước mắt này chẳng lẽ còn không đủ để cảnh tỉnh chúng ta hay sao? Đối với loại cặn bã như tên Đông Hạo Nam này, tên đàn ông dám chà đạp lòng tự trọng của phụ nữ, chẳng lẽ chúng ta lại vẫn si mê hấn một cách mù quáng sao? Chẳng lẽ chúng ta chịu bị ngược đãi sao? Chẳng lẽ chúng ta không thể vùng lên?”

“Hay quá!”, Tiếng ai đó không kìm nổi reo lên, khiến mọi người không ngần ngại, rầm rầm vỗ tay khen ngợi. Hiểu Khê lịch sự cúi đầu chào đám nữ sinh đang mắt tròn mắt dẹt, nhìn cô hết sức ngưỡng mộ. Khi cô quay lại đám ba công tử, chợt thấy một khuôn mặt rất quen thuộc... Đó chính là một khuôn mặt đẹp như tranh vẽ nhưng rất lạnh lùng. Ôi, cô chợt nhận ra. Thì ra chính là hắn, tên thanh niên vong ân bội nghĩa bị bọn xã hội đen uy hiếp đã được cô ra tay cứu giúp ngay từ ngày đầu tiên... Hắn chính là Mục Lưu Băng.

oOo

Mục Lưu Băng đang nhìn cô đầy chế nhạo, môi mấp máy trêu chọc: “Đồ gà

mái!”. Hiểu Khê tức sôi máu, định làm gì để bật lại thì bắt gặp một ánh mắt khác đang nhìn cô rất thân thiện. Đó chính là Phong Giản Triệt. Tim Hiểu Khê chợt đập thành thịch, cảm giác kì lạ như có một luồng khí nóng chạy dọc cơ thể cô. Nụ cười trên gương mặt Giản Triệt chói sáng như ánh mặt trời. Hiểu Khê đứng đờ ra trước mặt anh, ngẩn ngơ nhìn, cho đến khi Giản Triệt cất tiếng: “Cô là Minh Hiểu Khê phải không?”

Đến giờ phút này, cô đã hiểu tại sao có nhiều nữ sinh thích anh đến như thế. Cảm giác thật choáng ngợp. Phong Giản Triệt nhẹ nhàng vuốt tóc Hiểu Khê, cười dịu dàng: “Một cô gái rất thú vị”. Hiểu Khê và tất cả các cô gái đứng đó đều sững người như bị hớp hồn vì cử chỉ thân mật này của Giản Triệt. Họ ngẩn ngơ tới cả một ngày trời.

Báo chí của Học viện Quang Du tháng thứ 2 đã cùng lúc trao tặng cho Minh Hiểu Khê – sinh viên năm 2 lớp 3 giải thưởng “Điên cuồng nhất” và “Ngoài dự kiến của mọi người nhất”. “Điên khùng nhất”, đương nhiên, vì chỉ có cô giữa ban ngày ban mặt trước bao nhiêu người dám hất rác lên người Đông Hạo Nam.

“Ngoài dự kiến của mọi người” là nói đến việc mọi người đều cho rằng cô chắc chắn sẽ bị trả thù và trù dập với mức độ chưa từng có trước đây. Nhưng thật ngạc nhiên vì phía Đông Hạo Nam không hề có động tĩnh gì. Tuy một vài người trong đội cận vệ trung thành của Đông Hạo Nam muốn trả thù cho thần tượng của mình, nhưng kết cục cuối cùng họ không bao giờ trở thành đối thủ của Minh Hiểu Khê. Thậm chí có người từng thú nhận rằng nếu Hiểu Khê không nường tay, bọn họ đã không toàn mạng trở về.

Học viện Quang Du đúng là đã sản sinh ra một nữ hiệp lấy lừng. Danh tiếng của Minh Hiểu Khê trong phút chốc lan truyền khắp học viện. Ai cũng biết chuyện của cô, thậm chí chúng đã trở thành truyền kỳ. Những người hâm mộ cô ngày càng nhiều, thậm chí còn thành lập ra đội cận vệ ủng hộ Minh Hiểu Khê.

Mỗi khi nghỉ giữa giờ, Hiểu Khê vừa đi ra ngoài đi dạo đều có nữ sinh lớp dưới chạy ủa tới, hớn hở như gặp được thần tượng, đồng thanh hô to: “Chị Hiểu Khê...”.

Minh Hiểu Khê nghi ngờ nhìn lại: “Có chuyện gì vậy?”.

Một cô bé có đôi mắt to tròn, vui vẻ nói: “Chị Hiếu Khê, em rất ngưỡng mộ chị. Chị có thể ký tặng cho em được không?”, và chìa một quyển sổ xinh xắn ra trước mặt cô.

Minh Hiếu Khê kinh ngạc tới mức sắp té xỉu. Trời ơi, không phải vậy chứ? Tiểu Tuyền nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Hiếu Khê, cười trêu chọc: “ Diễn viên nổi tiếng ơi, ký nhanh lên đi. Nếu như người khác thích mà cậu không biết cảm ơn thì khác gì tên Đông Hạo Nam kia? Huống hồ... không ký nhanh, em ấy sắp khóc rồi kìa”.

Đúng vậy, cô nữ sinh dễ thương ấy thấy Hiếu Khê ngần ngừ không muốn ký đã tuyệt vọng sắp phát khóc. Trông thật tội nghiệp. Hiếu Khê hoảng hồn, vội vã ký loằng ngoằng trên quyển sổ đang chìa ra trước mặt. Nhìn cô bé hớn hờ ôm quyển sổ đi, Minh Hiếu Khê vẫn còn bàng hoàng: “Trời ơi, sao nó lại suýt khóc nhỉ? Trông dễ thương như vậy mà...”

Đột nhiên, Tiểu Tuyền đẩy mạnh Hiếu Khê một cái, mắt sáng bừng lên, nói: “Còn có chuyện đáng thương hơn nữa kìa, đi xem!”, rồi nắm tay Hiếu Khê chạy thục mạng xuống cầu thang.

Hiếu Khê bị lôi tuột đi nhanh như một tia chớp, không khỏi lụng bụng: Hừm, thi chạy cự li ngắn trong giờ thể dục cũng không thấy Tiểu Tuyền chạy nhanh như thế, có chuyện gì mà nó hấp tấp thế nhỉ? Chả thèm để ý tới tâm trạng của Hiếu Khê, Tiểu Tuyền ra sức lôi bạn từ trên lầu chạy xông xộc xuống, mấy lần loạng choạng suýt ngã. Cuối cùng cả hai cũng xuống đến nơi. Không đợi Hiếu Khê lên tiếng trách móc, Tiểu Tuyền cười nói: “Xem bọn họ là ai kìa!”.

Minh Hiếu Khê dõi theo ánh mắt của Tiểu Tuyền, thấy mấy người đang đứng dưới ánh nắng chói chang rực rỡ trên sân trường. Chính là "Ba công tử Quang Du" – Đông Hạo Nam, Phong Giản Triệt, Mục Lưu Băng và một cô bé khoảng 14 tuổi đáng vẻ xinh đẹp mà cô chưa từng gặp.

Minh Hiếu Khê rên rỉ: “Tiểu Tuyền, cậu định giở trò gì vậy?”. Trong khi đó, Tiểu Tuyền mặt mũi hớn hờ, đáp: “Cậu không biết đâu. Bao nhiêu người đang mong chờ hiệp hai của trận đấu giữa cậu và bọn họ, nhất định sẽ đặc sắc giống như sao Hỏa đụng trái đất vậy!”

Hiếu Khê coi Tiểu Tuyền như một người điên, lẩm bẩm: “"Ba công tử

Quang Du ... thôi thì tránh voi chẳng xấu mặt nào...", nói xong cô xoay người đi, định chuồn luôn. Nhưng trên đời này thật lắm chuyện không đúng như ý mình, Tiểu Tuyền nhanh như chớp đã ngăn chặn ý định đi của Hiếu Khê. Làm sao có thể dễ dàng phá tan vở kịch hay mà các sinh viên đang mong đợi như vậy? Bởi thế Tiểu Tuyền cất giọng lạnh lạnh tuyên bố: "Minh Hiếu Khê tao ngộ ba công tử Quang Du".

Trong phút chốc cả học viện im lặng như tờ. Yên lặng đến nỗi nghe rõ cả tiếng những chiếc lá rơi xuống đất. Minh Hiếu Khê đứng sững, không biết nên xử trí ra sao. Tiểu Tuyền xấu xa, nhất định trở về phải dạy cho cậu ta một bài học! Nhưng bây giờ... làm sao bây giờ... làm gì đây? Tất cả giáo viên, sinh viên của học viện đều ló đầu ra khỏi lớp, chèn kín các dãy hành lang. những người đã từng tận mắt chứng kiến hiệp một, chỉ nghe nói đến hiệp hai đã sôi máu nóng hiếu kỳ. Ai cũng háo hức muốn biết có gì đặc sắc hơn lần trước không.

Sự việc hôm đó đã được báo trường Quang Du ghi chép tỉ mỉ như sau:

Trong bầu không khí tĩnh lặng, sinh viên Phong Giản Triệt đã phá vỡ tình hình bế tắc. Thậm chí cậu ta còn cố ý khiến tất cả thiếu nữ trong thiên hạ đều phải đau khổ qua lời chào rất thân thiện: "Chào bạn Minh Hiếu Khê".

Hiếu Khê rút cục cũng bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm, và chào Phong Giản Triệt thật lịch sự: "Chào anh". Phong Giản Triệt mỉm cười đáp lễ.

Lúc này cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh "Ba công tử Quang Du" như thể phát hiện ra châu lục, nhanh như bay tới cạnh Minh Hiếu Khê, nắm chặt tay cô không rời: "Chị chính là Minh Hiếu Khê? Chị chính là Minh Hiếu Khê sao?". Không đợi cô gạt đầu, cô gái ấy vẫn huyên thuyên với vẻ kinh ngạc: "Chị chính là Minh Hiếu Khê. Trời ạ, cuối cùng em cũng đã gặp được Minh Hiếu Khê rồi! Có phải chính chị đã dạy cho Đông Hạo Nam một bài học hết sức tàn nhẫn, đúng không? Chị là thần tượng của em đó. Chị à"

Minh Hiếu Khê không có cơ hội để biết được cô nữ sinh muốn nói gì, vì Đông Hạo Nam đang xông tới với đôi mắt giận dữ đỏ sòng sọc, túm chặt lấy cô bé kia, xô ngã xuống đất. "Á" – những người đứng nhìn đều kinh hãi kêu lên. Nhưng may nhờ có Phong Giản Triệt phản ứng nhanh lẹ, chạy lên phía trước đưa người đỡ cô bé, tránh cho Học viện Quang Du một bi kịch

đẫm máu.

Minh Hiếu Khê vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm. Cô bé kia đang nằm trong lòng Phong Giản Triệt, những giọt nước mắt long lanh như những viên ngọc trai đang từ từ chảy xuống, trông thật tội nghiệp. Hiếu Khê quay lại nhìn Đông Hạo Nam, cơn giận dâng lên đầy ngực. Cô chỉ vào mặt anh ta, quát lớn: “Đông Hạo Nam, tên dã man kia! Chỉ biết ăn hiếp phụ nữ thôi! Đồ không biết xấu hổ!”.

“Nguy hiểm quá, cẩn thận!” – mọi người đứng xem vội lên tiếng cảnh báo Hiếu Khê. Ai cũng biết rằng Đông Hạo Nam đang mang đai đen hai đẳng môn Aikido. Hành động khiêu khích lần này của Hiếu Khê chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết. Quả nhiên, Đông Hạo Nam thuận thế nắm chặt cánh tay của cô, vặn khóa người cô lại.

“Giỏi quá!”. “Chết rồi!”, lực lượng ủng hộ Đông Hạo Nam và Minh Hiếu Khê cùng ồ lên hai âm thanh khác nhau.

Đông Hạo Nam khóa chặt cánh tay Minh Hiếu Khê, miệng gầm gừ như muốn ăn tươi nuốt sống cô: “Hừm! Cô tưởng rằng tôi không dám đánh cô sao? Cô lầm rồi!”. Rồi anh ta giơ tay lên, chuẩn bị tát Minh Hiếu Khê một cái. “Trời ơi!”, tất cả giáo viên và sinh viên đang đứng xem đều thất thanh gào lên. Phong Giản Triệt như một mũi tên bay lên ngăn lại: “Dừng tay!”. nhưng tất cả đã không kịp nữa. Người có thể giúp đỡ Minh Hiếu Khê lúc này chỉ có chính cô mà thôi.

Thật nực cười, một Minh Hiếu Khê “bông hoa kỳ tài trong làng võ thuật” lớn lên ở “Võ quán Trường Thắng” nổi tiếng nhất, lại do đích thân “Võ lâm đệ nhất cao thủ” Minh Trường Hà dạy dỗ, nếu như giữa trường lại bị người khác tát, còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ đây? Chi bằng đâm đầu vào miếng đậu phụ thối mà chết quách cho xong!

Theo ghi chép của báo trường Học viện Quang Du, sự việc lại tiếp tục diễn ra như sau:

Chẳng ai thấy rõ Minh Hiếu Khê đã làm như thế nào, chỉ thấy hình như cô ta khẽ vặn người một cái là đã thoát ra khỏi sự khống chế của Đông Hạo Nam (ghi chú: rất có khả năng là do một loại công phu bí truyền nào đó). Cô giơ tay phải lên, nắm lấy tay mà Đông Hạo Nam muốn tát mình, sau đó

tát cho Đông Hạo Nam một cái rỗ đầu.

“Âm!: - đây là âm thanh mà các nữ sinh té xỉu tạo nên. Những người không té xỉu cũng đứng sững người. Tay của Minh Hiếu Khê chỉ còn cách mặt Đông Hạo Nam 1mm. Rồi cô từ từ bỏ tay xuống, chăm chăm nhìn anh ta và nhẹ nhàng nói: “Trên đời này, không phải ai có tiền, có thế lực, có sức mạnh là có thể bức hiếp người khác đâu. Dạy cho anh một bài học đó. Sau này hãy tử tế làm người, còn nữa”. Hiếu Khê ngoảnh đầu lại nhìn cô bé đáng yêu kia đang đứng há hốc mồm, nói tiếp: “Anh vừa ăn hiếp cô ấy, mau xin lỗi người ta đi!”.

“Ôi, ôi, không cần đâu”. Cô bé nọ cương quyết lắc đầu từ chối, rồi ngại ngùng thanh minh thêm: “Thôi bỏ qua đi anh ấy là anh trai của em, em là Đông Hạo Tuyết”.

Minh Hiếu Khê há hốc mồm kinh ngạc: “Cái cái gì? Nhưng!”. Cô gượng gạo nói: “Dù là em gái đi nữa, anh cũng không được đối xử với cô ấy như thế. Cô ấy cũng cần được tôn trọng như những phụ nữ khác”.

Đúng lúc đó chuông báo đến giờ học vang lên: “Reng...reng...”. Song những người hiếu kỳ đang đứng xem không nỡ bước đi, vừa chậm rãi đi về phía phòng học vừa ngó nhìn đám người kia. Tiểu Tuyên – kẻ đầu tiên gây ra cố sự này – ra hiệu chào Hiếu Khê rồi vội vàng chạy lên lầu.

Minh Hiếu Khê cũng cười với đám công tử Quang Du, rồi nói: “Thôi tạm biệt nhé, mình phải lên lớp đây”.

Đông Hạo Tuyết vội vàng níu tay cô: “Chị Hiếu Khê ơi, em thực sự rất quý chị. Chúng ta có thể làm bạn với nhau được không?”.

Hả? Làm bạn với cô ta? Minh Hiếu Khê do dự sờ vào cổ, mình vẫn còn muốn sống.

oOo

Đông Hạo Tuyết lắc tay cô: “Được mà, em thật sự rất muốn làm bạn với chị. Từ nhỏ, em đã rất cô đơn rồi...buồn lắm... chẳng có ai chơi với em

hết... em ...”, nói xong nước mắt trên gương mặt cô bé đã từ từ lăn xuống, làm Minh Hiếu Khê chỉ muốn khóc theo.

Hiếu Khê ghen ngào nói: “Được! Được! Chị bằng lòng làm bạn với em!”. Đông Hạo Tuyết lập tức nín khóc, toét miệng ra cười và reo hò: “Thật sao? Vui quá đi mất!”. Tốc độ từ mưa chuyển sang nắng cũng chưa chắc đã nhanh như thế.

Minh Hiếu Khê tự hỏi: “Chết thật, có phải lúc này mình đã bị lừa không nhỉ?”.

Trong khi đó Hạo Tuyết mặt mũi sáng rực, háo hức nói: “Chị Hiếu Khê ơi, tối nay đến nhà em ăn cơm nhé! Mẹ em rất muốn gặp chị. Có cả anh Giản Triệt và anh Lưu Băng nữa. Vui lắm chị ạ!”.

Hả?! Minh Hiếu Khê đang ngạc nhiên tới cứng đờ cả người, chưa kịp nói tiếng từ chối thì nghe thấy Đông Hạo Nam gào lên: “Mày dám đưa nó về nhà, tao sẽ lột da mày ra!”

Thấy mặt Hạo Tuyết sợ quá, tái nhợt không còn giọt máu, Hiếu Khê lại trào cơn tức giận, phải dạy cho tên Đông Hạo Nam này một bài học mới được. Cô quay sang Hạo Tuyết, cười rất tươi: “Tiểu Tuyết, chị đồng ý. Tối nay chị sẽ đến nhà em ăn cơm. Coi thử ai dám làm gì em nào?”. Đông Hạo Tuyết nháy mắt lên, reo vang, “Tốt quá” và quên sạch ông anh đang gầm gừ đe dọa.

Phong Giản Triệt thân thiện cười với Hiếu Khê: “Mình sẽ đợi Hiếu Khê trước cổng trường vào lúc sáu giờ nhé!”.

Minh Hiếu Khê rất phấn khởi, cô lướt nhìn các gương mặt đang vây xung quanh. Một Giản Triệt phong nhã, một Đông Hạo Nam nóng nảy, một Mục Lưu Băng lạnh lùng đến mức người ta không còn cảm giác về sự tồn tại của anh ấy. Cô tự hỏi lòng, có phải là đã làm sai việc gì không?

oOo

Chiều tối, Hiếu Khê ngăn người nhìn ngôi nhà sang trọng trước mặt. Thật là một ngôi nhà to lớn, đẹp đẽ, sang trọng quá! So với Nhà trắng ở Mỹ thật

chẳng khác chút nào.

Trước đây, cô đã nghe nói gia đình Đông Hạo Nam là gia đình giàu có bậc nhất trong nước, nắm toàn bộ mạch sống kinh tế của châu Á, thậm chí là của cả thế giới. Nhưng cô thật không ngờ rằng nhà cậu ấy lại to đẹp thế này, chỉ tính từ cửa lớn đến tòa nhà chính màu trắng được thiết kế theo kiểu châu Âu cũng phải mất hai mươi phút xe hơi. Hai bên đường đi vào nhà có vòi phun nước, các hòn non bộ, cây cảnh và những đồ điêu khắc.

Đông Hạo Tuyết dựa đầu vào vai cô, thân mật hỏi: “Sao chị không nói gì hết vậy? Chị mệt sao?”. Hiểu Khê mỉm cười không đáp, theo chân Hạo Tuyết bước vào phòng khách lớn.

Chao ôi! Đúng như một bản sao của cung điện Versace vậy. Hiểu Khê tò mò: “Tiểu Tuyết, nhà em có mấy người vậy?”.

Cô bé nhanh nhẩu đáp: “Ba, mẹ, anh hai và em, tổng cộng bốn người thôi”. Hiểu Khê ngạc nhiên: “Hả! Chỉ có bốn người mà ở ngôi nhà to lớn thế này sao?”

Đông Hạo Tuyết ngượng ngùng nói: “Chị cũng thấy lãng phí quá, đúng không? Thật ra em cũng không thích ở ngôi nhà lớn như thế này đâu. Ba mẹ em thường xuyên vắng nhà. Anh trai thì nóng tính đến phát khiếp, không thể ở gần được. Trong nhà không có ai để nói chuyện với em cả. Em thực sự thấy căn nhà lạnh lẽo quá, rất tăm tối nữa, như có ma ấy”. Nói đến đây, Hạo Tuyết đột nhiên kinh sợ thét lên một tiếng, như thể đã nhìn thấy một con quỷ không đầu vậy.

Minh Hiểu Khê nhìn cô bé, không khỏi nhin cười: “Tiểu Tuyết, em không cần dọa chị. Từ trước tới giờ, chị không sợ ma đâu”.

Hạo Tuyết đau khổ giải thích: “Không, không phải, em, em quên mất. Ôi, ôi, sao tôi khổ thế này...!”. Nói xong, cô bé vẫn gào lên thảm thiết, giống như sắp có tai họa đang giáng xuống đầu vậy.

Hiểu Khê sốt ruột hỏi: “Sao thế em?”. Không nói không rằng, Hạo Tuyết kéo tuột cô vào một căn phòng khác.

Trong căn phòng bài trí tuyệt đẹp đó, Đông Hạo Nam mặt mũi buồn xo ngồi dựa lưng vào ghế salon, mắt đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Mục Lưu Băng mơ màng nằm ngủ trên một chiếc ghế salon dài, nom y hệt vị thiên sứ

buồn phiền u uất. Phong Giản Triệt phong nhã đang ngồi cạnh cửa sổ, lật xem một quyển tranh vẽ.

“Ôi ôi”, Đông Hạo Tuyết vừa bước vào phòng vừa rên rỉ. Đông Hạo Nam quay lại, bức tức hét lên: “Mày làm gì mà hét toáng lên thế?”. Chợt cậu ta nhìn thấy Minh Hiểu Khê, lửa giận bốc lên đùng đùng khiến các sợi gân xanh trên cổ nổi cả lên. Đông Hạo Nam nghiêng răng, đứng lên, bỏ ra ngoài. Phong Giản Triệt ngẩng đầu lên, nhìn bọn họ mỉm cười: “Hai người đến rồi à? Tiểu Tuyết, xảy ra chuyện gì vậy?”.

Mục Lưu Băng cũng đã tỉnh giấc, chậm rãi ngồi dậy. Đông Hạo Tuyết giống như một đứa trẻ cần được bảo vệ, sà đến bên cạnh Phong Giản Triệt, nũng nịu: “Anh ơi, làm sao bây giờ? Đây là lần đầu tiên em mời chị Hiểu Khê đến nhà ăn cơm. Cả anh và anh Lưu Băng cũng đến cả rồi...”.

Phong Giản Triệt dịu dàng hỏi: “Thì sao nào?”.

Hạo Tuyết ấp úng: “Nhưng em lại quên mất mẹ đã dặn rằng hôm nay mẹ đưa các thợ bếp đến nhà một người bạn giúp họ nấu tiệc. Cho nên...”.

“Cho nên sao?”, Giản Triệt hỏi.

Giọng của Hạo Tuyết như sắp khóc: “Cho nên hôm nay không còn ai nấu cơm cho chúng ta ăn! Mọi người đều đã đói rồi! Làm sao bây giờ?”.

Lúc này, Hiểu Khê mới hiểu ra. Thì ra là vậy, thế mà cô cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng. Cô cười: “Tiểu Tuyết, không sao đâu, vậy thì hôm nay chị về, lần sau có dịp sẽ tới sau”.

Hạo Tuyết nhăn nhó: “Anh Giản Triệt ơi, giúp em nhé, xin anh đấy!”

Phong Giản Triệt vuốt tóc cô bé, an ủi: “Đừng lo, anh sẽ giúp em”.

Đông Hạo Tuyết nhảy cẫng lên, reo vang: “Hay quá! Anh Triệt đã nhận lời rồi!”.

Giản Triệt nhìn Minh Hiểu Khê, nhẹ nhàng nói: “Em đợi một chút, một lát sẽ có cơm ăn”. Nói xong, anh quay người đi, đi về phía nhà bếp.

Minh Hiểu Khê kéo Hạo Tuyết lại hỏi nhỏ: “Anh Triệt định làm gì vậy?”.

Hạo Tuyết nhìn cô, chớp mắt tinh nghịch: “Hôm nay chị có lộc ăn rồi!”.

Vừa nhắc đến cơm, cả hai người đã thấy cồn cào trong bụng. Không để ý tới vẻ mặt của Hiểu Khê, Hạo Tuyết còn say sưa kể lể: “Hai năm trước em đã từng ăn một món do anh Triệt làm. Chà chà, tuyệt lắm cơ. Mãi tới giờ,

em vẫn còn nhớ mùi vị ngon lành của nó”.

Minh Hiếu Khê kinh ngạc nhìn Đông Hạo Tuyết, há hốc mồm: “Em... em... để anh Triệt đi nấu ăn à?”.

Hạo Tuyết gật đầu cười: “Đó là điều nhờ phúc của chị đó. Có khách nên anh ấy mới chịu nấu ăn đấy”.

Hiếu Khê không dám tin vào những điều mà mình nghe thấy. Cô lắp bắp hỏi lại: “Anh Triệt biết nấu ăn à?”. Thật không thể tin nổi cậu công tử danh giá và hào hoa phong nhã ấy lại biết nấu ăn.

Hạo Tuyết gật đầu thật mạnh, nhìn về phía Phong Giản Triệt vừa đi khuất với ánh mắt ngưỡng mộ, nói: “Anh Triệt cái gì cũng biết, y như một vị thánh sống vậy”.

Hiếu Khê ngẩn ngơ một hồi, mãi mới cất tiếng được: “Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Hạo Tuyết nhìn Hiếu Khê cười tít mắt rồi nịnh: “Chị Minh, em dẫn chị đi tham quan nhà được không?”

“Không được!”

“Chúng ta đi bơi được không?”

“Không được!”

“Chúng ta đi xem phim được không?”

“Không được!”

“Thế thì... chúng ta làm gì đây?”

Minh Hiếu Khê nhìn cô bé: “Chúng ta đi giúp anh Triệt một tay”.

Đông Hạo Tuyết lắc đầu: “À, không cần đâu...”.

“Tại sao không cần?”, Minh Hiếu Khê lớn tiếng: “Anh Triệt phải nấu nướng cho cả năm người chúng ta. Tại sao chúng ta không thể giúp anh ấy chứ?”.

Hạo Tuyết lùi về phía ghế salon: “Chị không biết gì ư? Anh Triệt giỏi lắm, từ trước đến giờ chẳng cần ai giúp đâu”.

Hiếu Khê lắc đầu, nói với giọng không hài lòng: “Không thể nói thế được, làm người phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia chứ. Anh Triệt dù giỏi nhưng chúng ta vẫn phải có trách nhiệm phụ giúp”.

Hạo Tuyết có vẻ sợ Hiếu Khê tóm lại, liền cứ lùi mãi và lắc đầu nguây

ngẫu: “Không... không cần đâu... em không giúp được gì đâu...”.

Hiếu Khê thất vọng, rồi quay sang nhìn Mục Lưu Băng: “Vậy anh đi giúp anh Giản Triệt nhé!”

Mục Lưu Băng chậm rãi ngược hàng mi dài rợp bóng, ngắm nghía cô như nhìn một người từ hành tinh khác. Chắc hẳn anh ta thấy lời đề nghị của cô khó chiều hơn cả thuyết tương đối của Einstein nữa.

Minh Hiếu Khê bực bội khi không thấy ai có nhã ý hưởng ứng. Cô dậm chân, kêu to: “Thế thì cũng phải có người nói cho tôi biết là nhà bếp ở đâu chứ?”.

Theo hướng tay chỉ của Hạo Tuyết, cô bước vào nhà bếp. Vừa bước vào cửa, Hiếu Khê đã đứng ngẩn ra nhìn. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào đeo tạp dề nấu ăn mà có thể đẹp trai phong nhã đến như thế.

Phong Giản Triệt đang nấu ăn trong bếp, với tư thế ung dung, cử chỉ nhã nhặn, gương mặt mỉm cười giống như là anh đang hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật đang được chờ đợi nhất trên đời này. Khi phát hiện ra Hiếu Khê đang thần người đứng xem mình nấu ăn, lơ mơ như kẻ mộng du, Giản Triệt bèn cười, trêu chọc:

“Em chảy cả nước miếng rồi kìa”.

Hiếu Khê cuống quýt lau miệng trong vô thức. Nhưng quái, trên miệng cô làm gì có dính nước gì. Biết anh đang trêu mình, Hiếu Khê mặt đỏ như gấc. Giản Triệt vẫn tươi cười hỏi: “Em đến giúp anh sao?”.

Hiếu Khê khẽ gật đầu. “Còn mấy người kia đâu?”, anh hỏi tiếp.

Hiếu Khê lúng túng đáp: “À... họ... đều có việc rất quan trọng phải làm... nên không thể đi được...”.

Giản Triệt cười phá lên: “Hiếu Khê, em đừng nói tốt cho bọn họ nữa. Anh chơi với họ bấy lâu, lẽ nào lại không hiểu tính của họ sao?”. Kẻ nói dối xấu hổ cúi gằm mặt.

Phong Giản Triệt vừa rửa cà chua, vừa hỏi: “Em có thể giúp anh gì nào? Em biết làm gì đây?”.

Hiếu Khê hăng hái bước lên phía trước, nhanh nhẩu: “Việc gì em cũng làm được, cái này để em rửa cho!”, rồi xắn tay áo lên, tranh rửa. Trong lúc vội

vàng, cô đã chạm phải tay của Giản Triệt. Hiểu Khê lại đỡ người ra. Thật ấm áp... Thật êm dịu... Cứ như một luồng điện chạy qua... Mình làm sao thế này, Hiểu Khê hoảng hốt, rồi ra sức lấy tay đánh mạnh lên đầu mình.

Giản Triệt vội vã đặt các thứ trong tay lại, nhẹ nhàng vuốt lên đầu Hiểu Khê: “Ngốc ạ! Làm gì mà phải đánh mình mạnh như thế chứ? Có đau lắm không?”.

Bàn tay của anh thật thần diệu, chạm tới đâu, vết đau dịu hẳn đến đó. Đầu của Hiểu Khê chợt thư thái lạ thường, chưa bao giờ cô cảm thấy dễ chịu đến vậy. “Thôi, không được nghĩ ngợi lung tung”, cô dùng toàn bộ sức mạnh của mình nhắc nhở chính mình và buột miệng nói ra câu đầu tiên mà cô có thể nghĩ ra: “Làm gì vậy?”

“Hả?”, Giản Triệt ngạc nhiên hỏi lại.

Hiểu Khê lúng túng, nói lảng sang chuyện khác: “Không. Em...ý em là... anh muốn làm món gì cho buổi tối nay?”.

Giản Triệt thích thú nhìn cô: “Em có ý kiến gì hay không? Nếu không, em giúp anh làm vài món, được chứ?”.

Hiểu Khê nghĩ thầm, chết thật, chả lẽ lại từ chối. Nhưng rồi cô hít một hơi thật sâu, vì bạn bè đành dốc hết sức mình vậy, cô đáp: “Được!”, rồi hăm hở lao vào đồng thức ăn.

Trong phòng ăn, Đông Hạo Tuyết vui mừng reo vang trước các đĩa thức ăn đầy ắp: “Trời ơi, bữa tối nhiều món quá, em hoa hết mắt đây này. Em phải nếm hết mới được”. Rồi không đợi ai gấp mời trước, Hạo Tuyết bắt đầu nếm lần lượt từng món:

“Món cá chưng của anh Triệt ngon lắm!... Món bánh xếp nhân tôm, chà... mùi vị ngon tuyệt”. Hiểu Khê mắt sáng lên nghe cô bé bình phẩm. Hạo Tuyết nhai thật kỹ món thứ ba, chụt chụt lưỡi, ra chiều ưng ý lắm, tấm tắc: “Tuyệt vời... món gà xào ớt này không cay lắm, rất ngon. Màu sắc phối hợp thật bắt mắt, kết hợp đủ các hương vị... anh Triệt giỏi quá!”

Phong Giản Triệt nhìn về phía Minh Hiểu Khê, cười: “Không phải anh làm đâu. Đầu bếp làm món này là Hiểu Khê”.

Hạo Tuyết ngạc nhiên nhìn Hiểu Khê: “Chị Hiểu Khê làm món này sao?”.

Hiểu Khê cười ngượng ngùng: “Ừ”.

Hạo Tuyết lại toét miệng ra cười: “Lần đầu tiên mời chị đến ăn cơm, lại làm chị phải xuống bếp... Nhưng đúng là chị làm đồ ăn rất ngon. Thịt rất mềm...”.

“Sụ... sụ...”. Một tràng ho dài đã cắt ngang cuộc nói chuyện giữa họ. Tất cả đều ngừng nói chuyện và bình phẩm, quay ra nhìn. Thì ra là Mục Lưu Băng đang ho sặc sụa, khuôn mặt trắng trẻo của anh ta đỏ bừng. Thật kỳ lạ, ngay cả khi ho, anh ta cũng rất đẹp trai, thật không hổ danh là chàng trai đẹp nhất Quang Du. Tiếng ho của Mục Lưu Băng càng lúc càng dữ dội hơn. Hiểu Khê càng lo lắng. Không biết anh ta hóc phải thứ gì trong đồ ăn nhỉ?

Giản Triệt đưa một ly nước ấm cho Lưu Băng, rồi đưa tiếp một cái bánh gatô, vỗ vào lưng anh ta, nói: “Lưu Băng, ăn miếng bánh này vào sẽ đỡ ngay”.

Hạo Tuyết cũng cản tay, giọng rất ân hận: “Chà, lúc này chỉ lo khen món này ngon, quên mất không nói cho anh Lưu Băng biết là món này rất cay”.

Hiểu Khê bần khoản hỏi: “Lưu Băng không ăn được cay sao?”.

Hạo Tuyết lại lạnh chanh đáp thay: “Bao tử của anh ấy có vấn đề, rất dị ứng với những món cay, chỉ ăn một chút cũng không được”.

Thấy dáng vẻ nhăn nhó, đau khổ của Lưu Băng, Hiểu Khê thấy lòng mình như bị cào xé khổ sở. Cô áy náy nói: “Anh Lưu Băng, thành thực xin lỗi anh, em không biết anh không ăn được cay”.

Lưu Băng vẫn ho sù sụ, mặt mũi đỏ gay, không thềm đếm xỉa đến vẻ thành khẩn của cô, chỉ buông ra một câu: “Tránh ra!”.

Hiểu Khê buồn bã, lặng lẽ bỏ ra khỏi phòng ăn, đi ra vườn hoa nhà họ Đông.

Trời đêm thật yên tĩnh, cảnh trong vườn thật đẹp, nhưng lúc này Hiểu Khê không còn lòng dạ nào để ngắm cảnh. Bỗng nhiên, một bóng ai nhẹ nhàng đến bên cạnh cô. Một hơi thở thân thiết gần gũi... Có phải là Phong Giản Triệt? Cô ngạc nhiên quay đầu lại. Quả đúng là anh ấy.

Phong Giản Triệt đứng dưới ánh trăng trông thật thanh thoát, nụ cười của anh mới thánh thiện làm sao. Hiểu Khê sốt ruột hỏi: “Anh Lưu Băng đỡ chút nào chưa?”

Giản Triệt nhẹ nhàng đáp: “Đỡ nhiều rồi, Tiểu Tuyết đang chăm sóc cậu ấy”. Tới lúc này, Hiếu Khê mới thở phào nhẹ nhõm. Giản Triệt nói: “Em không cần phải áy náy như thế. Cũng vì em không biết dạ dày cậu ấy có vấn đề nên mới làm món ăn cay. Anh biết nhưng lại quên nhắc em. Người nên nhận trách nhiệm phải là anh mới đúng”.

Hiếu Khê nghe xong, mặt mũi tươi cười hơn hờ, nói: “Cảm ơn anh. Em thật ngại quá!”.

Giản Triệt dặn thêm: “Em đừng để bụng những lời nói của Lưu Băng. Từ nhỏ đến giờ, cậu ấy đã quen nói năng như vậy. Thật ra không có ác ý gì đâu. Tiếp xúc lâu ngày, em sẽ hiểu cậu ấy thôi...”. Đột nhiên, Giản Triệt phóng tầm mắt ra xa, nói thêm: “Cả Hạo Nam nữa... cậu ấy thực ra cũng không xấu như em nghĩ đâu...”.

Hiếu Khê nhìn theo ánh mắt của Giản Triệt, thấy thấp thoáng bóng một thiếu niên bên hồ bơi. “Hạo Nam chưa ăn cơm, chắc bây giờ cậu ấy đói lắm...”. Giản Triệt lẩm bẩm nói: “Một cái bánh gatô, có lẽ được...”.

Nước trong hồ bơi lấp lánh. Đông Hạo Nam vừa lên bờ, đang lau người bằng một chiếc khăn lông lớn màu xanh. Minh Hiếu Khê đã đứng trên bờ từ lúc nào, đang tò mò ngắm anh. Thật ra từ lúc gặp Hạo Nam đến giờ, Hiếu Khê không đánh nhau thì cũng cãi nhau, chưa hề có cơ hội ngắm nghía anh kỹ.

Lần này, cô không khỏi thừa nhận Đông Hạo Nam rất đẹp trai. Dáng vẻ cao ráo, cơ bắp cuộn cuộn (nhất là khi chỉ mặc quần bơi thì càng thấy rõ hơn), mặt mũi thanh tú, thân thể tráng kiện, hừng hực sức sống, các đường nét trên cơ thể anh giống như được các nhà điêu khắc gọt dũa hết sức tỉ mỉ, không hề có một khiếm khuyết nào. Đôi môi đỏ mọng lấp lánh, nếu sử dụng những từ ngữ mà các tiểu thuyết thường dùng thì đó là một chàng trai vô cùng “gợi cảm”. Nhưng, Minh Hiếu Khê nghĩ, tính cách của anh ta quá tồi, nhất là... nhất là khi mặt đằng đằng sát khí, mắt long sòng sọc giận dữ...

Hiếu Khê vừa nghĩ tới, Hạo Nam đã nhìn thấy cô, liền giận dữ ném chiếc khăn xuống đất, quát lớn: “Cô ra đây làm gì?”.

Lửa giận trong người Hiếu Khê lại bùng lên, song cô cố ghìm câu rửa thềm

trong bụng: “Đồ mất lịch sự!”.

Hạo Nam liếc xéo cô, gằn giọng hỏi tiếp: “Cô lại muốn gây chuyện sao?”.

Hiếu Khê lắc đầu, nhún vai, nhẹ nhàng đáp: “Anh không thấy tôi nhịn suốt này giờ sao? Vả lại tôi chưa nhường ai như nhường anh đâu đấy!”

Hạo Nam giọng đầy khiêu khích: “Thật sao? Tôi đâu cần cô nhịn và nhường? Chúng ta thử xem sao?”.

Hiếu Khê cười thầm. Đúng là một gã điếc không sợ súng. Nếu anh ta biết được cô là quán quân thiếu niên của giải võ thuật toàn quốc, không biết thái độ sẽ ra sao nhỉ? Hiếu Khê nhìn xuống tay, chợt nhận ra mình đang bê một đĩa bánh gatô do Giản Triệt nướng. Cô sức nhớ ra mục đích tới tìm Hạo Nam.

Cô đỏ bừng mặt, giơ tay ngăn Hạo Nam lại: “Khoan đã”. Hạo Nam đang giơ tay định ra đòn chợt khựng lại, ngần ngừ. Anh ta đang nghi ngờ cô giở trò gì đó. Hiếu Khê từ tốn nói: “Đông Hạo Nam! Tôi... tôi đến đây không phải để đánh nhau với anh đâu.... Tôi đến đây... vì... muốn đem bánh tới cho anh”. Nói xong cô chìa đĩa bánh thơm phức ra. Hạo Nam kinh ngạc hết nhìn đĩa bánh lại nhìn Hiếu Khê.

Hiếu Khê ấp a ấp úng thanh minh: “Anh Triệt nói anh không xấu như tôi nghĩ, nên tôi... tôi tin anh Triệt”. “Vả lại...”, cô nói tiếp, “Tôi thấy anh cũng chưa làm việc gì cực kỳ xấu xa... Tất nhiên... anh có ném bánh kem vào mặt phụ nữ, lại bạo lực với em gái. Thật không hay”. Hiếu Khê nuốt nước bọt, trống ngực đánh liên hồi vì căng thẳng, song cũng gắng bình tĩnh lại: “Tất nhiên... việc tôi hất rác lên đầu anh, tát anh trước đám đông cũng không đúng... Có điều... cũng do anh... Thôi bỏ qua nhé. Dù sao thì...”.

Đông Hạo Nam không đủ kiên nhẫn để nghe Hiếu Khê nói hết, liền cắt ngang lời cô: “Rốt cuộc cô muốn giở trò gì đây?”.

Hiếu Khê bĩu môi, kêu to: “Trời ơi, nói mãi mà không hiểu sao. Tôi không có giở trò gì cả... Tôi... tới để giảng hòa”.

Hạo Nam ngẩn người ra một lúc, rồi cười phá lên. Đoạn anh ta nghiêm mặt nhìn Hiếu Khê, nhao báng nói: “Cô tưởng tôi là thằng ngu nhất thiên hạ sao? Tưởng tôi mắc lừa cô sao? Nằm mơ đi!”.

Hiếu Khê quả rất thành công khi cố nén giận, khẽ khàng đặt đĩa bánh lên

bàn, bình tĩnh nói: “Tôi đã rất thiện ý rồi nhé! Anh muốn làm gì thì làm. Còn chỗ bánh này, ăn hay không thì tùy anh”.

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 2

Giải “Người nổi trội nhất” tháng này của báo trường Quang Du cũng được trao cho Minh Hiếu Khê, sinh viên năm hai lớp ba như mong muốn của mọi người. Cô đã vượt râu hùm của Đông Hạo Nam, người có tính khí nóng nảy nhất của Quang Du tam thiếu gia, trước hàng trăm con mắt theo dõi mà vẫn rút lui được an toàn. Không những Hiếu Khê không hề bị trả thù, mà trái lại còn hòa vào cuộc sống của “Ba thiếu gia Quang Du”. Theo tiết lộ của một vài người, Minh Hiếu Khê đã nhiều lần tiếp xúc thân mật với Phong Giản Triệt phong nhã ưu tú tại trường.

Cuộc sống của các ngôi sao luôn bị fan hâm mộ quấy nhiễu. Tối nay, thầy giáo Toán lớp ba dạy bù, mãi mới hết giờ mà Hiếu Khê lại không thể về nhà. Cô nằm ườn trên bàn học, than vãn: “Tiểu Tuyền, đồ hại bạn kia. Mình không muốn nói chuyện với cậu nữa”.

Tiểu Tuyền làm bộ kinh ngạc: “Mình hại bạn lúc nào? Có giúp cậu thì có. Đừng quên chính mình là người tạo cơ hội cho cậu nổi tiếng ở Quang Du”.

Hiếu Khê bực bội đáp: “Phải rồi! Nếu lúc đó mình không có cách nào thoát khỏi miệng cọp, không biết cậu có đi nhặt xác hộ không?”.

Tiểu Tuyền mỉm cười độ lượng: “Làm gì mà mình không biết khả năng của cậu chứ? Nếu không tin tưởng cậu đến vậy, mình đâu dám làm thế. Thôi mà, cậu thú thật đi. Bọn cậu rốt cuộc đã tiến triển đến đâu rồi?”

Tiểu Tuyền vừa dứt lời, mấy cô bạn trong lớp đã xúm lại như một bầy ong, mồm năm miệng mười hỏi: “Phải rồi Minh Hiếu Khê, đừng để bọn mình phải đoán già đoán non nữa. Mau kể xem cậu đang yêu ai thế?”.

Cô đầu tiên giả vờ ôm ngực thốt lên: “Là Phong Giản Triệt lãng mạn và dịu dàng sao?”

Cô thứ hai tay chống cằm ra vẻ ngây thơ: “Hay là Đông Hạo Nam chàng lãng tử nóng nảy lạnh lùng?”.

Cô thứ ba ra vẻ cung kính nghiêng mình 90 độ bái phục: “Hay là Mục Lưu Bằng, người có vẻ bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong nóng bỏng?”.

Rồi các cô đồng loạt hét to: “Hiếu Khê! Nói mau! Nói mau! Kể đi mà!”

Hiếu Khê thở hỗn hển, người cô như sắp gãy tan bởi đám con gái nhiều chuyện này đang ra sức lắc.

Cô đưa tay ra hiệu im lặng: “Khoan khoan, nghe mình nói!”. Yên lặng. Tất cả mọi người đều ngừng tay, im lặng nín thở chờ cô nói.

Một khoảng không yên lặng tới ngạt thở. Chợt Hiếu Khê cất tiếng, giọng rất nghiêm túc: “Xin lỗi đã làm mọi người thất vọng. Mình không hề yêu ai cả”.

Đám con gái cùng một lúc như bổ nhào ra phía trước, tưởng như muốn xé Minh Hiếu Khê “không thành thật” này ra từng mảnh và đồng loạt hét lên: “Trời ơi, xạo quá! Còn giấu diếm nữa!”.

Mắt Tiểu Tuyên bỗng sáng lên, cô hét to: “Khoan đã, mọi người nghĩ thử xem. Hôm nay tan học muộn như vậy, bạn trai bí mật của Hiếu Khê nhất định không nỡ để cậu ấy về nhà một mình. Chúng ta chỉ cần...”.

Cả đám con gái tranh nhau reo vang, giọng đắc thắng: “Cùng Hiếu Khê ra cổng trường.... Xem ai đến đón... thì biết ngay... ai là bạn trai của Hiếu Khê... Ha ha ha!”. Nói xong, mọi người tiếp tục reo vang sung sướng, khiến Hiếu Khê suýt té xỉu. Sao trên đời lại có lắm người điên khùng như vậy nhỉ?

Minh Hiếu Khê thở dài. Lần đầu tiên cô ý thức được, có thể hít thở không khí tự do trong bầu trời đêm là niềm hạnh phúc vô bờ bến. Đám con gái nhiều chuyện ở lớp mãi không chịu buông tha. Chúng cứ loanh quanh rình rập trước cổng trường suốt hơn nửa tiếng, mãi vẫn không thấy bóng dáng bạn trai bí mật của Hiếu Khê, cuối cùng cũng tản về.

Hiếu Khê từ bỏ ý định ngồi xe buýt, thay vào đó là đi bộ trong trời đêm mát mẻ. Vươn vai một cái. Ngáp một cái. Cuộc sống thật là hạnh phúc! Tự do thật đáng quý! Cô vui vẻ vừa đi vừa ngân nga hát. Bỗng nhiên, cô dụi mắt khi thấy một bóng dáng quen quen. Ai thế nhỉ? Mục Lưu Băng sao? Lễ nào lại là anh ta?

Thật ra gặp Mục Lưu Băng không phải là chuyện lạ tới khó hiểu. Theo lý thuyết xác suất, bất cứ hai người nào trên thế giới đều có khả năng gặp nhau. Nhưng gặp một Mục Lưu Băng say rượu thì quả thật hiếm có.

Thường ngày, anh ta lạnh lùng như tảng băng, khó có thứ gì khiến anh ta phải để tâm hoặc chịu tác động? Không hiểu sao giờ lại buồn chán uống say mềm tới mức đi liêu xiêu thế kia nhỉ? Hiểu Khê lòng đầy thắc mắc, không khỏi đi theo. Hơn nữa, cô còn nhớ bao tử của Lưu Băng không được tốt, mới ăn tí đồ cay đã có phản ứng. Như vậy anh ta không thể uống được nhiều rượu. Hiểu Khê nghĩ thầm, phải ngăn anh ta lại. Xem nào, anh ta đi đâu thế kia? Định thần nhìn kĩ, Hiểu Khê thấy Lưu Băng bước vào quán bar Đêm tối.

Ở một góc ngội khuất trong quán bar, Hiểu Khê lặng lẽ trông chừng Lưu Băng, song cô cũng tự nguyện rửa tính tò mò của mình. Cô vẫn còn nhớ thái độ phản ứng của Lưu Băng trước đây khi cô xía vào chuyện của anh. Hay là mình về nhỉ? Tính tò mò của mình đã gây họa bao nhiêu lần rồi? Hiểu Khê tự nhắc nhở, nhưng thấy Lưu Băng hôm nay thật khác lạ, nên cô vẫn không thể cầm lòng bỏ đi.

Trong quán bar Đêm tối, con người băng giá kia đang uống ly Vodka thứ mười chín. Hẳn anh ta đã ngà ngà say vì mắt đã mờ màng, bộ dạng không còn hoạt bát nữa, thậm chí còn cười ngơ ngẩn không rõ nguồn cơn. Song, sự xuất hiện của Lưu Băng với vẻ đẹp trai của anh đã khiến nhiều phụ nữ trong quán phải chú ý.

Một người phụ nữ trang điểm diêm dúa, sặc sỡ, tay cầm ly rượu, bước tới gần anh ta, âu yếm hỏi: “Chàng trai trẻ, có chuyện gì không vui sao? Có cần ta tâm sự không?”.

Lưu Băng khoát tay, bực tức quát lên không khách sáo: “Xéo đi cho ta nhờ!”. Báo hại cho bà ta tức đến đỏ mặt.

Một lúc sau, một cô gái nom khá xinh xắn, dễ thương, không cầm lòng được lại tới trước mặt anh ta, rụt rè khuyên: “Anh gì ơi... anh uống nhiều quá rồi, không tốt cho sức khỏe... đừng...”.

Lưu Băng vung tay một cái, cả ly Vodka tạt vào mặt cô ta. Cô gái ôm mặt òa khóc rồi chạy mất.

“Nguy hiểm thật!”, Hiểu Khê vỗ vỗ ngực, than, “May mà mình không manh động”. Rồi cô quyết định lấy túi xách đi về, mặc xác con người đẹp trai nhưng cục cằn kia.

Đúng lúc đó, Lưu Bằng cũng đứng dậy, chân nọ xọ chân kia bước ra ngoài quán. Hừm, thế là cuối cùng anh ta cũng chịu về nhà. Nhưng Hiếu Khê quả thực thấy ngán ngẫm, không muốn theo dõi anh ta một tí nào, nhưng vẫn đành lẻo đẻo đi đằng sau Lưu Bằng. Chỉ vì tình cờ con đường anh ta đi cũng chính là con đường dẫn tới nhà cô.

Bỗng âm một cái, Lưu Bằng ngã lăn đùng ra đất. Hiếu Khê hốt hoảng, đứng như trời trồng, không biết cách giải quyết sao. Chắc chắn cú ngã vừa rồi khá đau vì Lưu Bằng loay hoay mãi vẫn chưa đứng lên nổi. Hiếu Khê tần ngần hồi lâu, đang đấu tranh xem có nên chạy tới đỡ anh ta dậy hay không thì một chiếc xe hơi ở đâu chợt vèo tới, đỗ xịch lại. Bốn năm tên vệ sĩ to cao mặc đồ veston từ xe lao ra, vội vàng chạy đến đỡ Lưu Bằng và gọi to: “Cậu chủ! Cậu chủ, cậu không sao chứ?”.

Hiếu Khê định thần nhìn kĩ. Chà chà, toàn người quen cũ cả, đúng thật là có duyên gặp lại nhau. Chúng chính là bọn xã hội đen mà cô đã dạy dỗ ngay từ ngày đầu tiên đến trường Quang Du.

Cô bỗng hiểu ra rằng đám vệ sĩ này chính là người bảo vệ cho Lưu Bằng. Hẳn nào anh ta toàn kiêu ngạo, chửi mắng cô. Bọn họ vừa ra sức đỡ Lưu Bằng, vừa giục giã: “Cậu chủ! Về nhà thôi!”.

Lưu Bằng gắng sức vùng vẫy và giận dữ gào thét chửi kếm Hạo Nam: “Tránh ra! Để cho ta được yên”.

Thế nhưng đám vệ sĩ rần rập xem ra không coi trọng lời nói của Lưu Bằng một mảy may. Họ ra sức lôi kéo anh ta về phía xe hơi bằng được. “Cậu chủ, ông chủ đã dặn phải đưa cậu về nhà bằng bất cứ giá nào”.

Lưu Bằng vẫn gắng giãy giụa và gào thét nhưng anh ta đã uống say mèm, bản thân còn đứng không vững nên khó có thể là đối thủ của những gã đàn ông to lớn kia. Lưu Bằng tức tối gào lên: “Buông ra! Ta thà chết cũng không về”.

Mấy tay vệ sĩ cũng mất dần tính kiên nhẫn. Chúng đáp sẵng, giọng không còn khách khí: “Ông chủ đã dặn, nếu cậu không chịu hợp tác, chúng tôi phải cưỡng chế”.

Lưu Bằng lồng lên như con hổ: “Giỏi lắm! Được lắm! Có bản lĩnh cứ ra tay đi!” và càng ra sức chống cự.

“Bình!”, một cú đâm trúng mặt Lưu Băng. Khiến miệng anh ta chảy đầy máu, mắt tóe sao như đom đóm.

Hiếu Khê nhìn không nổi, thật quá đáng. Cô liền nắm chặt tay, nhảy ra giữa đường, phần nộ quát to: “Dừng tay!”.

Cả lũ vệ sĩ kinh ngạc dừng tay, định thần quan sát rồi đồng thanh thốt lên: “Lại là cô à?”

Quả thật đầu óc chúng còn in đậm hình ảnh của Hiếu Khê trong trận đánh bất ngờ trước, khiến một tay phải thua trong nhục nhã. Cô đã thực sự để lại ấn tượng sâu sắc và lần này cô lại đột ngột xuất hiện, không biết điềm gì đây.

Hiếu Khê chỉ tay vào Mục Lưu Băng đang bèo nhèo như năm giẻ, đồng dặc quát gằn từng chữ: “Buông anh ta ra!”.

Khiếp sợ trước cô, đám vệ sĩ liền lập tức làm theo. Chúng vừa buông tay ra, Lưu Băng lại ngã lăn đùng ra đất, rên rỉ đau đớn.

Hiếu Khê thở dài, đỡ anh ta dậy. Đúng là oan nghiệt, không hiểu sao cô cứ gặp phải Lưu Băng trong những tình huống thật khó xử. Cả người Lưu Băng nặng trĩu đè lên cánh tay và bả vai của cô.

Lưu Băng lắp bắp mở miệng, nong nặc mùi rượu: “Cô... cô là ai? Sao... lại giúp tôi?”.

Hiếu Khê khó chịu bịt mũi lại, đáp: “Là người duy nhất có thể cứu anh ra khỏi nước sôi lửa bỏng”.

Lưu Băng ngơ ngác lắp lại: “Là người có thể cứu tôi ra khỏi...”.

Hiếu Khê quát khê: “Nếu anh không muốn theo họ về thì ngậm miệng lại”.

oOo

Lời dọa thật hữu hiệu, Lưu Băng lập tức im thin thít. Mấy tên vệ sĩ sau một hồi ngơ ngác mới phát hiện thấy Lưu Băng đã bị cô cướp mất, liền găm gừ: “Trả cậu chủ đây. Nếu không chúng tao sẽ không để mày được yên”.

Hiếu Khê ngán ngẩm nói: “Bớt nói nhảm đi! Chỉ cần một tay, ta cũng có thể đánh cho các người toi bời. Không tin thì thử đi!”.

Tất nhiên là cả lũ tin ngay, mặt mày ử rử như con gà trống bại trận. Một tên chưa tin lời của Hiếu Khê lập tức được minh chứng bởi cái mặt bị đánh bầm dập.

Cả lũ sợ hãi đến tái mặt, không khỏi buột miệng hỏi: “Cô là ai? Thuộc phái nào?”.

Minh Hiếu Khê ưỡn ngực, tự hào đáp: “Ta là Minh Hiếu Khê, đi không đổi họ, ngồi không thay tên”.

Cả lũ len lén định rút lui về phía xe hơi thì chợt cô quát to: “Anh kia, qua đây!”.

Gã đàn ông bị gọi mặt mày tiu nghỉu, sợ hãi đi tới. Vừa tới trước mặt Hiếu Khê, hắn đã bị cô bất thành linh đánh một cú móc hàm đau điếng.

Hiếu Khê giận dữ quát to: “Sao người dám đánh cậu chủ nặng thế này?”.

Cả đám vệ sĩ tái mặt, chen nhau chui tọt hết lên xe.

Đúng là tính hiếu kì có thể hại chết con mèo. Và Minh Hiếu Khê thấy mình đúng là con mèo đáng thương đó. Giờ đây khóc lóc cũng chẳng ích gì. Cô phải cõng Lưu Băng cao tới 1m82, toàn thân mềm nhũn. Thật khó nhọc. Ít ạch mãi cô mới mở được khóa vào phòng trọ. Hừm, biết khổ như vậy, thà mình để lũ vệ sĩ vác anh ta về cho xong. Không biết Lưu Băng sống ở đâu nhỉ? Hiếu Khê chợt tiếc rẻ vì không có số liên lạc với Phong Giản Triệt, Đông Hạo Tuyết và Hạo Nam. Chả lẽ đành vứt Lưu Băng đang say mềm ra đường. Hiếu Khê thấy lòng mình không nhẫn tâm làm được như vậy.

Rốt cuộc, sau bao nhiêu công sức, Hiếu Khê cũng lôi được Lưu Băng vào nhà. Cô thở phào nhẹ nhõm, tưởng mình được thoát nợ thì Lưu Băng bắt đầu nôn ọe. Hiếu Khê ngửi thấy mùi nôn cũng muốn nôn theo, định bụng hắt anh ta ra. Nhưng thấy Lưu Băng mặt mũi xanh nhợt, nôn thốc nôn tháo, mồ hôi đầm đìa trên trán, lòng Hiếu Khê lại mềm nhũn, đành tặc lưỡi giúp cho trót, giúp anh ta xử lí những chất dơ bẩn vương trên áo, rồi giúp lau mồ hôi cho anh ta.

Dọn dẹp xong xuôi, Minh Hiếu Khê thấy mệt nhoài tưởng như chết đi được, chỉ muốn nằm lăn ra đánh một giấc cho đã. Nhưng cô lại dần lòng

nhường chiếc giường êm ấm cho Lưu Bạng. Còn cô ngủ ngời, gật gù bên cạnh thành giường, mom thật tội nghiệp. Thế nhưng nào đã được yên. Hiểu Khê mới chập chờn một lúc đã nghe thấy tiếng Lưu Bạng rên rĩ rên la. Hiểu Khê gắng mở mi mắt nặng trĩu ra nhìn. Ôi chao, anh ta đang cuộn tròn như con tôm khô, tay nắm chặt trên bụng, lông mày nhíu chặt, sắc mặt vàng vọt, toàn thân vã đầy mồ hôi, răng nghiến kèn kẹt.

Minh Hiểu Khê hoảng sợ lắc mạnh tay Lưu Bạng, la lớn: “Mục Lưu Bạng! Anh làm sao vậy?”.

Lưu Bạng không ngừng vật vã, rên rỉ: “Đau. Đau quá!...”.

Hiểu Khê cuống cả lên, xoa rồi rít khắp người Lưu Bạng: “Anh đau ở đâu?”.

“Đau...”, tay anh ta ôm chặt bụng.

Trời ơi, dạ dày, cái dạ dày vốn ốm yếu của Lưu Bạng đã phản ứng. Hiểu Khê cau mày. Đã không biết uống cứ đòi uống, cho chết. Nhưng nhìn Lưu Bạng đau đớn, quằn quại như sắp chết, lòng Hiểu Khê lại đau như xát muối. Cô gắng đỡ Lưu Bạng, dồn dập hỏi: “Anh cần thuốc gì? Làm thế nào mới đỡ đau?”.

Lưu Bạng líu cả lưỡi, không thể nói thêm được gì ngoài từ: “Đau...”.

Trời ơi. Anh ta sẽ không chết ở chỗ mình chứ? Minh Hiểu Khê căng thẳng đến phát sốt. Lúc này Lưu Bạng đau quặn tới mức ứa nước mắt. Nhìn giọt nước mắt long lanh từ khóe mắt Lưu Bạng, người Hiểu Khê như tan ra. Cô quyết định phải chữa bệnh cho Lưu Bạng, dầu cho lợn lành thành lợn què cũng được. Cô kê đỡ anh ta dậy, gắng giữ tấm thân mềm oặt của Lưu Bạng cho vững, còn mình ngồi sau anh ta và xếp tròn, đặt một tay lên người anh ta để truyền nội công.

Hiểu Khê gắng vận dụng hết nội công làm bàn tay cô nóng lên rồi xoa nhẹ lên lưng của Lưu Bạng. Chẳng mấy chốc đã có tác dụng. Da thịt Lưu Bạng từ từ ấm lên, bắp thịt căng cứng đã dần thả lỏng rồi... Hiểu Khê rùng mình, lắc đầu, cố xua tan cơn buồn ngủ, cố gắng giữ tỉnh táo, nhẹ nhẹ xoa tiếp.

Sáng sớm, Hiểu Khê đang ngủ say bỗng thấy trong lòng mình có cái gì đó đang cựa quậy. Cô thấy thật khó chịu. Nằm im đi nào, để yên cho người ta ngủ chứ, cô nạt. Nhưng vật đó lại càng giãy dụa mạnh hơn. Hiểu Khê he hé

mắt, găng gượng ngó xem đó là vật gì... thì đụng ngay đôi mắt lạnh lùng của Lưu Băng đang nhìn cô chăm chú. Thì ra vật nằm trong lòng cô, đang giãy dụa chính là Lưu Băng. Tối qua, cô mãi truyền nội công cho anh ta và lẫn ra ngủ, ôm cả Lưu Băng đang say mềm.

Hiếu Khê luống cuống, không biết giấu mặt vào đâu. Lưu Băng thì hăm hè quát: “Nói!”.

Cô giả bộ ngỡ ngác: “Nói cái gì?”.

Lưu Băng vẫn kiên tiết: “Tại sao tôi lại ở đây? Với bộ dạng thế này? Quần áo tôi đâu rồi?”.

Hiếu Khê chợt nhận ra rằng trên người Lưu Băng chỉ mặc độc một chiếc quần lót, để lộ da thịt đẹp đẽ. Cô đang ngần ngừ tìm cách giải thích thì Lưu Băng lại hét ầm lên: “Trả quần áo đây. Cô cố tình làm gì đây hả?”.

Hiếu Khê bắt đầu bực mình, nghĩ bụng vì anh mà tôi phải mất ngủ cả đêm chăm sóc, thật không chịu đựng nổi nữa.

Nhưng Hiếu Khê vẫn kìm lời, chỉ đi vào phòng vệ sinh, xách bộ quần áo bẩn vẫn đầy mùi rượu của Lưu Băng đi ra, dí vào mặt anh ta. Lưu Băng lại nảy lên, lùi lại mấy bước, bịt mũi hỏi: “Khiếp quá, sao lại thế này?”.

Hiếu Khê hậm hực đáp: “Hôm qua tôi phải nín thở để cởi ra giúp anh rồi đấy. Chả lẽ còn bắt tôi phải giặt sạch hay sao? Đã không cảm ơn lại còn quát tháo”.

Lưu Băng chịu không nổi, đã phát cáu: “Rốt cuộc là chuyện gì đây?!”.

Hiếu Khê trợn mắt lên quát: “Thông minh như anh còn không hiểu thì làm sao tôi biết được”.

Sắc mặt của chàng trai đẹp nhất, băng giá nhất của Quang Du vụt chuyển sang màu đỏ tía. Chịu, không hiểu nổi anh ta đã nghĩ sang chuyện gì.

oOo

Scandal lớn nhất Học viện Quang Du đây!

Vẫn chưa đến thời gian xuất bản báo của trường nhưng ban biên tập đã có quyết định đặc cách tung ra đặc san ngay từ giây phút đầu tiên. Trong đó công bố tin tức về mối quan hệ giữa chàng trai đẹp nhất Mục Lưu Băng và cô gái thần bí nhất, nổi trội nhất Minh Hiếu Khê. Cả hai đã cùng trải qua một đêm lãng mạn.

Đặc san báo Quang Du xin được giấu tên người chứng kiến, cho biết, vào lúc 7 giờ 25 phút 36 giây sáng thứ Tư, sinh viên Mục Lưu Băng và sinh viên Minh Hiếu Khê đã cùng xuất hiện ở một khu nhà trọ (qua điều tra đã chứng thực đó là nhà trọ của sinh viên Minh Hiếu Khê). Hai người đã có vẻ ngượng ngập, khó xử. (Theo những “chuyên gia” tâm lý có kinh nghiệm phân tích, đó là biểu hiện thường có của những cặp tình nhân sau lần đầu tiên “giao lưu”). Càng khả nghi hơn, là sinh viên Mục Lưu Băng ăn mặc rất kỳ lạ, trên người khoác chiếc áo thun rộng thùng thình (chất liệu rất kém, không phải là tiêu chuẩn vốn có của Mục Lưu Băng), dưới mặc quần ngủ, hai ống rộng thùng thình (Xin chú ý! Một người thân cận của Minh Hiếu Khê suy đoán, 90% trang phục này là của sinh viên Minh Hiếu Khê).

Tóm lại, không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả các hiện tượng trên đã chứng minh: Mục Lưu Băng và Minh Hiếu Khê đã nảy sinh tình cảm mãnh liệt vào tối thứ Ba, tiến hành “giao lưu” lần đầu tiên. Trong lúc “giao lưu”, áo của Mục Lưu Băng bị xé rách, do đó ngày hôm sau anh ta không một mảnh vải che thân, đành phải mặc đồ của người tình yêu dấu – Minh Hiếu Khê, cùng trải qua một buổi sáng tốt đẹp, cùng hướng tới một tương lai hạnh phúc.

“Sâu sắc!”

“Chính xác!”

“Tả hay lắm!”,

Hạo Tuyết không ngừng thốt lên những lời tán thưởng. Mãi cô mới chịu ngẩng đầu ra khỏi tờ đặc san Quang Du, mơ màng nói: “Ôi! Nhất định mình phải tham gia làm báo trường Quang Du mới được. Mình quá mê nó rồi!”.

Bà Đông Thủy Nguyệt không còn kiềm chế được tính tò mò, giật ngay tờ đặc san Quang Du từ tay con gái.

Hạo Tuyết la lối: “Mẹ cẩn thận nhé! Khó khăn lắm, con mới giành được từ các bạn đấy!”.

Bà Đông ngốn ngấu đọc, đáp qua quýt: “Yên tâm đi, để mẹ xem xem...”

Minh Hiếu Khê nghiêng rằng trợn mắt nhìn hai mẹ con này. Không ngờ trên đời lại có bà mẹ “dễ thương” đến như vậy, tính tình của bà quả thực giống hệt con gái mình.

Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau. Từ xa, cô đã bị thu hút bởi phong thái tao nhã, đoan trang, hiền thực xinh đẹp của bà. Ai ngờ đâu tất cả chỉ là vẻ bề ngoài. Vừa nghe nói cô chính là “Minh Hiếu Khê”, bà reo vang:

“Con chính là Minh Hiếu Khê đó sao? Chính con đã dạy dỗ thẳng Hạo Nam nhà bác sao? Bác rất muốn gặp con đấy!”. Rồi cô suýt chết ngạt vì bị bà ôm chặt trong lòng gần hai mươi phút.

Từ đó, cô “bị ép” trở thành khách quen của nhà họ Đông. Nếu như thỉnh thoảng hai, ba ngày cô không xuất hiện ở nhà họ Đông, nếu không phải là Đông Hạo Tuyết nước mắt rờn rờn thì là Đông Thủy Nguyệt nước mắt lã chã xuất hiện trước mặt cô. Tuy nhiên, tiếp xúc lâu rồi, Hiếu Khê dần dần quen với những cử chỉ khác thường của mẹ con nhà họ Đông, và cũng hiểu tại sao Phong Giản Triệt và Mục Lưu Băng thường lui tới đây.

Bà Đông vừa xem vừa tấm tắc: “Hay, quả thực là hay, phân tích vô cùng tinh tế, suy luận vô cùng chặt chẽ... Thế nhưng, Tiểu Tuyết, con chỉ mới là sinh viên dự bị, liệu họ có nhận con không?”.

Hạo Tuyết nghiêm nét mặt, khoát tay một cách dong dạc, hùng hồn: “Có chí thì nên, chỉ cần cố gắng tiến tới lý tưởng, sẽ có một ngày thành công.”

Minh Hiếu Khê đang uống trà, nghe thấy buồn cười quá nên ho sặc sụa. Mọi người liền đổ mắt vào cô, từ hai mẹ con Hạo Tuyết, tới Lưu Băng và Hạo Nam đều nhìn tập trung vào người cô.

Bác Đông hưng phấn hỏi: “Lưu Băng, Hiếu Khê các con đang yêu nhau đó à? Chúc mừng, chúc mừng nhé!”.

Hiếu Khê vừa hết sặc lại tiếp tục ho: “Khụ khụ khụ... Con... không có...”.

Lưu Băng mặt mũi vẫn lạnh tanh như thể bác Đông hỏi chuyện của người khác, không phải chuyện của mình vậy.

Bác Đông giả bộ đau lòng: “Chà, Hiếu Khê à. Bác cứ tưởng con sẽ yêu

thằng Hạo Nam nóng tính cơ, không ngờ nó không lọt vào mắt xanh con... Nhưng bác phải thừa nhận, Lưu Băng tốt hơn Hạo Nam nhiều...”.

Hạo Nam lập tức gầm lên như một con thú bị thương: “Mẹ!”.

Bác Đông sợ con trai tới mức run lật bật, đáng vẻ thật tội nghiệp. Giản Triệt dịu dàng đến bên cạnh bác Đông, choàng tay lên đôi vai vẫn đang run rẩy của bác, và nhìn Hạo Nam với ánh mắt bất bình. Hạo Nam cau mày, đứng dậy bỏ ra ngoài. Bác Đông bắt đầu đỡ run, hơi thở trở lại bình thường.

Giản Triệt dịu dàng hỏi sang chuyện khác: “Bác Đông ơi, tối nay chúng ta ăn món gì vậy?”.

Bà Đông vui mừng: “À, bác dặn nhà bếp làm món “thiên phụ la” và món tôm hấp mà các con thích ăn”...

Có một triết gia từng nói, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Hiếu Khê cầu mong ông ta không chỉ nói để gạt tiền nhuận bút.

Mấy ngày nay, khắp trường Quang Du đều sôi nổi bàn luận chuyện “tình yêu” giữa cô và Lưu Băng. Đi đến đâu, cô cũng nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ, đổ kị và sùng bái. Đi đến đâu, cô cũng nghe thấy những âm thanh ríu ra ríu rít: “Mục Lưu Băng”, “Minh Hiếu Khê”... Mọi người bàn luận hăng say như hết đề tài để nói. Chẳng lẽ thời gian chưa đủ lâu để xóa nhòa sao? Phải đến bao giờ mới đủ xóa nhòa miệng lưỡi dư luận đây?

oOo

Hiếu Khê thấy mình kiệt sức và không thể chịu nổi nữa. Kể hại bạn Tiểu Tuyên vẫn ríu rít bên cạnh:

“Kể cho mình nghe với. Kể lại cái đêm đó đi! Mau kể đi mà, đừng quên mình là người bạn thân nhất của cậu”.

Nghe đến đây, Hiếu Khê chợt nhớ ra một chi tiết trong đặc san Quang Du, liền hỏi: “Đúng rồi, người xin giấu tên trong đặc san có phải là cậu không?”.

Tiểu Tuyền ái ngại cười mỉm: “Hi, hi”.

Hiếu Khê bực tức: “Cậu đã nhìn thấy tớ mặc bộ đồ đó chưa mà dám nói bậy hả?”

Tiểu Tuyền vội vàng thanh minh: “Mình đâu có nói bậy. Từ ngữ sử dụng trong đặc san là “phán đoán suy luận” chứ không phải là “tận mắt chứng kiến”. Hơn nữa, mình suy luận đâu có sai. Cậu có dám khẳng định bộ đồ đó không phải là của cậu không?”.

Hiếu Khê hết lý lẽ, không thể bắt bẻ được điều gì.

Tiểu Tuyền cười nịnh bợ: “Hiếu Khê, tin mình đi mà. Từ trước tới giờ, mình luôn là bạn thân của cậu”.

Hiếu Khê suy nghĩ một lúc, cảm thấy Tiểu Tuyền không đến nỗi tệ. Ngoài tất nhiên chuyện, cô ấy là một người bạn rất nhiệt tình. Hiếu Khê liền gật đầu, xác nhận: “Được rồi, mình tin cậu”.

Tiểu Tuyền vui mừng reo lên: “Tốt quá rồi! Vậy hãy kể chuyện của cậu và Mục Lưu Băng đi!..

Hiếu Khê hét lên: “Tiểu Tuyền”, rồi nghiêng rằng hỏi: “Tiểu Tuyền, cậu là bạn thân mình, thấy mình đã từng nói dối chưa?”

Tiểu Tuyền ấp úng: “Cái này... hình như chưa thấy”.

Hiếu Khê cau mày, nói dần từng từ: “Được, mình nói cho cậu biết nhé, tôi – và – Mục – Lưu – Băng – chẳng – có – quan – hệ – gì – cả!”. Hiếu Khê nghiêm khắc nhìn Tiểu Tuyền, nói: “Tin hay không tùy cậu”.

Tiểu Tuyền cũng nhìn chăm chú vào mắt Hiếu Khê hồi lâu, rồi đáp bằng giọng chắc nịch: “Xem ra cậu rất nghiêm túc. Mình tin cậu”.

Hiếu Khê cảm động ôm chầm lấy Tiểu Tuyền. Ôi, thế mới là bạn tốt chứ. Hiếm có người dám tin cô trong sạch như vậy lắm. Thế nhưng lúc đó, loa phát thanh của trường phát ra một tin rộn người:

“Mọi người chú ý! Mọi người chú ý! Chuyện tình kinh thiên động địa, qui khóc thần sầu của Mục Lưu Băng và Minh Hiếu Khê đang phải đối đầu với một thử thách nghiêm trọng! Một cô gái xinh đẹp tự xưng là vị hôn thê của Mục Lưu Băng đang từ phía bắc sân trường tiến lại gần Minh Hiếu Khê. Một cuộc quyết đấu lớn giữa hai kẻ tình địch sắp xảy ra. Kết cục sẽ ra sao? Ai là kẻ thắng? Ai là người thua? Chắc chắn sẽ rất đặc sắc, không thể bỏ

qua! Chúng ta hãy cùng chờ xem nhé!”

Cái gì! Hiểu Khê bàng hoàng như trong cơn ác mộng. Cô sững người, nhìn quanh trường. Tất cả đều nhốn nháo như một lò lửa sắp vỡ tung. Chưa đầy hai phút, toàn bộ học sinh đã xúm đông xúm đỏ, chen lấn giành chỗ tốt để đứng xem trận chiến không thể bỏ lỡ này. Các phóng viên của trường Quang Du đều dành được chỗ ở hàng trước. Tất cả các thiết bị như: bút, vở, máy ảnh, máy quay phim... đều sẵn sàng như sắp xung trận đến nơi, quyết không bỏ sót một chi tiết đắt giá nào.

Hiểu Khê ra sức nói thầm. Mình đang mơ, đây là giấc mơ. Thế nhưng một cô gái đang thướt tha lướt tới sát bên cô, chứng thực rằng cô đã nhầm.

Đó là một cô gái khá đẹp, trông rất cá tính, chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Cô ta mặc váy da beo ngắn, tóc đen nhánh cột cao, mắt to mày rậm, chiếc môi nhỏ dày, màu da sôcôla mê người. Đúng là một mẫu người đẹp hiện đại, hơi hoang dã.

Tiếng ngợi khen rộ lên không ngớt, các phóng viên bấm máy liên tục. Trường Quang Du vốn cũng có nhiều người đẹp nhưng số người đẹp lạnh lùng và cá tính như vậy thật hiếm hoi.

Cô gái đến trước mặt Hiểu Khê, cau mày hất hàm hỏi: “Cô là Minh Hiểu Khê phải không? Ta là Thiết Sa Hạnh – vợ chưa cưới của Mục Lưu Bằng”. Hiểu Khê đau khổ, trời cao đất dày ơi, con đã làm chuyện gì sao cứ liên tiếp có scandal như vậy?

Thấy tình địch đứng im như phỗng, Thiết Sa Hạnh quát lớn, không còn kiên nhẫn: “Minh Hiểu Khê, sao người không dám lên tiếng? Có gan giật đàn ông của người khác, lại không còn mặt mũi để trả lời sao?”

Cả trường đứng xem đến thót tim. Mọi người phán đoán, theo tính cách nóng nảy của Hiểu Khê và tính cách ứng xử với Hạo Nam trước đây, nhất định Hiểu Khê sẽ nhanh chóng ra đòn, chống trả Thiết Sa Hạnh. Chà chà, kịch hay sắp bắt đầu đây. Không thể bỏ qua được màn đặc sắc này, ai ai cũng đều nín thở, căng mắt ra quan sát.

Tiếng Hiểu Khê chậm rãi mà rõ ràng: “Tôi và Mục Lưu Bằng không có quan hệ gì cả!”.

Câu này cô đã phải nói tới lần thứ n, thật ngán ngẫm. Hiểu Khê thấy thật

mệt mỏi, và thực lòng không muốn gây chuyện ở trường vì những tranh chấp vớ vẩn, không đáng có này.

Các học sinh đứng xem xị mặt ra, có vẻ thất vọng ra mặt. Tại sao thần tượng Minh Hiếu Khê của họ lại mất hết dũng khí như vậy? Chả lẽ cô cũng không màng tới sĩ diện và danh tiếng của Học viện Quang Du hay sao?

Thiệt Sa Hạnh cười nhạt, dần từng chữ: “Cô nửa đêm cướp Lưu Băng về nhà, ép anh ta ở một đêm, còn nói là không có quan hệ gì?”.

Mọi người lại xôn xao khi bắt được tin mới: “Ồ, thì ra là Minh Hiếu Khê cướp Mục Lưu Băng về nhà. Hèn chi...”.

“Tôi và Mục Lưu Băng không có quan hệ gì cả”, Hiếu Khê ủ rũ lặp lại câu đó lần thứ $n+1$. Có trời mới biết tại sao cô ta không tin cô. Nếu biết dính vào Lưu Băng rắc rối như vậy, thà mình để anh ta nằm lăn ra đường ngủ qua đêm còn hơn. Hiếu Khê nghĩ bụng. Lẽ nào kiếp trời mình ân oán nợ nần gì với anh ta nhỉ? Chợt cô nghe thấy tiếng ồ lên đầy phấn khích của những người đứng xem. Chết rồi, không biết lại có chuyện gì nữa đây.

Chợt cô thấy một chàng trai cao ráo bước đến, dịu dàng hôn nhẹ lên má cô trước sự chứng kiến sững sờ của toàn trường. Rồi anh ta ôm cô vào lòng, lạnh lùng tuyên bố: “Đúng thế, Minh Hiếu Khê và tôi đang quen nhau”.

Hiếu Khê đứng chết lặng khi nhận ra đó chính là Mục Lưu Băng. Cô hoảng hốt phản đối: “Anh nói bậy! Tôi không có...”.

Lưu Băng cúi xuống nhìn cô chăm chú: “Em đã đưa anh về nhà, đúng không?”.

Hiếu Khê ấp úng: “Đúng thế... nhưng”.

Lưu Băng tinh nghịch hỏi tiếp: “Em đã cởi quần áo của anh, phải không?”.

Hiếu Khê bực bội đáp: “Đúng... nhưng...”.

“Em đã ôm anh ngủ, đúng không?”, Lưu Băng tai quái hỏi tiếp.

“Ừ, không sai... nhưng... nhưng đó là... vì...”, Hiếu Khê hốt hoảng.

Lưu Băng cười, nói: “Vậy em còn gì để nói chứ?”.

Hiếu Khê bực muốn phát khóc đi được nhưng không biết phải thanh minh ra sao.

Ôi, lãng mạn quá! Cảm động quá! Các cô nữ sinh tình cảm dạt dào lấy tay nhè nhẹ chấm những giọt nước mắt hạnh phúc. Trong khoảnh khắc này, họ

dường như có cảm giác mình chính là Minh Hiếu Khê.

Các máy ảnh sau khi đứng ngậy ra vì sự kiện bất ngờ đã tranh nhau lóe sáng. Nhưng Thiết Sa Hạnh đã cất tiếng, phá tan những giây phút ngọt ngào đó:

“Minh Hiếu Khê, con đàn bà không biết xấu hổ kia! Người dám giật chồng chưa cưới của ta sao?”

Hiếu Khê bực bội, lý sự: “Nếu anh ta là của cô thì trước sau cũng là của cô. Còn đã không phải thì nói gì cũng vậy”.

Mọi người ồ lên thán phục, đối đáp hay quá. Hiếu Khê quả thật là cao siêu, thật xứng đáng với vai trò nhân vật nữ chính xuất sắc nhất.

Thiết Sa Hạnh ủ dột, thăm dò: “Cuối tuần này là đại thọ ông nội Mục Lưu Băng, cô có tới không?”.

Lưu Băng lạnh lùng cắt ngang: “Tất nhiên, vậy mà cũng hỏi”.

Sa Hạnh nhìn Hiếu Khê đầy căm giận: “Được, ta sẽ đợi người”.

Hiếu Khê đứng tựa vào Lưu Băng, cảm thấy người như kiệt sức, thậm chí không còn sức ngược nhìn trời xanh. Sao giữa ban ngày ban mặt lại có thể xảy ra những chuyện buồn cười như vậy nhỉ?

Minh Hiểu Khê
Thủy tình trong suốt.
CHƯƠNG 3

Năm giờ chiều thứ Bảy, Minh Hiểu Khê ngồi trên giường ngủ, đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

“Có nên tham dự bữa tiệc mừng thọ ông nội Mục Lưu Băng không nhỉ? Nếu không đi, liệu anh ấy có gặp phải chuyện gì không? (Sự lo lắng lúc này xuất phát từ vốn hiểu biết ít ỏi về tính cách của Mục Lưu Băng). Nếu đi, chuyện gì sẽ xảy đến với anh ấy? (Lo lắng này xuất phát từ quy luật phát triển của những điều không may trong quá khứ)”, Hiểu Khê đắn vật. Cuộc đấu tranh tư tưởng đang đến hồi gay cấn thì chuông cửa réo vang.

Phong Giản Triệt thanh cao trong bộ lễ phục trắng, hiện ra trước cửa. Anh mỉm cười hỏi cô: “Em chuẩn bị xong chưa?”.

Minh Hiểu Khê ủ rũ: “Em không muốn đi. Thật đấy!”.

Giản Triệt vẫn cười khoan dung: “Biết ngay mà. Thế nên Lưu Băng mới kêu anh đến đón em”.

Hiểu Khê kinh ngạc: “Hả? Sao mọi người biết hay vậy?”.

Rồi cô nịnh Giản Triệt: “Hay anh cứ nói em bị ốm, không đi nổi nhé! Anh nhận lời đi”.

Giản Triệt ngần ngừ nhìn cô, thắc mắc: “Sao em không muốn đi?”.

Hiểu Khê cúi đầu, thú thật: “Em sợ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Từ lúc vào học viện Quang Du, đã có nhiều chuyện kỳ quái rất hay xảy ra”.

Giản Triệt tinh nghịch vắn vẹo: “Vậy hóa ra từ khi quen biết anh và mẹ con Hạo Tuyết cũng có chuyện kì quặc sao?”.

“Không không”, Hiểu Khê vội vã thanh minh, “Được quen với mọi người, em thấy mình rất may mắn”.

Giản Triệt lại nheo mắt hỏi: “Nếu em không muốn đi, sao không từ chối ngay lúc Lưu Băng mời?”

Minh Hiểu Khê ủ rũ gật đầu. Đúng thật, cái tính cả nể của cô đã làm hại chính mình.

Giản Triệt bẹo má cô, động viên: “Ngốc ạ! Đừng ủ rũ như thế! Em vốn

dũng cảm lắm mà, đừng để anh thất vọng nhé. Dám đổ rác lên đầu Hạo Nam mà không dám đi dự tiệc sao?”.

Câu nói động viên quả có tác dụng tức thì. Hiểu Khê lập tức tươi tỉnh: “Đúng vậy! Mình là Minh Hiểu Khê đầu đội trời, chân đạp đất cơ mà. Lẽ nào vì một con bé ranh mà không dám tới dự tiệc”. Cô nắm chặt tay, quả quyết: “Được, em nghe ngay, chúng ta đi!”

Lần này lại đến Giản Triệt ngần ngừ: “Mặc thế này đi sao?”.

Hiểu Khê ngạc nhiên: “Không được sao?”.

Giản Triệt nhìn cô từ đầu tới chân, ngắm nghía mãi bộ quần jeans áo thun trắng của cô, rồi nhẹ nhàng nhận xét: “Em mặc thế này, ngày thường trông rất trẻ trung nhưng đi dự tiệc thì...”.

Hiểu Khê luống cuống, “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

Giản Triệt đột nhiên lấy ra ở đâu một gói giấy rất đẹp, chìa ra trước mặt cô, nói: “Em xem, anh đã chọn giúp em bộ này rồi. Mau mặc thử đi!”.

Thay đồ xong, Hiểu Khê trông đẹp hẳn lên trong bộ đầm trắng. Bàn tay thần kì của Phong Giản Triệt một lần nữa lại giúp gương mặt cô thêm xinh đẹp. Cô thích thú ngắm nghía mãi mình trong gương. Chao ôi, thiếu nữ tươi tắn, yêu kiều kia là mình sao? Thật không thể tin nổi.

Giản Triệt móm mém cười hài lòng “Hài lòng chưa nào? Đi thôi công chúa ơi”.

Bữa tiệc mừng thọ thật long trọng, người đến dự rất đông, ai nấy đều ăn mặc rất đẹp, khiến Hiểu Khê nhìn không chớp mắt. Cô luôn đi sát Phong Giản Triệt, không ngừng ngó nghiêng và hiếu kỳ nhận xét:

“Chà chà, thật khác với suy đoán của em. Em cứ tưởng khách nhà Mục gia toàn người xã hội đen. Nhưng xem ra các quan khách ở đây không giống các tay anh chị tí nào”.

Giản Triệt cười, đáp: “Không phải xã hội đen nào là cứ chém người đâu. Hơn nữa Mục gia trong “Liệt viêm đường” mấy đời đều là những nhân vật có chức có quyền. Những chuyện bạo lực kia không cần họ đích thân ra tay”.

Hiểu Khê băn khoăn: “Vậy họ làm gì?”.

“Làm ăn cùng cố gia tộc, thậm chí tham gia vào hàng ngũ quan chức chính

quyền”, Giản Triệt vừa cười tươi chào đáp lễ mọi người vừa tranh thủ giảng giải cho cô gái không ngừng học hỏi này.

Hiếu Khê gật gù: “Thảo nào. Vậy khách khứa hôm nay đều là những người nhiều tiền lắm của, có chức có quyền phải không?”.

Giản Triệt cười gật đầu.

Vừa nghe xong, Hiếu Khê đã buột miệng nói hơi lớn: “Hừm, đúng là quan và giặc cấu kết, chỉ tổ hại dân”.

Giản Triệt vội vã giật tay Hiếu Khê, nhắc nhở: “Nói nhỏ thôi, nhận xét gì về nhà nói, đừng phát ngôn lung tung”.

Hiếu Khê bất mãn than: “Ơ... em đâu có nói sai...”. Chợt cô đứng ngẩn ra ngắm cô gái mặc chiếc đầm dạ hội màu đen, đẹp như màn đêm sâu lắng mê hoặc lòng người.

“Triệt thiếu gia”, cô ta cất tiếng chào Giản Triệt, giọng ngọt ngào như mật ong.

Giản Triệt mỉm cười, tiến tới đáp lễ: “Khách sáo quá, lần sau Đồng đừng gọi anh như vậy nữa nhé!”.

Cô gái vẫn cười, đáp: “Trên dưới phải có tôn ti trật tự, em nào dám lỗ mãng”. Đôi mắt cô chăm chăm nhìn Giản Triệt, sâu thẳm như nước hồ mùa thu với những cơn sóng mãnh liệt.

Đẹp quá! Minh Hiếu Khê không ngớt thán phục. Cô vội vàng kéo tay Giản Triệt. Hiếu ý, anh kéo Hiếu Khê tới trước mặt Đồng, giới thiệu: “Để anh giới thiệu hai người nhé. Đây là Minh Hiếu Khê, bạn học của Mục Lưu Băng, còn đây là Đồng”.

Hiếu Khê phấn khởi ra mặt, cô nói: “Xin chào, tôi là Minh Hiếu Khê, rất vui được làm quen với cô. Cô đẹp thật”.

Đồng nhã nhặn chào lại, tuy dịu dàng nhưng vẫn rất khách sáo và có khoảng cách rõ rệt.

“Anh Giản Triệt, chị Hiếu Khê!”, có tiếng người gọi í ới.

Cả ba đều quay lại nhìn. Đông Hạo Tuyết như nàng công chúa xinh xắn trong bộ đầm màu hồng dễ thương, nổi bật giữa đám con gái. Cô bé nhìn thấy hai người đã vội chạy tới riu rít: “Trời ơi, anh chị làm gì đến chậm thế. Em đợi mệt ghê cơ”. Nói đoạn, cô bé vội níu tay Giản Triệt và Hiếu Khê,

giục giã: “Chắc hẳn anh chưa đến chào ông nội anh Mục Lưu Băng phải không? Đi theo em, em dẫn anh chị đi”.

Rồi chưa đợi người ta đồng ý, Hạo Tuyết đã lôi tuột hai người đi, mặc kệ Đồng đứng đó trơ khấc.

Giản Triệt cau mày, nhắc với Hạo Tuyết: “Này em, chúng ta còn chưa chào Đồng tiểu thư nữa, mất lịch sự quá!”.

Hạo Tuyết mặc kệ, cứ lờ đi như bỏ ngoài tai và ra sức kéo hai người đi tiếp. Đi được một đoạn, cô bé mới dừng lại, ngoái lại nhìn, rồi đập tay lên ngực, reo vui: “Cuối cùng cũng thoát được ma nữ”.

Hiếu Khê ngạc nhiên, hỏi lại: “Ma nữ nào? Em định nói Đồng sao?”.

Ánh mắt Hạo Tuyết đặc thẳng: “Tất nhiên, lẽ nào chị không thấy? Cô ta vừa thấy anh Triệt là hai mắt rưng rưng nước như muốn mê hoặc người ta. Anh Triệt, anh nhất định đừng mắc lừa cô ta nhé!”.

Giản Triệt nghiêm nghị nhìn Hạo Tuyết, nói: “Anh đã dặn em bao nhiêu lần rồi? Nếu còn nói Đồng là ma nữ, anh sẽ giận đó”.

Bị Triệt mắng, mặt Hạo Tuyết chảy xị ra, nước mắt chột rưng rưng, mếu máo: “Em biết ngay, thế nào anh ấy cũng bị cô ta mê hoặc rồi. Lúc nào cũng bênh cô ta chăm chặp...”.

Hiếu Khê đang lúng túng chưa biết cách giải quyết sao thì chột nhìn thấy Lưu Băng đang đi tới. Cô reo lên với Hạo Tuyết như nhìn thấy một vị cứu tinh: “Mục Lưu Băng kìa, em thấy Mục Lưu Băng không? Chúng ta mau tới đó đi!”

Mục Lưu Băng cũng mặc một bộ lễ phục trắng, trông càng lạnh lùng. Đôi mắt đẹp của anh ta chẳng khác gì sao băng, lạnh lẽo, trong suốt, sáng như gương, và dường như chỉ chịu nhấp nháy tí chút khi nhìn thấy Minh Hiếu Khê.

Hạo Tuyết đã tươi tỉnh trở lại. Cô bé lễ phép chào một vòng với mọi người xung quanh: “Con chào ông, cháu chào Mục bá bá, chào bác Thất, chào các anh chị!”.

Ông Mục mái tóc đã bạc nhưng tinh thần vẫn rất vui tươi sáng khoái. Ông cười ha hả, xoa đầu Đông Hạo Tuyết nhưng lại hiếu kỳ nhìn Minh Hiếu Khê: “Tiểu Tuyết ngoan quá, nói cho ông biết cô gái này là ai vậy?”

“Cô ấy là...”,

Hạo Tuyết đang nhanh nhẩu thì Lưu Băng đã cắt ngang: “Đây là Minh Hiếu Khê, bạn gái của con”.

Nói xong, anh nắm chặt tay của cô, lạnh lùng nhìn một lượt phản ứng của mọi người. Lời tỏ tình thật hấp dẫn làm sao, nhưng thái độ của mọi người thật kỳ quặc.

Mục lão gia đang cười tự nhiên ngưng bật, sững sờ như một bức tượng. Mục bá bá tái mặt, tức giận nhìn Mục Lưu Băng, trong khi Thiết bá bá liếc nhìn Mục bá bá đầy hằn học. Thiết Sa Hạng mặt mũi biến sắc, căm hận chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Hiếu Khê.

Rốt cuộc, Mục lão gia cũng chịu cất tiếng: “Chà chà, con là bạn gái của Mục Lưu Băng? Hoan nghênh con đã tới...”.

Hiếu Khê liền mỉm cười lễ phép: “Con chào Mục lão gia. Chúc lão gia sống lâu trăm tuổi”.

“Được! Tốt!”. Mục lão gia cười thân thiện đáp lễ: “Lần đầu tiên con đến đây chơi phải không? Vậy Lưu Băng đưa bạn đi chơi một vòng cho biết”.

oOo

Thời tiết đã thay đổi. Mùa hè nóng bức dần đã lùi dần, nhường chỗ cho mùa thu mát mẻ.

Màn đêm buông xuống. Minh Hiếu Khê khoan khoái hít thở không khí mát lành quyện với hương thơm của cỏ cây. Cô và Lưu Băng đã rời khỏi bữa tiệc ồn ào, đi vào khu hoa viên yên tĩnh. Hiếu Khê quan sát Lưu Băng. Từ lúc rời khỏi bàn tiệc đến giờ, anh ta im lặng không nói năng gì, không biết đang suy tính gì nữa. Ánh trăng phản chiếu ánh sáng lên khuôn mặt anh ta, da thịt dường như trong suốt, ánh mắt tuy bất thần nhưng vẫn đẹp như giọt nước long lanh, đôi môi mòng mọng, và mềm mại đến thế!

Mềm mại ư? Một ý nghĩ thoáng qua đầu Hiếu Khê. Làm sao cô biết môi anh ta mềm mại nhỉ? Đúng rồi, anh ta đã từng hôn má cô. Cảm giác đó... Hừm, mình không được nghĩ nữa! Hiếu Khê bất chợt thấy hai má nóng bừng. Nhưng ngồi mãi vẫn không thấy anh ta lên tiếng, Hiếu Khê đành lí nhí hỏi:

“Mục Lưu Băng, em... có thể hỏi anh chuyện này được không? Tại sao anh lại nói em là bạn gái anh?”.

Lưu Băng vẫn im lặng.

Hiếu Khê phá lên cười, ra vẻ tự nhiên: “Tất nhiên em biết anh chẳng có tình cảm gì với em. Nhưng anh nói làm người khác hiểu lầm...”.

Cô nói tiếp: “Em sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối với Thiết Sa Hạnh. Cô ấy rất tức giận vì không thể nuốt sống em...”.

Mục Lưu Băng bắt đầu chăm chú nhìn cô, ánh mắt ấy khiến má cô chính đỏ như quả táo. Ngắm cô hồi lâu, Lưu Băng cất tiếng: “Anh xin em đấy, làm bạn gái anh nhé!”

Hiếu Khê thiếu điều muốn nhảy bổ ra khỏi ghế, cô tròn mắt hỏi: “Gì cơ?”.

Lưu Băng lặp lại: “Hãy làm bạn gái anh đi. Em chưa có bạn trai mà, đúng không?”.

Màn đêm mát như nước. Xa xa trên trời điểm vài ông sao. Hương thơm của một loài hoa không tên len lỏi và trái tim cô. Hiếu Khê bối rối, không biết mình đang tỉnh hay mơ nữa.

Lưu Băng lại cất tiếng năn nỉ và nhìn cô thật thiết tha.

Hiếu Khê gượng hết lí trí, gặng hỏi: “Có thể... có thể nói cho em biết tại sao không?”.

Ánh mắt anh ta lại như trôi ra xa, phiêu dạt tới đâu đó xa xăm. Anh thầm thì: “Có lẽ... để sau vậy”.

Bỗng một bóng đen xuất hiện dưới tán cây, một giọng nói êm ái vang lên: “Thiếu gian cậu có thể vào rồi đó”.

Lại là Đồng – cô gái đẹp đầy bí ẩn ở Liệt Viêm Đường. Hiếu Khê lòng đầy thắc mắc. Cô ta ra đây làm gì nhỉ?

“Biết rồi!” Mục Lưu Băng lạnh lùng nói.

Đồng khom người chào rồi mất hút trong đêm.

Hiếu Khê không khỏi hiếu kỳ, hỏi: “Cô ấy là ai thế anh?”.

Lưu Băng đáp: “Đồng”.

Hiếu Khê nhăn nhó: “Em biết rồi! Nhưng cô ấy làm gì ở đây? Sao cô ấy luôn miệng gọi anh là thiếu gia và anh Giản Triệt là thiếu gia nhỉ?”.

Gương mặt Lưu Băng lộ vẻ chán ngán, nhưng vẫn kiên nhẫn đáp: “Cô ấy là vệ sĩ”.

Nghe thấy vậy, Hiếu Khê hào hứng hẳn. Vệ sĩ à? Một nữ vệ sĩ đẹp lạnh lùng nhỉ. Mặt lạnh như băng nhưng trong lòng ngùn ngụt lửa nhiệt tình.

Hiếu Khê vui vẻ huyên thuyên:

“Em đã từng đọc trong tiểu thuyết, giữa những vệ sĩ lạnh lùng và chủ nhân thường này sinh những chuyện tình ly kỳ luôn làm độc giả nóng ruột theo dõi! Không đúng à? Sao anh không chọn cô ấy làm bạn gái cho tiện? À em biết rồi, nhất định là... cô ấy không thích anh nên anh dùng em để chọc tức cô ấy, xem cô ấy có ghen không chứ gì?”

Lưu Băng nghiêm trang nhìn cô, Hiếu Khê đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lưu Băng lừ đừ đứng dậy, buông thông một câu: “Bây giờ em đã là bạn gái anh rồi đấy. Vào trong đó, nhớ đừng để anh mất mặt”.

Nói xong, anh đi một mạch về phía hội trường.

Hiếu Khê lạch bạch chạy theo sau, vừa dậm chân vừa la lối:

“Em... hình như chưa nhận lời làm bạn gái của anh mà... Em không nhận lời đâu...”.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Minh Hiếu Khê. Cô chợt im bặt, nhớ lại lời Lưu Băng dặn.

Thiết Sa Hạnh vừa hát một ca khúc mừng thọ Mục lão gia, mọi người đang ra sức vỗ tay tán thưởng. Hiếu Khê thừa nhận giọng hát của cô ta rất hay, chẳng khác nào giọng một ca sĩ.

Nhìn thấy Hiếu Khê, Thiết Sa Hạnh tức bầm ruột gan nhưng giả bộ tươi cười, nói to: “Hiếu Khê, cô là bạn gái của Mục Lưu Băng, cũng nên góp vui một vài tiết mục mừng thọ Mục lão gia chứ!”.

Hiếu Khê băn khoăn: “Giúp vui bằng cách nào?”.

Thiết Sa Hạnh vẫn cười: “Thì hát, như tôi vậy”.

Hiếu Khê lắc đầu: “Không biết”.

“VẬY ĐÀN MỘT BẢN!”.

“Không biết”.

“Hay ngâm thơ nhé!”. Thiết Sa Hạnh nài nỉ.

Hiếu Khê vẫn lắc đầu: “Cũng không biết”.

“Xì”, cuối cùng thì Thiết Sa Hạnh cũng không giấu được vẻ khinh miệt,

“VẬY CÔ BIẾT CÁI GÌ? CHỈ BIẾT ĂN UỐNG ĐÙA GIỜN HAY SAO?”.

Minh Hiếu Khê giả bộ ngơ ngác: “CÔ CHƯA HỌC CÁCH ĂN UỐNG ĐÙA GIỜN SAO?

VIỆC NHỎ NHƯ VẬY MÀ CŨNG ĐỊNH LÀM TIẾT MỤC MỪNG THỌ SAO?”

Cả hội trường cười ồ lên, vui quá. Thiết Sa Hạnh giận tím mặt, chưa nghĩ ra được câu nào đối đáp lại thì Mục lão gia cười lớn: “Ha ha, không cần biểu diễn gì nữa đâu. Mọi người đến chơi là vui lắm rồi!”

Minh Hiếu Khê mỉm cười đáp lễ một cách cung kính: “Hôm nay là đại thọ của lão gia, con cũng phải góp vui chứ”.

Nói xong cô tiến lại góc phòng, cầm một thanh kiếm trên bàn lên, nói: “Phần hồng tặng giai nhân, bảo kiếm tặng anh hùng. Mục lão gia cả đời tung hoành giang hồ, tiểu nữ hôm nay xin được chúc mừng ngài bằng tiết mục múa kiếm!”.

“Hay lắm”, cả hội trường rào rào vỗ tay tán thưởng.

Hiếu Khê e lệ nhìn xung quanh: “Nhưng còn thiếu một chút nhạc nền, liệu...”.

Giản Triệt mỉm cười từ đám đông bước ra: “Để tôi giúp cho”.

Mọi người ngơ ngàng nhìn Giản Triệt và bàn tán sôi nổi: “Trời, là Phong Giản Triệt sao? Thiên tài piano Phong Giản Triệt thật hả? Trời, may quá”.

Khắp hội trường xít xoa, rồi vỗ tay vang dậy.

Giản Triệt bước tới cây dương cầm đặt giữa phòng. Hiếu Khê tự hỏi, lẽ nào ngón đàn của anh ấy nổi tiếng đến vậy? Tại sao mọi người lại cổ vũ anh ấy giống nghệ sĩ nổi tiếng thế? Giản Triệt thật đúng là người không hề đơn giản tí nào, cô thầm nghĩ.

Âm nhạc tựa như mây trôi nước chảy, lúc trầm lúc bổng, lúc cao vút tầng mây...

Hiếu Khê tay múa thanh kiếm dài, lúc mềm mại như liễu rủ, lúc uốn lượn

như rồng bay, lúc uyển chuyển nhẹ nhàng, lúc tung hoành khí phách... Quan khách đều há mồm thán phục. Họ thật không ngờ một cô gái thanh tú lại có thể điều khiển thanh kiếm khéo léo linh hoạt đến thế! Họ càng thán phục hơn nữa bởi sự phối hợp hoàn mỹ chưa từng thấy giữa tiếng đàn mê ly với điệu múa rất có hồn, đẹp đến say mê lòng người.

Tiếng đàn vừa dứt, điệu múa cũng ngừng, cũng cả hội trường vẫn chìm đắm trong cơn ngây ngất. Phong Giản Triệt kéo tay Minh Hiểu Khê quay về phía Mục lão gia kính lễ.

Lúc này cả đám đông như bừng tỉnh cơn mê, ra sức hò hét và vỗ tay rầm rầm.

Hạo Tuyết cũng xúc động chạy tới: “Chị à! Chị thật uy phong”, rồi thầm thì vào tai Hiểu Khê, “Thiết Sa Hạnh đang ghen tức tới tái mét mặt mũi kìa”. Hiểu Khê cười, nhưng cũng nheo mắt đặc ý. Hừm, cô ta còn dám làm mình mất mặt không nhỉ. Đừng hòng nhé, giờ cứ chờ kiếp sau đi.

Sân trường Học viện Quang Du. Hiểu Khê ngược nhìn một chú chim nhỏ bay vụt qua nền trời xanh thẳm. Nó bay mới thoải mái tự do và vô tư làm sao. Hiểu Khê không khỏi thèm muốn, ước gì mình có thể biến thành chim để tránh được kì thi gai góc sắp tới.

“Hiểu Khê! Hiểu Khê!”, tiếng Tiểu Tuyền lạnh lót.

Minh Hiểu Khê bịt tai lại, giả vờ không nghe thấy. Nhưng Tiểu Tuyền đâu dễ bỏ qua. Cô ta chạy tới, kéo hai tay của cô xuống, hét to hơn: “Hiểu Khê!”.

Hiểu Khê thấy tai mình bùng bùng: “Giời ơi, có chuyện gì? Mình đang tập trung ôn thi”.

Tiểu Tuyền cười tươi như hoa, mời mọc: “Cậu có đi không?”

Hiểu Khê ngơ ngác: “Đi đâu cơ?”.

Tiểu Tuyền lắc đầu, thương hại cho sự u tối của cô bạn: “Đi xem buổi chiều diễn dương cầm của Giản Triệt, chứ xem gì? Thế cậu không biết gì sao?”.

Hiểu Khê vẫn lơ mơ như kẻ buồn ngủ: “Biểu diễn ... à? Anh ta giỏi thế sao?”

Tiểu Tuyền chắc chắn lưỡi, nhìn Hiếu Khê ngao ngán hồi lâu rồi lên giọng giải thích: “Chắc chắc, thật uống phí thời gian cậu gần gũi với ba công tử Quang Du, thế hóa ra cậu không biết tí gì về Phong Giản Triệt sao?”.

Thấy Hiếu Khê tròn xoe mắt, Tiểu Tuyền sùng bái nói: “Cậu biết không, Giản Triệt là người tứ yêu say đắm nhất trong ba người. Tiếng đàn của anh ấy có thể làm thần tiên điên đảo, thật đáng mặt thiên tài”.

Tới lúc này, Hiếu Khê mới vỡ lẽ. Thào nào trong bữa tiệc mừng thọ, cả hội trường đã reo vang khi anh ấy vừa xuất hiện. Và tiếng đàn của anh ấy quả thực rất hay.

Tiểu Tuyền vẫn không ngừng ca tụng: “Cậu không biết tí gì sao? Giản Triệt còn là một họa sĩ tài hoa, từng ba lần được mời tham gia triển lãm hội họa, có nhiều tranh được lưu giữ ở viện bảo tàng. Anh ấy thực sự là một thiên tài, làm việc gì cũng xuất sắc”.

Hiếu Khê thầm trách cho tính thờ ơ của mình. Quả thực cô rất bất ngờ về tài nghệ toàn diện của anh. Cô thừa nhận anh làm việc gì cũng rất xuất sắc, từ nấu nướng, chơi đàn, vẽ tranh, thậm chí cả làm tóc cho cô nữa.

Thấy Hiếu Khê cứ ngồi ngẩn ra nghe, Tiểu Tuyền đập mạnh vào vai cô: “Này! Cậu ngẩn ra vậy làm gì. Chẳng phải mình đã báo cho cậu tỉ mỉ ngay khi mới vào trường sao?”.

Quả thật, Hiếu Khê vẫn nhớ bản miêu tả chi tiết đặc điểm của từng công tử Quang Du mà Tiểu Tuyền đã cung cấp. Nhưng sao cô ta không chịu để tâm nhỉ?

Tiểu Tuyền sốt ruột, hỏi tiếp: “Thế tóm lại cậu có đi dự buổi biểu diễn của Giản Triệt không?”.

Hiếu Khê luyến tiếc đáp: “Tiếc quá. Mình không thể đi được”.

Tiểu Tuyền thất vọng ra mặt, vì cô ấy muốn lợi dụng mối quan hệ thân tình giữa Hiếu Khê và đám công tử Quang Du để kiếm thêm một hai tấm vé.

“Sao lại như vậy? Cậu bận gì sao?”, Tiểu Tuyền gắng moi thông tin.

Hiếu Khê thở dài, chưa biết ăn nói sao thì Hạo Tuyết hốt hải chạy tới, người đầm mồ hôi, kêu í ới:

“Chị Hiếu Khê, chị Hiếu Khê ơi”.

oOo

Minh Hiểu Khê vội lấy quạt cho cô bé, hỏi: “Em từ khoa dữ liệu chạy đến đây à? Làm gì mà gấp gáp thế?”.

Hạo Tuyết đang ra sức thở hổn hển nên chỉ gật đầu. Một lúc sau đã lấy lại được hơi, cô bé lập tức cất tiếng vói vĩnh: “Chị nhất định đưa em tới buổi biểu diễn của anh Triệt đấy nhé!”

Hạo Tuyết hơi ngạc nhiên: “Tại sao lại nhất định? Em không đi được một mình sao?”.

Hạo Tuyết xị mặt xuống, yếu xìu như cái bánh đá nhúng nước: “Vì anh Lưu Băng đi, nhất định con ma nữ Đồng kia cũng đi theo. Hừ chỉ cần cô ta tiếp cận anh Triệt, nhất định không hay rồi. Em không muốn thế tẹo nào, nhưng em không phải là đối thủ của cô ta. Hơn nữa, anh Triệt lúc nào cũng bên cạnh cô ta chăm chăm. Nhưng...”. Hạo Tuyết chợt cười tươi roi rói: “Có chị đi cùng, chẳng ai dám bắt nạt em nữa”.

Hiểu Khê cười phá lên: “Gớm. Có em bắt nạt người khác ấy chứ!”.

Hạo Tuyết kéo tay cô, năn nỉ: “Đi đi chị, em xin chị đấy!”.

Tiểu Tuyền cũng không bỏ lỡ dịp tốt này, càng ra sức giục giã: “Đi thôi. Và lại Lưu Băng bạn trai cậu cũng đi nữa mà. Các cậu nhân dịp này hẹn hò luôn!”.

Hạo Tuyết hớn hờ: “Đúng vậy”. Nhưng càng nhắc đến Lưu Băng, Hiểu Khê càng không muốn đi. Từ sau bữa tiệc mừng thọ, cả Học viện Quang Du lại càng khẳng định rằng anh ta đích thị là bạn trai cô.

Thấy Hiểu Khê ngần ngừ không quyết, Hạo Tuyết bắt đầu rơm rớm nước mắt. Cô bé quyết định dùng thứ vũ khí này để đánh bại ý định của Hiểu Khê. Do không muốn gặp lại Lưu Băng, tránh những chuyện không hay, Hiểu Khê thoái thác với lý do:

“Thực lòng chị không còn tâm trí đi nghe nhạc đâu, sắp kiểm tra môn hình

học rồi, phải tranh thủ ôn tập. Môn này chị học kém lắm”.

Hạo Tuyết lập tức nín khóc, mắt sáng rực: “Thế này nhé, chỉ cần chị đi với em, nhất định em sẽ giúp chị thi môn hình học thật tốt!”.

Hiếu Khê ngạc nhiên, chả lẽ Hạo Tuyết giỏi hình học đến vậy?

Thấy cô băn khoăn, Hạo Tuyết càng được thể bồi thêm: “Chị tin em đi mà, nhận lời với em đi. Nếu nói xạo, sau này chị không cần quan tâm em nữa!”.

Hiếu Khê động lòng.

Buổi biểu diễn của Phong Giản Triệt được tổ chức tại sân khấu Hoàng Quán. Giá vé đắt kinh khủng tới mức Hiếu Khê không ngờ. Hiếu Khê và Hạo Tuyết may mắn được ngồi ở chỗ tốt. Tiếng đàn của Giản Triệt khiến tất cả khán giả phải ngây ngất. Buổi biểu diễn đã diễn ra hết sức thành công.

Buổi biểu diễn này được tổ chức để chào mừng một ngài đại sứ nước nọ. Trước đây khi tình cờ nghe thấy tiếng đàn của Phong Giản Triệt, ông rất mê thích, nhưng lúc đó chưa được thưởng thức trọn buổi. Chỉ đợi đến hôm nay, dưới sự sắp xếp của ba mẹ Phong Giản Triệt mới có buổi biểu diễn đặc biệt này. Giản Triệt cùng ba mẹ cung kính tiễn ngài đại sứ ra về. Đông Hạo Tuyết cuống cả lên, ôm một bó hoa lớn đã tự tay chọn chạy theo Giản Triệt, chỉ sợ không được là người đầu tiên tặng hoa cho anh.

Minh Hiếu Khê lững thững theo sau. Cô nhìn thấy Đông Hạo Tuyết luôn miệng tán dương với một phụ nữ quyền quý rất đẹp: “Anh Triệt đàn hay tuyệt, con nghe mà mê mẩn cả người. Bác thật hạnh phúc vì có người con thiên tài như thế!”.

Đó chính là Phong phu nhân, bà mỉm cười đáp lễ. Đột nhiên Minh Hiếu Khê thấy mắt phu nhân hơi nheo lại, vẻ tươi tỉnh trên mặt đã hết.

Mục Lưu Băng đến trước mặt Phong Giản Triệt, cất tiếng: “Chúc mừng buổi biểu diễn thành công”.

Giản Triệt vỗ vai bạm cảm ơn, rồi nhìn thấy Đồng đứng phía sau Lưu Băng, anh vui vẻ chào: “Đồng cũng đến ủng hộ sao? Cảm ơn em nhé!”.

Gương mặt quý phái của Phong phu nhân càng ngày càng cau có. Cuối cùng, không nhịn nổi, bà lớn tiếng mắng Đồng: “Kẻ tiện nhân như cô cũng

đến nơi sang trọng này làm gì? Lại định ám sát ai sao?”.

Nụ cười trên gương mặt Đồng chợt vụt tắt, cô lạnh lùng đáp: “Xin phu nhân giữ ý cho”.

Phong phu nhân càng điên tiết: “Tiện nhân như người mà cũng dám lên giọng với ta sao?”, rồi vung tay định tát vào mặt Đồng.

Hạo Tuyết kêu lên thất thanh. Giản Triệt, Lưu Băng và Hạo Nam mới đến đều đứng khá xa không kịp phản ứng, Đồng đứng yên bất động như sẵn sàng đón chờ cơn thịnh nộ của Phong phu nhân.

Bỗng một bàn tay thanh tú chợt nắm lấy tay Phong phu nhân đang giáng xuống, tránh cho Đồng một cái tát như trời giáng. Mọi người ngẩn ra nhìn. Đó chính là Hiếu Khê. Cô đang đứng ngay cạnh Đồng và Hạo Tuyết.

Phong phu nhân ngạc nhiên, tròn mắt nhìn kẻ phá đám, bà giăng tay ra, chỉnh sửa trang phục rồi hỏi: “Cô là ai?”.

Hiếu Khê trong bụng rửa thầm mình đúng là xui xẻo, chuyên dính phải chuyện rắc rối, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười như hoa: “Bác ơi, cháu chỉ là người qua đường thôi. Bác đừng bận tâm”.

Hạo Nam vội vã lao tới giải thoát cho Hiếu Khê, “Bác à, chắc bác mệt lắm rồi, để cháu dìu bác lên xe về nghỉ ngơi nha”.

Giản Triệt áy náy nhìn Đồng, liền miệng nói: “Xin lỗi em, anh thay mẹ thành thật xin lỗi em”.

Đồng im lặng, không nói gì, chỉ nhìn anh không chớp. Mắt cô loang loáng nước, nom càng quyến rũ hơn. Lưu Băng vẫn lạnh lùng như vậy, anh chào Giản Triệt: “Minh về đây”, rồi quay về phía Hiếu Khê gật đầu một cái: “Tạm biệt!”.

Mục Lưu Băng và Đồng đã đi khuất. Chỉ còn lại Hạo Tuyết, Hiếu Khê và Giản Triệt thần thờ đứng nhìn theo. Không ai dám nhắc tới thái độ kỳ quặc của Phong phu nhân đối xử với Đồng.

Minh Hiếu Khê quan sát phòng của Phong Giản Triệt. So với nhà cô, quả thật khác xa một trời một vực. Nó ngăn nắp, sáng sủa, đẹp đẽ như con người của Giản Triệt vậy. Thì ra, lời bảo đảm về thi cử mà Hạo Tuyết nói, chính là nhờ Phong Giản Triệt phụ đạo cho Hiếu Khê môn hình học. Và tất

nhiên cô bé đã sắp xếp kế hoạch này cốt để có cơ hội gặp riêng Giản Triệt. Thế nhưng, đến phút cuối Hạo Tuyết lại bị mẹ bắt đi dự tiệc. Học trò đến xin phụ đạo hôm nay chỉ có một mình Minh Hiếu Khê.

Minh Hiếu Khê vui đầu khổ luyện, cô chăm chỉ ghi nhớ lời giảng của Phong Giản Triệt, biến kiến thức của “thầy” thành của mình. Cô phát hiện thấy cách giảng bài của Giản Triệt thật mạch lạc, sống động, dễ hiểu. Nếu đi theo nghề giáo, Giản Triệt chắc chắn sẽ là một ông thầy giỏi.

Nhìn Hiếu Khê cắn bút chì, dăm chiêu trước cuốn vở, miệt mài suy nghĩ, Giản Triệt cười nói: “Em học tốt lắm, nghỉ giải lao đi nào!”.

Cô lắc đầu: “Không được, em phải giải xong bài này đã!”.

Giản Triệt đặt một ly nước giải khát trước mặt cô. Đang khát nước, cô uống cạn một hơi. Ngon tuyệt! Lành lạnh, chua chua, ngọt ngọt, đúng là nước ô mai Cửu Vĩ! Hiếu Khê thích thú hỏi: “Anh mua loại ô mai này ở đâu thế?”

Phong Giản Triệt lắc đầu, cười đáp: “Hàng độc đấy, không nơi nào bán đâu. Anh tự làm đó!”.

Hiếu Khê trầm trồ thán phục: “Tuyệt quá, đến cả nước giải khát, anh cũng làm được”.

Giản Triệt ngồi xuống trước mặt cô, giọng khá cảm động: “Hiếu Khê, hôm qua rất cảm ơn em”.

Biết Giản Triệt cảm ơn mình việc cứu Đồng, cô cười nói: “Không sao, chuyện nhỏ thôi. Cứu người lúc lâm nguy là trách nhiệm của em mà”.

Đây là câu nói mà cha cô đã dạy từ nhỏ, khiến cô luôn tâm niệm.

Giản Triệt vẫn băn khoăn: “Sao hôm nay anh thấy em không vui? Em có chuyện gì sao”.

“Hả?”, Hiếu Khê hơi sững người, chả lẽ anh ấy cũng nhận ra? Cô cười gượng, đáp qua loa: “Ha ha, em đâu có gì không vui”.

Giản Triệt không tin, anh nâng cằm cô lên ngang tầm mắt, nhìn chăm chú vào mắt cô, hỏi: “Có phải vì buổi biểu diễn hôm qua khiến em mất vui không?”

Một chút ấm ức khiến cho mũi cô cay xè. Nỗi lòng của Hiếu Khê bắt đầu tuôn chảy, không ngừng nghỉ:

“Tiếng đàn của anh rất hay, nhưng hôm qua em nghe anh đàn mà vẫn

không thấy vui. Em thấy chính anh không hề thích buổi biểu diễn hôm qua. Nếu anh không muốn diễn thì đừng diễn! Tại sao phải tổ chức biểu diễn vì ngài đại sứ kia? Bố mẹ anh muốn lấy lòng ông ta sao?”.

Giọng Hiếu Khê ghen ngào:

“Anh biết em nghĩ gì không? Anh khiến em nghĩ tới người đàn hát xưa được thuê tới các bữa tiệc của tụi giàu có để mua vui”.

Một lúc sau, Hiếu Khê đã dần bình tĩnh lại. Cô vội im bật. Lúc này mình đã ba hoa những gì thế nhỉ? Tại sao mình nói gì mà trông anh Triệt đau đớn thế? Cô thầm hỏi.

Giản Triệt cứ ngồi thẩn ra đó sau khi nghe những lời của Hiếu Khê. Nom anh tĩnh lặng như một màn đêm. Hiếu Khê sợ hãi trước vẻ trầm ngâm của anh ta lúc này, và hối hận vì những gì đã nói:

“Anh Triệt... em... nói sai rồi... Anh đừng giận nhé!... Em không hề có ý gì đâu... anh đừng vậy nữa mà...”.

“Anh Triệt... em là con ngốc... lẽ ra em không nên nói”.

Cuối cùng Phong Giản Triệt cũng dứt khỏi cơn trầm ngâm tự dẫn dắt mình. Anh nhìn cô, mỉm cười, nói với giọng không vui: “Em nhận ra rồi sao?”.

Hiếu Khê hơi hoang mang, không biết phải trả lời sao mới phải.

“Anh biết lẽ ra phải cẩn trọng hơn khi tổ chức biểu diễn”, giọng Giản Triệt khê khàng.

“Không phải thế đâu!”, Minh Hiếu Khê không nhịn nổi nữa, lại la lên, “Vì anh là người anh em tôn sùng nhất, do vậy em mới chịu không nổi! Em muốn anh luôn vui vẻ! Em muốn anh chỉ chơi đàn những khi anh thích”.

Hiếu Khê luống cuống, không biết diễn tả ra sao mới hết ý.

Giản Triệt ôm chặt cô vào lòng, vỗ nhẹ lên vai: “Được rồi, anh hiểu mà. Em đừng lo”.

oOo

Ngày thi cuối cùng đã kết thúc, Hiếu Khê vui vẻ bước ra khỏi phòng thi. Có

thầy Phong Giản Triệt phụ đạo thật công hiệu, cô chắc hẳn mình có thể đạt điểm tối đa. Chợt có ai đó đứng trước mặt chặn đường cô. Hiểu Khê nhìn lên, giật mình. Thì ra là Đông Hạo Nam. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, cô quay người định tìm đường khác.

“Minh – Hiểu – Khê”, anh ta sảng giọng gọi.

Hiểu Khê đứng sững người, ngần ngừ nghĩ. Trời ạ, có chuyện gì thế nhỉ? Cô từ từ quay đầu lại, cười rất cầu tài: “Anh Hạo Nam gọi em à? Có chuyện gì không ạ?”.

Thật trái với dự kiến, mặt Hạo Nam hôm nay lại rất thân thiện, giọng trêu mếu hỏi: “Em thi tốt không?”.

Hiểu Khê loạng choạng suýt ngã, trời ạ, anh ta lại quan tâm tới mình sao? Hôm nay thời tiết thay đổi đột ngột thế nhỉ?

Cô ấp úng, mãi mới nói ra nổi: “Cũng tạm ạ. Sao anh biết hôm nay em thi?”.

Hạo Nam đáp: “Tiểu Tuyên nói cho anh biết.

Hừm, cô bé này thật là lẻo mép. Lúc này Hiểu Khê mới bình tâm lại. Chắc anh ta nhân tiện hỏi thăm thôi. “Cám ơn anh”, cô nói và đứng quan sát Hạo Nam hồi lâu. Sao anh ta không chịu đi nhỉ? Đứng ì ra đó làm gì thế không biết? “Còn gì nữa không anh?; Hiểu Khê không nhin nổi, hỏi tiếp.

Hạo Nam đỏ bừng mặt: “Không... tôi...”.

Đột nhiên Đồng xuất hiện, khom lưng chào và cất giọng trong trẻo: “Lão gia mời cô đến phủ”.

“Hả?”, Hiểu Khê tròn mắt. Trong trí nhớ của cô hình như không quen ai là lão gia cả.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, Đồng giải thích: “Cha của Lưu Băng mời cô tới Liệt Viêm Đường”.

Hiểu Khê hoảng hốt: “Sao lại mời tôi? Ông ấy cần gặp tôi có việc gì?”.

Đồng vẫn lịch sự nói: “Mời cô theo tôi”.

Hiểu Khê đau khổ, trời ạ, tự nhiên dính vào Mục Lưu Băng thật xui xẻo. Từ chối cũng không được mà nhận lời thì chả ra sao. Cô đành chào Hạo Nam rồi quay đi. Mắt Hạo Nam vụt tối sầm.

Thế là Minh Hiếu Khê lại có dịp xuất hiện ở nhà Mục gia lần nữa. Lần này tới vào ban ngày nên cô ra sức ngắm nghía khu biệt thự này, thật là khác hẳn nhà của Đông Hạo Nam. Biệt thự nhà họ Đông là sự kết hợp giữa văn hóa phương Đông và phương Tây, còn nhà Mục gia lại hoàn toàn theo văn hóa truyền thống, mang nét đặc trưng cổ điển.

Hiếu Khê được mời vào phòng khách được bày trí theo kiểu Nhật, tinh tế và tuyệt đẹp. Cô ngồi khoanh tròn trước bàn trà, tiếc nuối nghĩ rằng, giá không có người đàn ông với khuôn mặt u ám trong phòng này, không khí trong phòng hẳn thật tuyệt.

Mục lão gia lạnh lùng cất tiếng: “Cô có biết Mục Lưu Băng đã có vị hôn thê không?”.

Hiếu Khê hỏi lại: “Dạ, cháu biết, có phải là Thiết Sa Hạnh không ạ?”.

“Đúng thế!”, ông ta đáp đồng dục, mắt long lên sòng sọc như muốn dẫn mặt với Hiếu Khê, nhưng chợt ông ngưng lại vì tấm màn cửa chợt lay động.

Mục Lưu Băng bước vào, câm lặng. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta trơ lì không chút cảm xúc. Cả căn phòng phủ một bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Chẳng để ý gì đến bố mình, Lưu Băng bước đến bên Minh Hiếu Khê, cầm tay cô kéo ra khỏi phòng.

“Lưu Băng. Đứng lại!”, Mục lão gia gằn giọng quát. Lưu Băng cứ trơ ra, im lìm như không nghe thấy gì. Mục lão gia tức giận, chộp ngay bình hoa cổ trên bàn ném thẳng về phía con trai. Minh Hiếu Khê vội vàng kéo mạnh Lưu Băng dạt về một phía. Chiếc bình hoa bay sạt qua trán anh, rơi xuống sàn “choang” một tiếng, vỡ tan.

Hiếu Khê tức giận, la lớn: “Ông làm gì vậy? Lỡ anh ấy bị thương thì sao? Anh ấy là con trai ông cơ mà”.

Mục lão gia vẫn trong cơn tức giận, gằn gừ: “Ta thà bóp chết nó từ lâu!”.

Mục Lưu Băng vẫn không nói năng gì, cứ tiếp tục kéo tay

Hiếu Khê bỏ đi. Hiếu Khê vừa đi vừa ngoái lại phần nộ nói tiếp: “Ông làm cha kiểu gì vậy? Sao nói với con ruột của mình như vậy chứ?”.

Mục lão gia quát lớn: “Hãy tránh xa Lưu Băng ra... nếu không, đừng trách. Không ai có thể phá được cuộc hôn nhân giữa Lưu Băng và Thiết Sa Hạnh

đâu”.

Phải đi bộ rất lâu mới ra khỏi khuôn viên nhà họ Mục. Hiểu Khê giật mình nhìn xuống tay. Thì ra tay Lưu Băng vẫn nắm chặt tay cô, lạnh toát.

Ngại ngần, Hiểu Khê lén lén định rút tay mình ra khỏi bàn tay của anh ta. Nhưng mọi gắng sức đều không ăn thua. Tay của Lưu Băng vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, kiên định và vững chắc, nhất định không để cho cô thoát. Minh Hiểu Khê dừng lại, nhìn thẳng vào Mục Lưu Băng, bản khoăn không biết nên nói sao.

Bỗng, Lưu Băng cất tiếng: “Minh Hiểu Khê, em có sợ không?”.

Hừm, sợ à, cô nghĩ thầm, hình như mình chưa hề sợ hãi.

Lưu Băng lại nói tiếp: “Nếu em sợ bị Mục Anh Hùng hãm hại thì...”.

Hiểu Khê bất bình nói: “Mục Anh Hùng? Sao anh dám gọi thẳng tên bố như vậy?”.

Lưu Băng vẫn rất kiên nhẫn nói hết: “Nếu em sợ, anh sẽ không để em bị liên lụy đâu”.

Minh Hiểu Khê mỉm cười đầy kiêu hãnh: “Mục Lưu Băng, đây có phải ngày đầu tiên anh quen em không? Em đã từng bao giờ sợ hãi chưa? Dọa dẫm có tác dụng gì với em không? Em là Minh Hiểu Khê không sợ trời không sợ đất mà, đừng quên rằng em đã từng hai lần “tay không xuất chiêu” cứu anh”.

Bàn tay của Lưu Băng từ từ ấm lại, nhưng vẫn không chịu buông tay Hiểu Khê ra.

Hiểu Khê đột nhiên nhận ra có điều thật phi lý: “O, tại sao bố anh dọa em nhỉ? Em có phải là bạn gái của anh đâu? Em có định phá hôn nhân định ước giữa anh và Thiết Sa Hạng đâu? Thật oan cho em quá...”.

Lưu Băng ngáp dài một cái, cắt ngang: “Anh đói rồi”.

Minh Hiểu Khê gật gù: “Anh đói à? Ừ, trời tối rồi mà, vậy tạm biệt nhé!”, và gắng rút tay khỏi tay anh, nhưng vô ích.

Lưu Băng thật ngang bướng, nói tiếp: “Chúng ta đến nhà em ăn cơm thôi”.

Hiểu Khê ngơ ngác, ra sức thoái thác: “O, ơ, sao lại nhà em? Không có đồ ăn đâu...”.

Nhưng Lưu Băng không thềm nghe nữa, anh lôi tuột cô đi.

Ở nhà Minh Hiếu Khê, cô vừa bưng món ăn cuối cùng lên, cời tạp dề, ngồi xuống bàn và giục Lưu Băng: “Ăn đi anh. Em nấu đấy... Anh cứ yên tâm, các món này đều không cay”.

Lưu Băng ngạc nhiên nhìn cô đầy thán phục. Chà chà, chỉ trong nửa giờ đồng hồ mà làm được nhiều món như vậy, quả không đơn giản. Lưu Băng ấp úng khen: “Em... hình như rất đảm đang”.

Hiếu Khê cười rộ ràng: “Trời ơi, có gì đâu mà anh khen em quá vậy. Con cái mọi nhà đều phải biết làm những việc đó mà, để đỡ đần bố mẹ chứ. Các anh là công tử nhà giàu, từ nhỏ đã có kẻ hầu người hạ, tất nhiên là không phải làm rồi”.

Mục Lưu Băng ngồi ngẩn cả ra, trầm tư quên cả gắp thức ăn. Hiếu Khê giật mình, giăng lấy bát cơm của Lưu Băng, ra sức nhồi nhét đồ ăn và dặn liên tục: “Thôi anh ăn nhanh lên. Bụng anh không tốt càng phải chú ý ăn uống, ăn đúng giờ cũng rất quan trọng... Nể mặt em một chút được không, các món em làm toàn những món nổi tiếng, tuy không bì được với anh Giản Triệt nhưng cũng không đến nỗi khó nuốt đâu”.

Trước khi ăn, Lưu Băng chợt bật ra hai tiếng “cám ơn” khiến Hiếu Khê ngẩn cả người. Quái lạ, anh ta đã bắt đầu học được thói quen quan tâm tới người khác từ lúc nào nhỉ?

Đã mười giờ rồi, Hiếu Khê bắt đầu buồn ngủ rũ rượi nhưng cô phát hiện ra một điều là Mục Lưu Băng không có ý định về. Anh ta cứ ngồi yên lặng ở góc nhà, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm màn đêm. Anh ta ngồi mãi như vậy, phăng phắc như một pho tượng.

Hiếu Khê ngáp dài, không đành được, phải hỏi: “Anh không về nhà sao?”.

Lưu Băng vẫn không quay người lại, đáp trả: “Anh không có nhà”.

Hiếu Khê than thầm, không hiểu ăn xong, người anh ta bị sao thế không biết. Cô gượng chống trả cơn buồn ngủ, tìm hiểu nguyên nhân: “Anh không muốn về sao? Chỉ vì chuyện bố anh sao?”.

Lưu Băng lần này xoay hẳn người lại, đáp rành rọt: “Anh không có nhà”.

Hết chương 3

Minh Hiếu Khê
Thủy tình trong suốt.
CHƯƠNG 4

Bản tin đặc biệt hấp dẫn nhất trong tháng của Học viện Quang Du. Chuyện tình kinh thiên động địa của cặp trai tài, gái sắc Mục Lưu Bằng và Minh Hiếu Khê đang tới đỉnh cao trào! Nội dung bản tin đã viết tỉ mỉ như sau: Chàng công tử đẹp trai Mục Lưu Bằng đã dọn đến nhà trọ của Minh Hiếu Khê, bắt đầu cuộc sống chung hạnh phúc.

Khi lên lớp, Hiếu Khê thấy Tiểu Tuyền nháy mắt hỏi cô: “Sao, mùi vị sống chung thế nào?”.

Hiếu Khê ngơ ngác: “Mùi vị gì cơ? Sống chung gì cơ?”.

Tiểu Tuyền đập vào vai Hiếu Khê, nhìn cô tinh nghịch: “Cậu lại còn giả vờ không hiểu sao? Cậu đang sống chung với Lưu Bằng còn gì? Mùi vị của anh ta chứ ai nữa”.

Hiếu Khê tức tối buông hai tiếng gọn lỏn: “Đồ quỷ!”.

Tiểu Tuyền năn nỉ: “Cậu thương mình, kể cho mình nghe đi. Mình quan tâm tới hai cậu thôi”.

Hiếu Khê hừ một tiếng, đáp: “Mình không đại. Mình mà kể ra, cậu sẽ mang tin tức bán ngay cho đám kí giả quái quỷ của trường”.

Bị Hiếu Khê đoán trúng, Tiểu Tuyền vẫn tỉnh bơ, thậm chí còn cười chống chế: “Thế mới gọi là bạn tốt có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia chứ. Cậu yêu đương hạnh phúc, còn mình có bạn trai đâu. Thế nên cậu phải tạo điều kiện cho mình kiểm soát chút đỉnh chứ?”.

Hiếu Khê thở dài ngao ngán, chợt cô nhớ ra một chuyện quan trọng, liền thắc mắc: “Mà tại sao mọi người lại quan tâm tới mình và Lưu Bằng thế nhỉ?”

Tiểu Tuyền chặc chặc một hồi, ra ý chê cô kém hiểu biết: “Hỏi thừa quá đi. Mục Lưu Bằng là thần tượng của bao cô gái, đẹp trai, lạnh lùng”.

Hiếu Khê băn khoăn: “Đó là về phía anh ấy, còn mình, tại sao mọi người không thù oán và căm ghét mình khi đã cưa đổ thần tượng của họ? Trái lại, họ còn rất hứng thú quan tâm tới mình?”.

Tiểu Tuyền cười phá lên: “Cậu nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì? Tất nhiên có người hận cậu chứ, nhưng chả ai dám thể hiện đâu. Võ công của cậu giỏi như thế, từng đánh bại cả Hạo Nam. Giờ đây ba công tử Quang Du lại chơi thân với cậu, còn ai dám nghĩ tới chuyện với cậu nào. Ngay cả thầy cô giáo cũng đối xử đặc biệt với cậu, nhất là môn hình học. Cậu không thấy sao? Kỳ thi vừa rồi cậu đã được điểm tối đa còn gì”.

Hiếu Khê ầm ứ thanh minh: “Mình thi được là do công sức ngày đêm ôn tập, lại có anh Giản Triệt kèm cặp đấy chứ. Cậu đừng có... hiểu lầm”.

Tiểu Tuyền xua tay: “Không quan trọng, không quan trọng. Dù sao, họ cũng chẳng làm được như cậu, Lưu Băng luôn lạnh lùng với tất cả mọi người nhưng lại chịu cậu. Ai nấy đều phục cậu đấy. Thế nên cậu tuyệt đối an toàn không ai dám gây sự gì cả”.

Hiếu Khê ngấm Tiểu Tuyền hồi lâu, thán phục nói: “Tiểu Tuyền này, sau này cậu muốn làm nghề gì? Nếu cậu không trở thành chuyên gia phân tích thì quả là tổn thất lớn nhất của nhân loại!”.

Tiểu Tuyền cười đắc ý: “Thật sao? Cậu nghĩ như vậy sao?”.

Hiếu Khê chợt nhìn đồng hồ. Trời ơi, đã muộn giờ hẹn mất rồi. Không chào từ biệt Tiểu Tuyền, cô vội vã dọn dẹp túi xách, chạy như bay ra khỏi phòng học.

Tiểu Tuyền cuống cả lên, dậm chân bành bịch, la lối: “Ơ, cậu đi đâu thế. Cậu vẫn chưa kể chuyện tình của cậu mà?”.

Hiếu Khê đến là buồn cười cô bạn nhiều chuyện. Cô vẫn ra sức chạy và ném lại câu trả lời: “Để lần sau, mình nhất định sẽ kể!”

Hiếu Khê chạy như bay như ma đuổi tới siêu thị 24 giờ, vội vã mua những thứ cần thiết rồi lại tiếp tục chạy về nhà. Cầu mong không quá trễ. Nhưng vừa tới khu nhà trọ, cô đã thấy một đám người đứng chen chúc.

Đó là Mục Lưu Băng, Phong Giản Triệt, Đông Hạo Nam, Hạo Tuyết và Hy Khách Đồng. Họ có vẻ sốt ruột vì chờ lâu.

Vừa nhìn thấy cô, Hạo Tuyết đã reo lên: “A, chị Hiếu Khê đã về, may quá, bọn em mệt quá, không thể đứng nổi nữa”.

Hiếu Khê vừa thở hắt hắt vừa đáp: “Chị... chị... đã gắng... chạy nhanh

lắm rồi”.

Thấy cô linh kinh bọc to bọc nhỏ, mồ hôi đầm đìa trên trán, Giản Triệt bước tới chìa tay ra: “Đưa anh cầm hộ nào. Vào nhà thôi, em đã về là hay rồi”.

Hiếu Khê liếc sang phía Lưu Bằng vẫn đứng lơ ngơ như nghe chuyện người ngoài. Cô than thầm, chỉ có anh Triệt là quan tâm tới mọi người nhất. May được anh ấy xách hộ đồ, tay mình mới rã rời.

Cửa nhà vừa mở, mọi người vui vẻ ủa vào.

Hạo Tuyết gieo mình xuống một chiếc ghế, rồi rít bóp chân, than: “Đau quá, đau quá! Lần sau chị Hiếu Khê đánh thêm cho anh Lưu Bằng một chìa khóa nhà nhé. Để lần sau bọn em đến chơi không phải chờ đợi nữa”.

Hiếu Khê đang tu nước, nghe vậy suýt phát sặc. Tại sao phải đưa chìa khóa cho Lưu Bằng? Anh ta là gì với mình đâu? Cô ầm ức nhưng không dám nói.

Hạo Tuyết đã chuyển sang đấm lưng, hờn trách: “Ghế nhà chị cứng quá, đau lưng ghê. Lần sau chị nhớ mua ghế nệm mềm nhé!”.

Hiếu Khê thấy lửa giận bùng bùng: “Hừm, đồ con nhà giàu có khác. Đã đến nhà người ta chơi còn chê bai. Hôm nay mình không dạy cho nó một bài học thì không gọi là Minh Hiếu Khê nữa”.

Hạo Tuyết không hề hay biết, vẫn thao thao bất tuyệt: “Chị mua nhiều đồ ăn thế? Định đãi bọn em món gì đây?”.

Hiếu Khê đáp sẵn: “Lẩu”.

Hạo Tuyết vỗ tay hoan hô: “Hay quá! Hay quá! Hôm nay đông đủ thế này, ăn lẩu mới tuyệt”.

Hiếu Khê cười: “Chị sẽ cố làm nhanh đây, nhưng nếu vậy cần người giúp một tay nào”.

Đông Hạo Tuyết rụt cổ lại, im bật.

Giản Triệt tốt bụng nhanh nhẩu đứng lên: “Em có cần gì không? Để anh giúp cho”.

Hiếu Khê lắc đầu, rồi tiến thẳng tới Hạo Tuyết, lôi tuột cô bé vào bếp.

Hạo Tuyết rên rĩ van xin: “Đừng mà, chị, đừng, chị thương em với. Ai đó giúp em với...”.

Mấy người đứng quanh đó liếc nhìn hai người với vẻ thờ ơ. Chẳng ai có vẻ muốn ra tay giúp Hạo Tuyết cả. Cô bé thật là cô ảm con chiêu, chẳng biết làm gì nên hồn. Dưới sự trợ giúp của Hạo Tuyết, căn bếp của Hiếu Khê chẳng mấy chốc biến thành một đám rối mù. Hiếu Khê rốt cục mất hết kiên nhẫn, đành phải đuổi tổng cô bé trở lại phòng khách.

Đồng tình nguyện vào giúp Hiếu Khê, nhanh nhẹn thu dọn, nhặt rau, khiến Hiếu Khê hết sức ưng ý.

Trong bếp, Hiếu Khê vừa làm vừa thắc mắc: “Này Đồng, tại sao cậu không tránh khi Phong phu nhân định ra tay?”.

Đồng định lảng đi nhưng bị Hiếu Khê tóm gọn, cứ nằng nặc đòi trả lời.

Cô ta cười đau khổ, thừa nhận: “Hắn nào anh Triệt cứ khen cậu thông minh. Quả đúng vậy”.

Hiếu Khê vẫn băn khoăn: “Lạ thật, cậu không thấy Phong phu nhân vô lý sao? Sao cậu cứ đứng ỳ ra đó chịu đòn vậy. Mình như thế thì không thể chịu được”.

Giọng Đồng ghen ngào: “Mình không thể, đó là mẹ của anh Triệt”.

Hiếu Khê gật gù như ngộ ra được điều gì: “Hà hà, nhất định là cậu rất mê anh Triệt...”.

Đồng im lặng, không phản ứng. Hiếu Khê rất ngạc nhiên, nhưng vẫn đoán chắc nhận định của mình là đúng.

Trên bàn ăn, Hiếu Khê vẫn lẩn quẩn với suy nghĩ về tình cảm của Đồng dành cho Giản Triệt. Bất giác cô không khỏi ngăm Triệt, quan sát nét mặt và thái độ của anh.

Hạo Tuyết khua tay trước mặt Hiếu Khê, kêu la: “Trời ơi, sao chị nhìn anh Giản Triệt đắm đuối như vậy. Anh Lưu Băng ghen thì sao? Đánh nhau mất”.

Hiếu Khê bực bội lườm Hạo Tuyết rồi cúi xuống bát ăn. Con nhỏ này lạnh chanh quá đi mất. Không hiểu có ai hiểu lầm không nhỉ?

Vừa nghĩ tới đây, cô thấy Lưu Băng lạnh lùng cất tiếng: “Cô ấy muốn ngăm ai mặc kệ, chẳng liên quan gì đến tôi!”.

Hạo Tuyết được dịp la lớn, giọng đắc thắng: “Đấy, em nói có đúng không? Anh Lưu Băng ghen rồi đấy, giọng anh ấy chua như dấm. Ha ha, tặng băng

lạnh lùng đã tan rồi, sức mạnh tình yêu muôn năm”.

Giản Triệt cốc lên đầu Hạo Tuyết, mắng: “Trật tự nào, nếu không em sẽ không những không được yên ấm ngồi đây ăn, mà còn nhiều điều không hay chờ đợi đấy”.

Hạo Tuyết đưa mắt nhìn Hiếu Khê và Lưu Băng đang gườm gườm nhìn cô, im lặng một lúc cô bé lại phá lên cười: “Ha ha, nhìn mặt đôi tình nhân này kìa, đỏ như gấc vậy. Buồn cười quá đi mất”.

Mọi người quay lại nhìn rồi cũng phá lên cười.

Ăn tối xong, mọi người quây quần ngồi uống trà và nói chuyện.

Giản Triệt hỏi Lưu Băng bằng giọng rất thông cảm: “Chuyện nhà cậu vẫn chưa giải quyết xong phải không? Giờ định sao?”.

Lưu Băng chán nản gật đầu, không đáp.

Đồng kể: “Sau khi hai cô cậu bỏ đi, Mục lão gia nổi trận lôi đình, tính khí thay đổi khủng khiếp, làm ai nấy đều phát sợ”.

Lưu Băng đột nhiên dặn Đồng: “Mua hộ tôi cái giường xếp nhé! Tôi sẽ ở lại đây lâu”.

Hiếu Khê âm ức phản đối: “Ơ ơ, tại sao lại vậy?”.

Hạo Tuyết ranh mãnh kêu: “Em thấy thật không cần thiết, cần gì phải ngủ riêng nhỉ? Hai người đã yêu nhau, ngủ chung giường mới phải chứ?”.

“Bốp!”, mặt Hạo Tuyết lập tức sưng vù. Cô bé đau đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng, miệng mếu máo không nói nổi thành lời.

Kẻ bất ngờ ra đòn đánh Hạo Tuyết không ai khác là Đông Hạo Nam, anh trai cô bé. Hạo Nam không nói không rằng, đứng phắt dậy, gườm gườm nhìn tất cả mọi người rồi bỏ đi. Lưu Băng và Hiếu Khê ngẩn cả ra, không ai kịp có phản ứng gì. Giản Triệt cố giấu một tiếng thở dài.

Hiếu Khê quay sang nhìn lại mặt Hạo Tuyết, xót xa: “Trời ơi, sao anh ấy đánh con bé mạnh như vậy? Anh ta điên hay sao ấy nhỉ?”

Hạo Tuyết thút thít, kể tội: “Dạo này tính khí của anh ấy rất quái lạ... nóng nảy, cáu gắt... Mẹ em và em đều sợ anh ấy, đều coi anh ấy như trái bom định giờ, có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Chỉ cần không hài lòng thứ gì, anh ấy lại lôi em ra đánh... rất tàn nhẫn... làm em rất đau. Như thể em...không phải là... em gái của anh ấy”.

Hiếu Khê bức tức nói: “Thật dã man! Anh ta cần phải được dạy một bài học”.

Hạo Nam đã để lại ấn tượng xấu trong lòng Hiếu Khê thật rõ nét, chắc hẳn khó có thể xóa mờ. Thật bức mình khi cô không thể ra tay với anh ta được, chỉ vì Hạo Nam là anh trai của Hạo Tuyết.

Hiếu Khê an ủi Hạo Tuyết: “Nín đi em, đừng khóc nữa, sau này phải để ý hơn. Nếu thấy Hạo Nam bắt đầu nổi nóng thì em tránh đi chỗ khác. Còn nếu anh ấy vẫn đánh em, em cứ đến nói với chị. Chị nhất định sẽ đến nói chuyện với anh trai em”.

Hạo Tuyết càng khóc lớn hơn, ôm lấy cô: “Ôi ôi, em chết mất. Sao em khổ thế này, chị Hiếu Khê tốt với em quá!”

oOo

Hôm sau, Đồng tỏ ra là một thuộc hạ đáng tin cậy, làm việc đâu ra đấy. Cô đã mang ngay một chiếc giường xếp mới mua tới nhà trọ của Minh Hiếu Khê, bất chấp chủ nhà có đồng ý hay không. Hiếu Khê nghi ngờ chính mình. Cô không hiểu sao mình có thể nhượng bộ con người bằng giá như Lưu Băng hết lần này tới lần khác. Thậm chí Hiếu Khê còn đánh thêm một chìa khóa khác đưa cho anh, chính thức chấp nhận cuộc “sống chung” với công tử họ Mục.

Từ ngày Lưu Băng dọn tới, Hiếu Khê khá mệt mỏi vì quá nhiều trách nhiệm, tới mức cô cảm tưởng mình đã trở thành một “bà cụ non”.

Mỗi sáng cô phải tìm mọi cách lôi bằng được Lưu Băng dậy (vì anh ta chuyên ngủ trễ), rồi lại lo làm điểm tâm, cơm trưa, cơm tối (vì dạ dày của anh ta không tốt nên cô phải vừa phải nấu món ăn hợp khẩu vị, lại phải bảo đảm đủ dinh dưỡng). Rồi Hiếu Khê còn có một đồng việc không tên như dọn dẹp nhà cửa (vì Lưu Băng luôn vứt rác bừa bãi), giặt đồ (vì anh ta là người ưa sạch sẽ, không bao giờ chịu mặc hai ngày một bộ đồ). Hiếu Khê ngán ngẩm và quyết định thử... đình công không giặt quần áo một ngày. Cô định bụng sẽ dạy cho Lưu Băng cách tự chăm sóc và tự giặt quần áo. Thật không ngờ do hết đồ sạch để mặc, Lưu Băng chọn cách... mặc độc cái quần đùi... đi lại trong nhà, cương quyết không vào giặt đồ.

Trời ơi! Hiếu Khê rên rỉ. Sao trên đời này còn nhiều kẻ lười đến nỗi thế. Đúng là không thể nhìn vẻ bề ngoài được. Lạ thay bao cô gái lại si mê vẻ đẹp lạnh lùng của anh ta đến vậy. Hẳn tại họ chưa có quá trình tiếp xúc gần gũi với anh ta như cô hiện nay.

Dọn dẹp, giặt giũ xong, Hiếu Khê bưng món ăn duy nhất ra bàn ăn. Cô vừa ngồi phịch xuống ghế, toàn thân rã rời, thì Lưu Băng chỉ đũa, ngó nghiêng: “Sao chỉ có một món nhỉ?”.

Hiếu Khê ngán ngẩm, la lên: “Hừm, lại còn chê bai. Có đồ ăn là tốt rồi. Em phải lục lọi hết các đồng xu cuối cùng còn sót lại trong ngăn kéo đấy”.

Cô ghen ngào nói tiếp: “Không biết... ngày mai... chúng ta ăn bằng gì... Em hết sạch tiền rồi... Hai người... thật là quá mức chi tiêu... Hay là ngày mai em đi tìm việc nhỉ?”

Lưu Băng bưng bát cơm lên, cắt ngang: “Ăn đi!”.

Hiếu Khê thật không biết phải xử lý con người sống trên mây này như thế nào.

Đang ăn, Lưu Băng chợt nhớ ra điều gì, ngừng lại nói: “Ngày kia là sinh nhật Giản Triệt. Anh ta nhờ anh chuyển lời mời em”.

Hiếu Khê ngừng nhai, bần khoản nghĩ, sinh nhật anh Triệt à? Hay quá, nhưng mình biết tặng gì đây khi... không còn đồng xu dính túi. Tất cả cũng tại tay Lưu Băng ăn bám này. Hiếu Khê bực bội lườm Lưu Băng một cái, song mặt anh ta vẫn lạnh tanh, không chút phản ứng. Và nốt miếng cơm, Lưu Băng ngược nhìn Hiếu Khê, thùng thảng thông báo:

“Đồng sẽ đi cùng chúng ta dự sinh nhật Giản Triệt”.

Nhớ lại cảnh Phong phu nhân định đánh Đồng, Hiếu Khê lo ngại: “Ồ, thế còn... Phong phu nhân?”.

Lưu Băng không đáp, buông bát, đứng dậy, đi thẳng về phòng, dập tắt luôn ý định nhờ rửa bát hộ của Hiếu Khê. Ăn nốt chỗ đồ ăn ít ỏi còn lại, Hiếu Khê mệt mỏi thu dọn chén bát và ao ước mau chóng tới một ngày đẹp trời có thể chấm dứt cảnh sống thế này. Tới ngày đó, chắc chắn cô phải ăn mừng.

Trong một siêu thị lớn, Hiếu Khê lếch thếch chạy sau Hạo Tuyết, giọng khản khoản thật tội nghiệp: “Tuyết ơi, em xem mấy tiếng đồng hồ rồi, vẫn

chưa chọn được món quà gì sao? Chân chị không lê nổi nữa rồi”.

Hạo Tuyết xem ra không hề mệt mỏi, vẫn mãi mê lướt nhìn các món đồ trong các quầy kính, hồ hởi nói: “Không, em thấy vẫn không ổn lắm. Nhất định em sẽ tìm ra được một món quà thật đặc biệt tặng anh Triệt”.

Anh mắt Hạo Tuyết mơ màng, cô bé vẫn như đắm mình trong giấc mơ ngọt ngào: “Món quà của em phải là món quà mà anh Triệt thích nhất trong lần sinh nhật thứ mười chín này. Anh ấy sẽ phải giữ nó bên mình không rời, tới tận khi đầu bạc răng long...”.

Hiếu Khê thấy rùng mình. Chao ôi, quả là lãng mạn. Hình như cô chưa từng tặng quà cho người mình yêu. “Thế đó sẽ là món quà gì?”, cô buột miệng hỏi.

Hạo Tuyết lập tức ỉu xiu, đáp: “Em vẫn chưa nghĩ ra, chị nghĩ giúp em với”.

Hiếu Khê nhăn trán suy nghĩ.

Chợt Hạo Tuyết thì thầm: “Chị có nghĩ là Đồng sẽ tới dự không? Em thật không thích chị ấy. Chị ấy kỳ lạ làm sao ấy, không thể nói rõ được. Chỉ cần chị ấy xuất hiện, bầu không khí trở nên quái đản ngay”.

Hiếu Khê cũng gật gù, cảm thấy những lời của Hạo Tuyết không phải vô lý. Hạo Tuyết vẫn kể tiếp: “Từ nhỏ, anh Triệt đối xử đặc biệt tốt với cô ấy. Em có cảm giác Đồng rất thích anh Triệt, nhưng cũng muốn né tránh anh ấy. Thật không ai hiểu nổi”. Rồi cô lắc mạnh tay Hiếu Khê, lo lắng hỏi: “Theo chị, anh Triệt có thích cô ấy hay không? Nếu có, em phải làm sao đây...?”

Trông sắc mặt Hạo Tuyết đột ngột ỉu xiu, Hiếu Khê lúng túng, không biết phải an ủi ra sao. Mãi một lúc sau, cô mới nhớ ra và thắc mắc: “Sao cơ? Mọi người đã chơi với nhau từ nhỏ? Là bạn thanh mai trúc mã sao?”.

Hạo Tuyết gật đầu, thừa nhận: “Vâng, từ nhỏ, em và anh Hạo Nam đã chơi với anh Triệt và anh Lưu Băng. Do Đồng luôn đi theo anh Lưu Băng như hình với bóng nên cũng biết nhau luôn. Mà chắc chị chưa biết nhỉ? Đồng là một đứa trẻ mồ côi, mới sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi, chính Mục bá bá đã nuôi cô ấy”.

Hiếu Khê xót xa: “Thật thế sao? Cô ấy đáng thương quá...”.

Hạo Tuyết bĩu môi: “Hừm, chị và anh Triệt nói y hệt nhau, ai cũng kêu cô

ấy đáng thương. Cô ta chỉ muốn anh Triệt động lòng thôi. Hừm, định muốn anh Triệt thương xót sao?”

Hiếu Khê nghe thấy thật chói tai, liền kéo ngay Hạo Tuyết tới trước một chiếc gương lớn gần đó, nói: “Em nhìn kĩ mình xem nào. Lúc nào cũng đổ kị như vậy, mặt mũi liệu có vui vẻ được không? Chị như anh Triệt sẽ bỏ chạy xa bay đấy!”.

Rồi cô nghiêm nghị nói tiếp: “Chẳng phải em yêu quý anh Triệt vì anh ấy tài hoa và luôn tốt bụng sao? Vậy anh ấy thương xót Đồng có gì không được? Nếu em ghét Đồng như vậy, anh Triệt sẽ thấy em không đáng yêu tí nào, đúng không?”.

Hạo Tuyết cúi đầu, đứng im thín thít. Hiếu Khê xoa đầu cô bé, động viên: “Thôi em, đừng nói xấu Đồng nữa. Tập trung suy nghĩ nên mua món quà gì thật ý nghĩa cho anh Triệt đi!”.

May có Hiếu Khê nhắc nhở. Hạo Tuyết tươi tỉnh ngay: “Vâng vâng, phải đi tìm quà thôi. Chị phải đưa em đi tìm quà tiếp nhé. Em không chịu để chị bỏ rơi em đâu đấy”.

Hiếu Khê rầu rĩ, lê tiếp đôi chân mỏi nhừ theo sau Hạo Tuyết. Vừa đi cô vừa nghĩ tới gương mặt tươi sáng và đôi mắt đẹp của Giản Triệt làm nguồn động viên.

Sinh nhật Giản Triệt, Hạo Tuyết mặt tươi rói trao cho anh một gói quà được gói ghém rất sang trọng, dịu dàng nói: “Chúc mừng sinh nhật, mong anh thích món quà này”.

Trong gói quà là một chiếc đồng hồ đeo tay tuyệt đẹp mà Hạo Tuyết gửi gắm hy vọng Giản Triệt sẽ nhớ tới mình từng giờ từng phút mỗi khi anh xem giờ.

Giản Triệt cảm ơn và mở gói quà. Anh tấm tắc: “Đẹp quá, cảm ơn em. Nhưng món này đắt quá, em không cần phí tiền như vậy”.

Hạo Tuyết bụng mừng như mở cờ. Khen quà đẹp vậy chắc hẳn anh ấy thích rồi.

Đồng xuất hiện trong chiếc váy đầm đen dài tuyệt đẹp, cô khẽ khàng nói: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

Triệt ngẩng lên nhìn Đồng, ánh mắt như phủ hơi sương, mơ màng.

Lưu Băng hồ hững nhắc: “Công của mình đó! Thuyết phục mãi mới chịu tới”.

Giản Triệt mừng rỡ khoác vai Lưu Băng: “Cám ơn cậu nhiều lắm. Đúng là bạn tốt có khác”.

Đồng tới trước mặt Giản Triệt, tháo luôn sợi dây chuyền đang đeo trên cổ ra, chìa ra trước mặt anh, khẽ nói: “Tặng anh này!”.

Hạo Tuyết bức tức, lẩm bẩm: “Sao cô ta dám...”.

Hiếu Khê tò mò vì chưa hiểu rõ sự tình, kéo tay Hạo Tuyết ra ý hỏi.

Cô bé quay sang, nói nhỏ giải thích: “Đó là sợi dây chuyền Đồng đã đeo trên người từ nhỏ, bình thường chẳng ai đụng vào được. Nghe nói, khi Mục bá bá nhặt được cô ta, trên người đã có sợi dây đó rồi. Chắc của bố mẹ cô ta để lại”.

Giản Triệt kinh ngạc nhìn sợi dây chuyền kỳ vật, xúc động nói: “Đây là... Anh không...”.

Đồng mỉm cười, nói: “Không sao, để em đeo cho anh”. Rồi cô nhẹ nhàng kéo anh lại gần, khẽ khàng đeo sợi dây chuyền lên cổ anh, rồi in dấu đôi môi lên má Giản Triệt:

“Trời ơi, đồ khốn nạn!”, một tiếng thét to xé tan bầu không khí thơ mộng.

Một bóng người lao tới. “Bốp!”, một tiếng tát vang lên chói tai, rồi Đồng ngã nhào xuống đất, má in hình mấy vết ngón tay đỏ ửng. Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến Hiếu Khê trở tay không kịp. Cả phòng khách bỗng huyên náo, lộn xộn. Ai đã giở trò thế nhỉ?

Hiếu Khê đứng vụt lên quan sát, định lớn tiếng tìm ra thủ phạm. Thì ra là Phong phu nhân gây chuyện.

Bà ta đang đứng trước mặt Đồng, mắt long lên sòng sọc, quát lớn: “Con tiện nữ trơ trên này, dám đụng tới người con trai ta sao?”.

Đồng cắn răng gượng đứng lên, không dám cãi một tiếng. Hiếu Khê thấy má Đồng sưng húp, xót xa chạy tới, định đỡ dậy nhưng Giản Triệt đã nhanh tay hơn cô, vội đỡ Đồng đứng lên, xoay gương mặt cô lại, đau đớn hỏi: “Đau lắm phải không em?”.

Đồng gượng đau, chớp mắt nhỏ nhẹ đáp: “Không sao ạ!”.

Thấy Đồng vẫn đứng gần Giản Triệt, Phong phu nhân lại điên tiết gào lên: “Mày còn dám lại gần con trai ta sao? Đồ không biết trơ trên kia. Xéo ngay. Ai cho mày tới đây? Ai mời mày hả?”.

“Cô ấy là do tôi đưa đến. Muốn đuổi, đuổi cả tôi một thể!”.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, khiến Phong phu nhân giật mình ngừng bật.

Té ra là Mục Lưu Băng. Hiểu Khê thầm tán thưởng, chà chà, chí ít cũng phải có phong độ như vậy chứ.

Thế nhưng vừa nhìn thấy Giản Triệt vẫn đang đỡ Đồng, lòng Phong phu nhân lại ngùn ngụt lửa giận, tiếp tục sấn lên quát tháo: “Đồ dê tiện! Mày tưởng có Mục thiếu gia ra mặt là yên chuyện sao? Mày là tha gì? Dám dụ dỗ con trai ta sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày. Chỉ cần ta còn sống ngày nào, mày đừng mong lại gần con tao một bước!”. Vừa nói, bà ta vừa lăn xả vào giật tóc Đồng.

Đồng đau đớn đến ứa nước mắt, hét âm lên: “Ồi, đau quá! Chết mất!”.

Giản Triệt ra sức giằng tay mẹ lại, can ngăn: “Mẹ, không được vậy”.

Mục Lưu Băng cũng nhảy vào cuộc, túm chặt lấy tay Phong phu nhân, kiên quyết nói: “Đồng là người của Mục gia, không đến lượt bà giáo huấn cô ấy”.

Bồng bố của Giản Triệt xuất hiện. Ông rẽ đám đông khách khứa đang tò mò đứng nhìn, bước vào, tới thẳng trước mặt ba người đang giằng co nhau. Hiểu Khê luống cuống kéo Hạo Tuyết sang một bên, “Bốp!”, trên mặt của Phong phu nhân đã in dấu mấy ngón tay.

Ông gằn giọng nói: “Bà về phòng ngay. Thật là xấu hổ! Thật là mất mặt!”

oOo

Màn đêm đã buông xuống. Hiểu Khê kéo Lưu Băng ra vườn hoa nhà họ Phong. Tâm trạng của cô lúc này cũng u ám như màn đêm. Cô không thể hiểu nổi tại sao Phong phu nhân lại đối xử với Đồng như vậy? Rồi họ sẽ ra sao nhỉ? Lần nào gặp nhau cũng găm gào như kẻ thù ư? Không biết đã có chuyện gì xảy ra nhỉ? Mình phải làm gì để giúp họ đây? Đầu Hiểu Khê như nổ tung bởi hàng trăm câu hỏi. Đột nhiên cô nhớ tới lời nói buồn bã của

Đồng ở nhà cô trước kia, “Bởi vì ... đó là mẹ anh Triệt”.

Hiếu Khê rất hiểu nỗi khó xử của Đồng, nhất là khi người ghét mình thậm tệ lại chính là người thân yêu ruột thịt của người mà mình yêu thương. Đúng là thật khó xử. Hiếu Khê thấy thật lúng túng và chua xót.

Hiếu Khê không nhin nổi, liền hỏi Lưu Băng đang ngồi kế bên: “Anh ơi, có phải Đồng là trẻ mồ côi không?”.

Lưu Băng gật đầu chắc nịch.

“Vậy Mục gia có yêu quý và đối xử tốt với cô ấy không?”, cô hỏi tiếp.

Lưu Băng lắc đầu, vẫn chắc chắn như vậy.

“Tại sao? Đồng đã coi Mục gia như nhà mình mà”, Hiếu Khê kêu ầm lên đầy bất bình.

“Nhưng Mục gia chỉ coi Đồng như một con ở không hơn không kém”, Lưu Băng lạnh nhạt đáp và giải thích thêm khi thấy Hiếu Khê cứ tròn xoe mắt, “Nếu cô ta không có ích, Mục Anh Hùng hẳn đã đuổi tổng Đồng ra khỏi Mục gia từ lâu rồi. Ông ta đâu có thương xót gì ai đâu”.

Hiếu Khê buồn rầu hỏi: “Vậy chả lẽ không có ai yêu thương và thực sự quan tâm tới Đồng sao?”.

Lưu Băng suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Chắc có Giản Triệt đấy. Anh thấy cậu ta đối với Đồng không tệ”.

“Thế còn anh?”, Hiếu Khê ngửa miệng hỏi tiếp: “Chả lẽ anh không yêu thương và quan tâm tới Đồng sao? Em nghe mọi người cùng chơi với nhau từ nhỏ, là bạn thanh mai trúc mã cơ mà”.

Lưu Băng cười cười: “Anh thì quan tâm gì tới ai đâu”, rồi đột nhiên anh ta xoa bụng, nhăn nhó: “Đói quá! Đau hết cả bụng”.

Hiếu Khê sực nhớ lúc này mọi người bận rộn vụ scandal vừa rồi, chưa ai kịp ăn uống gì. Hiếu Khê kéo Lưu Băng ra ngoài này ngồi để tránh không khí căng thẳng trong phòng.

Cô vội vã giục: “Anh vào tìm đồ ăn đi, nếu không lại đau dạ dày đấy”.

Lưu Băng ngần ngừ: “Còn em? Em không đói sao?”.

Hiếu Khê xua tay: “Không sao. Em vẫn no lắm. Anh cứ vào nhà đi. Lát em sẽ vào sau”. Chợt cô phát hiện ra một điều thú vị, liền kéo tay Lưu Băng lại, hỏi nhỏ: “Này, hình như anh đã biết cách quan tâm tới người khác rồi

đó. Chả phải anh vừa lo em đôi đó sao?”.

Lưu Băng ngược ngậu quay người bỏ đi.

Lưu Băng đi khuất đã lâu, Hiếu Khê đuổi dài đôi chân thư thái, lim dim ngắm trời ngắm đất. Đúng lúc cô định bụng đứng lên, bỏ vào trong nhà thì nghe tiếng Đồng dịu dàng ở lùm cây gần đó.

Cô giồng tai lên, nghe thấy rõ tiếng Đồng: “Em rất buồn... hôm nay là sinh nhật anh... nhưng lại làm anh không vui. Em thật có lỗi”.

Tiếng Giản Triệt trầm ấm: “Không sao, tại mẹ anh cả, làm hỏng buổi gặp hôm nay. Cho anh xin lỗi thay mẹ mình. Em đừng giận nhé!”.

Giọng Đồng buồn rầu: “Tại sao lần nào mẹ anh cũng không thích em thế nhỉ?... Hay là tại... địa vị em thấp hèn... mồ côi cha mẹ... làm tôi tở cho nhà Mực gia?”.

Im lặng, Giản Triệt không biết trả lời ra sao.

Đồng ghen ngào hỏi: “Anh có nghĩ vậy không? Anh có nghĩ em là thân phận mồ côi thấp kém... không xứng với anh không?”

Tiếng Giản Triệt hốt hoảng: “Đồng, em chớ nghĩ vậy...Anh chưa bao giờ có suy nghĩ như thế”.

Đồng vui sướng nói: “Cám ơn anh. Em biết anh rất tốt đối với em, luôn trân trọng và quan tâm tới em”.

Hình như Giản Triệt đã thay đổi vị trí, ôm lấy Đồng, vỗ lên vai, an ủi: “Em đừng nghĩ lung tung quá nhiều!”.

Đồng sung sướng nói: “Em hạnh phúc quá, chỉ cần anh ở bên em, đối xử tốt với em mãi mãi”.

Họ nép vào nhau, chở che cho nhau trong tình thương yêu. Hiếu Khê cảm động tới rớt nước mắt. Cô gắng ngồi im, không phát ra tiếng động sột soạt vì không muốn phá hỏng bầu không khí hạnh phúc này.

Chợt, có tiếng hôn khẽ lên da thịt. Lặng phắc như tờ.

Người Giản Triệt bỗng như đông cứng khi làn môi mọng như cánh hoa hồng của Đồng chợt đậu lên mặt anh.

Giản Triệt thì thầm khó nhọc: “Đồng... cám ơn em... anh không thể”.

Đồng thấy mình như tan ra, nức nở: “Tại sao? Tại sao anh... mãi mãi không thể? Anh khinh em phải không? Hay là em... không đáng được

hưởng hạnh phúc như bao cô gái khác?”.

Tiếng Giản Triệt đau đớn: “Không phải vậy đâu, Đồng...”.

Giọng Đồng vẫn nghẹn ngào, hình như cô đang khóc trong tuyệt vọng: “Anh không hề thích em thực sự”.

Giản Triệt nhắm nghiền mắt, gượng nghĩ ra từng ý: “Tại anh... anh cứ nghĩ...”.

Chợt Đồng nín khóc, lạnh lùng hỏi: “Anh đã thích người khác phải không?... Là cô ấy sao?”.

Hiếu Khê giơng cả tai vẫn chịu không thể đoán nổi đó là ai.

Giản Triệt vội vã đáp: “Không, không phải đâu”.

Đồng hỏi đầy hy vọng: “Vậy tại mẹ anh phải không? Em sẽ làm tất cả để thay đổi cách nghĩ của bà ấy...”

Giản Triệt vẫn lắc đầu: “Không, không phải”.

Đồng cười cay đắng: “Vậy tức là do anh không thích rồi. Sao anh phải đóng kịch thế? Anh không thích em, tại sao còn ra vẻ tốt với em, quan tâm tới em? Em không muốn người ta thương hại”.

Giản Triệt ôm Đồng, an ủi nhưng bị cô đẩy ra.

Đồng hỏi, giọng khô khốc: “Anh thương em kiểu thương em gái, phải không?”.

Giản Triệt gật đầu.

Đồng sụt sịt một hồi rồi bình tâm lại, lau nước mắt và nói bằng giọng lạnh tanh: “Phong thiếu gia, xin lỗi về những hành vi bất nhã vừa rồi. Thiếu gia yên tâm rằng mình sẽ không bao giờ bị quấy rầy nữa”.

Nói xong, cô đứng lên, kiêu hãnh như một con chim bị thương.

Giản Triệt kéo tay Đồng lại, ấp úng: “Em...”.

Thái độ của Đồng thật cương quyết, cô giật tay lại, khom người lại chào rồi bỏ đi.

Hiếu Khê lặng lẽ khóc. Cô ngồi trong lùm cây bên này rất lâu, không dám ra vì sợ Giản Triệt bề mặt.

Đột nhiên cô nghe tiếng anh gọi: “Hiếu Khê, ra đây đi”.

Cô giật mình, lẽ nào mình bị lộ sớm thế, rồi gãi đầu gãi tai, lúng túng chui ra, hỏi: “Sao anh biết em trong này? Anh biết lâu chưa?”.

Giản Triệt cười, xoa đầu Hiếu Khê nói: “Sao mà không biết cơ chứ, em khóc to đến mức người trong nhà cũng có thể nghe thấy đấy”.

Thật sao, có lẽ nào mình bất cần như vậy nhỉ? Hiếu Khê thầm nghĩ và thanh minh: “Thật ra, em không hề có ý định nghe lén chuyện bọn anh đâu. Em vốn... ngồi đó với Lưu Băng từ trước”.

Giản Triệt xua tay, “Không sao, anh biết, bọn anh đến sau mà”, rồi nói tiếp, “Em có bận gì không? Ngồi xuống đây với anh một lúc nào”.

Hiếu Khê ngoan ngoãn ngồi phệt xuống bãi cỏ cạnh Giản Triệt. Cô ngắm kĩ gương mặt anh, thấy rất thương tâm. Đó là một gương mặt mệt mỏi, đau đớn, muộn phiền, đầy dày vò. Cả hai cứ im lặng như vậy suốt nửa giờ đồng hồ. Giản Triệt cứ nhìn ra xa còn Hiếu Khê thì nhìn anh.

Bỗng, Giản Triệt cất tiếng: “Sao em không nói gì, cứ nhìn anh hoài thế?”.

Hiếu Khê giật mình đáp: “Cái miệng của em rất lạnh chanh, toàn nhanh nhẩu với một lô điều không nên nói... Sợ anh buồn thêm”.

Chợt cô nhớ ra chưa tặng quà sinh nhật cho Giản Triệt. Từ lúc đến nhà anh, cô cứ bận chuyện Đồng với Phong phu nhân, rồi tất cả lại chạy ra ngoài vườn, quên khuấy mất lý do chính tới dự tiệc.

Hiếu Khê lấy trong túi xách ra một hộp quà nhỏ xinh xắn, đưa cho Giản Triệt và nói: “Chúc mừng sinh nhật anh, hy vọng anh sẽ thích”.

Giản Triệt từ từ mở hộp, nhắc món quà bên trong ra.

Một âm thanh trong trẻo đáng yêu vang lên “tinh tang tinh tang”. Chiếc phong linh nhỏ nhắn nhưng rất đẹp, có hình ngôi sao, hạc giấy và một quả chuông nhỏ xinh xắn.

Giản Triệt khen: “Dễ thương lắm, em tự làm phải không? Anh rất thích, cảm ơn em”.

Hiếu Khê cười sung sướng: “Em không có tiền mua quà nên tối qua thức cả đêm để làm đấy. Nghe nói, khi một người đứng trước phong linh cầu nguyện, nếu phong linh tự phát ra tiếng chuông mà không cần gió thổi, thì dù người đó có chuyện buồn gì cũng lập tức tan biến.

Giản Triệt nhìn cô trù mẩn, hỏi lại: “Thật sao? Vậy chắc anh sẽ đứng trước nó cầu nguyện suốt ngày”.

Hiếu Khê cười nói, “Cũng không chắc sẽ linh nghiệm thế đâu, nhưng đây là

tâm nguyện của em. Em mong anh luôn vui vẻ, mãi mãi không lo âu phiền muộn...”.

Giản Triệt xếp gọn chiếc phong linh vào lại hộp quà, rồi chăm chú nhìn cô, hỏi rất nghiêm túc “Hiếu Khê này, em không thắc mắc về chuyện Đồng chứ?”.

Hiếu Khê gãi đầu, ấp úng: “Thường ngày em có hơi lơ mãng, chưa phân rõ trắng đen đã vội hành động, như việc em cư xử với Hạo Nam trước kia... Nhưng em tin tưởng anh. Anh không cố ý làm tổn thương người khác”.

Giản Triệt im lặng, gương mặt vẫn không hết muộn phiền.

Hiếu Khê tò mò hỏi: “Anh không thích Đồng thật sao? Sao lại từ chối cô ấy?... Nhưng... em thấy anh cũng thích Đồng thật mà. Cô ấy đẹp và dịu dàng như thế... Mỗi lần thấy cô ấy, anh đều rất vui...”.

Giản Triệt thở dài: “Làm sao anh có thể không thích Đồng cơ chứ?”.

Hiếu Khê thấy thật khó hiểu, dù sao cả hai đều thích nhau cơ mà. Cô buột miệng hỏi: “Vậy sao anh không hôn cô ấy? Chẳng phải truyện đã nói, Hoàng tử hôn nhẹ lên môi công chúa, họ yêu nhau, vượt qua mọi trở ngại để hướng đến tương lai tươi đẹp sao!”.

Giản Triệt đang rầu rĩ, nghe thấy cũng phải phì cười: “Ôi, Hiếu Khê, em đang làm thơ sao?”

Hiếu Khê ngơ ngẩn ngẫm Giản Triệt. Nụ cười của anh bừng sáng như ánh trăng xua tan mây đen. Cô đang định bụng làm thêm mấy bài thơ chọc cười để anh cười tiếp thì nụ cười trên mặt Giản Triệt đã tắt.

Anh cười đau khổ, lắc đầu nói: “Anh không thể có tình cảm quá xa với Đồng”.

“Vô lý, tại sao?”, Hiếu Khê bật hỏi đầy bất bình, “Cô ấy thích anh, anh cũng thích cô ấy. Vậy có gì trở ngại? Tại sao hai người không thể đến với nhau, cùng hướng tới một tương lai tốt đẹp?”.

Giản Triệt không đáp, chỉ dôi ánh mắt đau đớn ra xa.

Nhưng Hiếu Khê quyết không bỏ qua, tiếp tục chất vấn không ngừng. “Tại sao hai người không thể yêu nhau? Lẽ nào anh chỉ thương cô ấy như em gái? Hừm, cái lý do này của anh đã cũ mèm, thật khó tin. Đồng đâu phải là em gái anh. Anh nói vậy sẽ khiến cô ấy đau lòng lắm...!”.

Sắc mặt Phong Giản Triệt chột trắng bệch. Hiểu Khê ngạc nhiên nhìn anh. Đường như cô đã nói trúng điều gì. Một ý nghĩ vụt qua đầu cô.

Hiểu Khê kinh ngạc kêu lên, nắm chặt bàn tay Phong Giản Triệt: “Ôi, lẽ nào...! Không lẽ... Đồng là...”. Hiểu Khê nghĩ thầm, bi đát thật, y hết những chuyện tình bất hạnh mà truyền hình vẫn thường chiếu. Sao cuộc đời này lại quá nhiều chuyện trùng lặp éo le như vậy nhỉ? Ôi, anh Giản Triệt thật đáng thương quá. Giản Triệt vẫn im lặng. Hiểu Khê nhìn anh đau xót.

Mãi một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên, buồn bã nhìn cô, nói: “Hiểu Khê, sao lúc nào em cũng thông minh thế nhỉ?”

Hết chương 4

Minh Hiếu Khê
Thủy tình trong suốt.
CHƯƠNG 5

Quả đúng như Hiếu Khê dự đoán, Đồng chính là em gái cùng cha khác mẹ của Giản Triệt.

Hiếu Khê xúc động lắm lắm: “Hắn nào anh luôn nhìn cô ấy bằng một ánh mắt rất đặc biệt, rất khó nói, nửa yêu thương, nửa đau buồn... hắn nào anh không thể chấp nhận tình cảm của Đồng...”. Chợt cô ngừng lại, hỏi dồn: “Nhưng sao anh biết được Đồng là em ruột của mình?”.

Giản Triệt buồn bã kể: “Lâu rồi em, hồi anh mới tám, chín tuổi... lúc đó anh vô tình nghe thấy bố mẹ cãi nhau...nên biết chuyện...”.

Hiếu Khê tò mò gặng hỏi: “Thế anh có yêu Đồng không?”.

Giọng Giản Triệt cứng rắn hẳn: “Tất nhiên là yêu như một đứa em rồi. Đồng là em gái anh mà”.

Hiếu Khê thở phào, hết lo lắng về việc Giản Triệt phải đau đớn khi phát hiện ra sự thật sau khi vô tình yêu Đồng. Nghĩ tới điều này, có lẽ Hiếu Khê bị ảnh hưởng phim được xem trên truyền hình khá nhiều. Cô gật gù nói: “Tới giờ thì em mới hiểu tại sao mẹ anh luôn tức tối khi gặp Đồng...”.

Giản Triệt gật đầu: “Đúng thế, cứ nhìn thấy cô ấy, mẹ anh lại không kìm chế được. Đối với bà, Đồng là một chứng cứ đầy đau thương về việc chồng mình không chung thủy”. Ngừng một lúc, anh chậm rãi nói tiếp: “Thật ra anh cũng thương mẹ lắm. Mẹ anh cũng quá khổ, bố anh luôn lạnh nhạt với mẹ và bận rộn công việc. Địa vị xã hội và lòng kiêu ngạo khiến mẹ phải đóng kịch, vờ như đang hạnh phúc. Nhưng sự xuất hiện của Đồng như một con dao bén, đâm thẳng vào lớp mặt nạ giả dối đó”.

Hiếu Khê níu lấy tay anh, hỏi: “Thế nên anh không trách mẹ mình khi bà cư xử tệ với Đồng?”.

Giản Triệt đau khổ nói: “Đúng là không công bằng với Đồng... nhưng anh cũng không biết phải làm sao”.

Hiếu Khê thì thầm: “Vậy, còn ai biết được chuyện này? Nhà Mục gia có biết không?”.

Giản Triệt gật đầu: “Chắc có, vì Đồng vừa sinh ra đã bị bố anh mang tới nhà Mục gia”.

Khổ thân Đồng quá, vừa chào đời mà số phận cô đã bị người khác sắp xếp. Hiểu Khê nghĩ bụng nhưng cũng không ngừng trách Triệt: “Tại sao anh không cho Đồng biết sự thật? Anh càng như vậy, cô ấy càng hiểu lầm và đau khổ lắm”.

Giản Triệt buồn rầu đáp: “Mục tiêu lớn nhất của bố anh là làm thủ tướng. Thanh danh trong sạch là sinh mạng của một chính khách. Ông ấy nhất định không để lộ bí mật như vậy. Trước đây, nếu không được bà anh can ngăn và bảo vệ, e rằng Đồng vẫn không còn sống tới ngày nay”. Anh nói tiếp: “Anh làm sao có thể cho Đồng biết một sự thật đau lòng như thế? Rằng người cô ấy yêu thương lại chính là anh ruột mình? Rằng bố cô ấy chỉ muốn cô ấy chết đi ngay từ lúc chưa sinh, không cản trở con đường tiến thân của ông ấy... không ... anh không thể nói được... như vậy quá tàn nhẫn!”.

Trong đêm tối, Giản Triệt thở dài, tâm sự: “Anh luôn muốn dịu dàng, quan tâm tới Đồng hơn... Nhưng chính vì vậy nó càng hiểu lầm và nó càng tổn thương. Tại anh... tất cả là do anh gây ra”.

Hiểu Khê xúc động đến ứa nước mắt, thốt lên: “Sao mọi người khổ thế nhỉ? Nhưng anh làm vậy đúng là làm tổn thương tới Đồng đấy. Anh càng tốt, càng chăm sóc, cô ấy càng hiểu lầm, càng cố gắng gần gũi anh... và bây giờ anh từ chối, trái tim cô ấy tan nát”.

Giản Triệt thở dài mạnh hơn nữa, nước mắt ứa ra, thừa nhận: “Anh biết, người làm Đồng bị tổn thương nhất, đau đớn nhất chính là anh”.

“Không! Không phải đâu!”. Hiểu Khê lắc đầu: “Chuyện này nếu cứ tiếp diễn sẽ không ổn tí nào. Nhưng anh quan tâm, yêu thương em gái mình cũng không có chuyện gì sai. Anh chẳng có lỗi gì cả! Nếu anh biết chuyện mà không thèm ngó ngang tới cô ấy mới là một ông anh tồi. Đồng cũng không có lỗi. Cô ấy là nạn nhân, là người vô tội. Cô ấy chẳng biết chuyện gì cả...”. Trời ơi, phải làm thế nào bây giờ?.

oOo

“Buổi học đến đây chấm dứt”.

Cô giáo tiếng anh vừa dứt lời, cả lớp đã ồn ào thu dọn sách vở, xô nhau chạy ra khỏi lớp như có hàng bán hạ giá ở ngoài đang chờ đợi vậy. Hôm nay là ngày cuối tuần nên ai nấy đều phấn khởi ra mặt. Chỉ riêng mình Hiểu Khê là khác người. Cô chậm chạp cất đồ vào túi, lử đử khác hẳn tác phong nhanh nhẹn hàng ngày. Thái độ khác thường của cô không lọt qua mắt của “phóng viên tập sự” Tiểu Tuyền. Cô ta toét miệng ra hỏi: “Hiểu Khê này, sao nom cậu mệt mỏi như bị ốm thế?”.

Hiểu Khê thừa nhận: “Ừ, không hiểu sao mình thấy người mệt quá!”.

Tiểu Tuyền nháy mắt, ra chiều am hiểu: “Chắc tại bạn trai khỏe quá đấy, cậu mệt là đúng rồi”.

Hiểu Khê cười rử rượi, đến bó tay cô bạn lẻo mép này. Cô đùa, đáp lại: “Ừ, thế nên mình mới định về nhà chịu trận đây”.

Tiểu Tuyền đột nhiên ló đầu ra khỏi khung cửa sổ hớn hở reo lên như bắt được vàng: “Lại có một trai đẹp đến cổng nạp kìa”.

Hiểu Khê nhìn ra theo, té ra là Hạo Nam đang oai phong tiến tới. Hiểu Khê rụt đầu lại, than: “Để mình cậu hưởng thụ đi. Anh ta, mình chả dám dây”.

Tiểu Tuyền cũng chối dây dầy: “Không, không, dạng người đẹp trai nhưng nóng nảy như anh ta chỉ đáng để từ xa chiêm ngưỡng thôi. Hoặc chí ít cũng phải có các cô gái mạnh mẽ như cậu mới trị nổi. Dạng yếu đuối nhất gan như tổ thì phải tránh xa. Nếu không, e rằng chết không đất dung thân”.

Hiểu Khê lại không nhịn được cười: “Trời ơi, Tiểu Tuyền, cậu cũng được xếp vào dạng yếu đuối sao?”.

Vừa ra khỏi cửa lớp, Hiểu Khê đã đụng ngay Hạo Nam. Cô bất đắc dĩ phải cất tiếng chào. Thật ra Hiểu Khê không muốn dính dáng tới Hạo Nam tí nào, nhằm tránh những sự cố va chạm không cần thiết. Thế nên cô phải lịch sự tránh né, vừa không muốn mích lòng bác Đông và Hạo Tuyết. Hạo Nam cất tiếng, mặt mũi cũng lạnh tanh chẳng khác gì Lưu Băng: “Mẹ nói tôi tới đón cô về ăn cơm. Lưu Băng đã tới rồi”.

Hiểu Khê lòng bực bội, tại sao cứ phải ngoằng thêm Lưu Băng vào cô nhỉ?

Hạo Nam lại giục: “Nhanh lên, xe đang chờ ở cổng”.

Bất đắc dĩ Hiếu Khê phải đi theo Hạo Nam.

Cả trường lại đổ dồn ra hành lang nhìn họ và không ngớt lời bình phẩm:

“Trời ơi, nhanh lên, thật không thể tin nổi, là Đông Hạo Nam và Minh Hiếu Khê kìa!”.

“Ừa, sao họ lại đi chung với nhau, Lưu Băng đâu? Hay là mối tình tay ba?”.

“Sao không thấy họ cãi cọ hoặc đánh nhau như mọi lần nhỉ? Hòa bình rồi sao? Xem ra không phải hết hi vọng...”.

Hiếu Khê bất lực, đành bịt tai găng đi tiếp. Hạo Nam mặt mũi vẫn lạnh tanh như không có chuyện gì xảy ra.

“Đứng lại. Con nha đầu thối kia!”, một tiếng hét vang to. Cả trường lại dậy sóng, sắp có trò vui xem rồi.

Hiếu Khê quay lại.

Thì ra lại là người quen Thiết Sa Hạnh, vợ chưa cưới của Lưu Băng. Khác với lần trước chỉ đi một mình. Thiết Sa Hạnh lần này mang theo hai vệ sĩ nam to khỏe, tay cuồn cuộn cơ bắp. Đám sinh viên trường Quang Du hết “Ồ” lại “À”, ra chiều thích thú và đầy hưng phấn. Hiếu Khê thờ ơ liếc nhìn Thiết Sa Hạnh rồi vẫn cắm cúi đi tiếp. Lúc này cô và Hạo Nam đã ra tới giữa sân. Thiết Sa Hạnh thấy mình bị lơ đi, cảm tức qyát lớn hơn: “Minh Hiếu Khê, đồ nha đầu thối. Người sợ tới mức không dám trả lời ta sao?”.

oOo

Minh Hiếu Khê vẫn không đáp, chỉ nghĩ bụng, “Tội quái gì phải nói chuyện với kẻ ngu ngốc như cô ta nhỉ? Thật phí hơi”.

Thiết Sa Hạnh hung hăng tuyên bố: “Người phải tránh xa anh Lưu Băng!”.

Hiếu Khê khách sáo hỏi: “Vậy sao? Còn gì nữa không?”.

Thiết Sa Hạnh vung con dao sắc trong tay lên, đe dọa: “Nếu không, tính mạng người khó chu toàn”. Đám học sinh hoảng quá, ồ hết cả lên.

Chỉ có Hiếu Khê vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra: “Đó là tất cả

những điều hôm nay cô muốn nói phải không?”.

Thiết Sa Hạnh hùng hồn tuyên bố: “Đúng thế!”.

Hiếu Khê gật đầu nói: “Nếu không còn gì nữa thì chào nhé!”, rồi quay người định đi tiếp.

Thiết Sa Hạnh thấy dọa nạt Hiếu Khê có vẻ không xi nhê gì thì tức tối dậm chân bành bạch, gào lên: “Đứng lại. Không được đi”.

Hiếu Khê đứng lại, không hề sợ sệt. Cô xoay người nhìn Thiết Sa Hạnh, ngạc nhiên hỏi: “Lạ thật, chẳng phải cô vừa nói đã nói xong hết mọi chuyện còn gì?”.

Thiết Sa Hạnh mặt mũi đỏ tía tai, tiếp tục quát: “Người phải hứa một điều, nếu không...”.

Hiếu Khê hỏi vặn lại: “Nếu không thì sao? Cô dọa tôi chắc?”.

Thiết Sa Hạnh không nói nhiều, hất cằm lên một cái, hai vệ sĩ lực lưỡng liền tiến lên. Cô ta đắc thắng, nhìn Hiếu Khê, dằn mặt: “Nếu người không chịu ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho cạo sạch lông mày người. Ha ha ha... để xem Lưu Băng còn dám thích một con bé mặt mũi nhẵn nhụi như... lợn cạo không?”

Đám sinh viên trường Quang Du ồ lên bất bình. Đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến một cô gái hung dữ ở bên ngoài dám tới trường Quang Du ăn hiếp học sinh của trường. Ai nấy đều tức giận và ra sức kêu gào cổ vũ cho Hiếu Khê. Giờ đây trận chiến giữa Hiếu Khê với Thiết Sa Hạnh không chỉ đơn thuần là tranh chấp bạn trai, mà còn giành giật lòng tự trọng cho những người con trường Quang Du. Cảm nhận được tấm thịnh tình của họ, Hiếu Khê quay lại đáp lễ rồi nhìn Thiết Sa Hạnh chăm chăm, nói dằn từng tiếng: “Cô đừng tự tin quá đáng. Chuyện tôi và Lưu Băng, cô không làm gì được đâu. Hơn nữa, hành vi đe dọa của cô thật bẩn thỉu, thật vô liêm sỉ, vô văn hóa. Cô không biết rằng tôi từ trước tới nay chưa từng sợ bất cứ ai, bất cứ điều gì không?”.

Thiết Sa Hạnh điên tiết, giục vệ sĩ: “Nó thích uống rượu phạt, xông lên!”.

Một tên vệ sĩ hùng hổ bước lên theo lệnh của chủ.

Hạo Nam đứng quan sát nãy giờ, đột ngột lên tiếng: “Tên kia, mày dám động vào cô ấy thì ăn đấm của ta trước nhé!”.

Thấy Hiếu Khê được Hạo Nam bênh vực, Thiết Sa Hạng càng lồng lộn chửi mắng: “Con ranh kia ghê thật. Một mình Lưu Bằng còn không đủ sao? Dám quấy rối cả người khác thế này? Còn bênh vực nhau nữa à? Đánh chết nó cho ta”.

Tên vệ sĩ lao về phía Hạo Nam, đâm thật lực vào mặt anh. Mọi người, kể cả Hiếu Khê, đều “Ồi” lên một tiếng rõ to. Ai nấy đều hoảng sợ, chăm chăm nhìn xuống đất xem hàm răng của Hạo Nam có bị rớt xuống không. Thật bất ngờ, đai đen Hạo Nam đã lẹ làng xoay người, tránh được cú đâm thôi sơn, đánh móc vào bụng tên vệ sĩ một đòn đau điếng, khiến gã ngã chúi xuống đất, rên la ầm ĩ. Thấy tình hình bất lợi, Thiết Sa Hạng phẩy tay ra hiệu cho tên vệ sĩ thứ hai xông lên. Hắn lén tới sau người Hạo Nam, định ra đòn bắn. Hiếu Khê nhanh như cắt phi thường một cước vào người hắn. Hắn lập tức ngã nhào vào đám đông, không hiểu tại sao mình lại bị ngã. Cô phúi bụi trên quần áo, cười nhạt: “Còn dám đánh lén không hả?”.

Đoạn, cô quay ra phía đám sinh viên đang xúm đông gần đó, nói lớn: “Mọi người có thấy không? Chúng dám đến thách thức, đe dọa người của Quang Du ngay tại Quang Du. Chúng ta cần cho chúng một bài học nhớ đời”.

Đám học sinh hò reo, xông vào túm chặt lấy hai tên vệ sĩ, đánh một trận tơi bời.

Hạo Nam phúi tay đứng coi, nét mặt rất vui vẻ.

Hiếu Khê quay người lại cười to với Thiết Sa Hạng, nói: “Cô còn muốn nói gì nữa? Mau mang người về đi”.

Thiết Sa Hạng tức tối tới mức mặt mày nhợt nhạt, hét to: “Ta không thể để người thoát”, rồi lao thẳng tới Hiếu Khê, tay vẫn nắm chặt con dao sáng loáng. Hiếu Khê chỉ kịp đẩy cô ta sang một bên nhưng không kịp, cánh tay cô đã chịu một vết rạch, máu tươi tuôn ra xối xả. Hạo Nam phẫn nộ, túm chặt lấy Thiết Sa Hạng, đánh mạnh văng dao ra và đâm đá cô ta như mưa. Hiếu Khê hốt hoảng, chỉ sợ cơn nóng giận của Hạo Nam một khi đã bùng lên thì khó lòng có thể kiềm chế, liền vừa một tay bịt vết thương, một tay xông tới can ngăn: “Dừng tay. Đừng đánh nữa. Nếu không cô ta chết mất”.

Đông Hạo Nam vẫn tức giận, nhất quyết không chịu dừng tay. Hiếu Khê đành đẩy anh ta ra, giật phắt con dao nhỏ văng dưới đất gần đó, xoẹt hai

phát, xén gọn đôi lông mày của Thiết Sa Hạng rồi nói: “Xem ra cô thích cạo lông mày của người khác lắm. Nay tôi làm trước cho cô học tập. Về nhà *** gương nhé”.

Thiết Sa Hạng bật khóc nức nở, vừa che mặt vừa chửi bới om sòm: “Minh Hiểu Khê, ta sẽ giết ngươi. Ta nhất định sẽ báo thù”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Hừm, thói xấu không bỏ. Thật đúng là đồ hiểu chiến. Toàn thể học sinh Quang Du đã nghe thấy rồi, đã chứng kiến rồi. A, các anh bảo vệ đã tới...”

Đội bảo vệ của trường Quang Du vừa chạy tới đã nhanh tay xốc Thiết Sa Hạng và hai tên vệ sĩ dậy, quát mắng: “Các người thật to gan, dám đánh sinh viên trường ta giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Đi. Tới đồn cảnh sát. Chúng ta sẽ giao các người để họ truy cứu”.

Nói xong, họ liền lôi ba kẻ thảm bại kia đi. Cả trường nhảy múa từng bừng, reo hò ầm ĩ như ngày hội. Những tiếng reo vang “Minh Hiểu Khê, Minh Hiểu Khê!” nghe thật rộn ràng.

oOo

Vừa bước vào biệt thự nhà họ Đông, Lưu Băng đã phát hiện thấy tay Hiểu Khê bị thương. Anh vội lao tới, lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế này? Nói mau đi, đã xảy ra chuyện gì?”.

Nhưng do quá vội vã, Lưu Băng vừa hỏi vừa ra sức lắc mạnh cánh tay của Hiểu Khê khiến cô phải kêu la vì đau: “Ôi ôi, buông ra, buông ra. Tại anh hết, ai bảo đẹp trai lắm vào, hấp dẫn lắm vào”.

Lưu Băng vội vã buông tay của Hiểu Khê ra, quay sang Hạo Nam như muốn hỏi.

Hạo Nam vội giải thích: “Hôm nay Thiết Sa Hạng tới trường với hai tên vệ sĩ, đe dọa lấy mạng Hiểu Khê nếu không buông tha anh”.

Hạo Tuyết nhảy cẫng lên, mặt sáng rực và nhiều chuyện không kém Tiểu Tuyên: “Chà chà, em biết đoạn tiếp theo rồi nhé. Chắc chắn là chị Hiểu Khê nhất định không chịu rời xa anh Lưu Băng và đã đánh nhau với Thiết

Sa Hạng để giành giật tình yêu. Một trận đấu long trời lở đất đã diễn ra, dù máu rơi nhưng phần thắng đã thuộc về chị. Thật cảm động quá! Em khóc mất!”.

Hiếu Khê kêu ầm lên: “Đồ bẻm mép kia, không mau đi lấy bông băng cho chị, định để chị chảy hết máu sao?”.

Hạo Tuyết dạ ran một tiếng rồi thoăn thoắt chạy đi.

Một lát sau cô bé bê cả hộp thuốc cứu thương tới, đang lóng ngóng định băng cho Hiếu Khê thì bị Lưu Băng ngăn lại, “Để đó anh tự làm. Tại anh mà”.

Tay nghề y tá của Lưu Băng cũng không hơn Hạo Tuyết là bao. Trong lúc anh băng bó, Hiếu Khê không ngừng rên la vì đau. “Giời ạ, anh khe khẽ một tí không được sao? Đau chết mất”, cô ca cẩm.

“Chịu khó tí nào, sắp xong rồi”, Lưu Băng dỗ dành, “Mà tại sao có Thiết Sa Hạng mà em cũng không đánh nổi thế? Để cô ta đánh ra nông nổi này?”.

Hiếu Khê nhăn mặt, nhịn đau, cười: “Làm sao em biết được cô ta dùng dao nhanh như vậy. Nhưng không sao... em đã khiến cô ta rất thảm hại”.

Hạo Tuyết nhìn Hiếu Khê đầy háo hức và sùng bái: “Sao cơ chị? Chị đã làm gì cô ấy?”.

Nhưng Hiếu Khê chỉ tùm tùm cười, còn Hạo Nam thì cười phá lên, đáp thay: “Ha ha, thảm hại vô cùng. Chắc chắn rằng suốt đời này, Thiết Sa Hạng cũng không thể quên được Hiếu Khê đâu”. Nói xong, anh quay lại nhìn Hiếu Khê. Cả hai cùng phá lên cười khi nhớ lại khuôn mặt nhăn nhui không lông mày của cô ta.

Trong bữa ăn, nghe thấy các con kể lại chuyện gây sự của Thiết Sa Hạng, bác Đông không khỏi lo lắng hỏi: “Có phải cô ta là con gái của Thiết Đại Kỳ không?”.

Mục Lưu Băng gật đầu.

Giọng bác Đông càng lo lắng hơn: “Bác nghe nói “Hải Hưng Bang” của Thiết Đại Hùng vô cùng hung tàn, giết người không ghê tay. Hiếu Khê chọc giận con hăn, tất chúng sẽ không để yên. Coi chừng các con gặp rắc rối

lớn...”.

Hạo Tuyết lo lắng buông đũa, mếu máo: “Vậy làm sao hả mẹ?”.

Hiếu Khê thở dài, nói: “Con cũng không muốn rước họa vào thân đâu. Nhưng trừ khi anh Lưu Băng tự nguyện buông tha con, chịu đến với Thiết Sa Hạnh thì mọi việc sẽ ổn thỏa. Bằng không cô ta nhất định không buông tha đâu”. Quay sang Lưu Băng đang ngẩn mặt suy nghĩ, cô nói tiếp: “Sự việc đã đến nước này rồi thì đến đâu hay đến đó vậy. Mọi người đừng quá lo lắng. Sau này chúng ta cẩn thận hơn vậy”.

Về tới nhà, Lưu Băng vẫn bực dọc, môi mím chặt.

Hiếu Khê thầm nghĩ, “Chả trách anh ta cần mình che chắn. Thiết Sa Hạnh quả thực quá ghê gớm... Nhưng may thay, chiều nay mình đã dạy cho cô ta bài học đáng đời”. Nghĩ tới đó, Hiếu Khê thấy thật sung sướng, rồi tự pha một tách trà, mang vào phòng khách vừa uống vừa xem tivi. Bụng cô căng phồng vì ăn quá nhiều món ngon của bác Đông, giờ đang cần trà xanh để tiêu hóa bớt.

Mục Lưu Băng bước tới, nghiêm nghị nhìn cô: “Tắt ti vi đi”.

Hiếu Khê theo phản xạ nắm chặt cái điều khiển, “Ngay từ đầu anh đã hứa không can thiệp vào quyền tự do xem ti vi của em rồi mà!”.

Lưu Băng ca cẩm: “Âm thanh ồn quá. Anh muốn nói chuyện với em”.

Hiếu Khê trong lòng rất ngờ vực. Cô thật sự không hiểu nổi Lưu Băng muốn gì. Cô đã nhường cả phòng ngủ cho anh, còn cô thì ngủ ở phòng khách, không biết còn kêu ca gì nữa.

“Dinh doong!”, chuông cửa đột ngột vang lên. Cả hai ngời ngẩn cả ra nhìn nhau rồi Hiếu Khê đứng lên ra mở cửa. Đồng đã đứng đó từ lúc nào. Nom cô sệt cân hăn, người mỏng manh như tờ giấy. Hiếu Khê nhìn Đồng xót xa, cô hiểu tại sao Đồng lại suy sụp nhanh như vậy. Cô nhiệt tình chào hỏi và kéo Đồng vào nhà: “Đồng đấy à? Vào đây, để mình pha cho cậu một tách trà nóng nhé!”.

Đồng nhẹ nhàng cười, lắc đầu rồi thi lễ với Mục Lưu Băng: “Thiếu gia,

Mục đại nhân mời cậu về”.

Mục Lưu Băng lạnh lùng đứng phắt dậy, hừm một tiếng: “Ta không về, cô về đi”.

Đồng vẫn rất kiên nhẫn: “Mục đại nhân dặn bất luận thế nào cũng phải đưa được cậu về”.

Lưu Băng cười nhạt: “Sao? Cô định cưỡng bức ta ư? Cứ việc!”.

Thấy không khí căng thẳng, Hiểu Khê kéo vội Đồng sang một bên, hỏi nhỏ xem có chuyện gì. Ngần ngừ một lúc, Đồng kể: “Thiết Đại Kỳ và Thiết Sa Hạng vừa mang rất nhiều người của “Hải Hưng Bang” xông vào Mục gia. Chúng uy hiếp Mục đại nhân, nói rằng nếu không giao nộp thiếu gia, đồng thời bắt thiếu gia phải lập giấy ước hứa hai năm sau phải thành thân với Thiết Sa Hạng không thì chúng sẽ chính thức tuyên bố trở thành kẻ thù không đội trời chung với Liệt Viêm Đường”.

Hiểu Khê kinh ngạc: “Trời ạ, sao lại xảy ra chuyện như vậy nhỉ? Nghe cứ như trong phim ấy!”.

Lưu Băng cười khẩy, hỏi Đồng: “Vậy Mục Anh Hùng sợ hãi, định bán tôi đó sao?”.

Đồng vẫn lễ phép đáp: “Mục đại nhân muốn mời cậu về nói chuyện”.

Mục Lưu Băng bước đến cửa sổ, nhìn xuống dưới. Bên ngoài có tới tám chín chiếc xe hơi và đám vệ sĩ đứng chờ. Im lặng hồi lâu, anh quay lại nói với Đồng: “Cô xuống nói với Mục Anh Hùng, dầu chết rồi, tôi cũng quyết không để xác tôi rơi vào tay ông ấy đâu”.

Đồng cũng nhìn Lưu Băng hồi lâu, rồi cúi chào, bỏ đi.

Hiểu Khê ngẩn ngơ nhìn Mục Lưu Băng. Phải làm sao bây giờ? Cô lo lắng không hiểu có phải tại mình đã mạnh tay quá với Thiết Sa Hạng nên giờ mới xảy ra cố sự này. Như đọc được suy nghĩ của cô, Lưu Băng cất tiếng: “Đừng ngại, không phải tại em đâu. Tính khí hai cha con họ Thiết rất kỳ quái, đã thích thứ gì là muốn bằng được”.

Nhưng Hiếu Khê vẫn lo lắng và giận mình nóng nảy với Thiết Sa Hạnh. Cô khóc thút thít, tự trách mình: “Tại em cả, sao em không nhin cô ta lấy một chút nhỉ? Em thấy ân hận quá!”.

Lưu Bằng buồn bã nhìn cô, rồi ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Ngốc ơi! Anh đã nói là không liên quan đến em mà. Đừng khóc nữa nào. Nín đi, ngoan”.

Nhưng Hiếu Khê càng khóc to hơn: “Làm thế nào bây giờ?”.

Lưu Bằng nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của Hiếu Khê, nói: “Anh không thích nhìn thấy em yếu ớt như thế này. Chẳng phải em là Minh Hiếu Khê gan dạ, không biết sợ ai còn gì?”.

Hiếu Khê nghe vậy, càng khóc “òà”: “Em thật sự rất buồn lắm... Là em hại anh... chỉ tại em quá...”.

Lưu Bằng đột ngột dán chặt đôi môi đang run rẩy của cô bằng đôi môi anh. Hiếu Khê thấy mình sắp ngất đến nơi, tim cô đập loạn xạ. Mãi hồi lâu, Lưu Bằng mới buông cô ra, mặt ửng hồng ngượng ngùng: “Anh thấy em khóc mãi... muốn làm em nín... cho nên...”.

Hiếu Khê mơ màng nhìn anh, đột ngột bật ra một câu: “Anh cũng là lần đầu tiên sao?”.

Lưu Bằng mặt càng đỏ bừng, không đáp. Hiếu Khê đắc thắng: “Vậy... đúng là lần đầu tiên anh hôn rồi”.

Lưu Bằng bức bối càu nhàu: “Đúng vậy! Lần đầu tiên tôi hôn đó, thì sao nào?!”.

Hiếu Khê thấy rất vui, lập tức nín khóc và cười suốt.

Lưu Bằng nhìn đôi môi tươi rói của cô, nghi ngờ hỏi: “Lúc này... em có gạt anh không...”.

Minh Hiếu Khê đắm yêu lên cảm anh ta: “Ai thèm gạt anh, đồ ngốc!”.

oOo

Giây phút hạnh phúc thường rất ngắn ngủi, còn hiện thực tàn bạo luôn

thường trực vội vàng.

Chẳng lâu sau, Mục Anh Hùng đã xuất hiện ở ngoài phòng trọ của Hiếu Khê. Lưu Băng cương quyết không muốn Hiếu Khê mở cửa. Cô thở dài: “Trừ phi chúng ta mãi mãi không bao giờ ra ngoài nữa. Còn không, sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt với những chuyện này. Mà dầu chúng ta ở không ra ngoài, họ cũng phá cửa vào cơ mà”.

Lưu Băng nhìn cô, hỏi: “Em có hối hận không? Anh đã mang lại quá nhiều phiền toái cho em”.

Hiếu Khê cười, đáp: “Có hối hận cũng chẳng ích gì. Nếu gặp anh bị kẻ khác bắt nạt, em cũng vẫn ra tay thôi”. Rồi cô chỉ vào cánh cửa, “Phải giải quyết xong chuyện này đã”.

Hiếu Khê mở cửa.

Mục Anh Hùng bước vào, mặt mũi u ám, nom đầy lo lắng. Giọng ông thảng thốt: “Lưu Băng, về nhà đi con”.

Lưu Băng quay mặt ra cửa sổ, không nói một câu.

Hiếu Khê pha một tách trà, vừa mang tới mời Mục Anh Hùng thì bị Lưu Băng hất đổ. Nước nóng bắn tung tóe, chén trà rơi xuống đất, vỡ tan.

Mục Anh Hùng vô cùng giận dữ, quát lớn: “Đồ súc sinh!”.

Mục Lưu Băng lạnh lùng nhìn bố mình: “Chẳng phải ông đến để cầu cạnh tôi sao?”.

Mục Anh Hùng cố dằn cơn nóng giận: “Đúng vậy... Con hãy về nhà với ta đi, ta xin con đấy!”.

Lưu Băng nhếch mép, hạ giọng: “Ông tự tin quá, ông nghĩ rằng tôi sẽ chịu về sao?”.

Hiếu Khê chán nản nhìn hai bố con. Cô thực sự không thể hiểu nổi tại sao hai cha con họ lại có thể đối xử với nhau như kẻ thù.

Mục Anh Hùng thở dài, nói: “Vậy phải như thế nào mà mới chịu về. Cứ nói rõ điều kiện xem nào”.

Lưu Băng vẫn khinh khỉnh đáp: “Để tôi suy nghĩ đã...”.

Mục Anh Hùng lớn tiếng chèo kéo: “Chỉ cần mà đồng ý chuyện hôn nhân. Tao sẽ cho mà được kể tục Liệt Viêm Đường”.

Lưu Băng quay lại, nheo mắt giễu cợt: “Chưa đủ đâu”.

Mục Anh Hùng nói tiếp: “Nếu mày thích con bé này đến vậy, tao cũng có thể bảo đảm rằng nó sẽ trở thành vợ bé của mày, tuyệt đối không ai dám động tới”.

Lưu Băng vẫn lạnh lùng nói: “Hừm, vẫn còn thiếu”.

Mục Anh Hùng khẩn khoản: “Nếu cần tiền, tao có thể cho một ngân phiếu trắng, tùy mày muốn viết con số bao nhiêu cũng được”.

Lưu Băng đến trước mặt Mục Anh Hùng, chăm chăm nhìn ông ta rồi chậm rãi nói: “Ông có biết thật ra tâm nguyện lớn nhất của tôi là gì không?”.

Ông bố lắc đầu.

Mục Lưu Băng cười nhạt: “Tâm nguyện lớn nhất của tôi chính là sẽ có một ngày Mục Anh Hùng thân bại danh liệt, không còn đất sống, sống không bằng chết! Ông có thể giúp tôi được không? Chỉ cần ông giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, tôi sẽ hứa với ông bất cứ điều gì”.

Mục Anh Hùng điên tiết gào lên: “Đồ nghịch tử, tao sẽ giết mày”.

Lưu Băng nhìn bố mình đầy khinh bỉ, nói tiếp: “Ông dám sao? Giết tôi rồi ông làm sao ăn nói với Thiết Đại Kỳ đây? Chẳng phải ông muốn nộp tôi còn nguyên vẹn cho hắn sao?”.

Mục Anh Hùng mặt đỏ bừng bừng, phần nộ nói: “Tại sao, tại sao mày muốn tao phải chết? Hãy nói đi, tại sao mày hận bố mày như thế?”.

Giọng Lưu Băng đột nhiên rít lên, nghe thật đáng sợ: “Ông muốn nghe thật sao? Ông dám nghe chứ?”.

Mục Anh Hùng rùng mình nhưng vẫn cứng cỏi nói: “Được, có gì mà không dám. Cứ nói đi”.

Lưu Băng nhìn xoáy vào Mục Anh Hùng, ánh mắt đầy căm hờn: “Ông tưởng một đứa trẻ bốn tuổi thì không biết gì hết, không nhớ gì hết sao? Trong ký ức của tôi chỉ có mẹ, bác và ông ngoại mới là những người mang đến niềm vui tuổi thơ cho tôi... Còn ông, ông chỉ là một tên đao phủ máu lạnh tàn nhẫn... Thế nhưng ông đã làm gì với ông ngoại tôi? Ông ngoại tự sát chẳng phải vì bị ông lừa hết tài sản, lại phải gánh thay tội trạng cho thằng con rể bất hiếu phải không? Còn bác tôi Mục Anh Hào - phải, đương nhiên đó là anh ruột ông – cũng bị ông giết chết một cách tàn nhẫn để loại bớt kẻ thừa kế Liệt Viêm Đường. Còn mẹ tôi, ôi, người mẹ đáng thương

của tôi, nước mắt mẹ không ngừng tuôn từ sau khi ông ngoại mất. Có thể việc ông giết bà cũng là một giải thoát cho cái số kiếp đau khổ của bà... Nhưng ông, tôi không thể dung tha cho tội ác của ông... Đồ táng tận lương tâm, đồ không bằng loài cầm thú kia. Chính ông vì nịnh bợ Thiết Đại Kỳ để leo bằng được lên cái ghế cao nhất Liệt Viêm Đường, ông đã nhẫn tâm trói mẹ tôi lại, để tên Triết Đại Kỳ vào làm nhục bà cho tới chết... Ông có nhớ ai là người đầu tiên phát hiện ra thi thể mẹ tôi không? Là tôi!... Là đứa con trai bốn tuổi của bà... Tôi là người đầu tiên phát hiện ra thi thể đầy thương tích của mẹ tôi...”

Mục Anh Hùng toàn thân run lấy bầy, sợ hãi và lắp bắp: “Sao... sao con biết? Không... không thể...”.

Rồi ông ta cuống cuống chạy ra khỏi nhà Hiếu Khê, hình như chạy xuống tới cầu thang thì kiệt sức ngã đánh huych, khiến đám vệ sĩ phải xúm lại nhấc lên xe hơi. Trong phòng chỉ còn lại Hiếu Khê và Lưu Băng. Im lặng tới ngột ngạt, kéo dài tưởng bất tận. Không biết họ đã đứng như vậy bao lâu rồi, Hiếu Khê chỉ biết toàn thân cô như cứng đờ, dán chặt trên sàn, thậm chí cả suy nghĩ cũng ngưng đọng, Cô thấy lòng đau như cắt, thật không ngờ Lưu Băng phải âm thầm chịu đựng nỗi đau quá lớn đó bấy lâu nay. Cô không dám nghĩ đến, cũng không dám hỏi.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi. Không biết bây giờ là mấy giờ. Cuối cùng Lưu Băng cũng như thức tỉnh, quay lại cười với Minh Hiếu Khê, rồi dịu dàng hỏi: “Anh có làm em sợ không?”.

Chưa bao giờ Hiếu Khê thấy Lưu Băng nhẹ nhàng đến vậy. Cô vừa sợ vừa chua xót cho những đau đớn mà anh phải chịu. Nghĩ đến đây, nước mắt lại dâng đầy lên mắt cô.

Lưu Băng nhẹ nhàng tới lau nước mắt trên mặt cô, phàn nàn: “Sao em thích khóc thế nhỉ? Sưng hết mắt lên bây giờ”.

Hiếu Khê đau đớn hỏi: “Đây là lần đầu tiên anh nói ra chuyện này phải không?”.

Lưu Băng gật đầu.

Cô lại hỏi tiếp: “Tại sao anh không nói ra với ai cho nhẹ bớt? Không có ai đáng tin sao?”.

Lưu Băng lại gật đầu.

“Kể cả ông nội anh sao?”, cô hỏi dồn.

Anh tiếp tục gật đầu.

“Trời ơi, vậy là anh cứ chịu đựng một mình mãi sao?”.

Anh cũng vẫn gật đầu.

Hiếu Khê ghen ngào: “Đồ ngốc kia, chả lẽ không có một ai có thể chia sẻ được sao? Cứ ôm mãi trong lòng thế này? Anh muốn nổi đau cứ hằn sâu thành thù hận sao?”.

Lưu Băng nhìn Hiếu Khê chăm chăm, nhưng ánh mắt anh đã phiêu diêu trôi ngược về quá khứ. Ánh mắt anh làm cô sợ hãi. Anh lẩm bẩm nói: “Khi đó... anh mới bốn tuổi... Chợt anh nghe tiếng kêu cứu của mẹ... Nhưng anh sợ...rất sợ, sợ tới mức không nhúc nhích nổi... chỉ biết trốn vào góc nhà... Anh thật vô dụng. Nếu là em... chắc chắn mẹ sẽ không chết”.

Hiếu Khê chua xót, phản đối: “Không phải, lúc bốn tuổi, em cũng chưa làm được gì, luôn sợ hãi mà”.

Lưu Băng vẫn nói tiếp, ghen ngào: “Anh mở cửa phòng, thấy xác mẹ lổa lổ... đầy thương tích... Anh bắt đầu nôn... nôn mãi... nôn cả lên người mẹ... Dạ dày anh đau quặn...”.

Hiếu Khê càng nghe càng thấy thương tâm, khóc như mưa... Lúc mở mắt ra, cô thấy mình đang nằm gọn trong lòng Lưu Băng, mặt vẫn còn ngấn nước mắt. Anh cúi xuống, dịu dàng nói: “Ngủ tiếp đi em, anh không sao đâu. Trông em ngủ thật giống trẻ thơ”.

Hiếu Khê lại nhắm mắt, yên tâm chìm vào giấc ngủ. Cái đệm mang tên Lưu Băng này quả là êm ái, cô nghĩ bụng mình phải cố tận hưởng mới được.

Hết chương 5

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 6

Tiếng chim kêu ríu rít ngoài cửa sổ, đánh thức Hiếu Khê bừng tỉnh. Cô vùng dậy, ngằn ngừ không biết có nên gọi Lưu Băng dậy cùng không. Sau tối qua, cả hai đều thấy ngượng ngùng. Hình như họ vẫn không tự nhiên khi thấy mối quan hệ giữa họ phát triển nhanh chóng. Nhớ lại nụ hôn của Lưu Băng, Hiếu Khê đỏ bừng mặt, tim đập thành thịch. Cô liếc nhìn Lưu Băng vẫn đang ngủ trên giường. Người anh thật đẹp. mặc độc chiếc quần lót, da thịt hồng hào. Sao trên đời lại có con trai da dẻ đẹp hơn cả con gái thế nhỉ? Hiếu Khê thầm nghĩ, nhưng “ơ, ơ” trái tim của cô lại lồng lên như con ngựa bất kham.

Lưu Băng khẽ trở mình, gương mặt thanh tú bắt đầu động dậy. Anh mở mắt ra, thấy Hiếu Khê đang đứng ngẩn ngơ bên cửa thì tỉnh bơ nói: “Đồ con gái hiếu sắc”.

Hiếu Khê luống cuống: “Ơ, em có làm gì đâu... Em đang định vào gọi anh dậy!”.

Lưu Băng chậm rãi ra khỏi giường, thông thả kết án: “VẬY TẠI SAO EM LẠI NHÌN ANH RỒ DÃI?”.

Trời ạ, đồ vu oan, Hiếu Khê vội vã đưa tay lên quẹt miệng. Khi thật, đúng là có nước dãi. Không hiểu tại sao nữa. Cô giận mình chỉ muốn độn thổ xuống đất cho đỡ xấu hổ. Lúc này Lưu Băng đã ăn mặt gọn ghẽ, tới trước mặt Hiếu Khê, tinh nghịch trêu: “Cho em đấy! Đỡ phải mất công nhìn trộm nuốt nước bọt”.

Hiếu Khê mặt mũi đỏ rực, chống chế: “Đâu có... anh... muốn làm gì?”.

Lưu Băng cười phá lên: “Cho em hôn anh một cái đấy, bỏ công thèm khát từ nãy tới giờ”.

Hiếu Khê ngấm cái má hồng hào của Lưu Băng, không khỏi thèm muốn, nuốt nước miếng đánh “ực” một cái, rồi chợt nhận ra hành vi khiếm nhã của mình nên hốt hoảng đẩy anh ra. Lưu Băng cười thích thú: “Vô dụng quá đi. Chỉ thích nhìn trộm người khác ngủ thôi hả? Cho công khai lại không muốn”.

Hiếu Khê bị chọc quê, bực bội kéo mạnh cổ Lưu Băng lại gần, thơm đánh “chụt” một cái lên má anh rồi ngượng ngùng chạy biến ra khỏi phòng ngủ. Lưu Băng xoa xoa bên má được hôn, nhìn theo cô, khẽ cười: “Đúng là đồ tiểu quỷ to gan...”.

Sửa sang lại trang phục xong, anh bước ra phòng khách, thấy Hiếu Khê đang lẳng xăng bày biện đồ ăn sang. Cô rót một cốc sữa lớn, đưa cho Lưu Băng, giục giã: “Anh uống đi, rồi chúng ta mau đi học”.

Lưu Băng lặng lẽ uống cốc sữa trong khi Hiếu Khê cứ đứng ngẩn ra ngắm anh. Chợt cô giật mình, tự cốc một cái đầu điếng vào đầu mình, lẩm bẫm “Giời ạ, sao tự nhiên mình lại mê con trai thế nhỉ? Lưu Băng uống sữa mà cũng ngẩn ra ngắm là là sao?”.

Lưu Băng uống cạn cốc sữa, cất tiếng hỏi: “Này Hiếu Khê, gia đình em cũng không khá giả gì phải không?”.

Cô gật đầu. “Vậy số tiền họ cho em hàng tháng đâu có thể đủ cho cả hai chúng ta”.

Hiếu Khê cười gượng, xua tay: “Anh đừng lo. Em sẽ thu xếp ổn cả”.

Lưu Băng trầm ngâm: “Không được, hay để anh kiếm tiền đưa phụ giúp em”.

Hiếu Khê lắc đầu: “Không được, quan hệ giữa anh và gia đình đã như vậy, làm sao đi vay mượn được”.

Lưu Băng cả quyết: “Vậy anh đi kiếm việc làm”.

Hiếu Khê ngoác miệng ra cười: “Anh thì biết làm gì hờ trời? Đến giật đồ lót cho mình mà còn chưa làm nổi nữa là”.

Thấy mặt Lưu Băng lộ vẻ bực bội, Hiếu Khê cố nín cười, thanh minh: “Không phải, ý em là, với tình hình hiện nay, bố anh và cả hai bố con Thiết Sa Hạnh luôn rình rập thèm khát anh. Họ sẽ không bỏ qua đâu. Nếu anh ra

ngoài đi làm, lỡ đụng phải họ thì làm sao tránh được rắc rối. Dù sao ở trong nhà cũng đỡ hơn”.

Lưu Băng nhìn Hiếu Khê đầy nghi ngại. Hiếu Khê vẫn liến thoắng: “Anh nghĩ được như vậy là được rồi. Nhưng anh đừng lo, mọi chuyện sinh hoạt cứ để mặc em”.

Lưu Băng nhún vai, thôi đành vậy, dẫu sao anh cũng đã có lòng.

Trong lớp, Hiếu Khê không thể tập trung nghe giảng nổi. Cô buồn bã cầm bút chì vẽ nguệch ngoạc lên vở, không hiểu mình dạo này ra sao nữa. Không hiểu sao cô cứ luôn nghĩ tới Lưu Băng, và luôn suy nghĩ lung tung mỗi khi nhìn thấy anh? Hiếu Khê thở dài, quay sang hỏi Tiểu Tuyền: “Này cậu, mình muốn hỏi một chuyện?”.

Cô bạn lẻo mép Tiểu Tuyền quay phắt lại như bắt được vàng, hớn hờ động viên: “Sao? Có chuyện gì thế? Cứ nói với mình xem nào. Đảm bảo mình sẽ làm chị Thanh Tâm giải đáp hết khúc mắc của cậu”.

Hiếu Khê cau mày, đúng là Tiểu Tuyền có khác. Nhưng cô vẫn hỏi: “Có đúng là chim con thường coi con chim đầu tiên mà chúng nhìn thấy là mẹ mình không?”.

“Trời, sao lại hỏi chuyện vợ vấn thế này?”, Tiểu Tuyền kinh ngạc rồi thất vọng. Cô ta đang chắc mẫm Hiếu Khê tâm sự chuyện tình ái, song vẫn gượng gạo đáp: “Ờ ờ, mình thấy nhiều người cũng nói vậy”.

Hiếu Khê vẫn thắc mắc: “Nhưng tại sao lại như vậy?”.

Hừm, Tiểu Tuyền suy nghĩ hồi lâu rồi đáp: “Chắc tại chim con khờ khạo quá”.

Hiếu Khê chau mày suy nghĩ rất lung.

Tiểu Tuyền thắc mắc: “Chẳng lẽ cậu chỉ muốn hỏi mình chuyện này sao? Để mình suy nghĩ xem. Hình như cậu có ý khác thì phải. Hay cậu muốn ám chỉ tới điều gì? Hay là... cậu cho rằng... chàng thanh niên đầu tiên mà cậu quen... chính là bạn trai mình?”.

Đoán trúng được tâm trạng của Hiếu Khê, Tiểu Tuyền sượng rờn, kêu to một tiếng. Hiếu Khê hốt hoảng, lao tới bịt miệng bạn, rồi quay lại xin lỗi các bạn trong lớp vì họ đã gây ồn ào. Cô bực tức véo tai Tiểu Tuyền: “Cậu có im ngay không? Nếu không mình không thềm chơi với cậu nữa”.

Tiểu Tuyền lập tức nín thít, nhưng chỉ được vài giây, cô lại không chịu nổi, liền quay ra hỏi tiếp: “Hiếu Khê, nói thật đi, có phải mình nói đúng không?”.

Hiếu Khê chăm chú nhìn Tiểu Tuyền như để xác minh độ chân thực của bạn. Tiểu Tuyền vội giơ tay lên thề thốt: “Đảm bảo với cậu rằng mình rất đáng tin đấy. Chúng ta chơi với nhau như vậy, lẽ nào cậu không hiểu mình?”.

Hiếu Khê thở dài, gật đầu thừa nhận: “Cậu đã đoán đúng”.

Tiểu Tuyền cười rạng rỡ nhưng mắt mở to, hào hứng hỏi: “Hay quá, thế các cậu đã đến đâu rồi? Ôm hôn? Hay đã ngủ chung?”.

Hiếu Khê chống tay lên cằm, tư lự: “Mới hôn nhau thôi, nhưng mình cứ thấy người thay đổi sao ấy, không tài nào tập trung nghe giảng được”.

Tiểu Tuyền cười thích thú: “Chà chà, thì ra mình thật tài. Hôm nay thấy cậu thật khác thường, hẳn nào đã bị tình yêu hớp hồn”.

Hiếu Khê hỏi lại bằng giọng thảng thốt: “Yêu ư? Lẽ nào như vậy là yêu nhỉ?”.

Tiểu Tuyền “xì” một cái, giải thích: “Ngốc ơi, có phải khi vừa gặp anh ta, người cậu thấy rất mâu thuẫn không? Vừa thích lại vừa sợ, tim đập thành thịch, vắng thì thấy rất nhớ?”.

Hiếu Khê há hốc mồm kinh ngạc: “Tiểu Tuyền, cậu lợi hại quá. Tại sao cậu lại có kinh nghiệm về tình yêu thế?”.

Tiểu Tuyền lại cười ồm lên, đáp: “Cậu thực sự là đại ngốc đấy. Tiểu thuyết nào cũng dạy như thế cả. Theo mình phán đoán, chắc chắn cậu đã yêu người con trai hôn cậu rồi”.

Hiếu Khê vẫn chống chế: “Vô lý thật, chỉ một nụ hôn, qua một đêm đã thành tình yêu rồi sao?”.

“Chuyên gia tình yêu” Tiểu Tuyền hắng giọng rồi nói: “Hừm, thế nên mới gọi là tình yêu, chả biết đâu mà lần. Nó thích đến thì đến, thích đi thì đi, chẳng ai kiểm soát được. Cả đến và đi đều gây cho người ta biết bao hạnh phúc và đau đớn. Thậm chí có người đã ví nó như cơn dịch bệnh, sau khi rút đi, để lại bao nhiêu xác chết”.

Hiếu Khê lắc đầu, rụt cổ: “Ghe vậy à? Thê thôi, mình không cần nữa”.

Tiểu Tuyền đập vào vai bạn, giảng giải: “Thế cậu định làm gì? Tình yêu thật sự không phải dễ dàng muốn có nó là có, muốn thôi là thôi, muốn không chế là khống chế đâu”. Rồi cô chợt nhận ra: “Lạ thật, sao nom cậu không hạnh phúc nhỉ? Thậm chí lại còn dần vật và đau khổ nữa chứ, Tại sao vậy? Thật khác thường đấy”.

Hiếu Khê buồn bã thú nhận: “Vì... vì mình đang đói quá. Chả còn một đồng mua thức ăn... Trưa nay mình đã phải nhịn đói, nhưng còn bữa tối... không biết sao đây”.

Tiểu Tuyền bức bối gắt: “Hết tiền sao không nói? Cậu còn coi mình là bạn không? Nào, đi, chúng mình đi mua chút gì ăn”.

Hiếu Khê giằng tay Tiểu Tuyền ra, nói nhỏ: “Be bé miệng thôi, cậu muốn thầy giáo phạt cả hai đứa sao? Mình có thể ăn được một bữa của cậu, nhưng không thể ăn được mãi. Thế nên mình đang nghĩ cách giải quyết triệt để...”. Đăm chiêu vò đầu bứt tai hồi lâu, đột nhiên mắt Hiếu Khê sáng lên, cô hỏi: “Đúng rồi, mình sẽ đi làm thêm. Cậu có biết nơi nào cần người làm không? Cậu mau nghĩ cách giúp mình đi”.

Tiểu Tuyền chống tay suy nghĩ hồi lâu: “Ừ, đúng, đi làm kiếm tiền. A, mình biết một chỗ...”.

Mục Lưu Băng nhìn chăm chăm vào các món ăn trên bàn, ánh mắt anh đầy nghi ngờ. Quái lạ, mấy hôm trước còn ăn uống đạm bạc toàn đậu hủ và rau xanh, sao hôm nay Hiếu Khê lấy đâu ra tiền mua cá chép chua ngọt, sườn ram, rau xào đông cô, canh ngó sen nhỉ? Anh ngược nhìn Hiếu Khê, nghiêm khắc hỏi: “Sao hôm nay lại nhiều món ăn thế? Em lấy ở đâu thế?”.

Hiếu Khê cười, đáp qua quýt: “Em tự nấu lấy đấy. Thấy anh ở đây không được ăn uống đầy đủ, gầy sọp đi, xấu trai hẳn. Thế nên em mới chịu khó tẩm bổ cho anh đấy. Mau ăn đi”.

Lưu Băng vẫn ngờ vực: “Nhưng em làm gì có đủ tiền?”.

Hiếu Khê phẩy tay, đáp: “Không sao. Cha em rất thương em, sợ em ở đây xa nhà ăn uống thiếu thốn nên đã gửi thêm tiền”.

“Thật sao?”, anh vẫn truy hỏi.

Hiếu Khê gật đầu chắc nịch: “Đúng mà. Cha em chỉ cần em học hành tốt, đạt điểm cao là không tiếc gì em cả. Nhưng... để học tốt... em đã đăng ký

học thêm ở trường buổi chiều và buổi tối. Em sẽ nấu cơm trước... Anh cứ ăn, đừng đợi nhé!”.

Lưu Băng ngẩng lên nhìn cô, cất giọng lạnh lùng: “Sao em nói dối anh? Có chuyện gì phải không?”.

Hiếu Khê vội vã thanh minh: “Thật mà, không tin, anh cứ hỏi Tiểu Tuyền. Em đi học thêm cùng cô ấy”. Rồi cô vội vã gấp thức ăn vào bát của Lưu Băng, giục giã: “Ăn đi anh, ăn nhanh cho nóng. Mất công em làm đồ ăn”. Thấy Lưu Băng bưng bát cơm lên, Hiếu Khê thầm thở phào. May quá, đã đánh trống lảng được.

oOo

“Minh Hiếu Khê, bàn số 10!”.

“Dạ!”. Hiếu Khê dạ ran, bưng khay đồ ăn ra bàn số 10, nở nụ cười tươi như hoa. Rồi cô đặt đĩa sườn thơm nức mũi xuống bàn, lễ độ nói với khách: “Món sườn đã có ạ. Xin mời quý khách thưởng thức. Chúc quý khách có một buổi tối ngon miệng”.

Cô khách hàng cũng cười lại với Hiếu Khê và nói với bạn trai: “Cô nhân viên này lịch sự thật, lại rất biết ăn nói, thích ghê”.

Thấy bạn gái vui vẻ, chàng trai liền rút tiền ra boia cho Hiếu Khê: “Cám ơn cô nhé!”. Hiếu Khê nhún mình cảm ơn rồi cầm tiền đi vào quầy.

Các nhân viên phục vụ khác đều trầm trồ ngưỡng mộ Hiếu Khê. “Lạ thật, Hiếu Khê giỏi thật đấy, lần nào bê đồ ăn ra cũng có tiền boia. Chị đã nói những gì?”.

Hiếu Khê cười cười: “Bí mật nghề nghiệp... thật ra, cũng không có gì đặc biệt đâu. Chỉ cần mình tinh ý, lựa vài câu vừa ý khách là được thưởng thôi”.

Một cô phục vụ khác phản đối: “Vô lý, sao tôi cũng dùng cách đó nhưng không hiệu quả?”.

Hiếu Khê kiên nhẫn truyền “bí quyết”: “Tất cả do biểu hiện của mình thôi. Tại mọi người cười chưa đủ độ thuyết phục. Nụ cười chưa đủ chân thực, khách sao, khiến khách hàng cho rằng chị cười chỉ vì muốn lấy tiền của họ... tất yếu sẽ không đạt hiệu quả. Muốn khách hàng vui, nụ cười phải xuất phát từ tấm lòng”.

“Minh Hiếu Khê, bàn số 6 gọi món!”

“Dạ!”, Hiếu Khê cầm thực đơn, vui vẻ tiến bước tới bàn số 6.

Thế là Hiếu Khê đã làm việc ở nhà hàng này gần một tháng rồi. Cô rất ưng ý. Đây là nhà hàng kiểu Pháp, khách khứa đều ăn mặc đẹp, rất có phong độ, cho tiền boa nhiều, khiến hầu bao của Hiếu Khê cũng rủng rinh. Có tiền rồi, cô cũng chịu khó nấu cho Lưu Băng nhiều đồ ăn ngon, khiến anh ấy dạo này trông thật cường tráng. Hiếu Khê nghĩ bụng, phải cảm ơn Tiểu Tuyền một bữa ra trò mới được. Nhờ cậu ấy, mình mới có việc làm tốt như vậy. Nhược điểm duy nhất ở nhà hàng này là kinh doanh quá tốt, đông khách nên đóng cửa rất muộn. Có hôm tới hai giờ, cô mới về được. Chỉ ngại lâu ngày sẽ làm Lưu Băng nghi ngờ. Thật đúng là được mặt nợ lại mất mặt kia. Nhưng nếu nhà hàng kinh doanh ế ẩm, cô làm gì kiếm đủ tiền để nuôi Lưu Băng cơ chứ?

Hiếu Khê quyết định không suy nghĩ nữa vì đã tới bàn số 6. Một đôi nam nữ xinh đẹp đã ngồi đó. Cô gái có gương mặt xinh như hoa. Còn chàng trai mới nhìn từ phía sau cũng đủ thấy một cơ thể rắn rỏi, lạnh lợi. Hiếu Khê cười rất tươi, chìa thực đơn cho cô gái trước, nói: “Thưa cô, mời cô chọn món trước”. Rồi cô quay sang đưa tiếp thực đơn cho chàng trai. Đột nhiên cô sững người, tờ thực đơn rơi toạch xuống đất. Vị khách nam đang ngồi cùng cô gái đó chính là Đông Hạo Nam - người hay gây chiến với cô nhất. Hiếu Khê thở dài, đúng là oan oan tương báo, bao nhiêu nhà hàng thì không lui tới, đến đây làm gì không biết.

Vừa nhìn thấy Hiếu Khê, Hạo Nam cũng kêu ầm lên ngạc nhiên, khiến tất cả khách khứa đang ăn trong nhà hàng đều quay lại nhìn: “Ồ, Hiếu Khê, sao em lại ở đây?”.

Hiếu Khê hoảng hốt, chắp tay xin anh nói nhỏ: “Trời ơi, anh làm ơn nói nhỏ chút đi. Không em bị đuổi việc bây giờ”. Ngay từ khi mới vào làm, cô đã được dạy dỗ kỹ về triết lý kinh doanh “Khách hàng là thượng đế”. Nếu Hạo Nam la hét, người quản lý nhà hàng tất cho rằng cô gây chuyện lớn. Không, không thể mất việc được. Hạo Nam trừng mắt nhìn cô một lúc, thấy cô năn nỉ quá nên cuối cùng cũng chịu ngồi xuống ghế.

Hiếu Khê vẫn tươi cười, vui vẻ nói: “Hôm nay anh đến đây dùng bữa ạ?”.

Hạo Nam hất hàm hỏi: “Sao em ở đây?”.

Hiếu Khê đáp: “Em làm việc ở đây, lúc nãy em nói rồi mà”.

Hạo Nam cau có: “Làm việc? Em mà cũng đi làm thuê sao?!”.

Hiếu Khê làm bộ ngờ ngác: “Có gì sai trái hả anh? Nhiều sinh viên cũng tranh thủ đi làm thuê mà”.

Hạo Nam nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt nghiêm khắc: “Họ khác, em khác, chắc chắn là em rất cần tiền, đúng không?”.

Hiếu Khê ấp úng, nhưng vẫn loanh quanh: “Em... em muốn mở mang kiến thức về xã hội”.

Hạo Nam điên tiết gằn giọng: “Hừm, chứ không phải vì Lưu Bằng sống chung với em nhưng không chịu đưa tiền sao? Em phải đi làm thêm để nuôi anh ta? Được, Mục Lưu Bằng này được lắm. Đúng là đồ trai bao”.

Minh Hiếu Khê tức giận la lớn: “Đông Hạo Nam, im đi!”, quên mất cả nguy cơ sẽ bị đuổi việc. Nhưng cô không thể để bất kỳ ai xúc phạm tới Lưu Bằng, kể cả bạn thân anh ấy.

Bạn gái của Hạo Nam lo lắng can ngăn: “Anh Hạo Nam... sao thế? Ngồi xuống đi!”.

Kẻ nóng tính Đông Hạo Nam lập tức trút toàn bộ cơn giận lên cô gái vô tội, quát to: “Xéo, xéo ngay cho khuất mặt tôi”.

Cô gái xinh đẹp mặt tái xanh, vừa khóc vừa chạy ra khỏi cửa. Hiếu Khê thờ dài nhìn theo cô gái, than thở: “Dã man quá! Một bữa tối thơ mộng thế là đi tong”.

Hạo Nam điên tiết, lồng lên như một con mãnh thú: “Minh!.. Hiếu!... Khê!”

Giám đốc nhà hàng vội vã chạy đến, mặt mũi biến sắc nhưng miệng vẫn cố nhếch ra cười: “Đông thiếu gia đến để kiểm tra công việc ạ?”.

Hiếu Khê thấy hơi chóng mặt. Thì ra nhà hàng là của nhà họ Đông. Ông giám đốc lại hỏi tiếp: “Đông thiếu gia, có phải cô phục vụ này làm cậu phát ý? Cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dạy dỗ cô ta đàng hoàng!”.

Hạo Nam mặt đỏ bừng bừng, la hét om sòm: “Xéo đi. Tất cả xéo hết. Để tôi ở lại với mình cô ta”.

Ông giám đốc và tất cả nhân viên đứng quanh đó đều sợ hãi, dầm dìa mồ hôi, chỉ biết gật đầu lia lịa. Lời nói của con ông chủ quả hiệu nghiệm. Đúng

năm phút sau, cả nhà hàng đã vắng tanh, tất cả thực khách đang say sưa ăn uống ban này cũng bị dọn sạch. Chỉ còn lại Hạo Nam và Hiếu Khê gườm gườm nhìn nhau đầy tức tối. Cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu, Hiếu Khê mệt mỏi ngồi phịch xuống một cái ghế, than vãn: “Hạo Nam, anh ghét tôi lắm phải không? Tôi làm thuê ở đây, lẽ ra anh càng có cơ hội để trả thù chuyện cũ chứ. Việc gì phải làm ầm ĩ lên như vậy?”.

Hạo Nam cau mày: “Tại sao anh phải trả thù. Lúc nào em cũng cho rằng anh ghét em lắm sao?”.

Hiếu Khê giảng giải: “Tôi đã công khai chống đối anh hai lần trước toàn trường, anh vẫn chưa trả thù mà. Lẽ nào anh quên rồi?”.

Hạo Nam càng cau mặt lại, nói nhỏ: “Hừm, vậy tại sao lúc Thiết Sa Hạnh bắt nạt em ở trường, anh lại ra tay giúp?”.

Nhắc tới vụ Thiết Sa Hạnh, Hiếu Khê bật cười: “Ừ nhỉ, thế nghĩa là anh không ghét em, lại còn bênh vực em nữa. Thế mà... em cứ tưởng...”.

Hạo Nam không quên vấn đề chính: “Sao em lại làm ở đây? Em thiếu tiền lắm sao?”.

Hiếu Khê gật đầu, tha thiết nhìn Hạo Nam nói: “Anh có thể giúp em một chuyện không? Xin anh giữ kín chuyện em làm ở đây. Lưu Băng không biết...”.

Hạo Nam thắc mắc: “Tại sao Lưu Băng lại không...?”.

Nhưng Hiếu Khê đã cắt ngang: “Em chỉ nhờ anh có vậy, chuyện này không liên quan tới Lưu Băng. Anh nhận lời nhé!”

Hiếu Khê nhìn đồng hồ. Chết thật, đã hai giờ sáng rồi. Cô cuống cuống tra chìa khóa vào ổ. Không biết hôm nay là ngày gì mà đông khách thế. Tiền boa của cô hôm nay cũng kha khá. Nhưng khắp người cô cứng đờ, tưởng không thể nhúc nhích nổi. Cầu mong sao Mục Lưu Băng đã ngủ, không phát hiện thấy cô về muộn thế này. Hiếu Khê rón rén mở cửa, nhưng bất ngờ thấy đèn phòng khách vẫn sáng choang. Chết thật, không hiểu có chuyện gì không? Vừa bước vào phòng, cô sững người khi thấy Mục Lưu Băng và Phong Giản Triệt đang khoanh tay chăm chú nhìn cô như dò xét. Giản Triệt chạy tới đỡ túi xách cho cô, ân cần hỏi: “Sao em về muộn thế?”

Làm bọn anh lo quá”.

Hiếu Khê lấp bắp, chưa nghĩ ra được lý do gì hợp lý. Giản Triệt ấn cô vào ghế, nói tiếp: “Hôm nay Lưu Băng đến trường tìm em...”.

Chết rồi, đến tận trường tìm à? Vậy là lộ hết. Hiếu Khê lẩm bẩm. Giản Triệt kể tiếp: “Lưu Băng gọi tới nhà Hạo Nam và gọi cho anh, nhưng không ai biết em ở đâu. Tất cả đều lo lắng”.

“Triệt, đừng nói nữa”, Lưu Băng ngăn lại, lạnh lùng nhìn Hiếu Khê: “Cô đi đâu vậy?”.

Hiếu Khê ấp úng: “Em...đến nhà Tiểu Tuyền mà...”.

Lưu Băng nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt: “Minh, Hiếu, Khê, cô thật sự làm tôi thất vọng”.

Giản Triệt thở dài, giải thích: “Hôm nay bọn anh có đi tìm Tiểu Tuyền. Cô ấy cũng không biết em đi đâu”.

Chết cha, lại càng lộ là nói dối. Hiếu Khê hốt hoảng nhìn Giản Triệt cầu cứu. Giản Triệt xoa đầu cô, hỏi: “Thôi, có gì để mai nói, em ăn uống gì chưa? Có đói không?”.

“Không ạ!”.

“Vậy mau đi tắm rồi ngủ sớm đi!”.

Hiếu Khê như mở cờ trong bụng. Anh Triệt đã mở cho cô một lối thoát. Hiếu Khê hớn hờ đi về phía buồng tắm thì bị Lưu Băng gọi giật lại. Chưa kịp định thần đã thấy Lưu Băng đứng trước mặt cô, nghiêm nghị hỏi: “Tôi làm phiền cô lắm phải không? Gần đây, cô về rất muộn. Có phải vì tôi sống chung nên cô thấy bất tiện?”.

“Sao cơ?”. Hiếu Khê thực sự không hiểu anh ta nói gì.

“Cô có bạn trai mới, đúng không?”, ánh mắt Lưu Băng nhìn xoáy vào cô như muốn thiếu cháy.

Hiếu Khê cười phá lên, gập bụng lại cười nghiêng ngả: “Trời ơi, sao anh lại nghĩ ra được lý do hay ho đó!”.

Lưu Băng đỏ mặt quát: “Im đi, vậy tại sao?”.

Hiếu Khê ngẩn ngơ, đứng như phỗng vì không biết nói sao.

Lưu Băng buồn bã nói: “Vậy tôi đi đây. Ngày nào cô cũng về muộn vì không muốn gặp tôi mà thôi. Vậy tôi đi để cô sống thoải mái hơn”.

Hiếu Khê hốt hoảng lắc đầu: “Không phải vậy đâu, mà anh định đi đâu?”.

Lưu Băng lạnh lùng đáp: “Không liên quan đến cô”, rồi bỏ về phòng, thu dọn đồ đạc.

Hiếu Khê chạy theo, thấy Lưu Băng đang xếp quần áo vào túi xách thì thất vọng kêu to: “Anh đi đi, từ nay trở đi, tôi không quen biết anh, tôi ghét anh! Tôi ghét nhất tên Mục Lưu Băng xấu xa!”.

Lưu Băng kéo khóa túi xách, bước ra khỏi phòng sách, lạnh lùng nói: “Tôi đi đây”.

Hiếu Khê nước mắt ràn rụa nhưng giọng vẫn làm cứng: “Anh cứ việc đi. Không ai thèm giữ đâu. Anh đi càng xa càng tốt. Đừng để tôi gặp lại anh...”.

Lưu Băng khách sáo nói: “Cám ơn cô đã chăm sóc tôi”.

Hiếu Khê bắt đầu khóc âm ỉ, “Anh là đồ vô ơn. Hàng ngày, tôi nấu cơm, giặt giũ, quét dọn, lại còn cãi nhau với anh nữa... Tôi đối với anh tốt như vậy mà anh nỡ bỏ đi...”.

Thấy Hiếu Khê khóc lóc âm ỉ, Lưu Băng hốt hoảng, năn nỉ: “Thôi mà, đừng khóc nữa” và ôm chầm lấy Hiếu Khê, đặt nụ hôn lên môi cô.

Vẫn là cái cảm giác ươn ướt... mẩn mẩn... Đầu óc Minh Hiếu Khê như mụ mẫn. Cô tựa vào lòng Mục Lưu Băng, thở nhẹ. Lúc này cô mới phát hiện thấy Giản Triệt đã về từ lúc nào.

Lưu Băng nhìn cô triu mến, giọng trêu chọc: “Lần này anh xin thề rằng do em cố tình dụ anh hôn em. Đồ háo sắc”.

Hiếu Khê cãi ngay: “Vô lý, làm gì có”.

Lưu Băng nói tiếp: “Em biết rõ là anh không thể chịu được khi em khóc, còn cố tình khóc lóc âm ỉ là gì?”.

Hiếu Khê vẫn ầm ứ, mình có cố tình khóc đâu. Chả ai muốn khóc cả, do anh ta đẩy chứ. Lưu Băng nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe của cô, giọng rất nghiêm túc: “Sao em không để anh đi đi?”.

Hiếu Khê lắp bắp: “Tại... tại vì...”.

Lưu Băng cau mày: “Đừng nói dối anh. Nói mau lên!”.

Hiếu Khê đỏ bừng mặt, đáp: “Tại em thích anh!” rồi rúc sâu hơn vào lòng anh.

Trời ơi, sao mình dám nói thẳng nhỉ? Nhưng Hiếu Khê không nghĩ được bao lâu vì một nụ hôn nữa của Lưu Băng lại khiến cô tan chảy. Ôi, ngọt quá, mềm quá... Hiếu Khê thấy rõ tim mình đập thành thịch... Chết mất, mình đã yêu, y hệt như Tiểu Tuyền đã nói.

Năm giờ chiều hôm sau, Hiếu Khê bưng một đĩa dưa hấu từ trong nhà bếp ra. Cô lấy một miếng đỏ nhất, đưa cho Lưu Băng, tủm tỉm cười: “Anh ăn thử xem. Người bán nói hôm nay dưa ngọt lắm”.

Lưu Băng tinh nghịch chộp lấy tay cô, cắn một miếng, khen: “Ngọt khủng khiếp”.

Hiếu Khê đỏ mặt nhìn anh: “Bỏ tay người ta ra nào”.

Lưu Băng nhất định không chịu buông, lại kéo cô vào lòng, thì thầm: “Em là một cô gái rất lạ lùng. Lúc thì chua ngoa, đánh đá, lúc lại ngốc nghếch như heo, lúc thì nhát gan như chuột nhắt, khi lại thẹn thùng như mèo con”.

Hiếu Khê đang đăm đối nên không nghe rõ cả câu Lưu Băng nói, chỉ thấy loáng thoáng mấy từ “heo... chuột... mèo...” liền cương quyết phản ứng: “Anh làm trò gì thế? Xúc phạm em hả? Không chịu đâu”.

Lưu Băng cười ha hả, cốc yêu lên trán cô: “Ha ha, bây giờ mới nhận ra, phản ứng quá ư là... chậm chạp”.

Nói rồi anh lại cúi xuống tìm đôi môi cô. Hiếu Khê bối rối: “Ơ ời, anh... anh định làm gì thế?”. Chẳng lẽ hôn nhau cũng nghiện được sao? Hiếu Khê thầm nghĩ rồi nhanh chóng thấy đầu óc mình quay cuồng. Mãi lâu sau, Lưu Băng mới chịu rời môi ra khỏi gương mặt Hiếu Khê. Cô liếc nhìn đồng hồ rồi hốt hoảng đứng bật dậy, “Thôi chết, em đi đây. Tối gặp lại anh”.

oOo

Đã quá năm giờ. Chắc hẳn ông giám đốc sẽ cắt khoản tiền thưởng chuyên cần của cô cho mà xem. Chỉ tại Lưu Băng cứ giữ lại. Vừa định quay người lao ra cửa, Lưu Băng đã đứng chặn trước cửa từ lúc nào. Anh chăm chú nhìn cô, lạnh lùng hỏi: “Sao? Em định đi đâu? Lại đi mất hút tới hai giờ sáng? Đừng nói là em đi dạo với Tiểu Tuyền nhé. Chiều này xưa rồi. Anh không chấp nhận”.

Hiếu Khê lúng túng, chỉ muốn phát khóc, làm thế nào để đánh lừa Lưu Băng nhỉ? Trong lúc cố gắng lục lọi trong trí nhớ, cô buột miệng: “Em đi

xem phim”.

Thấy Lưu Băng tròn mắt nhìn mình, Hiếu Khê cắn môi, nuốt nước bọt nói dối tiếp, “Từ lúc đến đây học, em chưa từng đi xem phim lần nào... Nghe Tiểu Tuyền nói có một rạp mới rất đẹp... nên...”.

Mặt Lưu Băng hơi ửng hồng, anh nói: “VẬY... chúng ta hẹn hò nhé”.

Hẹn hò ư? Hiếu Khê chưa từng nghe Tiểu Tuyền căn dặn rằng trong tình yêu tất cả hẹn hò. Nhưng đành vậy, đâm lao phải theo lao. Thế là cô chấp nhận lời mời hẹn hò đầu tiên. Nhưng thật ra chẳng thú vị như cô dự tính. Vừa vào rạp chưa đầy năm phút, Lưu Băng đã “chìm vào giấc ngủ”. Hiếu Khê quan sát anh, thấy thật khâm phục. Âm thanh đình tai nhức óc, tình tiết căng thẳng đầy kích thích mà anh ngủ được. Tới hết phim, Hiếu Khê đánh thức anh dậy. Lưu Băng uể oải vươn vai, ca thán: “Sao phim hết nhanh thế nhỉ? Anh thấy mình chưa kịp xem gì”. Hiếu Khê lờm anh, nhanh gì mà nhanh, có anh ngủ nhanh thì có.

Cuối tuần, rạp chiếu phim thật đông. Hiếu Khê suýt nữa bị một đám người đẩy dạt sang một bên. Cô cố gắng chen lên, ú ớ kêu, muốn đuổi kịp Lưu Băng. Chà, thật không muốn bị lạc ngay lần đầu hẹn hò thế này. Lưu Băng đã dừng lại chờ cô từ lúc nào, anh chìa tay ra, nói: “Cầm lấy tay anh, cẩn thận vấp té. Em lẽ mề quá đi mất”.

Hiếu Khê luống cuống nắm lấy tay Lưu Băng, nép sát bên anh như chú chim non, hạnh phúc ríu ran. Nhưng niềm vui của cô đã nhanh chóng bị tiêu tan bởi một đám cô gái trẻ đẹp từ đâu chợt ủa tới. Tất cả tại Lưu Băng. Anh nổi bật trong đám đông như một tài tử điện ảnh. Bất chấp lời cầu nguyện của Hiếu Khê, họ vẫn dạn dĩ chạy tới, tranh nhau xin làm quen với Lưu Băng.

“Chào anh, em là Dân Ái!” “Em là Hữu Tuệ!”

“Em là Mộng Nhi!” “Em là...”

“Em là...”

“Chúng ta có thể kết bạn với nhau được không?”

Lưu Băng mỉm cười, ôm Minh Hiếu Khê phía trước ngực, thản nhiên nói: “Hãy hỏi cô ấy đi”.

Hiếu Khê nghiêm mặt nhìn các cô gái tràn trề hy vọng đang vây quanh, gạt

đầu chào: “Chào các chị”.

Mọi người tranh nhau nịnh bợ cô, hết vuốt tóc lại bẹo má:

“Ôi em gái dễ thương quá!”,

“Em là em gái anh ấy phải không?”,

“Đồng ý cho bọn chị làm quen với anh ấy đi em”.

“Bọn chị rất thích anh ấy. Anh trai em thật đẹp trai”.

Hiếu Khê bực dọc muốn vùng vẫy ra khỏi mấy cô gái không biết xấu hổ này. Cô kêu ầm lên: “Còn lâu, anh ấy là bạn trai của tôi”.

Các cô gái kia nhất loạt ngã đánh “rầm” vì thất vọng. Hiếu Khê vội vã kéo Lưu Băng đi. Anh cười tươi như hoa, nhắc lại: “Anh ấy là bạn trai của tôi”.

Hiếu Khê ngượng ngùng im lặng. Không hiểu sao lúc này cô can đảm như vậy. Lưu Băng vẫn cười: “Vậy em là bạn gái anh rồi đấy nhé! Là do em tự thừa nhận đấy!”.

Hiếu Khê bất bình nghĩ, tệ thật, anh ấy làm như thể mình chủ động hết. Nhưng thôi mặc kệ đi, ai chủ động trước cũng được. Cô và Lưu Băng cứ nắm tay nhau đi dạo mãi tới khi trời sụp tối. Hai bên đường đèn đóm đã sáng rực, rồi tắt phụt. Trời đã về khuya, chỉ còn ánh trăng rọi xuống đôi bạn trẻ...

Hết chương 6

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 7

Trên đường tới nhà hàng làm việc, Hiếu Khê buồn rầu suy nghĩ. Làm thế nào để xin lỗi giám đốc nhà hàng nhỉ? Hôm qua cô đã tự ý nghỉ không xin phép. Không biết có bị trừ lương hoặc đuổi việc không đây? Nhưng dầu thoát được nạn này, cô cũng không nghĩ ra được cách gì nói dối Lưu Băng lâu dài. Khổ ghê, không đi làm thì không có tiền. Mà đi làm thì... Hiếu Khê cố gắng động não suy nghĩ, hy vọng trời không phụ lòng người. Đang miên man suy nghĩ, cô thấy phía trước có hai người quen quen. Hình như họ đang cãi nhau. Hiếu Khê chạy như bay về phía đó. Tính cô vốn nhiều chuyện, ưa giải quyết những việc không phải của mình. Trời, thì ra lại là Đồng và Phong phu nhân.

Phong phu nhân đang giận dữ quắc mắt quát Đồng: “Con tiện nhân kia! Mày dám xuất hiện trước mặt ta sao?”.

Giọng Đồng yếu ớt: “Chỉ là tình cờ thôi”.

Phong phu nhân vẫn tru tréo: “Mày còn dám cãi hả? Mày tưởng ta không biết mày là dạng người thế nào sao. Qua mặt được con trai ta nhưng không qua mặt được ta đâu”.

Đồng không chút phản ứng, chỉ cung kính cúi chào: “Phong phu nhân, xin thất lễ” rồi quay người định bỏ đi.

Nhưng Phong phu nhân đâu có dễ dàng buông tha kẻ thù mình. Bà túm lấy cổ áo Đồng, âm ỉ: “Định chạy hả? Đâu có dễ vậy! Ta phải đem mày giao cho cảnh sát, tố cáo mày về tội dụ dỗ đàn ông!”.

Người qua đường thấy âm ỉ liền xúm lại xem ngày càng đông. Thấy nhiều người chứng kiến, Phong phu nhân càng hả dạ, càng ra sức chửi mắng, hạ nhục Đồng. Đồng gắng nhẫn nhịn, hai giọt nước mắt đau khổ lặng lẽ rơi ra từ khóe mắt...

Hiếu Khê lao ra từ trong đám đông, bắt bình la lớn: “Bác thật quá đáng! Mau buông cô ấy ra!”.

Cô chụp lấy cổ tay Phong phu nhân không chút khách sáo, vặn khê một cái khiến bà kêu “ôi” một tiếng đau đớn rồi vội buông cổ áo Đồng ra.

Hiếu Khê nhìn bà, trách móc: “Sao bác lại đối xử với Đồng như vậy, nhất là ở ngoài đường nữa. Cô ấy có lỗi gì đâu”.

Giọng Đồng bình thản: “Không sao đâu Hiếu Khê, thôi bỏ đi. Mình có việc đi trước, cảm ơn cậu”. Nói rồi, Đồng quay người bỏ đi, nhanh chóng lẫn vào đám đông.

Thấy kẻ thù được tha chóng vánh, Phong phu nhân điên tiết, định đuổi theo: “Đứng lại, con tiện nhân kia. Không được đi”.

Hiếu Khê phải giữ chặt bà lại: “Bác thật quá đáng. Đánh người vô lỗi trên đường phố, giờ còn định đuổi theo đánh tiếp sao?”.

Phong phu nhân tức giận trừng mắt nhìn Hiếu Khê và ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được vòng tay của Hiếu Khê.

Minh Hiếu Khê kéo Phong phu nhân vào một tiệm cà phê vô cùng sang trọng gần đó. Dù đau lòng cho số tiền sắp phải trả nhưng cô nghĩ bụng ở nơi đẹp đẽ và thanh lịch này, Phong phu nhân có muốn lên cơn cũng không được. Lúc này Phong phu nhân đã bình tĩnh lại. Tuy nét mặt bà vẫn u sầu và nhợt nhạt, song không giấu được nét đẹp quý phái.

Hiếu Khê tấm tắc khen: “Hắn là thời trẻ bác đẹp lắm. Chả trách anh Giản Triệt đẹp trai đến vậy. Hóa ra được thừa hưởng từ bác”.

Phong phu nhân chột ngẩn người, sờ lên mặt mình rồi cười chua xót: “Ừ... có lẽ vậy... Nhưng ích gì đâu”.

Hiếu Khê nhìn bà, xót xa: “Bác đừng buồn. Lúc này cháu thất lễ với bác quá. Cháu xin lỗi bác”.

Phong phu nhân cũng gượng gạo nói: “Thật mất mặt với cháu quá!”

“Không đâu ạ!”, Minh Hiếu Khê lắc đầu, “Ai cũng có điểm yếu. Như cháu

tuyệt nhiên không sợ gì cả, trừ mèo. Có lần, cháu đến nhà thầy chơi, bỗng con mèo nhảy ra, cháu hét ầm lên rồi nhảy phắt lên giường, không kịp tháo giày nữa”.

Phong phu nhân bật cười, nét mặt tươi tắn trở lại. Bà nói: “Cháu thật vui, thảo nào Triệt quý cháu như vậy.”

Minh Hiếu Khê ngạc nhiên: “Sao... sao bác biết ạ?”.

Phong phu nhân cười đáp: “Bác là mẹ nó, tất nhiên phải hiểu con chứ. Mặc dù Triệt có quan hệ rất tốt với bạn bè nhưng nó chưa bao giờ mời bạn gái nào về nhà cả. Cháu là người đầu tiên đấy”.

Một hơi ấm như dâng lên trong người Hiếu Khê, cô thấy người lâng lâng trong hạnh phúc: “Thật thế ạ?”.

Phong phu nhân gật đầu, rồi lúng túng nói tiếp: “Nhưng bác đã đánh mất thể diện trước mặt bạn của con rồi. Nếu Triệt biết, hẳn sẽ buồn lắm”.

Hiếu Khê nắm tay bà an ủi: “Anh Triệt là người cháu thích nhất, tôn trọng nhất. Cháu cũng rất kính trọng bác. Dù rất không tán đồng cách cư xử của bác với Đồng nhưng cháu tin rằng bác có lý do đặc biệt. Mặc dù lý do đó có thể không đúng nhưng cháu và anh Triệt đều nhận thấy, khi bác làm tổn thương tới Đồng cũng là lúc bác tự làm tổn thương mình. Bỏ qua đi bác. Anh Triệt rất lo lắng”.

Giọng Phong phu nhân trở nên yếu xìu: “Nó rất lo sao? Nó là một đứa con rất tốt... Nhưng lòng tốt sẽ đem lại gì nào?”. Bà dần trở nên kích động, uất ức kể: “Lòng tốt... cháu có biết kết cục của lòng tốt là gì không? Trước kia có một cô gái trẻ, đẹp, giàu có, rất yêu đời. Sai lầm duy nhất của cô ta là đã phải lòng một chàng trai không xứng đáng. Mọi người xung quanh đều nói rằng động cơ chính hấn ta tìm đến cô chỉ vì tiền và địa vị của cha cô mà thôi... Nhưng cô gái không tin, cứ tưởng rằng trên thế gian này có cái gọi là tình yêu... Cô kiên quyết lấy chàng trai đó...”. Hiếu Khê xót xa nhìn Phong phu nhân. Cô hiểu bà đang kể về chính cuộc đời mình.

“Sau khi cưới, cô gái phát hiện ra mình thật sai lầm... Anh ta đối xử với cô lạnh lùng như băng giá... Anh chỉ nghĩ tới quyền lực và địa vị... Cô gái đã làm mọi cách với hy vọng tình yêu sẽ đến, cho đến khi con đàn bà khốn nạn đó xuất hiện, phá tan những ảo tưởng hảo huyền. Oan nghiệt thay, đó

lại chính là kẻ ăn mày, xấu xí, được cô gái tốt bụng kia mang về nuôi”.

Những móng tay của Phong phu nhân bấm lên tay Hiếu Khê đau nhói, bà vẫn kể, toàn thân run lẩy bẩy: “Cô gái đã quá tốt, cưu mang, chăm sóc cô ta, giữ lại trong nhà, đối xử như em gái, tâm sự, tin tưởng như một người bạn tốt. Thế mà... cô ta dám lừa lúc cô gái không để ý, đã quyến rũ chồng cô gái. Đến lúc cô phát hiện được, tất cả đã quá muộn, cô ta đã có bầu. Con đàn bà đáng sợ đó còn không biết liêm sỉ, dám ngạo mạn nói sắp chiếm chỗ của cô gái, giật chồng cô gái, cười chế nhạo cô”.

Hiếu Khê kinh ngạc: “Vậy sao? Tiếp sau như thế nào, bác mau kể đi”.

Phong phu nhân cười phá lên: “Con đàn bà khốn nạn đó làm sao đạt được ý nguyện. Một gã đàn ông chỉ coi trọng địa vị làm sao có thể để lý lịch bị vết nhơ? Hắn không chịu những đòi hỏi vô lý đó. Thế là cô ta đi khắp nơi kiện cáo ầm lên. Kết cục gã đàn ông nọ vì một phút hoan lạc đã mất luôn cái ghế hảnh hăng mơ ước. Hắn rất uất ức nên kiên quyết bỏ mặc con đàn bà phản trắc nọ. Thế là vừa không được tình vừa không được tiền, cô ta chán nản bỏ đi, vứt lại đứa con mới sinh”.

Minh Hiếu Khê trầm ngâm hồi lâu, chợt cô ngẩng lên, thấy mặt Phong phu nhân đỏ rực như sắp ngất.

oOo

Cổng nhà họ Phong.

Trước khi ra khỏi cổng, bác sĩ dặn dò: “Thần kinh Phong phu nhân rất yếu, đang bị suy nhược trầm trọng. Sau này anh cố gắng đừng để bà bị kích động”.

Giản Triệt cung kính đáp: “Cám ơn bác sĩ. Bác sĩ vất vả quá!”.

Hiếu Khê rón rén theo Giản Triệt lên lầu thăm Phong phu nhân. Khi vào phòng ngủ, họ thấy bà đang nằm trên giường, đã bình tĩnh lại. Phong phu nhân mỉm cười, vẫy Hiếu Khê lại. Cô rón rén đến bên giường, hỏi: “Bác thấy đỡ chưa ạ?”.

Phong phu nhân nhìn cô, thăm dò: “Bác có làm cháu sợ không?... Câu

chuyện ban nãy...”.

Hiếu Khê tinh ý, gạt đi: “Dạ không! Là cháu làm bác mệt, cháu xin lỗi bác! Bác yên tâm, trí nhớ cháu kém lắm, từ nhỏ đến lớn, cháu chẳng thuộc được một bài thơ nào cả”.

Phong phu nhân mỉm cười, thầm nghĩ con bé này đến là thông minh. Bà cất tiếng: “Triệt, con giữ Hiếu Khê ở lại ăn cơm.”

Ăn tối xong, Hiếu Khê và Giản Triệt sang phòng anh. Phòng rất rộng, chính giữa kê một chiếc đàn dương cầm trắng. Hiếu Khê thích thú ngồi xuống, thử gõ lên phím đàn và thắc mắc: “Anh Triệt này, sao cả anh và Lưu Băng đều thích gọi em là nha đầu ngốc vậy? Chẳng lẽ em ngốc lắm sao?”.

Giản Triệt tủm tỉm cười, Hiếu Khê than vãn: “Hôm nay nom anh vui thế, em đang chán đây”.

Giản Triệt ngạc nhiên: “Em có chuyện gì không vui sao?”.

Minh Hiếu Khê thần thờ nói: “Tại sao trên thế gian lại có lắm điều phiền muộn? Tại sao người nào cũng có những chuyện không vui? Chiều nay mẹ anh đã kể rất nhiều”.

Giản Triệt gật đầu thông cảm: “Mẹ anh chịu nói sẽ tốt hơn cho bà, sẽ nhẹ bớt những uất ức trong lòng. Cám ơn em nhiều nhé!”.

Hiếu Khê vẫn thủ thỉ: “Trước đây, em nhìn bác gái khác cơ. Nhưng hôm nay sau khi nghe chuyện bác kể, em mới thấy rõ không thể đánh giá bề ngoài”.

Giản Triệt âu yếm nhận xét: “Em lớn rồi đấy, ngốc ạ!”.

Hiếu Khê thở dài, nhớ lại những lời giáo huấn của Tiểu Tuyền, liền than thở: “Sự trưởng thành là cái giá cho nỗi đau khổ. Anh Triệt mau an ủi em đi...”

Giản Triệt nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Để anh đàn cho em nghe”.

Tiếng đàn du dương như dòng suối trong lành, mát dịu, thanh khiết, rót vào lòng Hiếu Khê từng giọt, từng giọt. Cô chỉ im lặng nhìn mười ngón tay linh động điêu luyện của anh nhẹ nhàng lướt trên phím đàn, phát ra những âm thanh huyền hoặc êm ả. Thật lạ, tiếng đàn đã dần giải tỏa tâm trạng lo lắng của cô...

Hiếu Khê bật nói: “Anh cũng muốn biết hôm trước tại sao em về muộn

phải không? Em biết cả anh và Lưu Băng đều rất lo lắng... Em rất muốn nói thật, nhưng lại không thể. Không phải em đi chơi, cũng không phải không muốn về nhà... Em không muốn nói dối anh. Em đã đi làm thuê... vì hết tiền rồi... Em không thể để Lưu Băng biết... Anh ấy sẽ buồn lắm... Nhưng không có tiền thì sống thế nào... cũng không thể xin gia đình... Lưu Băng không thể về nhà, cũng không thể vay mượn ai... Chỉ có cách đi làm... Nhưng nếu cứ kéo dài thế này... Lưu Băng sẽ biết... Em chết mất... Làm sao bây giờ?”.

Tiếng nhạc ngừng hẳn.

Giản Triệt nhìn cô rất thông cảm rồi kéo bàn tay cô lại, hỏi: “Em có biết anh còn là thầy bói không? Anh xem tay rất chính xác đấy, để anh xem thử chuyện của em sẽ ra sao”.

Hiếu Khê ngạc nhiên reo lên: “Anh lắm tài quá nhỉ? Nào, xem cho em đi”.

Giản Triệt chăm chú ngắm bàn tay của Hiếu Khê hồi lâu rồi phán luôn một câu xanh rời: “Đừng lo, số em may lắm, hai ngày nữa, nỗi lo của em sẽ tự khắc hóa giải”.

Hiếu Khê sung sướng nháy mắt lên: “May quá! Hay quá!”, chợt cô ngừng lại, ngờ vực: “Anh có lừa em không đấy? Anh nói thật chứ?”.

Giản Triệt cười nói: “Sao? Không tin phải không? Vậy lần sau đừng hỏi nhé”.

Hiếu Khê gật đầu lia lịa, “Tin, em tin mà”, rồi ra sức bắt tay anh, “Cám ơn anh, cám ơn anh nhiều”.

Đông Hạo Nam chau mày hỏi Hiếu Khê: “Giám đốc nhà hàng báo cáo lại, em không chịu đến làm ba ngày nay. Có chuyện gì rồi?”.

Hiếu Khê hơi ngạc nhiên trước thái độ quan tâm đột ngột này của Hạo Nam, song vẫn đáp: “Tại... em thấy về nhà muộn quá, toàn hai giờ sáng... Lưu Băng nghi ngờ... nên”.

Hạo Nam hừm một tiếng: “Vậy là không cần tiền nữa chứ gì? Đã kiếm được việc khác chưa?”

Hiếu Khê ngán ngẩm than: “Vẫn chưa, nhưng em sẽ cố gắng”.

Hạo Nam bực tức véo tai cô, cúi kinh nói: “Tại sao em chỉ nói chuyện với Triệt? Thật bực quá đi mất”.

Hiếu Khê vẫn đang ngỡ ngàng, chưa hiểu ý anh nói gì thì Hạo Nam nói tiếp: “Công ty ba anh đang thiếu một chân tạp vụ, ngày làm việc hai tiếng, từ năm đến bảy giờ chiều hằng ngày. Nhiệm vụ chính là dọn vệ sinh, pha trà”. Hiếu Khê mừng quá, không ngờ những lời tiên đoán của anh Triệt đều linh như vậy. Cô nhẩm tính, thời gian rất thích hợp, công việc lại nhẹ nhàng... nhưng... không biết có phải anh Triệt nhờ giúp không nhỉ? Cô bật hỏi: “Có phải anh Triệt nói chuyện với anh, nhờ giúp em không?”.

Hạo Nam quay mặt đi, không thèm đáp, nói tiếp: “Hôm nay em có thể đi làm luôn. Lương cũng bằng với lương làm ở nhà hàng”.

Hiếu Khê lắc đầu, từ chối: “Như vậy không công bằng đâu. Em làm ở nhà hàng làm năm – sáu tiếng, nay làm tạp vụ chỉ hai tiếng, tại sao lương lại bằng nhau? Em không dám nhận đâu”. Cô nhìn Hạo Nam, cương quyết nói: “Cám ơn anh đã giúp em, nhưng em chỉ nhận lương đúng với công sức đã bỏ, không cần cao hơn”.

Hạo Nam nhìn Hiếu Khê hồi lâu, miễn cưỡng gật đầu. Hiếu Khê sung sướng reo vang, ôm chầm lấy Hạo Nam, rồi rít nói: “Cám ơn anh Hạo Nam. Anh thật tốt quá!”.

Hạo Nam ngượng ngùng đứng im như pho tượng.

Buổi tối Hiếu Khê ngần ngừ nhìn Lưu Băng đang đọc báo. Từ này tới giờ cô cứ đi ra đi vào, do dự không biết có nên khoe tin vui đi làm với anh không? Cô ôm tách trà, lo lắng Lưu Băng phản đối. Lúc đó sẽ ra sao nhỉ? Chợt Lưu Băng cất tiếng gọi, khiến cô giật mình, chao nghiêng tách trà, sánh nước nóng ra tay. “Ồi!”, Hiếu Khê thốt lên.

Lưu Băng lập tức đứng trước mặt, quát tháo: “Hậu đậu, làm ăn kiểu gì mà cầm tách trà cũng không xong. Đưa tay ra xem nào”.

Hiếu Khê im thin thít, vội chìa tay ra, rồi gượng cười: “Không sao đâu, da em dày lắm”.

Lưu Băng nạt: “Còn dám ba hoa nữa sao. Em không thấy chỗ da bị phỏng đỏ lên đó sao? Đau lắm không?”.

Hiếu Khê cười lắc đầu, rồi chợt nhận ra: “Ồ, anh đang quan tâm em sao?”.

Lưu Băng vừa bôi thuốc mỡ lên tay cô vừa nói: “Ừ, anh đang quan tâm em đó, hài lòng chưa? Thắc mắc suốt ngày”.

Hiếu Khê cười sung sướng, đúng là càng ngày càng thấy Lưu Băng quan tâm và chăm sóc cô.

Lưu Băng cười, cốc vào đầu cô, nói: “Hừm, chắc em cố tình để anh phải chăm sóc phải không?”.

Hiếu Khê kêu la oai oái: “Làm gì có chuyện đó, anh thật khéo tưởng tượng”.

Lưu Băng cười cười: “Thế sao em cứ rình rập nhìn trộm anh thế? Thật mờ ám”.

Hiếu Khê cười đau khổ: “Trời ạ, nhìn mà cũng bị nghĩ là mờ ám. Thôi, có nghe em kể không đây. Cha em kinh doanh trong võ quán Trường Thắng. Mục tiêu của em là giúp cho phát triển võ quán hùng mạnh, mở khắp các chi nhánh trên thế giới để truyền bá tinh hoa của võ thuật Trung Hoa. Vì thế em quyết định học ngành quản trị doanh nghiệp”.

Lưu Băng gật gù: “Em nghĩ được như vậy thì rất hay”.

Hiếu Khê liếc nhìn Lưu Băng, thấy mặt anh vui vẻ thì rất mừng: “Hôm nay em nói chuyện với anh Hạo Nam, được biết tập đoàn Đông Thị đang thiếu một cô tạp vụ. Em quyết định nhân cơ hội này thâm nhập vào tìm hiểu về thương trường”.

Lưu Băng nhìn Hiếu Khê đầy nghi ngờ: “Em nói loanh quanh này giờ chỉ vì muốn đi làm phải không?”.

Hiếu Khê lắc đầu: “Không phải, em chỉ muốn tranh thủ để học hỏi kinh nghiệm thôi”.

Lưu Băng giọng đã hơi bức bức: “Làm tạp vụ thì học được kinh nghiệm gì? Vớ vẩn”.

Hiếu Khê cãi: “Không đúng, trong quá trình làm việc thì tất có kinh nghiệm”. Cô kéo tay anh năn nì: “Đi mà anh, anh đồng ý nhé. Em thật sự rất muốn làm. Băng ơi, anh gật đầu đi mà”.

Lưu Băng xúc động, mặt đỏ ửng, ôm chầm lấy Hiếu Khê, nói: “Băng... em gọi như vậy, nghe rất hay”.

Hiếu Khê toét miệng ra cười, cảm giác thật hạnh phúc. Đôi môi ngọt ngào của Lưu Băng lại cúi xuống tìm môi cô.

Hết chương 7

Minh Hiếu Khê
Thủy tinh trong suốt.
CHƯƠNG 8

Minh Hiếu Khê đã trở thành tạp vụ làm việc trong tập đoàn Đông Thị. Cô nhanh chóng chiếm được cảm tình của tất cả mọi người bởi bản tính cần cù và nhanh nhẹn. Chỉ cần có mặt cô, văn phòng sạch sẽ ngăn nắp hẳn. Cô cũng nhiệt tình giúp các nhân viên photo tài liệu, gửi thư từ. Nhiều lúc chưa có người lên tiếng nhờ, cô đã tự tay làm giúp. Mọi người còn gọi cô là “Hiếu Khê thần kỳ”. Vì cô có một “tuyệt chiêu” rất độc đáo, biết mang đến tận tay họ đúng những thứ họ cần, vào đúng lúc thích hợp nhất (có thể chỉ là một tách trà, một tách cà phê...)

“Hiếu Khê này!”, chị Trịnh trưởng phòng Nhân sự gọi cô lại khi thấy cô đang ôm một tập hồ sơ đi ngang qua, “Sáu giờ rồi, có một buổi họp quan trọng với chủ tịch tập đoàn Thiên Dương. Em chú ý lo đồ uống nhé. Chủ tịch Dương hơi khác người. Lần trước chỉ vì chuyện đồ uống không vừa ý khiến ông ấy phật lòng nên chị...”.

Hiếu Khê tự tin hứa: “Chị yên tâm. Em sẽ cố hết sức để làm chủ tịch Dương hài lòng”.

Chị Trịnh quay đi rồi, Hiếu Khê mới lo lắng, mình hứa mạnh như vậy nhưng chưa hề biết chủ tịch Dương thích uống gì.

Chuyển xong tập hồ sơ, Hiếu Khê về phòng suy ngẫm. Đối với sở thích của mọi người trong công ty, cô có thể tìm hiểu và nắm dễ như bỡn qua cách quan sát họ hằng ngày. Nhưng với chủ tịch Dương thì thật khó. Chưa biết phải chuẩn bị gì nhỉ? Bỗng Hạo Nam ở đâu xuất hiện, gọi cô. Hiếu Khê quay lại, ngạc nhiên hỏi: “Ơ anh Hạo Nam, anh đến lâu chưa?”.

Hạo Nam nhìn quanh quất trong phòng, giọng rất ân cần: “Môi trường làm

việc thế nào? Em đã quen chưa?”.

Hiếu Khê cười hì hì: “Tốt lắm anh ạ. Cảm ơn anh rất nhiều”.

Hạo Nam cười nói: “Vừa vào công ty hỏi thăm em, ai cũng nhiệt tình chỉ. Có vẻ như họ rất quý mến em”.

Hiếu Khê cũng cười rạng rỡ: “Hi hi, em cũng rất quý mọi người ở đây”. Chợt cô hỏi: “Hôm nay anh rảnh ghê, tối thăm em sao?”

Hạo Nam đáp: “Không, anh cùng ba tới gặp một khách hàng lớn”.

Hiếu Khê đoán ra luôn: “Có phải là chủ tịch Dương không?”

Thấy Hiếu Khê có vẻ hồ hởi, Hạo Nam hơi ngạc nhiên: “Ừ, nhưng có gì không?”.

Cô không kịp giải thích, cứ túm chặt lấy tay của Hạo Nam, hỏi dồn: “Ông ấy là người như thế nào? Thích uống nước gì?”.

Tới lúc này, Hạo Nam mới hơi hiểu động cơ của Hiếu Khê. Trầm ngâm nhớ lại hồi lâu, anh nói: “Anh chỉ gặp ông ấy hai lần. Đúng là người rất khó tính, không thích uống gì cả”.

Chợt Minh Hiếu Khê nhớ ra: “Ồ, sao mọi người bàn chuyện làm ăn, anh đi theo làm gì?”.

Hạo Nam lắc đầu nói: “Chịu, anh cũng không rõ, do chủ tịch Dương đề nghị. Nể ông ấy là bạn thân nên bố anh nhận lời.”

Đến lượt Hiếu Khê trầm ngâm suy nghĩ, “Hừm, thì ra vậy, khả nghi quá!”.

Mười phút sau, cô đã rõ nguyên nhân Hạo Nam bị triệu tới.

Trong phòng họp chỉ có bốn người. Một là ông Đông Bình Xuyên – chủ tịch tập đoàn Đông Thị, bố của Hạo Nam, tính tình xởi lởi. Một là chủ tịch Dương của tập đoàn Thiên Dương, nom nghiêm nghị, ít cười. Còn lại là Đông Hạo Nam và Dương Thiên Phụng – con gái của chủ tịch Dương – rất xinh đẹp, diễm đạm. Trực giác mách bảo cho Hiếu Khê cuộc gặp gỡ này khá quan trọng, như để ra mắt mai mối. Vừa nghĩ, Hiếu Khê vừa bưng khay đồ uống vào, cẩn thận đặt từng loại lên trước mặt từng người. Do Dương Thiên Phụng đã đến công ty này mấy lần nên không lọt qua được con mắt quan sát của Hiếu Khê. Cô quyết định pha một tách trà sữa thơm nồng cho Thiên Phụng. Với cha con Đông Thị, cô pha hai tách trà xanh hương thơm dịu. Còn với chủ tịch Dương... thì chỉ có một ly nước lọc.

Chủ tịch Dương hơi ngạc nhiên, bưng ly nước lên hỏi: “Nước này?”.

Hiếu Khê nhanh nhẩu giải thích: “Thưa chủ tịch, đây là loại nước thuần khiết nhất, lấy từ Thiên Sơn, trong đó có chứa vị ngọt thanh tao”.

Chủ tịch Dương hơi mỉm cười, gật gù: “Hay, nói hay lắm. Nước, nước trong tự nhiên, là khởi nguyên của mọi sinh mạng, là thứ thuần khiết nhất thế gian”.

Ông nhắc ly lên, uống cạn rồi giục Hiếu Khê: “Cho tôi ly nữa”.

Rồi ông quay sang nói với ông Đông Bình Xuyên, giọng rất hài lòng: “Chả trách mấy năm qua tập đoàn Đông Thị càng ngày càng phát đạt. Thì ra ngay cả cô tạp vụ cũng lanh lợi, khôn khéo đến vậy”.

Đông Bình Xuyên cười ha hả: “Đâu dám, quá khen, nếu không được anh Dương ủng hộ, Tập đoàn Đông Thị làm sao phát triển được như ngày nay”.

Nói xong, ông quay sang Dương Thiên Phụng, tấm tắc khen: “Anh Dương thật có phúc, có cô con gái giỏi giang xinh đẹp giúp một tay, quả thật khiến người khác phải ngưỡng mộ”.

Chủ tịch Dương cũng phấn khởi, nhìn con gái trêu mếu: “Cũng may có con gái tôi phụ giúp. Cháu mới mười tám mà đã thành thạo chuyện kinh doanh. Thật đúng là chúng ta giờ đây không bằng tụi trẻ”.

Đông Bình Xuyên cười lớn: “Đúng thế, đúng thế, sau này thiên hạ sẽ thuộc về lớp trẻ”, rồi quay sang căn dặn Hạo Nam, “Con phải học hỏi Dương tiểu thư nhé...”

Ở góc phòng, Hiếu Khê vừa rót ly nước thứ hai cho chủ tịch Dương vừa buồn cười. Chắc hẳn Hạo Nam cũng bị bất ngờ khi bị “gả bán” như vậy. Anh chưa kịp cất tiếng thì Dương Thiên Phụng đã nói ngay: “Nếu hôm nay cha không có chuyện bàn bạc với bác Đông đây, con xin phép đi trước. Con còn nhiều chuyện khác quan trọng hơn chuyện mai mối con với con trai bác Đông”.

Nói xong, cô quả quyết đứng dậy, lịch sự chào hai cha con họ Đông rồi bỏ đi. Chủ tịch Dương có vẻ ngượng ngùng vì vở diễn đã bị lộ tẩy quá sớm.

Đông Bình Xuyên cười ha hả: “Tôi đã nói rồi mà. Bọn trẻ tinh ý lắm. Chúng ta mất công dàn dựng như vậy mà không gặt được con gái anh”.

Chủ tịch Dương ỉu xiu nói: “Ừ, tôi thực tình cũng không biết sao nữa”.

Bố Hạo Nam vẫn tấm tắc: “Con bé thật cá tính. Rất hiếm có. Tôi rất thích”.
Chủ tịch Dương nói: “Tiếc là nó và Hạo Nam chưa có cơ hội”.
Đông Bình Xuyên cười xởi lởi: “Mọi việc đều do con người cả, chỉ cần chúng ta tạo cho chúng cơ hội...”.
“Ba!”, Hạo Nam không nhịn được nữa, cuối cùng cũng đứng phắt dậy, nói to: “Xin ba giữ sĩ diện!”, rồi đi thẳng.
Hai ông chủ tịch chỉ biết nhìn nhau, than: “Bọn trẻ bây giờ thật không hiểu gì về nỗi lòng của cha mẹ”.
Tối đó, Hiếu Khê và Lưu Băng lại đến nhà họ Đông ăn cơm. Vẫn như mọi lần, bác Đông cho nấu rất nhiều món ngon khiến cái miệng háu ăn của Tiểu Khê được ăn thỏa thích. Nhìn cô ăn rất ngon miệng và vui vẻ, Hạo Tuyết không khỏi tò mò: “Chị Hiếu Khê, sao hôm nay chị vui thế?”.
“Chị á?”, Hiếu Khê ngẩng đầu lên, gặp ngay ánh mắt hăm dọa của Hạo Nam, cô không nhịn nổi, liền bật cười, phì hết cơm ra ngoài.
Hạo Tuyết ngờ vực hỏi: “Có chuyện gì phải không? Sao hôm nay anh Hạo Nam và chị Hiếu Khê kỳ kỳ thế nhỉ? Có gì vui, chị mau kể đi chứ! Đừng sợ anh ấy”.
Hiếu Khê chột hỏi: “Chị đến đây chơi đã nhiều, sao chưa bao giờ gặp ba em nhỉ?”.
Hạo Tuyết đáp, giọng kém vui hẳn: “Trời ơi, đến cả em còn không được gặp ba nữa là. Ba em bận lắm. Làm kinh doanh là vậy đấy. Sau này anh Hạo Nam cũng làm kinh doanh, cũng sẽ bận như ba em. Mà chị tuyệt đối không lấy thương nhân nhé, nếu không sẽ giống như mẹ em đây, suốt ngày một mình với con cái”.
“Vậy còn những người thương nhân đó thì sao?”, Hiếu Khê liếc nhìn Hạo Nam, ra chiều suy nghĩ, “A, có cách rồi, cho họ cưới vợ cũng là thương nhân, như vậy là xứng đôi vừa lứa!”.
Hạo Tuyết thích thú vỗ tay: “Đúng, đúng, chị thật thông minh!”
Đông Hạo Nam giật run cả người, quát to: “Minh... Hiếu... Khê!”.
Hiếu Khê vội trốn sau lưng Lưu Băng, rối rít nói: “Xin lỗi, xin lỗi, em hứa sẽ im thin thít, không biết gì hết”.
Hạo Nam ầm ỨC đành ngồi xuống.

Bác Đông và cô giúp việc mang hoa quả vào, hào hứng giục: “Các con ăn thử đi. Ngọt lắm đó”.

Hiếu Khê chọn lấy một miếng dưa hấu đỏ ửng, cắn một miếng ngon lành và suýt xoa khen: “Ngon quá, ngọt quá!”. Vừa ăn cô vừa liếc về phía Lưu Băng, nháy mắt đầy ngụ ý.

Anh bật cười, cốc nhẹ lên đầu cô.

Bác Đông nói tiếp: “Sắp tới Giáng sinh rồi. Nhưng các con nhớ đừng đi đâu nhé. Tới đây, tất cả tới đây. Ta sẽ tổ chức một lễ Giáng sinh tuyệt vời, bảo đảm các con không thể quên”.

oOo

Hiếu Khê đang lang thang trong một siêu thị lớn, dán mắt vào các tủ kính đựng đầy quà rực rỡ. Nom cô háo hức ý hệt Tiểu Tuyết khi đi mua quà sinh nhật tặng Giản Triệt trước kia. Giáng sinh sắp đến rồi. Hiếu Khê muốn mua quà tặng Lưu Băng. Nhưng phải mua quà gì đây cho thật ý nghĩa? Cô cảm thấy thật đau đầu, thật không biết món gì mới hợp với anh ấy. Chợt cô nghe thấy tiếng léo nhéo ở khu vực tính tiền. Cô thu ngân nói: “Cô ơi, cô chưa trả tiền”.

Một giọng nói quen quen vang lên: “Tôi quên mang ví nên cô để tôi lấy hàng trước, tôi sẽ cho người mang tiền tới trả”.

Giọng cô thu ngân đã hết kiên nhẫn: “Cô ơi, không được, quy định của siêu thị là vậy, chưa trả tiền, không được lấy hàng”.

Cô gái vẫn cương quyết: “Không, tôi cần nó, phải mang đi ngay”.

Hiếu Khê quay lại nhìn, cô thu ngân mặt đỏ bừng, vừa bực vừa khó xử. Có lẽ cô ta chưa bao giờ gặp phải vị khách ương bướng như vậy. Còn cô gái kia nhìn quen mắt thật. Hiếu Khê tò mò đi tới.

“Dương Thiên Phụng? Là cô à?”, cô buột miệng hỏi.

Cô thu ngân mừng như gặp cứu tinh: “Cô biết cô này sao?”.

Hiếu Khê ngập ngừng gật đầu: “Cho là vậy. Chỉ biết sơ thôi”, bụng bảo dạ thật không hiểu người ta có nhận ra mình không, hay lại bảo thấy người

sang vợ quàng làm họ. Hiếu Khê nhìn nguyên nhân của việc tranh chấp. Thì ra là một gói băng vệ sinh. Thảo nào Thiên Phụng nằng nặc đòi lấy, chắc đang gặp phải tình trạng “khẩn cấp”. Hiếu Khê cười: “Không sao, để tôi trả hộ”.

Cô thu ngân tươi cười như hoa: “Mười chín đồng”.

Hiếu Khê nhăn mặt, đành rút ví ra. Hừm, đúng là con nhà giàu xài đồ đắt kinh hồn. Thiên Phụng cầm gói băng vệ sinh, khẽ gật đầu với Hiếu Khê rồi bước đi.

“Chờ một chút!”, Hiếu Khê đuổi theo.

Thiên Phụng quay lại, hơi ngạc nhiên: “Cô ngại tôi không trả lại tiền sao?”. Hiếu Khê cười, đáp: “Không phải, cô nói quên ví, làm sao về nhà được nên tôi đưa tiền cho cô đi xe bus”. Nói xong, cô móc ví lấy ra một tờ tiền, chìa ra trước mặt Thiên Phụng, “Này, cầm lấy”.

Thiên Phụng ngạc nhiên: “Xe bus à? Tôi chưa đi bao giờ”.

Hiếu Khê gật đầu, thông cảm: “Tôi biết, nhưng xe bus vẫn hơn phải cuốc bộ về nhà...”.

Thiên Phụng chìa tay nhận tờ giấy bạc, trịnh trọng hứa: “Tôi sẽ trả lại cho cô”.

“Thôi khỏi đi...”, Hiếu Khê lẩm bẩm, “Cô còn không biết tôi là ai mà”. Rồi quay người, định bụng tiếp tục tìm mua quà cho Lưu Băng. Đúng lúc đó, một vật phát ra tia sáng lấp lánh đã thu hút sự chú ý của cô... Nhanh như cắt, cô chạy ngay tới đó. Thì ra là một sợi dây chuyền. Mặt nó là một hạt pha lê được chạm trổ như băng tuyết. Dù đã bị khóa trong tủ nhưng nó vẫn tỏa ra màu sắc óng ánh, đẹp mê hồn. Hiếu Khê đứng ngây ra nhìn. Cô thấy nó thật giống mắt của Lưu Băng, cũng lấp lánh, trong suốt và đẹp mê hồn... Cô không khỏi trầm trồ: “Đẹp quá!”.

Một giọng nữ chột vang lên bên cạnh: “Cô không mua nổi đâu”.

Hiếu Khê quay lại, Dương Thiên Phụng đang đứng bên. “Cô chưa đi à?”, Hiếu Khê ngạc nhiên.

Dương Thiên Phụng ngắm nghía kĩ sợi dây chuyền rồi nhận xét: “Với tiền làm công ít ỏi của cô, chắc chắn không thể mua được”.

Bị dội một gáo nước lạnh, Minh Hiếu Khê rất bức bối: “Nhất định tôi sẽ có

cách! Đâu cần cô lo...”. Chợt cô ngạc nhiên nhận ra: “Sao cô biết tôi làm công?... A, thì ra cô đã nhận ra tôi...”.

Thiên Phụng mỉm cười: “Sau này chúng ta còn gặp nhau nhiều”.

Hai ngày sau, khi vào phòng Kế hoạch, gặp Dương Thiên Phụng ở đó, Minh Hiểu Khê mới hiểu cô ta nói vậy có ý gì. Đại Sâm, thư ký phòng nói nhỏ với cô: “Em có biết cô ta là ai không?”.

Hiểu Khê ra vẻ ngỡ ngác. Nhờ Tiểu Tuyền dạy dỗ, cô hiểu rằng mình phải ra vẻ không biết gì khi người ta sắp nói với bạn điều gì bí mật. Như vậy mới là tôn trọng họ. “Cô ta là người sắp thừa kế tập đoàn Thiên Dương!”, chị Sâm nói nhỏ.

“Thế ạ?”, Hiểu Khê giả bộ kinh ngạc.

“Em biết cô ta đến đây là gì không?”.

Hiểu Khê lắc đầu. Chị Sâm đắc thắng nói. “Trên danh nghĩa là để giám sát các hạng mục của tập đoàn Thiên Dương, kỳ thực lại là...”.

Hiểu Khê nói: “Là sao? Chị mau nói đi”.

Chị Sâm thì thào, giọng rất quan trọng: “Thật ra là do chủ tịch Đông đã “chăm” cô ta làm con dâu, nên mới bố trí cô ta đến đây đây. Nghe nói con trai của chủ tịch cũng sắp đến đây làm việc. Không chừng họ còn làm cùng văn phòng với nhau nữa đó! Chiêu này của chủ tịch thật là tuyệt, khiến cho đôi trẻ có điều kiện tiếp xúc, phát sinh tình cảm. Nếu họ chịu lấy nhau thì tập đoàn Đông Thị và Thiên Dương sẽ kết hợp chặt chẽ với nhau và sẽ có thế lực to lớn tới mức có thể chinh phục cả thế giới”.

Hiểu Khê ngược nhìn vẻ mặt sùng bái của chị Sâm, tấm tắc khen: “Trời ơi, chị thật là lợi hại, biết rõ mọi chuyện như lòng bàn tay”.

Chị Sâm thích thú nói: “Làm gì có, sau này nếu có tin tức gì mới, chị sẽ kể cho em nghe”.

Hiểu Khê kinh ngạc. Dù đã biết chủ tịch Đông và chủ tịch Dương muốn gán ghép Hạo Nam với Thiên Phụng nhưng không ngờ họ xúc tiến nhanh như vậy. Nhưng thôi, đó là việc của họ, mình nghĩ làm gì cho mệt nhỉ. Hiểu Khê bưng đồ uống vào phòng cho Dương Thiên Phụng, nhẹ nhàng đặt ly trà sữa lên bàn làm việc: “Cô Dương, đồ uống của cô”.

Thiên Phụng với tay ra, uống một ngụm, ngạc nhiên hỏi: “Lại trà sữa à?”

Tôi có nói với cô rằng tôi thích uống trà sữa đâu? Sao lần nào cũng là loại này?”.

Hiếu Khê cười đáp: “Chẳng phải cô thích loại trà này sao? Trước đây khi đến công ty, tôi từng thấy cô nhìn ly trà sữa rất thích thú nên đoán vậy. Hy vọng tôi đoán không sai”.

Thiên Phụng lúng túng hỏi: “Trà này do cô pha đấy à? Nếu mở tiệm, chắc đông khách lắm”.

Hiếu Khê cầm khay lên, nghiêng mình nói: “Cám ơn cô Dương quá khen. Tôi không quấy rầy cô nữa. Có việc gì, cô cứ gọi nhé!”.

Thiên Phụng mở ví lấy tiền và đưa lại cho Hiếu Khê: “Trả cô số nợ lần trước”.

Hiếu Khê nhìn tờ tiền, cười rất tươi, “Cô Dương đưa nhiều quá rồi. Để tôi thối lại cho”, rồi lấy tiền lẻ trả lại trên bàn làm việc.

Thiên Phụng tò mò nhìn Hiếu Khê, hỏi: “Nghe nói cô có biệt hiệu là ‘Hiếu Khê thần kỳ’”.

Hiếu Khê kiêu hãnh gật đầu.

Thiên Phụng nói tiếp: “Đã là thần kỳ thì dù việc nhiều đến đâu cũng làm được đúng không?”.

Hiếu Khê biết mình mắc lõm liền kêu lên: “Ơ ơ, cái này thì...”.

Song Thiên Phụng không để cô nói nhiều, ấn ngay một tập hồ sơ thật dày vào tay cô và dặn: “Trong đây có những đoạn quan trọng tôi gạch bút đỏ. Phiên cô đánh lại giùm tôi tất cả những chỗ đó vào trước sáng mai”.

Cái gì? Hiếu Khê hốt hoảng kêu lên: “Tôi... tôi chỉ là tạp vụ pha trà, đánh văn bản là việc của thư ký. Hơn nữa tôi đánh máy chậm lắm!”.

Thiên Phụng nhướn mày, hỏi: “Thư ký bận lắm, tôi lại gấp. Lúc này cô nói nếu cần gì cứ gọi cô mà. Sao, không giúp tôi được sao? Thế mà gọi là Hiếu Khê thần kỳ.”

Mười một giờ đêm, Hiếu Khê mới về đến nhà trọ, người mỏi nhừ, nằm lăn ra ghế. Lưu Băng lo lắng: “Sao em về muộn thế? Nhiều việc lắm sao?”.

Hiếu Khê nhăn nhó bóp tay, nói: “Cô Dương bảo em đánh máy một số hồ sơ. Em đánh chậm nên về muộn. Anh ăn gì chưa?”.

Lưu Băng lắc đầu.

Hiếu Khê gươngng đứng lên, loạng choạng đi về phía nhà bếp: “Biết ngay anh chưa ăn. Đói lắm không? Để em nấu chút gì nhé!”.

Lưu Băng bước tới, bế cô lại ghế sofa: “Em nghỉ một chút đi, hôm nay để anh nấu”.

Một lát sau, Lưu Băng bê hai bát mình nóng hổi lên. Hiếu Khê cảm động nói: “Băng... Anh đã biết nấu cơm rồi... Trông rất ngon đấy...”.

Lưu Băng giục: “Mau ăn đi em”.

Hiếu Khê hạnh phúc vô cùng, định cầm đũa lên ăn thì hơi ơ, cánh tay mỗi lúc không chịu nghe lời. Cô bực bội dùng tay trái nắm mạnh vào tay phải. Lưu Băng giữ tay cô lại, nét mặt không hài lòng: “Làm gì vậy? Quay qua đây, đồ ngốc”, rồi xoa bóp tay và vai cô khiến cô cảm thấy thật dễ chịu.

Minh Hiếu Khê vui vẻ rên rỉ: “A... thoải... thoải mái quá...”.

Lưu Băng hỏi: “Em có mệt lắm không? Nếu mệt thì đừng đi làm nữa”.

Hiếu Khê vội lắc đầu quày quật: “Không mệt! Công việc của em rất tốt, vui lắm! Hai ngày nay chẳng qua và vì cô Dương nhờ giúp. Nhưng em đã làm xong rồi. Từ ngày mai, tất cả trở lại bình thường, không về muộn nữa”.

Lưu Băng nhìn cô nghi ngờ: “Thật không đó, hay lại về muộn?”.

Hiếu Khê ngẩng mặt lên nhìn anh, cười rõ tươi: “Em xin thề đấy. Hi hi, ngày mai em phải cảm ơn cô Dương mới được. Nếu không có cô ấy, làm sao biết được Băng cũng dịu dàng thế này, đối xử với em tốt thế này chứ?”. Lưu Băng xấu hổ bẹo má cô, chống chế: “Anh tốt với em hồi nào? Đừng vu khống!”.

Hiếu Khê tinh nghịch nháy mắt: “Không phải vậy sao? Thế ai nấu cơm và mát-xa cho em thế? Ha ha, em biết rồi, anh bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp. Ồi ối, khê thôi, đau quá!”

Minh Hiếu Khê mừng hơi sớm. Công việc đánh máy đau khổ của cô phải kéo dài thêm hai ngày nữa. Trong hai ngày này, Thiên Phụng giao việc cho cô nhiều hơn gấp đôi hai ngày trước. Khi cô hớn hở bê xấp hồ sơ dày gần một tấc vào văn phòng Dương Thiên Phụng, thông báo tưởng chừng sắp thoát nợ: “Cô Dương ơi, hồ sơ đã đánh xong hết rồi. Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ nhé!”.

Thiên Phụng rút ra một xấp hồ sơ, đọc thật kỹ: “Minh Hiếu Khê, tôi rất

ngạc nhiên về năng lực của cô. Cô quả thật có thể làm xong mọi việc trong một thời gian ngắn mà không có sai sót gì”.

Hiếu Khê cười: “Cám ơn cô Dương quá khen”, nhưng bụng bảo dạ: mình phải làm việc cật lực đấy.

Thiên Phụng ngằm quan sát Hiếu Khê, bất chợt hỏi: “Cô có nghĩ tôi đang làm khó cô không?”.

Hiếu Khê vội vã lắc đầu: “Sao tôi lại nghĩ thế chứ? Có phải vì cô mới đến phòng Kế hoạch, chưa quen với mọi người, ngại nhờ người khác mới nhờ đến tôi không?”.

Thiên Phụng mặt hơi đỏ ửng, hỏi lại: “Cô nghĩ như vậy sao?”.

Hiếu Khê gật đầu, vui vẻ nói: “Cô Dương à, tôi rất sẵn lòng giúp cô. Nhưng mai là Giáng sinh rồi. Nếu cô còn hồ sơ muốn đánh, có thể để hai hôm sau không?”.

Thiên Phụng cười: “Cô định đi mua quà Giáng sinh sau giờ làm phải không?”.

Hiếu Khê ngượng ngùng, thú thật: “Vâng, tôi muốn mua quà tặng bạn trai nhưng mãi chưa mua được”.

Thiên Phụng cười, động viên: “Ừ, vậy cô cứ đi đi, hôm nay nghỉ cũng được... Khoan đã”.

Khi Hiếu Khê quay lại, Thiên Phụng gửi cho cô một phong bì khá dày. Thấy cô có vẻ kinh ngạc, Thiên Phụng giải thích: “Cô yên tâm, tôi trả công cho cô đúng giá trên thị trường. Cô thử xem đã đủ mua món quà Giáng sinh chưa? Nếu chưa đủ, tôi có thể ứng trước cho cô vì còn rất nhiều hồ sơ chờ cô đánh máy”.

Hiếu Khê cảm động, lúng búng: “Cám ơn cô...” rồi đi ra.

Tới trước cổng công ty, cô sung sướng ngẩn ra mãi. Chao ôi, thế là mình cũng đủ tiền mua quà Giáng Sinh tặng Lưu Băng rồi.

HẾT TẬP 1

Minh Hiểu Khê

Thủy tinh trong suốt.

Tập 2. - Mặt trời rực rỡ nhất ngày đông

CHƯƠNG 1

Tuyết bắt đầu rơi từ trước ngày lễ Giáng sinh. Tuyết rơi ngày càng dày. Chiều đó, khi Minh Hiểu Khê cùng Mục Lưu Băng về đến nhà bác Đông, tuyết đã phủ trắng xóa.

Minh Hiểu Khê xoa tay liên tục lên má. Lạnh chết đi được. Nhưng khi cô vừa bước vào nhà, một luồng không khí ấm áp lập tức ôm chầm lấy cô.

Ôi ấm thật! Thích quá! – Minh Hiểu Khê sung sướng.

“Chị Hiểu Khê, anh Lưu Băng, mọi người đến rồi!”. Đông Hạo Tuyết nhìn thấy họ đầu tiên, hớn hờ reo lên: “Ôi, chị Hiểu Khê và anh Lưu Băng mặc đồ tình nhân kìa. Đẹp đôi quá đi mất!”.

Hiểu Khê nhìn lại mình và Lưu Băng. Thật vô tình, cả hai đều mặc áo màu kem. Cô véo yêu má Hạo Tuyết: “Mắt tinh quá đi thôi”.

“Hi hi...”, Hạo Tuyết cười đắc ý, “Ôi, tay chị sao lạnh thế, mau vào sưởi ấm đi!”. Rồi Hạo Tuyết lôi tuột Hiểu Khê vào phòng khách.

Phòng khách được bác Đông trang trí tuyệt đẹp, đầy không khí Noel. Một cây thông sừng sững đặt giữa phòng, trên đó treo cơ man nào là sao, thiên thần, bóng đèn lấp lánh, đẹp lộng lẫy... Lò sưởi đặt ở góc phòng, ấm sức. Mọi người quây quần quanh lò sưởi. Khi Hạo Tuyết dắt tay Hiểu Khê vào, cô đã nhìn thấy ngay Phong Giản Triệt, trông anh rất giản dị với chiếc quần phẳng màu vàng và chiếc áo len có mũ.

Mắt Giản Triệt mơ màng, anh hỏi: “Hiểu Khê, em đã đến?”.

Hiểu Khê cười: “Anh Giản Triệt, lâu rồi không gặp”.

Giản Triệt cũng cười: “Vậy có nhớ anh không?”

“Tất nhiên rồi”, Hiểu Khê hùng hồn gật đầu.

Tiếng cười giòn giã của Hạo Tuyết cắt ngang: “Chị phải cảm ơn em đấy. Em đã bắt cóc được anh Giản Triệt đến”.

Giản Triệt cốc yêu lên đầu Hạo Tuyết: “Em không gọi, anh cũng cứ đến”.

Đột nhiên Hiểu Khê nhìn thấy Đông Hạo Nam. Anh ấy cũng nhìn thấy cô,

nhưng thật lạ, trong mắt của Hạo Nam có vẻ lúng túng rõ rệt. Hiểu Khê cất tiếng chào trước, Hạo Nam đành luống cuống chào lại một tiếng.

Đúng lúc đó, một giọng ai quen quen cất lên sau lưng: “Minh Hiểu Khê phải không?”. Hiểu Khê quay lại. Thì ra là Dương Thiên Phụng.

Hạo Tuyết nhanh nhẩu giới thiệu: “Chị Hiểu Khê, đây là chị Dương Thiên Phụng, sẽ ở chung nhà với em. Sau này mọi người có cơ hội gặp nhau luôn đấy. Chị Thiên Phụng ơi, chị nhất định sẽ quý Hiểu Khê đấy. Chị ấy tốt lắm!”

Hiểu Khê ngắt lời: “Bọn chị biết nhau mà!”.

Hạo Tuyết mất hứng, lúng búng hỏi: “Thật à? Nhưng sao hai người biết nhau vậy?”.

“Tụi chị đều làm việc tại tập đoàn Đông Thị mà...”.

Hạo Tuyết bất bình nhìn Hạo Nam, trách móc: “Sao anh Hạo Nam không kể tí gì về việc chị Hiểu Khê làm việc ở công ty?”.

Hạo Nam không thèm giải thích, chỉ lạnh nhạt đáp: “Trật tự đi!”

Trong khi đó, Hiểu Khê vẫn đang thắc mắc: “Thiên Phụng sẽ ở lại đây sao? À hiểu rồi, xem ra mọi người kiên quyết ép duyên Thiên Phụng với anh Hạo Nam. Chả trách anh Hạo Nam hôm nay ngượng ngượng sao ấy”.

Hạo Tuyết bị anh trai mắng vì tội lạnh chanh nhưng vẫn không chịu thôi: “Không phải đâu, do bác Dương đi công tác nước ngoài khá lâu, không yên tâm nếu chị Thiên Phụng ở nhà một mình, nên đưa đến đây”.

“Vây chúc mừng em. Em đã có bạn chơi cùng”, Hiểu Khê nói.

Hạo Tuyết sung sướng vỗ tay, reo lên: “Đúng thế!”

Đúng lúc đó, bác Đông bước vào: “Hiểu Khê! Lưu Băng! Các cháu đến rồi à? Hiểu Khê, sao cháu không cởi áo khoác ra cho thoải mái? Phải học tập cách hưởng thụ của Lưu Băng kìa”.

Mọi người nhìn về phía Lưu Băng bên lò sưởi. Anh ta đang trò chuyện sôi nổi với Giản Triệt nhưng tay vẫn không chịu rời tách trà nóng.

Bác Đông lẩm nhẩm đếm: “Hiểu Khê, Lưu Băng, Giản Triệt, Thiên Phụng, Hạo Nam, Hạo Tuyết... Tất cả có sáu người thôi sao? Vẫn còn thiếu một người...”.

Hạo Tuyết ngạc nhiên: “Mẹ còn mời thêm ai nữa? Sao con không biết?”

“Còn Đồng nữa”, bác Đông giải thích, “Mẹ đã mời thêm nó”.

Hạo Tuyết bực tức kêu ầm lên: “Sao mẹ có thể mời chị ta? Thật mất cả vui”.

Bác Đông nhìn con gái, vẻ không vui, song vẫn kiên nhẫn giải thích: “Đồng không có người thân nào, lại lớn lên cùng các con từ nhỏ. Kêu Đồng đến đây chung vui Noel có gì sai? Con đừng ích kỷ thế!”.

Hạo Tuyết vẫn vùng vằng, định tranh cãi thêm thì bị Hiếu Khê bịt miệng, kéo sang một bên. Cô thầm thì: “Chị dặn em bao nhiêu lần rồi. Em phải tốt với Đồng, không nên có thái độ phản ứng như vậy. Nếu không, anh Giản Triệt sẽ không quý em đâu”.

Cửa phòng khách lại mở, một cô gái đi vào. Đó chính là Đồng. Cô lười biếng liếc nhìn xung quanh phòng, rồi dừng ánh mắt lại trên người Giản Triệt. Anh ta cũng biết Đồng tới nhưng chỉ im lặng nhìn cô.

Căn phòng chợt bật tiếng, mọi người đang lúng túng không biết phải xử trí ra sao thì Hiếu Khê nói nhỏ vào tai Hạo Tuyết: “Đây là cơ hội để em thể hiện lòng nhiệt tình đấy. Mau ra chào chị Đồng đi”.

Hạo Tuyết còn đang phân vân thì bị Hiếu Khê đẩy ra phía trước.

Hạo Tuyết bất đắc dĩ phải tiến tới chỗ Đồng, hỏi: “Chị đến rồi ạ? Chị lạnh lắm không? Mau cởi áo khoác đi, em treo giúp cho”.

Vẫn ần tưỡng vì Hạo Tuyết chưa bao giờ thích mình, Đồng thấy ngạc nhiên khôn xiết: “Không sao em. Chị tự làm được. Cám ơn em”.

Nhưng Hạo Tuyết nào có chịu buông tha, vẫn đứng ì đó để chờ lấy cái áo khoác của Đồng, miệng liên hồi nói: “Không sao, không sao, chị cứ để em, để em!”

Dường như vẫn chưa yên tâm về việc thể hiện lòng nhiệt tình của mình, Hạo Tuyết ra sức kéo tay Đồng tới bên lò sưởi, dẹp mọi người sang một bên để Đồng có chỗ trống ngồi xuống. Tới lúc này, gương mặt Giản Triệt mới vui vẻ và cười nói với Hạo Tuyết: “Bé con, ngoan gớm. Em đã lớn rồi đấy!”

Được Giản Triệt chú ý, Hạo Tuyết vui ra mặt, nhưng vẫn chỉ nói: “Có gì đâu, anh Giản Triệt toàn khen em”.

“Anh chỉ nói đúng mà!”

Hạo Tuyết hớn hờ nhìn Hiếu Khê, nháy mắt như muốn nói: “Bà chị yêu quý của em, cảm ơn chị rất nhiều!”

oOo

Bác Đông chuẩn bị bữa tiệc thật long trọng, gồm: bánh pho mát, gà nướng truyền thống, cá và đủ loại điểm tâm hấp dẫn... Hiếu Khê thích lắm, ra sức ăn, chỉ tiếc là cái bụng cũng có giới hạn.

Cô ngồi dựa vào ghế, xoa tay lên cái bụng căng tròn của mình, sung sướng nói: “Bác Đông ơi, ngon tuyệt, nhưng cháu không thể ăn thêm miếng nào nữa. No quá!”.

Bác Đông đang hân hoan trước tài nghệ nấu nướng của mình nên ra sức ép và để thêm một miếng bánh vào đĩa của Hiếu Khê: “Ăn thêm tí tẹo thôi cháu”.

“Cháu chịu thôi, thật sự không thể nhét thêm nổi”, Hiếu Khê lắc đầu quầy quậy, “Cháu đã tăng lên mấy cân rồi đấy!”.

Hạo Tuyết thương tình can mẹ: “Mẹ đừng ép chị ấy nữa!”.

Hiếu Khê chưa kịp mừng vì có người ra tay cứu giúp thì Hạo Tuyết đã nhanh nhẩu nói tiếp: “... Chị Hiếu Khê đang sống chung với anh Lưu Băng. Nếu mẹ cứ nhồi nhét chị ấy ăn nhiều quá, chị ấy tăng thêm mấy cân nữa, xấu đi, anh Lưu Băng không thích chị ấy nữa thì sao? Như vậy muốn giúp nhau chẳng khác nào hại nhau à?”

“Đông Hạo Tuyết!”, Hiếu Khê bất bình kêu lên và ra điệu bộ đe dọa Hạo Tuyết.

“Em chỉ nói thật mà. Cứu con với...!”, Hạo Tuyết vờ vệt, ra vẻ mình vô tội. Bác Đông bật cười: “Hiếu Khê đừng lo. Ăn xong thì khiêu vũ. Có vận động sẽ không mập đâu”.

Bác Đông tắt hết đèn trong phòng khách, chỉ để những ngôi sao đang nhấp nháy trên cây thông cho buổi khiêu vũ được lãng mạn và bí ẩn. Tiếng nhạc thật dịu dàng.

Điệu nhảy đầu tiên, Hiếu Khê nhảy cùng Lưu Băng.

Cô nhẹ nhàng dựa đầu vào vai anh, cảm nhận được hơi thở mỏng manh của anh phía trên đầu cô, hạnh phúc tới trào nước mắt.

Thấy Hiếu Khê là lạ, Lưu Băng hỏi ngay: “Em sao thế?”

“Không sao, chỉ vì em thấy hạnh phúc quá!”, cô dịu dàng nhìn anh và nói.

Lưu Băng cảm động, siết Hiếu Khê thêm chặt hơn.

Chợt Hiếu Khê vẫn thấy hơi bất an: “Chúng ta sẽ mãi ở bên nhau chứ? Em sẽ mãi hạnh phúc phải không anh?”

Lưu Băng âu yếm trấn an: “Đừng lo, mọi chuyện phải thế thôi”.

“Thật không?”, má cô ửng đỏ, sung sướng không nói thêm được câu nào.

“Thật!”, Lưu Băng áp đôi môi lên trán cô, mềm mại và êm ái. Hiếu Khê thấy người mình đang run lên.

Hiếu Khê nhảy cùng Hạo Nam trong điệu thứ hai. Do vẫn lâng lâng cảm xúc với Lưu Băng, trông cô thật mơ màng.

Hạo Nam ngắm cô thật kỹ, dịu dàng hỏi: “Em thích Lưu Băng thật sao?”.

Hiếu Khê bối rối, nói tránh đi: “Đây là chuyện riêng của em, anh buồn cười thật”.

Hạo Nam thấy lòng như nhói đau, bực bội véo cô một cái khá đau. Hiếu Khê điên tiết nhưng cố giữ bình tĩnh, chỉ đập mạnh vào chân anh khiến Hạo Nam đau đớn, cau hết mặt nhưng vẫn cắn răng nhảy với cô cho đến hết bài.

Người thứ ba nhảy với Hiếu Khê là Giản Triệt. Ở bên cạnh anh, lúc nào Hiếu Khê cũng cảm thấy rất dễ chịu và cười suốt. Giản Triệt tò mò: “Em có chuyện gì vui thế?”.

Hiếu Khê vẫn hớn hờ: “Lâu lắm rồi em mới được gặp anh nên vui thôi. Thật không ngờ lại được khiêu vũ cùng anh. Nhớ anh ghê!”

Giản Triệt giả bộ cầu nhàu: “Em xạo vừa thôi. Nói nhớ anh nhưng có đến tìm anh đâu?”.

Hiếu Khê vội vã thanh minh: “Anh phải tin em chứ!”.

Giản Triệt vui vẻ xuê xoa: “Đồ ngốc, anh tin”.

Hiếu Khê vui vẻ lại, khen nịnh thêm một câu: “Anh thật là người tốt nhất trên đời này”.

Giản Triệt hóm hỉnh nheo mắt chọc: “Hơn Lưu Băng nhà em không?”

Không chút ngần ngại, Hiếu Khê gật đầu: “Tốt hơn. Anh như một vị thánh không chút khiếm khuyết. Nhưng em rất thích anh Lưu Băng”.

“Ngốc quá đi thôi...”, Giản Triệt cười nói.

Hai người vừa nhảy xong, Hạo Tuyết đã chạy ra nói: “Chị Hiếu Khê, em muốn gặp chị một tí”, rồi kéo tuột cô tới một góc phòng.

“Chị đã đọc truyện Búp bê phá phách chưa?”, Hạo Tuyết hỏi.

“Truyện tranh phải không?”, Hiếu Khê nhăn trán, cố gắng lục lọi trong trí nhớ.

“Đúng rồi”, Hạo Tuyết reo lên, “Chị có biết tại sao Cầm Tử và Nhập Giang yêu nhau không?”

Hiếu Khê chịu, không nhớ nổi để trả lời. Hạo Tuyết đắc thắng vì thấy không phải cái gì Hiếu Khê cũng biết: “Vì Nhập Giang vô tình hôn Cầm Tử nên hai người mới yêu nhau”.

“Chị chịu, không nhớ nổi”, Hiếu Khê nói nhưng thực sự không hiểu Hạo Tuyết muốn ám chỉ gì.

“Thế chị đã đọc truyện Anh chàng tinh ranh chưa?”, Hạo Tuyết lại thử thách trí nhớ của Hiếu Khê lần nữa.

“Hình như chị đọc rồi thì phải”.

“Chị có nhớ Đạo Minh Tự đã yêu Sam Thái thế nào không?”

“Ờ... chị chịu đấy!”, Hiếu Khê thú thật.

“Đạo Minh Tự đã hôn Sam Thái vào đúng mười hai giờ trưa”.

“Thì sao? Có chuyện gì?...”, Hiếu Khê vẫn không hiểu.

“Chán chị ghê, chị ngốc quá, vẫn không hiểu được ý em”, Hạo Tuyết ngán ngẩm rõ rệt.

Hiếu Khê cố gắng động não, chợt cô lóe lên một ý tưởng và không khỏi buột miệng: “Trời, em định làm gì với anh Giản Triệt phải không?”

Hạo Tuyết vội bịt miệng Hiếu Khê: “Suyt, bí mật, chị nói to thế, mọi người nghe thấy mất thì sao?”

Hiếu Khê làm mặt nghiêm trang, thì thầm: “Tuyệt, em còn trẻ quá, sao đã nghĩ tới chuyện yêu đương thế?”.

Hạo Tuyết bướng bỉnh nói: “Em đã lớn rồi, mười lăm tuổi rồi đấy”.

Nói xong, cô bé ưỡn ngực ra, dáng rất kiêu hãnh. Hiếu Khê lúng túng tìm từ ngữ: “Nhưng... nhưng... cách đó... không ổn”.

Hạo Tuyết nắm chặt lấy tay Hiếu Khê, giọng tha thiết: “Em tính hết rồi, nhưng chị phải giúp em”.

Hiếu Khê luống cuống: “Chị á? Chị biết giúp gì?”

“Thôi mà, chị hứa giúp em đi”, Hạo Tuyết năn nỉ và bắt đầu trình bày kế hoạch của mình, “Em sẽ bày trò hôn nhau trong bóng tối. Lát nữa, em sẽ tắt ngay ánh đèn trên cây thông. Mọi người sẽ bị bất ngờ và không trở tay kịp. Tất nhiên trước đó, em phải kiểm tra kỹ xem anh Triệt đứng ở vị trí nào. Rồi em sẽ tới chỗ đó, hôn anh ấy thật nồng nàn”.

“Em đã tính toán hết rồi thì cứ làm đi, cần gì phải nhờ chị giúp?”, Hiếu Khê vẫn chưa hiểu rõ vai trò của mình.

“Không. Em rất sợ chị Đồng làm hỏng chuyện của em. Chị ấy luôn im lặng đứng quan sát hết cả, nên em cần chị giúp”, Hạo Tuyết ghé sát tai Hiếu Khê thì thầm, “Chị hãy đứng cạnh anh Giản Triệt, chiếm lấy vị trí gần anh ấy nhất, không được để ai đó chiếm chỗ. Khi nào em gọi chị một tiếng, chị lui ra, nhường lại cho em đứng vào đó. Nếu anh Triệt chống cự, chị cứ đẩy anh ấy vào em”. Trong lúc Hiếu Khê còn đang tròn mắt kinh ngạc thì Hạo Tuyết vẫn nói tiếp: “Chị nhận lời giúp nhé, việc rất dễ mà!”

“Chị hiểu chưa? Đơn giản lắm phải không?”, Hạo Tuyết nháy mắt hỏi cô. Hiếu Khê làu bàu mấy tiếng, định bỏ đi. Rõ là một kế hoạch điên khùng. Nhưng Hạo Tuyết đâu có dễ dàng buông tha cô, cứ giữ chặt tay Hiếu Khê mà xin xỏ: “Hạnh phúc cả đời em giờ trong tay chị đấy! Giúp em với, chị gạt đầu đi nào”. Cô bé còn kể lể thêm để tăng sức thuyết phục: “Em luôn nghe lời chị, chưa bao giờ làm trái ý chị. Chị cứ nghĩ lại đi. Hãy nể tình cảm của hai chị em chúng ta mà giúp em với!”, giọng Hạo Tuyết hơi nghẹn ngào.

Hừm hừm, Hiếu Khê thấy thật khó xử, quả thực chưa có ai nhờ cô một chuyện khó như thế này bao giờ. Hạo Tuyết vẫn năn nỉ: “Anh Giản Triệt là

người mà chị luôn yêu quý, em cũng là người mà chị yêu quý như em gái. Nếu bọn em yêu nhau, luôn ở bên nhau, chị sẽ vui chứ?”

oOo

Trời đất ạ, thật không biết phải giải quyết ra sao đây, Hiếu Khê lúng túng đứng dậm chân, nhìn sang hướng khác.

“Em xin chị đấy, em chỉ có cách duy nhất đó thôi. Chị thấy chị Đồng luôn canh me anh Triệt không? Nếu em không thực hiện ngay kế hoạch này, chị Đồng sẽ cướp anh ấy mất”.

Hiếu Khê băn khoăn không biết kế hoạch táo bạo này của Hạo Tuyết có thành công không nhỉ, và liệu Đồng có chấm dứt được tình cảm với Giản Triệt? Suy nghĩ mãi, cô nói: “Thôi, chị sẽ cố gắng, nhưng không biết ra sao”.

Thật tình lẽ ra không nên hứa hẹn giúp ai. Nếu đã nhận lời rồi, nhiều khi phải ân hận suốt đời. Nếu ngay từ đầu Hiếu Khê biết được kế hoạch của Hạo Tuyết với Giản Triệt như vậy, cô thà rằng không tới dự bữa tiệc Noel hôm nay cho xong.

Mọi việc diễn ra theo đúng kịch bản của Hạo Tuyết. Ngay sau khi cô tuyên bố trò chơi hôn nhau trong bóng tối, đèn đóm trên cây thông được tắt phụt, cả phòng khách tối om. Hiếu Khê không dám rời Giản Triệt theo đúng lời hứa với Hạo Tuyết. Vừa đứng canh chừng anh, cô vừa thầm mong Hạo Tuyết mau xuất hiện để nhường vị trí. Nhưng không rõ tại sao, mọi việc lại trở nên lộn xộn, trái hẳn với kế hoạch bởi Hiếu Khê nghe thấy Hạo Tuyết la oai oái. Về phía Hạo Tuyết, tự nhiên trượt phải cái gì đó trơn tuột khiến cô nhúi đầu về phía trước, va phải một ai đó. Không biết có phải anh Giản Triệt không nhỉ? Hạo Tuyết cố gắng quờ tìm đôi môi của Triệt. Nhưng... sao kỳ lạ thế nhỉ... có cảm giác dưới cô có... những hai người.

Hiếu Khê đang cố gắng căng mắt ra tìm Hạo Tuyết thì bị ai đó đâm sầm vào người rất mạnh. Chưa kịp phản ứng, cô đã bị ngã nhào ra đất, rồi thoát một cái...lại thấy mình nằm trong lòng một ai đó, hình như là con trai. Hiếu

Khê cố gắng vùng vẫy, nhưng người trên lưng cô cứ nặng như cùm. Sợ là Hạo Tuyết ngã đè lên mình, Hiểu Khê không dám đẩy mạnh. Cô càng giãy giụa, càng rơi vào vòng tay của chàng trai kia. Cô cũng cảm thấy đôi tay của anh ta không những không đẩy cô ra, mà lại càng kéo cô lại gần và xiết chặt vào lòng. Hay là anh ta sợ mình bị ngã lăn ra, bị đau hoặc bị ai đó dẫm vào nhỉ? Hiểu Khê hoang mang nghĩ, không kịp nhận ra môi cô đã chạm phải đôi môi ướt át của chàng trai. Mọi chuyện trở nên rối như mớ bòng bong...

Ngay sau khi đèn vụt tắt, Giản Triệt thấy mình bị xô mạnh tới mức anh lăn quay ra đất. Ai đó ngã nhào lên người anh, nhưng mùi thơm rất quen thuộc, ắt hẳn là bạn thân. Không hiểu sao người này nặng thế, con gái gì mà nặng như con trai, hay là tới hai người nhỉ? Giản Triệt thầm nghĩ và thấy rõ người bên trên anh ra sức vùng vẫy. Nhưng tối đen như mực, không khéo bị ai đó dẫm vào thì chết. Giản Triệt ra sức giang rộng cánh tay, ôm chặt người nằm trên anh vào lòng để bảo vệ. Trong lúc cọ xát, môi anh tự dưng chạm phải một đôi môi ngọt ngào nào đó... Tất cả trở nên rối tinh.

Bỗng nhiên căn phòng bừng sáng. Hiểu Khê hé hé mắt. Trước mặt cô là đôi mắt rất quen thuộc. Chưa bao giờ cô lại thấy nó gần gũi đến thế. Chợt cô phát hiện ra môi mình đang dính chặt vào đôi môi của người đó. Trời ơi, đó chính là Giản Triệt.

Mọi người trong phòng đang sửng sốt nhìn họ, hầu như ai nấy đều nín thở trước khung cảnh kì dị này. Hạo Tuyết, Hiểu Khê và Giản Triệt bị ngã chồng lên nhau như một chiếc bánh hamburger. Hạo Tuyết ở trên cùng, đang ra sức giãy giụa, Hiểu Khê kẹp ở giữa như miếng xúc xích. Còn Giản Triệt đang dính chặt vào môi của Hiểu Khê và ôm chặt lấy cô. Anh nằm ở dưới cùng.

Hạo Nam phá tan sự im lặng của căn phòng, bước lên, kéo Hạo Tuyết dậy và mắng mỏ em gái: “Mày thật quá đáng, toàn nghĩ ra những trò tai quái!”.

Lúc này mọi người đã hiểu rõ sự tình. Thì ra Hạo Tuyết bị trượt chân, ngã dúi vào Hiếu Khê, khiến cô đâm sầm vào Giản Triệt. Hạo Tuyết thấy mình thật oan ức, ai mà muốn ngã cơ chứ, hỏng hết kế hoạch tốt đẹp đã mất công dàn dựng.

Hiếu Khê vẫn đang mơ màng như nằm mơ. Hình như cô vẫn đang hôn Giản Triệt. Người nằm đè lên cô đã không ở đó nữa, nhưng sao cô vẫn chưa muốn đứng dậy? Hạo Tuyết cũng thấy bất bình khi thấy Hiếu Khê và Giản Triệt chưa chịu buông nhau. Cô lén quay lại nhìn Lưu Băng và thót cả tim khi thấy gương mặt Lưu Băng tối sầm.

Lưu Băng tiến về phía trước, kéo bật Hiếu Khê dậy và lấy tay áo của mình lau sạch môi cho cô. Anh ra sức lau rất mạnh như để xóa sạch nụ hôn nồng nàn của Giản Triệt vừa rồi. Xấu hổ và tủi hận, Hiếu Khê trào nước mắt.

Giản Triệt vùng đứng dậy, thấy Hiếu Khê đang khóc lóc với đôi môi đỏ bầm, liền tức giận quát to: “Mục Lưu Băng!”.

Lưu Băng quát lại: “Im ngay” và vẫn ra sức lau môi cho Hiếu Khê.

Thấy các bạn xô xát, Hạo Nam buộc phải lên tiếng: “Thôi đi nào, đừng như trẻ con nữa”.

Nhưng Lưu Băng vẫn phớt lờ lời can ngăn của bạn, ra sức chùi môi của Hiếu Khê tới mức bật máu.

Hạo Tuyết sợ quá, bật khóc: “Xin lỗi anh, tất cả là do em hết. Không phải tại chị ấy đâu. Em vô tình nên...”.

Bác Đông cũng phải lên tiếng: “Lưu Băng, dừng lại đi cháu. Hiếu Khê bị đau rồi kìa!”.

Lưu Băng khề áp môi mình lên đôi môi rớm máu của Hiếu Khê như đóng một con dấu chứng tỏ. Anh nói to cho mọi người nghe thấy: “Hiếu Khê, em nên nhớ, em là của anh, chỉ của một mình anh thôi!”

Bữa tiệc Giáng sinh đang vui vẻ bỗng nguội lạnh. Mọi người ngao ngán nhìn nhau. Lưu Băng lôi tuột Hiếu Khê ra về, sải từng bước dài dưới làn

mưa tuyết, khước từ cả ý tốt của bác Đông là cho lái xe đưa về. Hiểu Khê buồn rầu đi sau Lưu Băng. Cô thấy môi mình đau rát, ngực như bị vật gì nhọn hoắt đâm xuyên thấu. Con đường trước mặt cô cứ mờ dần bởi làn nước mắt không ngừng rơi, song cô vẫn bậm môi đi tiếp. Bỗng “Ồi!”, Hiểu Khê bị trượt chân, ngã lăn trên mặt tuyết.

Lưu Băng dừng lại, chìa tay, chậm rãi đi về phía bạn gái, chìa tay ra tín hiệu cho Hiểu Khê bám vào. Nhưng cô làm mặt giận, phớt lờ anh. Cô chống hai tay xuống tuyết, ra sức gượng đứng lên, nhưng do người quá xúc động, lại thêm khí trời quá lạnh, loay hoay thế nào mà cô lại ngã xuống lần nữa. Lưu Băng sốt ruột, túm chặt lấy tay cô, giục: “Đứng lên nào!”.

Hiểu Khê ra sức vùng vẫy vì tự ái: “Bỏ ra, bỏ em ra!”.

Lưu Băng điên tiết quát to: “Minh Hiểu Khê, em thật quá đáng!”

Hiểu Khê vẫn đang ngồi trên tuyết, ngửa mặt lên nhìn Lưu Băng, giận dữ nói: “Sao? Em không đi đấy. Anh định làm gì em?”.

Lưu Băng tức giận, đứng phỗng ra đó, chưa biết phải xử lý cô bạn gái ra sao thì lửa giận của Hiểu Khê lại bùng bùng. Cô liên tiếp tuôn ra những lời uất ức: “Lưu Băng, em ghét anh, sao anh lại đối xử với em như vậy? Em ghét anh, em không muốn nhìn mặt anh nữa!”.

Lưu Băng tức tới nổi giọng khản đặc: “Anh đã làm gì sai? Em hãy xem lại chính em đi!”

Hiểu Khê hét to: “Anh không sai gì ư? Anh đã phá tan bữa tiệc Noel mà bác Đông mất bao công sức tổ chức. Anh làm mọi người mất vui. Anh làm hỏng cả mối quan hệ tốt đẹp giữa em với anh Triệt. Em còn mặt mũi nào gặp anh ấy nữa? Em ghét anh!”.

Vừa nghe tới Giản Triệt, Lưu Băng lại điên tiết: “Em chỉ lo tới cậu ta. Đừng đổ hết mọi chuyện lên anh”.

Đúng vậy, không phải tất cả tại anh ấy, Hiểu Khê thầm nghĩ. Nhưng cô vẫn thấy ấm ức: “Đúng là không phải tại anh gây ra. Em... cũng góp phần làm mọi chuyện lộn xộn, nhưng... tất cả đều là sự cố ngoài ý muốn”, cô vẫn ngồi trên tuyết mà nói, “Lẽ ra anh không nên hành động như vậy, không nên làm mọi thứ xấu đi”. Nói xong, Hiểu Khê vùng đứng dậy, đứng trước mặt Lưu Băng, buồn bã nói: “Em rất xấu hổ, anh cư xử như trẻ con, còn em

như con búp bê của anh. Em như một món đồ chơi của riêng anh, không ai được quyền đụng tới. Nhưng anh đã nhầm, nhầm to. Mặc dù em thích anh thật, rất thích nữa là khác, nhưng em vẫn là em. Em không thuộc quyền sở hữu của anh. Và anh không có quyền đối xử thô bạo với em như một đồ vật như vậy”.

Lưu Băng biết mình đã sai, đành nói khẽ: “Vậy em trách anh sao?”.

Hiếu Khê gạt đầu cả quyết, “Đúng thế, rất trách anh. Mặc dù em sai từ đầu nhưng sau đó, anh không những không chữa cháy mà còn đổ thêm dầu vào lửa”.

Lưu Băng lặng thinh, cúi đầu suy nghĩ.

Hiếu Khê thở dài, tự an ủi: “Thôi, cho qua đi. Giờ em thấy dễ chịu hơn rồi. Thú thật, nếu em bắt gặp anh hôn một cô gái khác, em cũng sẽ nổi cơn tam bành. Nhưng em biết cách kiềm chế mình, tìm hiểu nguyên nhân trước, chứ không cư xử thô lỗ và bạo lực như anh”.

Lưu Băng lúng búng: “Thôi, thôi, em nói nhiều quá!”, rồi ôm lấy Hiếu Khê, “Nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn thích em”.

Hiếu Khê vẫn hơi bực, nhưng chịu ngoan ngoãn để Lưu Băng ôm, im lặng chờ anh nói tiếp. Đúng như cô dự đoán, Lưu Băng hứa: “Anh sẽ đi tìm Giản Triệt để xin lỗi. Nhưng chỉ xin lỗi mình cậu ta thôi. Còn em thì phải phạt vì tội hậu đậu, gây ra mọi chuyện không hay như vậy”.

Hiếu Khê ôm Lưu Băng, thủ thỉ: “Sau này, em sẽ chú ý hơn, không để chuyện thế này xảy ra nữa. Anh cũng phải bình tĩnh nhé, trong mọi trường hợp đều không được quá khích như vậy”.

Hai người ôm nhau, vừa đi vừa thủ thỉ dưới màn tuyết.

Bỗng Hiếu Khê chợt nhớ ra chuyện gì. Cô lấy từ trong túi áo một món quà bọc nơ xinh xắn, chìa ra trước mặt Lưu Băng, ngượng ngùng nói: “Tặng anh này!”.

Lưu Băng tò mò, nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ sung sướng: “Gì thế này?”.

“Quà Noel của em!”, má Hiếu Khê bừng đỏ mặc dù thời tiết rất lạnh. Hiếu Khê hấp tấp cởi dây nơ, lấy từ trong hộp ra một sợi dây chuyền lấp lánh, ở giữa đính một viên pha lê trong vắt. Hiếu Khê hớn hờ hỏi: “Đẹp không? Có giống mắt anh không?”.

Lưu Băng ngờ ngác: “Mắt anh ư? Sao lại giống mắt anh?”.

“À, vì nó trong vắt, đẹp như mắt anh mà”, Hiếu Khê giải thích.

Lưu Băng cười rạng rỡ, có vẻ hài lòng lắm nhưng lại trả lại sợi dây chuyền vào tay của Hiếu Khê. “Sao thế? Anh không thích sao?”, Hiếu Khê bối rối.

Lưu Băng lắc đầu, vừa cười mủm mỉm vừa tháo sợi dây chuyền đang đeo trên cổ xuống, chìa ra trước mặt cô.

Hiếu Khê lắc đầu, nói: “Không, không, đây là sợi dây chuyền kỷ niệm của mẹ anh. Em không thể nhận được”.

Lưu Băng cương quyết đeo nó lên cổ Hiếu Khê rồi lùi lại, ngắm nghía: “Đẹp, em không được tháo ra nhé!”.

Hiếu Khê sung sướng gật đầu rồi đeo chiếc dây chuyền pha lê vào cổ Lưu Băng, dặn dò: “Thế anh phải đeo nó hằng ngày nhé, tất nhiên anh có thể tháo nó ra khi không còn yêu em nữa”.

Lưu Băng dí ngón tay vào mũi Hiếu Khê, trách yêu: “Đồ ngốc chuyên gây trò kia, lúc nào cũng lo sợ lung tung”.

Cả hai cùng cười phá lên, tiếng cười trong như pha lê. “May sao, đêm Giáng sinh trôi qua cũng thật bình yên”, Hiếu Khê nghĩ thầm.

Hết chương 1

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 2

Tiết thứ hai vừa kết thúc, Hạo Tuyết đã hốt hoảng chạy vào lớp Hiếu Khê. Cô bé lắp bắp không ra hơi: “Chị... chị và anh Lưu Băng... có sao không?”.

Hiếu Khê đáp, mặt giả bộ lạnh lùng: “Còn thể nào nữa”.

Hạo Tuyết càng lo sợ và bắt đầu thút thít: “Chị, tại em làm hại chị... làm sao bây giờ?”.

Hiếu Khê càng trêu già, nói lấp lửng: “Chịu, không biết nữa”.

Hạo Tuyết đau khổ nghĩ cách đền bù cho Hiếu Khê: “Hay là chị em mình đi shopping nhé. Chị thích mua gì, em mua hết”.

Hiếu Khê lừ mắt: “Em coi thường chị quá”.

Hạo Tuyết cắn môi, biết mình phạm phải sai lầm: “Em xin lỗi, em biết không thể so sánh anh Lưu Băng với bất cứ thứ gì”. Cô bé lúng túng giải thích và bần khoản: “Chị, liệu chị có bắt em tìm cho chị một anh khác không?”.

Hiếu Khê buồn cười quá nhưng cố nín: “Em nghĩ thế nào? Em làm được chứ?”.

Hạo Tuyết luống cuống, nhưng cũng chịu khó nhăn trán suy nghĩ: “Em hiểu, em sẽ cố gắng. Hay là... chị đồng ý anh em đi. Mà hình như anh ấy thích chị đấy. Đúng rồi, nếu chị mà lấy anh Hạo Nam thì tốt quá đi mất. Anh ấy sẽ không dám quất tháo em nữa”.

Hiếu Khê không ngờ Hạo Tuyết suy nghĩ ngày càng phong phú đến vậy. Cô bực mình mắng át đi: “Tuyết, em nghĩ gì vậy?”.

Biết Hiếu Khê không bằng lòng, Hạo Tuyết vội xuê xoa: “Biết ngay chị chê anh trai em. Anh ấy ngốc lắm, nhưng giờ sao nhỉ?” và chột hét to: “Hay chị muốn...?”.

Hiếu Khê vội vàng ngăn không cho Hạo Tuyết nói tiếp, nếu không tên cô sẽ xuất hiện trên bản tin nhà trường ngay lập tức.

Hạo Tuyết vẫn ngây thơ rên rỉ: “Khổ quá, em không ngờ một nụ hôn vô

tình lại gây ra nhiều chuyện lộn xộn đến vậy. Thế chị nói thật đi, chị có thích anh Giản Triệt không?”.

Hiếu Khê càngh trêu già: “Em thấy sao?”

Hạo Tuyết bắt đầu thút thít, có lẽ cô bé lo ngại Hiếu Khê thích Giản Triệt thật. Thấy tội quá, Hiếu Khê lau nước mắt cho Hạo Tuyết, dịu dàng nói: “Nín đi! Ai nói chị thích anh ấy nào? Có em thích Triệt thì có!”.

Hạo Tuyết ngừng khóc ngay, lại cười ngoác: “Vâng, thế chị không thích anh ấy thật chứ?”.

Hiếu Khê gật đầu chắc nịch, bổ sung thêm: “Ai thềm thích Giản Triệt, chị có Lưu Băng rồi”.

Chợt Hạo Tuyết la lớn: “Sao từ nãy đến giờ chị cứ giả vờ thế, làm em tưởng thật. Chị ra sức trêu em là sao? Lần sau em không tin chị nữa”.

Hiếu Khê cười cười: “Chị có nói gì đâu, toàn em nói thôi. Chẳng qua chị muốn em ghi nhớ để lần sau không tái phạm nữa”.

Hạo Tuyết gật đầu, mắt long lanh.

Chợt Hiếu Khê nghĩ ra: “Này, hay là em đi mời anh Triệt hôm nay tới nhà em nhé. Chúng ta phải giải quyết những chuyện rắc rối này”.

“Vâng, em đi ngay”, Hạo Tuyết reo lên.

Mấy hôm nay Hiếu Khê thấy rất vui vẻ. Theo kế hoạch của cô và Hạo Tuyết, tối hôm đó, Hiếu Khê và Lưu Băng đã gặp Giản Triệt tại nhà bác Đông. Lưu Băng đã xin lỗi Giản Triệt, mọi người đều vui mừng, nhưng ai tình ý vẫn thấy cả Lưu Băng và Giản Triệt vẫn còn chút ngượng ngùng.

Trưa nay trời rất đẹp, nắng vàng rải nhẹ. Hiếu Khê đang vui vẻ rảo bước về nhà, bụng định nấu vài món ăn ngon cho Lưu Băng. Đột nhiên cô thấy một luồng gió lạ, tiếp đến là một nhóm người chạy ngược lại, vẻ mặt đầy sợ hãi. Chắc hẳn có chuyện gì không hay xảy ra rồi. Ngay sau đó, có hai nhóm lưu manh, tất cả khoảng hơn ba mươi người, vung dao rượt đuổi nhau, trông chúng thật hung hăng, cố gắng đánh vào vòng giữa để bắt bằng được một người đàn ông trung niên mà nhóm kia đang ra sức bảo vệ.

Hiếu Khê dừng lại quan sát, nhóm bị đánh có vẻ ít người hơn nhóm kia rất nhiều, xem ra họ khó bảo vệ được người đàn ông kia. Vốn không thích dây dưa với những phần tử xã hội đen như vậy, cô vừa định bỏ đi thì nghe thấy

một tiếng hét rất quen: “Tránh ra, ta tới đây!”.

Hiếu Khê quay phắt người lại nhìn. Trời, té ra là Đồng với sợi dây roi cuốn trong tay. Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây nhỉ? Hiếu Khê đầy tò mò. Và người đàn ông kia là ai? Có mối quan hệ gì với Đồng?

Trong khi đó, Đồng ra sức lăn xả vào đánh. Những đòn của cô ra khéo léo, chính xác, khiến không ít kẻ bị thương. Nhóm kia đang gắng gượng đưa được người đàn ông chạy ra một chiếc xe hơi gần đó, rồi vội vã lái xe đi mất. Nhóm còn lại căn tức trút giận lên Đồng: “Chính mày đã phá đám chuyện của tụi tao! Mày không muốn sống nữa phải không?”.

Đồng hiên ngang, quắc mắt đáp: “Muốn đụng tới người của Mục đại nhân sao? Đừng hòng. Trừ phi bước qua xác tao”.

“Hôm nay không giết được mày, tụi tao không phải là người, nào, lên đi”, tên mặt xăm hình con bướm gầm lên. Hơn hai chục thằng nhất tề chém dao xuống người cô. Sợi dây trên tay Đồng múa loang loáng nhưng chỉ đánh bật được khoảng chục tên. Cô hơi nhăn mặt vì bị đánh trúng, máu tứa ra.

“Cảnh sát tới!”, Hiếu Khê ra sức hét lên, “Cảnh sát tới, chạy nhanh lên!”. Tiếng hét của cô không được đáp lại, nghe yếu ớt vỡ vụn rồi rớt xuống mặt đường thật thảm thiết. Do quá gắng sức hét, cô thấy cổ bỏng rát, đành dừng lại ôm cổ ho từng tràng. Gã mặt xăm hình con bướm gầm lên: “Con điên kia, hét cái gì?”.

Hiếu Khê thấy rất lạ, tại sao chúng đều có vẻ bình tĩnh thế nhỉ? Chả lẽ chúng không sợ cảnh sát? Cả lũ còn đồ dừng lại, quay sang nhìn cô như thể một đối tượng mới cần bị dạy dỗ. “Nói, hét cái gì?”, gã mặt xăm gần từng tiếng.

Hiếu Khê cố gắng nở một nụ cười vô tội: “Em... em chỉ báo trước thôi... cảnh sát... chắc sắp đến rồi”.

“Mày nói nhiều quá, muốn cứu con này thì đến đây cùng chịu chết đi!”, tên xăm mặt cau có. Hiếu Khê bước tới nhưng rất băn khoăn tại sao kế của mình lại thất bại. Chán thật, lại phải đánh nhau thật rồi.

Đồng quệt miệng, lau dòng máu đang rỉ ra, quắc mắt nói với Hiếu Khê: “Không có chuyện gì làm nữa hay sao? Cút đi. Tôi không quen cô”.

Hiếu Khê thở dài, “Nói vậy ai tin cơ chứ”, rồi quay sang hỏi đám côn đồ,

“Các anh có tin không?”.

Cả lũ nhất loạt lắc đầu.

Hiếu Khê cười, đứng tựa lưng vào Đồng để cô ta có thể dựa người vào cô, đoạn quay ra phía gã mặt xăm, nói bằng giọng van nài: “Bướm bướm nhỏ, tha cho cô ấy đi”.

Gã mặt xăm lông lên: “Sao? Mà gọi tao là gì? Bướm bướm nhỏ? Sao mà dám vậy?”.

Hiếu Khê vẫn vờ ngây thơ, ra sức thanh minh: “Thì em thấy mặt anh xăm hèm con bướm mà”.

“Tao thích xăm gì kệ tao, mà không được gọi như vậy”.

“Sao vậy được? Nếu anh xăm hình bướm lên mặt tức là anh thích nó. Vậy sao không chịu cho người khác gọi anh là bướm bướm nhỏ nhỉ? Mà tên này đáng yêu đấy chứ?”, Hiếu Khê vẫn giả vờ không hiểu. Cô muốn kéo dài, chờ tình hình xem có ai qua lại nhờ cứu viện không.

Gã mặt xăm bị trúng kế, ra sức nói: “Tao thích bướm bướm vì nó đẹp. Nhưng không được phép gọi tao như vậy. Nếu không, hình tượng nam nhi bị xấu đi”.

Hiếu Khê vờ phẫn nộ: “Thật vớ vẩn, bướm bướm làm sao làm xấu hình tượng nam nhi?”.

Gã mặt xăm phẫn nộ, đang định giải thích thì một tên đàn em đứng bên ngăn lại: “Đại ca, hình như con oắt này muốn câu giờ, hay là định chờ cảnh sát đến bắt ta?”

Hiếu Khê ra vẻ bất ngờ: “Hừm, thì ra cũng có người thông minh. Anh tên là gì?”.

“Tao tên là...”, hắn vừa định trả lời lại chợt nhớ ra, “Mày vẫn còn muốn câu giờ hả? Không có tác dụng đâu nhé! Cảnh sát sẽ chả bao giờ tới đây”.

Hiếu Khê thắc mắc: “Vô lý, tại sao cảnh sát không chịu tới đây? Chả lẽ họ được nghỉ phép hết?”.

Tên mặt xăm ôm bụng cười: “Ha...ha...ha... Vậy tao nói cho oắt con biết nhé! Chúng tao đã mua hết tụi cảnh sát ở đây rồi. Chưa đến mười giờ tối, chúng sẽ không dám thò mặt ra đâu”.

Mắt Hiếu Khê vụt tối sầm lại. Chết thật, xem ra phải đánh nhau thật rồi. Cô

giơ hai nắm tay, hét vang: “Nào, có giỏi thì vào đây”.

Lũ côn đồ lại vây tròn quanh Hiếu Khê và Đồng, chuẩn bị ra tay... thì lại một tiếng hét từ xa văng tới, “Cảnh sát tới!”. Tất cả lại dừng tay, quay lại nhìn. Một cậu thanh niên mặc đồ trắng vui vẻ chạy tới, vừa chạy vừa kêu to như vậy. Hiếu Khê nhận ra là Giản Triệt, liền thất vọng lắc đầu: “Trời, tưởng ai, kể này vô tác dụng, em thử rồi”.

Lạ thay, Giản Triệt vẫn tươi cười: “Thật mà, cảnh sát tới đấy”.

Đúng lúc đó, một tốp cảnh sát có vũ trang đã xuất hiện ngay sau lưng Giản Triệt. Họ bao vây quanh lũ côn đồ và quát to: “Giơ tay lên. Đứng im. Không được động đây”.

Trong phòng Giản Triệt, Hiếu Khê vô cùng thắc mắc: “Lạ thật, sao em đứng mãi mà cảnh sát không tới? Hơn nữa bọn côn đồ kia còn nói đã mua chuộc hết cảnh sát rồi? Sao anh lại đưa được cảnh sát tới?”.

Giản Triệt cười nói, nháy mắt ra vẻ bí ẩn: “Sao cảnh sát không dám tới cơ chứ? Chỉ cần một cú điện thoại là họ phải tới ngay”.

Hiếu Khê ngờ vực: “Vô lý, lẽ nào cảnh sát lại sợ anh?”, rồi chột hiệu ra, “Có phải vì cảnh sát sợ thế lực của ba anh không?”.

Giản Triệt chỉ cười, không nói gì. Hiếu Khê thở dài: “Thôi, cũng may có anh tới kịp, nếu không em và Đồng đã nguy rồi”.

Đúng lúc đó, Đồng từ nhà tắm bước ra. Giản Triệt hỏi ngay: “Em còn đau không? Ra đây anh xem các vết thương của em nào!”.

Đồng lắc đầu ra hiệu không sao. Triệt cương quyết lôi Đồng ra ghế sa lông, ấn cô ngồi xuống: “Nào, để im anh xem. Nếu nặng quá, chúng ta tới bệnh viện”.

Đồng vừa lật áo ra, Hiếu Khê và Giản Triệt đã ồ lên xót xa. Trên vai cô có tới tám, chín vết thương do dao chém vẫn đang rỉ máu. Triệt rên rỉ đau đớn: “Trời ơi, sao bị thương nhiều thế? Em đau lắm không?”.

Mặt Đồng vẫn lạnh băng: “Không sao, chuyện nhỏ thôi”.

Giản Triệt kêu lớn: “Sao lại chuyện nhỏ? Bị thương nhiều và nghiêm trọng như thế này mà em coi thường sao? Anh phải đi nói chuyện với bác Mục, xin cho em ra khỏi Liệt Viêm Đường mới được”.

Giọng Đồng càng cương quyết hơn: “Không được, em là một vệ sĩ. Nếu ra

khỏi Liệt Viêm Đường, em biết làm gì? Cuộc sống sẽ không còn ý nghĩa nữa!”.

Triệt than: “Trời ơi, Đồng, em...!” và băng bó vết thương cho cô. Hiếu Khê lóng ngóng đứng bên cạnh xuýt xoa. Bàn tay Giản Triệt thật khéo léo, anh băng vết thương rất khê khàng, gắng gượng để cô không chút đau đớn.

Đồng rõ ràng rất cảm động nhưng gắng kiềm chế tình cảm. Cô chỉ lặng lẽ quan sát Giản Triệt.

Băng bó xong, Giản Triệt nhìn Đồng, rồi quay sang Hiếu Khê: “Tạm xong, bây giờ Hiếu Khê đưa Đồng vào phòng kiểm tra còn các vết thương khác trên người không”.

Đồng phản đối yếu ớt: “Thôi, không cần đâu”. Nhưng Hiếu Khê nào có chịu. Cô đẩy bằng được Đồng vào phòng.

oOo

Trời ơi, một vết thương sâu hoắm trên lưng Đồng. Thảo nào cô ra lắm máu như vậy. Hiếu Khê xót xa, vừa lau vết thương vừa hỏi: “Ai đánh cậu ra nông nổi này? Sao nặng tay thế?”.

Đồng bật cười: “Cái tay Bướm bướm nhỏ đấy. Đó là cao thủ giỏi nhất của Thiết Đại Kỳ”.

Hiếu Khê hiểu ra ẩn ý trong lời nói của Đồng. Cô la lên: “Sao cơ? Bướm bướm nhỏ là người của Thiết Đại Kỳ? Vậy té ra người của Thiết Đại Kỳ tấn công cậu? Thế... thế người đàn ông mà chúng muốn sát hại là...?”.

Đồng cắt ngang: “Mục Anh Hùng – bố của Mục Lưu Băng”.

Hiếu Khê thắc mắc: “Lạ thật, tại sao Mục Anh Hùng và Thiết Đại Kỳ lại thù oán tới mức như vậy? Chẳng phải Thiết Đại Kỳ muốn gả con gái mình cho Lưu Băng sao?”

Đồng im lặng không đáp.

Hiếu Khê nín tay áo cô, năn nỉ: “Đồng, cậu có biết gì không? Nói cho mình biết đi! Hay là liên quan tới chuyện của mình và Lưu Băng? Nói đi, từ trước đến giờ, mình vẫn coi cậu là người bạn tốt”.

Đồng suy nghĩ khá lâu rồi cất tiếng: “Lẽ nào cậu không hiểu? Tại cậu đẩy thôi!”. Thấy Hiếu Khê vẫn ngơ ngác, Đồng nói tiếp: “Việc Lưu Băng từ chối tình cảm của Thiết Sa Hạnh, đi yêu cậu khiến cô ta bị bẽ mặt, ai ai cũng biết. Thế nên Thiết Đại Kỳ trả thù Mục đại nhân để rửa nhục cho con gái. Nếu Lưu Băng không chịu nhận sai mà đính hôn với Thiết Sa Hạnh, Hải Hưng Bang của Thiết Đại Kỳ sẽ chính thức tuyên chiến với Liệt Viêm Đường”.

Hiếu Khê gật mình: “Chết rồi, mình đã nhớ ra rồi. Có lần bác Mục tới tìm Lưu Băng nói chuyện gì đó khá căng thẳng. Thái độ Lưu Băng rất cương quyết nhưng không kể lại cho mình nghe nên không rõ chuyện gì. Nhưng từ đó, cũng không gặp bác Mục nữa”.

Đồng mỉm cười: “Chính là chuyện đính hôn đó. Do Lưu Băng khước từ Thiết Sa Hạnh, Thiết Đại Kỳ mới tức uất lên, tuyên bố đánh bại Liệt Viêm Đường”.

Hiếu Khê vẫn rất ngơ ngác, chả lẽ chuyện tình yêu trai gái lại có thể đẩy lên làn sóng hận thù đến thế sao?

Đồng giải thích thêm: “Liệt Viêm Đường luôn là bang hội lớn nhất, được coi là anh cả trong các bang nhóm. Đây cũng là đối thủ khiến Hải Hưng Bang luôn phải đề phòng. Nếu Mục Lưu Băng kết hôn với Thiết Sa Hạnh, mối lo ngại này tự khắc sẽ mất vì hai bang hội sẽ là người một nhà. Trái lại, chuyện không thành, hai bang hội tức khắc càng trở nên thù địch”.

Hiếu Khê im lặng, thật không ngờ mọi chuyện lại trở nên phức tạp đến vậy. Hồi lâu sau, cô rụt rè hỏi: “Hiện nay, phần thắng đang về ai vậy?”.

“Hải Hưng Bang”, Đồng thần nhiên đáp.

“Sao cơ?”, Hiếu Khê kinh ngạc, “Chả lẽ Liệt Viêm Đường lại không mạnh bằng Hải Hưng Bang?”.

Đồng lại mất công giảng giải: “Đã biết thực lực và hư danh có khoảng cách thế nào chưa? Do nhiều năm ở trên đỉnh cao, Liệt Viêm Đường trở nên ngạo mạn và lơ đãng, không chú ý đề phòng. Trong khi đó, Hải Hưng Bang luôn âm thầm nghĩ mưu tính kế, phát triển lực lượng, luyện tập ngày đêm... nên chuyện thắng không có gì khó hiểu”.

Hiếu Khê rụt rè: “Thế phải làm sao bây giờ?”.

Đồng đáp, giọng lạnh tanh: “Cách duy nhất là Lưu Băng phải nhận lời lấy Thiết Sa Hạnh. Nếu không Liệt Viêm Đường phải chấp nhận để Hải Hưng Bang thay thế”.

“Nếu Lưu Băng không chịu, chuyện gì sẽ xảy ra?”, Hiếu Khê cuống cả lên. “Tất cả sẽ chết”, Đồng dội luôn cho cô một gáo nước lạnh, “Thiết Đại Kỳ sẽ không yên tâm nếu Mục đại nhân không chết”.

Hiếu Khê cứng lưỡi, không biết phải sao nữa, khó nhọc nuốt nước bọt, hỏi tiếp: “Lưu Băng có biết chuyện này không?”.

“Tất nhiên”, Đồng đáp.

Hiếu Khê hét lên: “Sao? Anh ấy biết mà vẫn để vậy ư?”.

Đồng cười buồn: “Lưu Băng nói cứ để ông ấy chết”.

Hiếu Khê sững sờ. Quả thực cô không tài nào hiểu nổi chuyện giang hồ, chợt cô giục Đồng: “Hay cậu trốn đi. Không thì chết mất!”.

Đồng lắc đầu: “Không được, Mục đại nhân nuôi mình từ nhỏ. Ai muốn hại tới đại nhân phải bước qua xác mình trước”.

Hiếu Khê rên rỉ: “Cậu muốn sống là người của Mục gia, chết là ma của Mục gia ư? Dở hơi quá đi!”

Ở nhà, Hiếu Khê ngồi ôm gối trên ghế suốt một tiếng đồng hồ. Cô im lặng, không nói năng gì, quên mất cả sự tồn tại của Lưu Băng ở đó. Anh nhìn cô, hẳn cô đang có chuyện gì phiền muộn, đành nhắc: “Sao em còn ngồi đó? Sáu giờ rồi đấy”.

Hiếu Khê bừng tỉnh, ngược nhìn đồng hồ: “Chết, muộn thế rồi sao? Em phải nấu cơm đã. Em đã xin công ty nghỉ phép mấy ngày”.

Lưu Băng ngạc nhiên: “Sao lại nghỉ? Em mệt à? Hay có chuyện gì?”.

Hiếu Khê lắc đầu: “Không có gì đâu. Suốt ngày bên ngoài ồn ào. Em chỉ muốn thay đổi một chút thôi”.

Lưu Băng biết ngay cô nói dối vì giọng của Hiếu Khê thật không tự nhiên tí nào. Anh hơi bực bội: “Em không muốn nói thì thôi vậy”.

Hiếu Khê chợt dạ. Lẽ nào anh ấy nhận ra mình nói dối nhỉ? Tài ghê. Thấy Lưu Băng mặc áo khoác, Hiếu Khê lo lắng: “Anh đi đâu thế?”.

Lưu Băng dăm dăng đáp: “Đi ra ngoài, không được sao?”, nhìn Hiếu Khê, anh tiếp, “Đi mua tạp chí”.

Hiếu Khê vội chạy vào phòng lấy áo khoác và kêu toáng lên: “Chờ em với. Anh đừng đi vội”.

Lưu Băng tay vẫn cầm cái nắm cửa, ngạc nhiên: “Em đi cùng làm gì? Chẳng phải em nói ở ngoài cả ngày chán ngấy rồi sao?”.

Hiếu Khê vội cười toe toét và đáp qua quýt: “Trời ơi, ở nhà cả ngày rồi, cũng phải ra ngoài hít thở không khí chứ”.

Hiếu Khê và Lưu Băng dắt tay nhau đi ra đường. Khác với mọi ngày, cô nép sát bên anh, và quay trái quay phải ngó nghiêng rất kỹ, điệu bộ rất lo lắng. Lưu Băng bất ngờ hỏi: “Em biết hết chuyện rồi phải không?”.

Hiếu Khê giật mình, lúng túng: “Biết hết gì cơ? Em có biết gì đâu?”.

Thấy Hiếu Khê lúng túng, Lưu Băng bật cười: “Ngốc ạ, mấy hôm nay em định làm vệ sĩ cho anh còn gì? Lúc nào cũng bám nhằng nhặng, tưởng người ta không biết sao? Chắc chắn ai đó đã kể cho em nghe về chuyện xích mích của Liệt Viêm Đường và Hải Hưng Bang rồi”.

Hiếu Khê cảm thấy thật giận mình, sao mình lại dễ làm mọi chuyện lộ đến vậy? Cô ấp úng: “Anh không muốn kể cho em nghe còn gì? Vậy tại sao em phải kể cho anh?”.

Lưu Băng bẹo má cô, bật cười: “Nhóc con, chỉ giỏi lý sự”.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Lưu Băng, Hiếu Khê thấy sướng rơn. Lúc này nom Lưu Băng thật hồn nhiên, không chút ưu phiền, tiếng cười của anh trong vắt, mắt anh cũng trong vắt. Không ai có thể biết được anh chính là nguyên nhân “đổ thêm dầu vào lửa” và gây nên bao cảnh huynh đệ tương tàn giữa hai bang hội. Hiếu Khê ước gì thời gian được ngưng lại để Lưu Băng mãi vui vẻ như hiện nay. Thế nhưng không có gì là mãi mãi. Lưu Băng đã thôi cười, đôi mắt anh vụt lạnh lẽo, vô hồn, nhìn xa xăm về phía trước. Hiếu Khê bất giác dõi theo ánh mắt của anh. Thì ra là... Trên con đường phía trước mặt Lưu Băng và Hiếu Khê, Thiết Sa Hạnh đã đứng đó từ lúc nào. Khắp người cô ta một màu đen tuyền, ngay cả sơn

móng tay cũng màu đen nốt, riêng mái tóc nhuộm màu vàng rất nổi. Khoảng hai mươi gã đàn em to tợn đang đứng vây quanh. Từ ngày đụng chuyện với Hiếu Khê, Thiết Sa Hạng rất chịu khó mang hơn chục tên vệ sĩ mỗi khi ra khỏi nhà. Nhìn thấy cặp “tiên đồng ngọc nữ” đang thăm thiết bên nhau, Thiết Sa Hạng nổi giận đùng đùng quát lớn: “Mày cũng dám cả gan xuất hiện trước mặt ta sao?”.

“Tại sao lại không nhỉ? Người nói thật nực cười”, vừa nói, Hiếu Khê vừa ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đoạn gượng hết sức, vẫn ôm bụng, Hiếu Khê giơ tay chỉ vào mặt Thiết Sa Hạng la lớn: “Trời ơi, buồn cười chết mất. Thế mà cũng đòi trang điểm. Đến lông mày cũng không biết vẽ, trông giả quá đi thôi!”

Những lời châm chọc của Hiếu Khê như đâm thẳng vào ruột Thiết Sa Hạng bởi bị nhắc lại nỗi nhục xưa cũ. Cô ta bưng bưng lửa giận. Đúng là từ lần bị đánh bại trong tay Hiếu Khê, Thiết Sa Hạng bị cô cạo hết chân mày, tới giờ vẫn chưa mọc lại, dù đã mất công chạy chữa ở rất nhiều bệnh viện và viện thẩm mỹ. Cô ta từng hận Hiếu Khê đã biến mình thành một cô gái xinh đẹp mất lông mày. Gặp lại kẻ thù, Thiết Sa Hạng giận dữ không nguôi: “Đánh chết con nha đầu thối đó ngay cho ta”.

Một tên vệ sĩ gầy đứng phía sau chột can: “Tiểu thư còn chuyện khác quan trọng hơn phải làm. Tiểu thư không nhớ sao?”.

Nhận ra chính gã đàn em của Bướm bướm nhỏ, Hiếu Khê reo lên: “Ôi, anh kia ơi, anh được thả rồi à?”.

Thiết Sa Hạng quay ngoắt lại, nhìn đàn em: “Sao? Tây Sơn? Người quen con nhỏ mất nết đó ư?”.

Gã đàn ông lúng túng: “Em chỉ biết cô ta trong lần rượt đuổi Mục Anh Hùng thôi. Em không biết cô ta là ai”. Nhưng nét mặt Thiết Sa Hạng đầy ngờ vực.

Trong khi đó, Hiếu Khê vẫn tươi cười và đỡ lời: “Đúng là đồ đa nghi. Tôi chẳng quen biết gì đàn em của cô đâu”.

Thiết Sa Hạng rất điên tiết, quay lại lườm mắt với Tây Sơn, gã sợ quá liền lùi lại phía sau. Rồi cô ta quay lại nhìn Lưu Băng, giọng nói đột ngột hiền hòa lạ thường: “Lưu Băng, em muốn tới làm lành”.

Lưu Băng lạnh lẽo nhìn cô ta, im lặng.

Thiết Sa Hạnh ỏn ẻn: “Chỉ cần anh đồng ý lấy em, em hứa sẽ bỏ qua cho cha anh. Liệt Viêm Đường cùng Hải Hưng Bang sẽ thành người một nhà, không phân cao thấp. Được không anh?”. Lưu Băng vẫn im lặng khinh bỉ nhìn Thiết Sa Hạnh. Tất cả mọi người có mặt đều thấy rõ vẻ coi thường đó. Thiết Sa Hạnh cuống cả lên, giọng đe dọa: “Mục Lưu Băng, nếu anh không nghe lời tôi, tôi sẽ hủy diệt Liệt Viêm Đường ngay lập tức. Từ nay, Liệt Viêm Đường sẽ không còn đất dung thân trong giang hồ nữa!”.

Vẻ chán nản và ghê tởm dâng đầy mặt Lưu Băng, anh đưa ánh mắt đi nơi khác, không thèm nhìn cô ta nữa.

Thấy lời đe dọa không hiệu quả, Thiết Sa Hạnh uất ức hét lớn: “Mục Lưu Băng, tôi thề là trong mười ngày, anh sẽ thấy xác của bố anh”.

Lưu Băng hỏi lại: “Thật không?”.

Thiết Sa Hạnh đắc ý cười phá lên khi thấy chiêu này hiệu nghiệm: “Sao? Đứa con ngoan? Sợ rồi phải không? Nếu anh không lấy tôi, bố anh sẽ chết không có đất chôn!”.

Lưu Băng mặt vẫn lạnh tanh, cười nhạt: “Cám ơn!”.

Thiết Sa Hạnh và tất cả mọi người đều ngạc nhiên cùng cực, lẽ nào Lưu Băng không lo sợ cho tính mạng của bố mình?

Thiết Sa Hạnh sa sầm mặt, gằn giọng hỏi: “Tóm lại, anh vẫn cương quyết không lấy tôi phải không?”.

Lưu Băng cười phá lên, đầy nhạo báng: “Không đời nào. Lấy một con quái nhân còn thích hơn lấy cô. Ít ra quái nhân tuy xấu còn có lương tâm. Cô làm gì có thứ đó”.

Thiết Sa Hạnh tức đến nổi mặt mày co rúm, hét vang: “Lưu Băng, anh sẽ phải hối hận. Tôi nhất định sẽ lấy anh bằng được, dù chỉ là một cái xác”.

Hiếu Khê không nhịn nổi nữa, lại cất tiếng: “Đồ vô liêm sỉ nhất thế giới kia, đồ không có lòng mày kia!”.

Thiết Sa Hạnh bị chạm vào nỗi đau, lại lồng lên: “Mày nói gì? Mày dám nói...”.

“Đồ không có lòng mày!”, Hiếu Khê cười sung sướng, “Thế mà cứ tưởng mình là người đẹp mỹ miều cơ đấy. Quả đúng là Thiết tiểu thư nhà ta không

biết mình biết người”.

Thiết Sa Hạnh quắc mắt nhìn Hiếu Khê: “Mày dám trêu chọc ta?”.

Hiếu Khê ra vẻ ngạc nhiên: “Ồ, cô tiến bộ nhanh đấy!”.

Thấy tình địch ngạo mạn và trêu người, Thiết Sa Hạnh tức uất người, chỉ muốn bằm Hiếu Khê ra ngàn mảnh nhỏ. Cô ta giận dữ hét lớn: “Giết chết con nha đầu thối cho ta”.

Đám vệ sĩ của Thiết Sa Hạnh nhanh chóng xông tới vây quanh Lưu Băng và Hiếu Khê. Đứa nào cũng được trang bị kĩ càng, có dao, côn, roi sắt, và cả xích chùy nữa. Hiếu Khê nhìn lại mình, chỉ có tay không, gay thật. Gần đây Hiếu Khê luôn gặp phải các sự cố kiểu này. Và cô đang tính về việc mang theo mình một vũ khí phòng thân nhưng nghĩ mãi chưa biết dùng loại gì gọn nhẹ lại được việc. Côn, dao, kiếm... đều không ổn. Lẽ ra một dây roi là hợp nhất, mềm mại, gọn nhẹ, đánh nhau cũng lợi hại vô cùng. Trí nhớ của Hiếu Khê đang ra sức lục lại về hình ảnh dây roi. Ai đã dùng nó rồi nhỉ?

“Vút” một cái, cả lũ vệ sĩ đang hùng hổ vây quanh chợt hét lên, vũ khí đồng loạt rơi xuống đất và nhảy lùi về phía sau. Đồng xuất hiện, cô sử dụng vũ khí là dây roi.

Thiết Sa Hạnh điên tiết vì bị Đồng phá đám liền chỉ tay về phía Đồng mắng xối xả: “Con nha đầu thối kia, dám phá đám chuyện của ta sao? Quá to gan”.

Hiếu Khê phá lên cười: “Thiết Sa Hạnh, cô chưa tốt nghiệp cấp một sao?”.

Thiết Sa Hạnh cực kỳ ngạc nhiên nhìn Hiếu Khê: “Sao... sao mày biết...? Ai đã kể cho mày?”.

Quả thật từ trước đến giờ, mọi người chỉ biết cô ta đã tốt nghiệp cấp hai. Hiếu Khê vẫn cúi gập người, cười đến chảy nước mắt: “Để ợt, cô chỉ biết nói mỗi một từ ‘đồ nha đầu thối’. Vốn từ nghèo nàn như vậy chỉ có ở học sinh cấp một thôi”.

Thiết Sa Hạnh không còn giữ nổi bình tĩnh, quát lớn: “Con nha đầu thối kia, mày sẽ phải ân hận. Tưởng có người cứu viện sao? Đừng hòng. Đánh chết hai con nha đầu thối cho ta”.

Nhưng đám vệ sĩ vẫn đứng im phăng phắc, chỉ lăm lét đưa mắt nhìn nhau

bất lực. Thiết Sa Hạnh gào lớn: “Lũ ngu này, lên đi chứ? Chúng mày sợ một đứa con gái như vậy sao?”.

Một đàn em bước lên, nói nhỏ: “Tiểu thư, chúng có quân cứu viện ạ”.

Thiết Sa Hạnh quay lại nhìn, thì ra có bốn mươi vệ sĩ lực lưỡng của Liệt Viêm Đường đã xuất hiện từ lúc nào. Gã đàn em lại thì thào: “Tiểu thư, chạy thôi, nếu không chúng ta sẽ thua mất”. Thiết Sa Hạnh cũng hoảng sợ tháo chạy cùng đám vệ sĩ. Tốp người của Liệt Viêm Đường dùng dùng đuổi theo, chặn động cả một góc phố.

Để cảm ơn Đồng đã đưa đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường tới cứu, Hiếu Khê nằng nặc mời cô ở lại cùng ăn tối. Giăng co mãi, Đồng mới nhận lời. Trong bữa cơm, Hiếu Khê ra sức gấp thức ăn cho Đồng: “Đồng ăn nhiều vào nhé, món này do mình làm đấy. Hôm nay may có cậu tới giúp, nếu không bọn mình đã bị đánh chết mất”.

Đồng khiêm tốn đáp: “Có gì đâu, bảo vệ Mục thiếu gia là nhiệm vụ của mình mà”.

Hiếu Khê hơi ngạc nhiên: “Ơ hay, tưởng nhiệm vụ của cậu là bảo vệ cho Mục đại nhân chứ?”.

Đồng lắc đầu: “Không, Mục đại nhân sai mình về bảo vệ cho Mục thiếu gia vì biết Thiết Sa Hạnh nhất định sẽ không bỏ qua”.

Hiếu Khê gật gù rồi trách Lưu Băng: “Anh chả quan tâm đến bố anh gì cả. Ông quan tâm tới anh như vậy, còn cử Đồng mang vệ sĩ đến nữa, anh xem...”.

Lưu Băng cắt ngang bằng giọng lạnh lùng: “Anh không có bố”.

Đồng nói bằng giọng tha thiết: “Mục thiếu gia nghĩ lại đi. Mục đại nhân cực kỳ quan tâm và lo lắng cho thiếu gia, thậm chí sai tôi bảo vệ thiếu gia hai mươi bốn tiếng đồng hồ”.

Lưu Băng bực mình, quát Đồng: “Thôi, im đi!”.

Nhưng Đồng vẫn không sợ, ra sức nói tiếp: “Xin thiếu gia nghĩ lại. Mục đại nhân đã phải trả giá đắt vì thiếu gia. Thiếu gia không nên như vậy”.

“Cô đi đi, tôi không muốn nghe nữa”, Lưu Băng điên tiết, đứng phắt dậy.

Đồng vẫn cố khuyên can: “Mục đại nhân là bố cậu. Đó là sự thật không thể thay đổi. Dù vì bất kỳ lý do gì. Thấy bố mình gặp nguy hiểm có thể mất

mạng, thiếu gia cũng không động lòng sao?”.

Lưu Băng quay lại nhìn Đồng, cười nhạt: “Sao? Cô oán trách tôi ư? Tại tôi gây ra kết cục ngày hôm nay ư? Đừng quên trước đây trong tay ông tôi, Liệt Viêm Đường hùng mạnh như thế nào. Nhưng chỉ trong tám năm, Mục Anh Hùng đã biến nó thành số không”. Càng nói, Lưu Băng càng phần nộ, giọng anh rất to: “Người thì phản bội, kẻ thì bỏ đi, để Thiết Đại Kỳ chớp được cơ hội khuếch trương thanh thế, phát triển thế lực. Thế mà Mục Anh Hùng còn định gả bán tôi để giữ vững vị trí của mình. Thật nhục nhã”.

Đồng vẫn nhẹ nhàng: “Đó chỉ là ý kiến của Mục đại nhân, chứ người không hề ép thiếu gia. Nếu thiếu gia không thích thì không lấy mà. Mục đại nhân vẫn tôn trọng tình phụ tử với thiếu gia”.

Lưu Băng nhìn thẳng vào mắt Đồng, gằn giọng nói: “Tôi nhắc lại cho cô rõ lần cuối nhé, tôi không có bố. Nếu cô còn cố nói thay ông ấy, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Đồng im lặng, mặt tái nhợt.

Hiếu Khê thấy tình hình không ổn liền đứng lên can ngay: “Mỗi người bót một câu đi được không? Đó là quan niệm riêng thôi. Chẳng hạn như, có người thích món cá hấp, có người lại thích cá chua ngọt, hoặc có người cho rằng món gì cũng ngon”. Ngừng một lúc quan sát thái độ của hai người, có vẻ họ đã chùng xuống, Hiếu Khê nói tiếp: “Đồng, cậu ăn thử món cá mình làm đi. Ngon lắm đấy”.

Đồng lạnh lùng nói: “Mình không ăn cá”.

Hiếu Khê ngạc nhiên: “Tại sao? Cá rất bổ mà”.

Đồng đáp qua quýt: “Vì cá có xương”.

Hiếu Khê vẫn kinh ngạc: “Chả lẽ vì có xương nên cậu không ăn ư?”.

Đồng đáp, đầy vẻ khó hiểu: “Từ nhỏ thầy đã dạy rằng, không nên lãng phí thời gian vào những việc vô ích”.

Hiếu Khê thấy Đồng thật kỳ lạ, cuộc sống và quan niệm của cô ta thật khó hiểu. Sao lại có thể chê những miếng cá béo mỡ thế kia cơ chứ?

Hết chương 2

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 3

Trong lớp học tiếng Anh, Hiếu Khê như người mất hồn, cứ đăm đỗi nhìn ra cửa sổ. Tiểu Tuyền gọi mãi, Hiếu Khê vẫn không chú ý, hồn cô như lơ lửng trên tán cây ngoài kia. Mãi cho đến khi bị Tuyền phát nhẹ vào lưng, Hiếu Khê mới giật mình, quay lại. Tiểu Tuyền tò mò: “Hiếu Khê, cậu đang có chuyện gì thế? Cứ như người mất hồn”.

Hiếu Khê vội lắc đầu: “Có gì đâu. Mình vẫn ổn mà”.

Tiểu Tuyền nói tiếp: “Còn chối hả? Cậu ủ rũ suốt hơn một tuần qua, mặt mũi như người đưa đám, ai mà chẳng nhận ra. Dù cậu có giả bộ vui vẻ cũng không che giấu được đâu. Thực sự đã xảy ra chuyện gì? Cậu cứ nói thật đi. Là bạn bè với nhau mà còn ngại”.

Hiếu Khê giật mình, quay phắt lại: “Sao? Trông mình lo lắng à? Các cậu đều thấy thế à?”.

Tiểu Tuyền gật gù: “Còn không nữa. Mình nhìn mặt cậu là nhận ra ngay, có gì đâu”.

Hiếu Khê luống cuống: “Trời, vậy sao bây giờ? Mình đã cố gắng giả vờ lắm mà. Chả lẽ lại thất bại?”.

Cô bạn ngạc nhiên: “Hiếu Khê, cậu đừng giấu nữa. Có việc gì phải đóng kịch thế? Cậu không muốn mọi người biết sao?”.

Hiếu Khê thanh minh: “Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ hơi buồn một tý. Nhưng mình không muốn các bạn vì thế mà buồn lây”.

Tiểu Tuyền tươi tỉnh nói: “Giời ạ, tưởng gì nghiêm trọng. Để mình dạy cậu cách đóng kịch nhé. Bảo đảm cậu trở thành ngôi sao ngay”.

Hiếu Khê mừng ra mặt, túm chặt lấy tay Tiểu Tuyền, giục giã: “Cậu nói nhanh lên”.

Tiểu Tuyền, với vẻ mặt đăm chiêu, chậm rãi giảng giải: “Cậu phải áp dụng cách hoang tưởng. Mặc dù cậu hiện có chuyện buồn, nhưng do muốn giả vờ vui vẻ, không để ai phát hiện ra, cậu phải tưởng tượng vừa trúng số độc đắc chẳng hạn, hoặc vừa lấy được người mà cậu yêu bấy lâu. Chỉ có nghĩ

đến những chuyện vui, tâm trạng cậu mới vui vẻ lên được. Còn khi nói chuyện với người khác, dù phải nói những lời mà mình không thích, cậu cũng đừng nghĩ là mình đang nói dối bởi cứ nghĩ thế, cậu sẽ không thấy tự nhiên tý nào”.

Hiếu Khê mắt tròn mắt dẹt thán phục: “Thế à, hay nhỉ!”.

Tiểu Tuyền càng đặc ý, ra sức mách bạn: “Đúng thế đấy, cứ làm theo mình nói, không sai đâu. Ví dụ nhé, thầy giáo tiếng Anh của chúng mình dạy rất chán, đúng không?”.

Hiếu Khê nhất trí ngay: “Ừ, thế nên mình không thể tập trung được”.

Tiểu Tuyền nói tiếp: “Tất nhiên, khi muốn nói dối rằng: ‘Thầy ơi, em rất thích giờ thầy dạy’, cậu phải làm sao cho điệu bộ và lời nói thật tự nhiên, để thầy không chút nghi ngờ”.

Hiếu Khê rên rỉ: “Khó lắm, mình cứ thấy ngượng mồm ấy, không biết nói sao nữa”.

Tiểu Tuyền động viên: “Có mình đây, cậu cứ yên tâm. Nhìn mình mà học tập này. Trước hết, phải đọc thầm ba lần ‘Thầy ơi, em rất thích giờ thầy dạy’ ...”. Nói xong, cả gương mặt Tiểu Tuyền chợt biến đổi lạ thường, sáng rực và tươi tắn. Cô chăm chú ngồi nghe giảng như nuốt lấy từng lời thầy dạy.

Nhìn thấy Tiểu Tuyền say sưa nghe giảng, thầy giáo tiếng Anh rất vui và khen ngợi cô ngay trước lớp: “Tiểu Tuyền rất chăm chú nghe giảng, chắc chắn là nhớ bài rất chắc. Các em phải học tập bạn, phải nghe giảng thật kỹ nhé!”.

Tiểu Tuyền quay sang Hiếu Khê, vui vẻ nháy mắt: “Thế nào, cậu học được chưa?”.

Hiếu Khê phân vân: “Mình cũng không biết nữa, sợ sợ thế nào ấy...”.

Tiểu Tuyền động viên: “Cố gắng lên nào, đọc thầm mấy câu như mình dặn ấy. Nào, làm đi!”.

Hiếu Khê mở to mắt, bắt chước thái độ như Tiểu Tuyền đã làm, chăm chú nhìn thầy giáo... Nhưng khổ nỗi, sự chăm chú của cô lại không đạt yêu cầu. Thầy giáo nhìn Hiếu Khê rất khó chịu: “Hiếu Khê, sao mặt mũi em khổ sở thế kia? Hay là em bị đau bụng?”.

Hiếu Khê luống cuống, chưa biết trả lời ra sao thì Tiểu Tuyền đã đỡ lời: “Thưa thầy, bạn ấy bị đau bụng này giờ nhưng không dám xin đi vệ sinh ạ. Xin thầy cho phép em đưa bạn ấy đi”.

Thầy giáo hài lòng nhìn Tiểu Tuyền: “Đúng là trò Tiểu Tuyền rất nhân ái và hết lòng giúp đỡ bạn. Được, các em đi đi. Hiếu Khê lần sau chú ý nhớ đi vệ sinh vào giữa giờ ra chơi nhé, đừng làm ảnh hưởng trong lớp học”.

Hiếu Khê lí nhí dạ rồi vịn vào Tiểu Tuyền, lom khom ra khỏi lớp. Vừa ra khỏi cửa, cô buông ra khỏi người Tiểu Tuyền, buồn bã hỏi: “Trông mặt mình giống buồn đi vệ sinh lắm sao?”.

Tiểu Tuyền cười phá lên, đáp: “Thế là thầy giáo nhân từ lắm rồi, chứ như mình, mình còn nói mạnh hơn đấy”.

Hiếu Khê rên rỉ: “Thật sao, trời ơi, thảm hại quá, xấu hổ quá”.

Tiểu Tuyền an ủi bạn: “Chắc cậu không có năng khiếu làm diễn viên. Thôi, cậu đừng buồn. Cũng nhờ cậu mà chúng mình không phải học tiết học chán ngắt này. Ra sân chơi đi”.

Thế là Hiếu Khê và Tiểu Tuyền thong dong đi chơi trong sân trường. Bỗng đang đi, Tiểu Tuyền đứng sững lại, chỉ tay nói: “Hiếu Khê, nhìn kia, bạn trai cậu đang đứng với cô nào kia!”.

Hiếu Khê nhìn về hướng Tiểu Tuyền vừa chỉ. Quả thật Lưu Băng đang đứng với Đồng và một nhóm thanh niên. Hình như họ đang có chuyện gì đó vì sắc mặt ai nấy đều rất khó coi. Hiếu Khê rùng mình, có cảm giác thật có điều gì đó không hay xảy ra. Có chuyện gì thế nhỉ?

Hiếu Khê vội vàng chạy đến, hỏi to: “Có chuyện gì vậy? Đồng, sao cậu ở đây? Sao cậu nhột nhột thế? Đã có chuyện gì không hay xảy ra?”.

Đồng đáp nhưng mắt vẫn không rời Lưu Băng: “Mục đại nhân đã bị trúng mai phục của Thiết Đại Kỳ, bị trọng thương, tính mạng đang vô cùng nguy hiểm”.

Lưu Băng lạnh nhạt nói: “Cô về đi. Ông ta sống hay chết đều không liên

quan đến tôi”.

Hiếu Khê rùng mình, người lạnh toát, hỏi thất thanh: “Sao? Bác Mục bị thương? Bác ấy... có sao không? Đồng, cậu nói thật đi”.

Đồng đau lòng đáp, giọng hơi run: “Trúng tám phát đạn... đang cấp cứu”.

Xem ra tin xấu này không có hề hấn gì với Lưu Băng, anh cười phá lên: “Tám phát có nhằm nhò gì? Mỗi năm một phát, vừa vặn tám phát đấy”.

“Mục thiếu gia!”. “Anh Lưu Băng!”, Đồng và Hiếu Khê nhất loạt hét lớn.

Mắt Đồng đầy bất bình, cô nói dần từng tiếng: “Mục thiếu gia! Mục đại nhân trước khi vào phòng mổ có dặn tôi đưa cậu tới. Hôm nay dù thiếu gia không đồng ý, tôi cũng phải đưa bằng được cậu về bệnh viện”.

Mặt Lưu Băng rắn đanh, giọng vẫn cương quyết: “Có bản lĩnh cứ thử xem”.

Hiếu Khê vội nắm lấy tay Lưu Băng, giọng van lơn: “Em xin anh đấy. Anh Lưu Băng, đừng thế. Anh đi gặp bác Mục một chút thôi. Anh không thể tránh mãi được”.

Lưu Băng nhìn cô: “Em...”.

Hiếu Khê tiếp tục nói, vẫn nắm chặt tay Lưu Băng: “Em biết anh không thích bố mình, nhưng sinh mạng anh là do bố anh ban cho. Anh không thể từ chối. Đi gặp bố đi anh, nhất là lúc này, khi tính mạng bố anh đang nguy hiểm”.

Lưu Băng im lặng nhưng nét mặt cũng dịu đi.

Giọng Hiếu Khê vẫn tha thiết: “Đi anh nhé, em sẽ đi cùng anh. Đi xem tình hình thế nào”.

Tới bệnh viện, Hiếu Khê choáng váng vì tình trạng của Mục đại nhân còn tệ thảm hơn cô tưởng tượng. Tám phát đạn rải rác khắp người, ba phát trên ngực, hai phát ở chân, hai phát ở vai, một phát trúng eo. Các bác sĩ đều nói tính mạng của Mục đại nhân là ngàn cân treo sợi tóc. Hiếu Khê xót xa

đứng ở cuối giường nhìn. Mục đại nhân đã mất hết dáng kiêu dũng oanh liệt ngày nào. Toàn thân ông kín mít băng trắng, khắp cơ thể chỉ chít các ống dẫn, không còn chút sinh khí nào. Trong phòng khá đông người. Ông nội Lưu Băng nom già sòm, khuôn mặt đăm đăm nhìn con trai như sợ chỉ lơ là một tí, mạng sống của con ông sẽ bị cướp đi ngay. Chỉ khi các vệ sĩ ra hiệu, ông mới nhận ra sự xuất hiện của Lưu Băng. Ông gật đầu với cháu trai rồi cúi xuống thì thảo vào tai con trai thông báo.

Lạ thay, đang nằm im phăng phắc, vừa nghe tin, Mục đại nhân đã đột ngột cử động, ra hiệu như muốn nhồm lên. Mọi người trong phòng đều hoảng hốt. Bác sĩ cũng hoảng sợ: “Ấy chớ, sao lại cử động mạnh như vậy, nằm im nào”.

Ông nội Lưu Băng vội ngăn: “Bác sĩ, không sao đâu. Cứ để con trai tôi làm những điều nó muốn làm. Dù sao cũng chỉ còn lần cuối cùng”. Nói đoạn, ông đưa mắt ra hiệu cho các vệ sĩ lui ra hết.

Trong phòng chỉ còn lại ba người: Mục đại nhân, Lưu Băng và Hiếu Khê. Hiếu Khê nói nhỏ với Lưu Băng: “Em ra ngoài, anh ở lại đây nói chuyện với bố nhé”. Cô muốn cho hai bố con nói chuyện tự nhiên.

Lưu Băng vội nắm tay cô, giữ lại: “Không, em ở lại đi!”.

Mục đại nhân gắng gượng nhồm dậy, nhìn con trai âu yếm: “Lưu Băng, con... đến rồi à?”.

Lưu Băng quay đi nơi khác, đáp lạnh tanh: “Tôi đến xem ông còn sống không”.

Mục đại nhân cười đau khổ: “Ta sắp chết rồi, chắc con chỉ cần đợi thêm hai ngày nữa”.

Lưu Băng im lặng, mặt mũi vẫn rất cau có.

“Lưu Băng, ta biết con rất hận ta, rất ghét ta. Ta biết đây là quả báo do ta gây ra quá nhiều nghiệp chướng”, Mục đại nhân nói bằng giọng yếu ớt. “... Hắn con nghĩ ta là người đáng khinh bỉ nhất. Đúng, ta cũng nghĩ vậy. Ta đã hại chết người cha vợ đã hết mực tin tưởng ta... Ta đã hại chết người anh trai đã hết lòng yêu thương ta... Nhưng khi đó ta nghĩ ta đúng... Một người muốn thành công cần phải hy sinh... Cuối cùng ta cũng có Liệt Viêm Đường... có được bằng nhóm mạnh nhất... Ta cứ nghĩ mình đã thành

công... Nhưng đến giờ ta mới phát hiện ra mình chỉ là một con rối, nhất cử nhất động của ta đều bị tên Thiết Đại Kỳ khống chế... Hẳn luôn âm mưu nuốt sống ta, chiếm đoạt địa bàn, giành thuộc hạ của ta... thậm chí còn muốn cả con...", ông nói.

Lưu Băng cười khẩy: "Hẳn đòi, và ông cho sao?".

Mục đại nhân cười thảm hại, mặt mũi ông dúm dỏ như đang khóc: "Hẳn đã giúp ta giết hại ông ngoại và bác con... Nếu hẳn tiết lộ, ta sẽ mất tất cả..."

Lưu Băng khinh bỉ nhìn bố mình, nhấn mạnh: "Ông đúng là đồ rác rưởi!".

Mục đại nhân run rẩy: "Đúng, đúng vậy, ta đúng là đồ rác rưởi, tham lam, ngu si...", ông ngừng lại, nhìn thẳng vào con trai, "Chuyện của mẹ con... hoàn toàn không phải do ta làm... Dù ta đề tiện đến đâu cũng không làm nên chuyện đó... Tất cả do hẳn sắp xếp, ta không biết chuyện gì cả... Con trai, hãy tin ta!".

Lưu Băng vẫn né tránh ánh mắt của Mục đại nhân. Vẫn ngoảnh mặt đi, anh nói: "Ông nói những chuyện này để làm gì? Muốn tôi thông cảm, thương xót hay tha thứ? Tôi khinh ông vô cùng. Trước đây, tôi chỉ coi ông là một tên đồ tể, một tên sát nhân giết người không gớm tay. Giờ đây tôi mới biết hóa ra ông là một tên phế nhân vô liêm sỉ. Ông nói những lời này có phải để tôi thương hại ông, tự nguyện đi nộp thân cho Thiết Sa Hạnh không? Ông đừng có nằm mơ".

Mục đại nhân đau khổ: "Lưu Băng, con trai duy nhất của ta".

Lưu Băng bất bình hét to: "Thôi đi, tôi thấy thật nhục nhã vì làm con ông thì có".

Mục đại nhân đau đớn: "Ta biết, đối với con, ta chỉ là nỗi sỉ nhục nhứt nhối, nhưng đối với ta, con lại là niềm kiêu hãnh suốt đời. Từ nhỏ, con đã thông minh xuất chúng. Ta rất tự hào về điều đó. Nhưng con luôn xem ta như kẻ thù. Ta thực sự rất đau lòng. Ta thừa nhận ta là đồ súc sinh, không đáng sống, nhưng hổ dử cũng không ăn thịt con mà".

Lưu Băng tàn nhẫn cắt ngang: "Ông ư? Ông không đáng là đồ súc sinh!".

Mục đại nhân dường như không hề chấp nhận những lời lẽ vô lối đó của con trai. Ông vẫn nói tiếp, khẩn khoản nhìn Lưu Băng rất tội nghiệp: "Ta sắp chết rồi... chỉ mong con có mặt đưa tiễn ta sang thế giới bên kia..."

Lưu Băng gằn giọng: “Ông đừng có mơ. Không đời nào tôi tới. Ông không đáng”.

Mục đại nhân gắng nắm lấy tay của Lưu Băng: “Hứa với ta con sẽ đến dự đám tang nhé... Chẳng phải con luôn nói mong muốn lớn nhất của con là được thấy ta thân bại danh liệt, chết không chỗ chôn đó sao? Như vậy tâm nguyện của con sắp được hoàn thành... Mong con nhận lời thỉnh cầu cuối này của ta”.

Lưu Băng rút tay ra, im lặng bỏ đi. Như vậy là anh ta không từ chối. Mục đại nhân mừng quá vì biết con trai không từ chối. Ông gượng một nụ cười héo hắt, rồi vẫy Hiếu Khê lại gần: “Hiếu Khê, qua đây cháu”.

Hiếu Khê rút rè đi tới: “Con chào bác ạ!”.

Mục đại nhân gượng nói, tiếng giờ đã rất nhỏ, phải chú ý kỹ mới nghe được: “Hiếu Khê, ta xin lỗi, trước đây ta đã đối xử với cháu không ra gì”.

Nhìn gương mặt xanh nhợt của Mục đại nhân, những khó chịu trước đây trong lòng Hiếu Khê chợt tan biến. Cô lắc đầu, vội nói: “Không có gì bác ạ. Bác đừng suy nghĩ, chuyện cũ ấy mà”.

Mục đại nhân vẫn gắng nói: “Lưu Băng rất quý cháu. Cháu cũng quý nó. Sau này, cháu hãy thay ta chăm sóc nó nhé!”.

Hiếu Khê biết đây là những lời trấn trối của Mục đại nhân nên lòng thấy đau thắt lại: “Xin bác cứ an tâm, cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt”.

Mục đại nhân kiệt sức, nằm lại xuống giường, thều thào: “Vậy ta an tâm rồi, cảm ơn cháu. Ta muốn nghỉ đây”.

Căn phòng chợt lặng phắc, chỉ còn tiếng máy móc chạy rì rì. Mục đại nhân nằm câm lặng như một cái xác chết.

oOo

Hai hôm sau, Mục đại nhân mất. Hiếu Khê rất lo lắng cho Lưu Băng. Từ hôm ở bệnh viện về, anh thay đổi hẳn, không nói câu nào nhưng biểu hiện vẫn thản nhiên như không hề liên quan đến mình. Thật lạ, Lưu Băng không hề khóc, cũng tuyệt đối không có một ánh mắt đau buồn hoặc một cử chỉ

chán nản nào. Anh chỉ câm lặng như một con nhộng tự quấn mình trong kén. Nhưng bù lại, Lưu Bằng cũng chịu tới đám tang của Mục đại nhân, mặc dù ăn bận không sang trọng để tiếp khách. Đứng trong nhóm người tới viếng, Hiếu Khê chăm chú quan sát từng hành vi của Lưu Bằng. Thái độ của anh rất lạ, vẫn lạnh tanh như thể người chết rất xa lạ. Dù khách tới viếng nói những gì, gương mặt anh cũng không chút phản ứng. Hiếu Khê buồn bã thở dài, cô thấy lòng người thật khó đoán, khó hiểu. Bỗng cô nhận thấy thật kỳ lạ, tại sao đám tang của Mục đại nhân lại thưa thớt vắng vẻ đến vậy. Hay lại có chuyện gì?

Vừa nghĩ tới đó, cô nghe thấy tiếng loảng xoảng rất to của tấm cửa kính phòng tang lễ bị đập tan bởi một thứ gì đó như gậy sắt. Kính vụn bắn tung tóe, mọi người trong phòng giật mình nhìn ra. Thiết Đại Kỳ cùng con gái là Thiết Sa Hạnh và bốn mươi tên vệ sĩ áo đen hùng hổ bước vào. “Ha ha ha, Mục Anh Hùng, không ngờ người cũng có ngày này”, Thiết Đại Kỳ ngạo mạn cất tiếng.

Đồng quắc đôi mắt sừng đỏ vì khóc lên, quát: “Thiết Đại Kỳ, người còn dám đến đây sao?”.

Lường trước phản ứng của Đồng, Thiết Đại Kỳ thản nhiên đáp lại: “Có gì mà hoảng hốt thế? Tất nhiên ta phải đến viếng người anh em Mục Anh Hùng rồi”. Đi tới cạnh linh cữu của Mục đại nhân, Thiết Đại Kỳ ra vẻ xót xa: “Mục Anh Hùng em ơi, sao em đoán mệnh thế, chết sớm thế này thì cha già, con trẻ để cho ai đây?”.

Ông nội Lưu Bằng hơi cau mặt: “Thiết Đại Kỳ, anh viếng xong chưa? Cám ơn anh đã tới. Nhưng chuyện gia đình chúng tôi, không cần anh bận tâm”.

Thiết Đại Kỳ giả bộ ngạc nhiên: “Thế không được. Em Hùng với ta tình như thủ túc. Em nó không còn, nhưng vẫn còn thằng đại ca này. Nhất định ta phải có trách nhiệm chăm sóc chứ. Thế này nhé, Liệt Viêm Đường không thể không có người làm chủ. Dù ở Hải Hưng Bang ta rất bận nhưng ta vốn là người nghĩa nặng tình sâu, không thể bỏ qua. Ta tình nguyện gánh trách nhiệm về chuyện của Liệt Viêm Đường”.

Ông nội Lưu Bằng bật cười: “Cám ơn anh đã quá lo. Tuy con trai tôi mất nhưng chúng tôi còn trưởng tôn. Việc của Liệt Viêm Đường không cần

người ngoài nhúng tay vào”.

Thiết Đại kì cười phá lên: “Sao cơ? Ông đang nói ai thế? Thằng nhóc Lưu Băng ư? Nó thì làm được gì?”. Giọng của Thiết Đại Kì lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Ông nội Lưu Băng vẫn từ tốn: “Làm gì được hay không, anh không cần bận tâm. Không dám phiền anh”.

Thiết Đại Kì tới trước mặt Lưu Băng, khiêu khích: “Thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch này thì làm được gì? Chỉ được cái đẹp mã và éo lá như đàn bà. Nhưng thôi, cũng có thể nhờ bộ mặt dễ coi này mà ăn xin được, sống được qua ngày đấy”.

Lưu Băng vẫn lạnh tanh như thế Thiết Đại Kì không tồn tại trước mặt mình. Cả đám vệ sĩ của Hải Hưng Bang thì cười phá lên, còn người của Liệt Viêm Đường thì giận đến tím mặt, ai nấy đều nắm chặt tay, sẵn sàng thủ thế.

Sợ cha mình ra tay với Lưu Băng, Thiết Sa Hạnh vội nhắc: “Cha, không được làm gì Mục Lưu Băng. Anh ấy là của con”.

Thiết Đại Kì ngạc nhiên quay lại nhìn con gái, lắc đầu ngao ngán: “Lại thêm con dở hơi này. Thằng oắt này có gì hay ho mà mày say đắm đến vậy? Chả lẽ con gái ta mà phải hạ cố xuống xin người của Liệt Viêm Đường”.

“Kệ con, cha không phải bận tâm”, Thiết Sa Hạnh vẫn ngang bướng.

“Thôi được, để tùy con muốn làm gì thì làm”, Thiết Đại Kì thở dài, lui lại.

Một người trong nhóm Liệt Viêm Đường phẫn nộ hét to: “Thiết Đại Kì, người đã giết chết đại nhân chúng ta, lại dám cả gan đến đây nói bậy sao? Chúng ta nhất định phải dạy cho người một bài học”. Nói xong, anh ta nhắc bổng một chiếc ghế băng gỗ, ném vào người Thiết Đại Kì.

Thiết Đại Kì nhảy vội về phía sau để tránh. Hú hồn, thật không ngờ nhóm Liệt Viêm Đường tuy mất chủ mà vẫn có kẻ to gan và trung thành đến vậy. Thiết Đại Kì quay ngoắt về phía quân, hét lớn: “Chém nó cho ta!”.

Đám vệ sĩ dạ ran. Khách khứa tới viếng hoảng hốt kêu la ầm ĩ, thật không ngờ Thiết Đại Kì vượt mặt không nề mũi, tới dự đám tang vẫn còn giở trò. Bỗng một giọng quát đanh thép cất lên: “Đây là đất của Liệt Viêm Đường, không được hỗn láo!”.

Thì ra là Đồng, nom cô thật oai nghiêm, hùng dũng tiến về phía trước, vừa

nói vừa quất dây roi xuống đất để thị uy. Đôi mắt Đồng sáng quắc đầy căm phẫn, nhìn như muốn thiêu sống Thiết Đại Kỳ. Quả là một đôi mắt có sức mạnh, lũ vệ sĩ của Hưng Hải Bang e ngại lùi lại vài bước. Chỉ còn Thiết Đại Kỳ không biết trời cao đất dày là gì: “Người đẹp, sao nổi nóng thế? Có phải do Mục Anh Hùng chết rồi, không ai chiều chuộng, cô trở nên nóng nảy thế không?”.

“Tên khốn kiếp!”, Đồng uất ức liền quất sợi dây roi về phía Thiết Đại Kỳ. Hắn vội lùi lại sau một bước, và ngay lập tức có bảy, tám tên vệ sĩ của hắn từ phía sau xông lên. Cùng lúc đó, người của Hải Hưng Bang vây kín người của Liệt Viêm Đường, không cho họ có cơ hội giúp Đồng. Đồng ra sức đánh trả, nhưng một mình chống với mười mấy tên, sức lực dần cạn, cuối cùng, cô cũng bị người của Hải Hưng Bang khống chế. Thiết Đại Kỳ cười đắc thắng: “Người đẹp có biết ta để ý cô lâu lắm rồi không? Bây giờ tên Mục Anh Hùng không còn nữa rồi, hãy đi theo ta. Ta sẽ chiều chuộng cô”.

Đồng không nhin nổi, nhổ nước bọt vào mặt Thiết Đại Kỳ.

Hắn lập tức lồng lên: “Người dám lăng mạ ta? Trói nó lại, đem về tính sổ!” Đám vệ sĩ lại dạ ran.

Ông nội Lưu Băng quát to: “Dừng tay. Thiết Đại Kỳ, không được làm bậy, người cũng nên biết người biết ta chứ”.

Thiết Đại Kỳ không còn giữ vẻ khách sáo giả tạo ban đầu: “Lão già dám dạy dỗ ta sao? Nếu thông minh, hãy tự nguyện dâng Liệt Viêm Đường cho ta, ta sẽ ban cho cái mạng già còn sống. Nhược bằng không chịu, đừng trách ta ác”.

Ông nội Lưu Băng uất tới nổi không thốt ra hết câu: “Người, người”.

Thiết Đại Kỳ càng già mồm: “Lão nên chấp nhận sự thật đi, Liệt Viêm Đường trước sau cũng thuộc về ta. Ta sẽ đem Đồng đi trước. Kể cả thằng cháu trai của lão sau này cũng trở thành đồ chơi cho con gái ta. Ha... ha... ha...”. Tiếng cười của Thiết Đại Kỳ thật khả ố.

“Đúng là trên đời này không gì dễ tiện hơn Thiết Đại Kỳ!”, một giọng nữ trong veo cất lên, đủ để tất cả mọi người trong lễ đường nghe rõ.

Thiết Đại Kỳ tìm mắt nhìn quanh, quát: “Đứa nào vừa nói?”.

Hiếu Khê từ đám khách viếng bước ra, trừng mắt nhìn hắn, và ung dung

nói: “Tôi đây. Sao nào? Có chịu thả Đồng ra không?”.

Thiết Đại Kỳ có vẻ bất ngờ: “Nha đầu tóc vàng thật to gan”.

Hiếu Khê cũng ra vẻ kinh ngạc: “Không ngờ người lòng dạ hiểm độc, thị lực kém cỏi đến vậy. Con gái người cũng là nha đầu tóc vàng đấy!”. Tất cả mọi người đều quay về phía Thiết Sa Hạnh và cười ồ lên. Đúng là mái tóc của Thiết Sa Hạnh cũng nhuộm vàng đến chói mắt.

“Minh Hiếu Khê! Con nha đầu thối”, Thiết Sa Hạnh gầm lên khi phát hiện ra khắc tinh của mình rồi mách cha, “Cha, chính con nha đầu thối này đã phá chuyện giữa con và Lưu Băng. Nó còn dám cạo lông mày của con nữa. Hãy trả thù cho con đi”. Thiết Sa Hạnh vừa dậm chân bành bạch vừa kêu gào.

Thiết Đại Kỳ căm tức nhìn Hiếu Khê: “Hóa ra là người, chính người đã hại con gái ta? Hôm nay người đừng hòng thoát được”.

Thiết Sa Hạnh lồng lộn xông tới trước mặt Hiếu Khê: “Cha phải trả thù cho con. Để xem hôm nay ai cứu được người nữa. Ta sẽ bắt người chết không toàn thân. Trước hết phải cạo lông mày, rồi róc da người...”.

Hiếu Khê cười khẩy: “Sao, dám làm không?”

Thiết Sa Hạnh vội chộp lấy một thanh đao trong tay một vệ sĩ đứng gần đó, chém thẳng xuống người Hiếu Khê. Mọi người rú ầm lên, lo sợ cô bị trúng đao. Lưu Băng cũng phá tan vẻ lạnh lùng ban đầu, hét lớn: “Hiếu Khê!”.

“Ồi!”, Thiết Sa Hạnh chột kêu lớn. “Tiểu thư, cẩn thận!”, đám vệ sĩ của Hải Hưng Bang hét to.

Thiết Đại Kỳ hét to nhất: “Tiểu Hạnh! Con...”.

Mọi người hốt hoảng định thần, thấy ngay Hiếu Khê đang kề đao vào cổ Thiết Sa Hạnh. Cô ung dung đứng đó, cười nhạo Thiết Sa Hạnh mặt mũi đang tái mét: “Giỏi nhỉ? Dám dọa giết ta ư? Sao mạnh miệng thế? Đã có lần nào người thẳng nỗi ta chưa?”.

Thiết Đại Kỳ lo lắng: “Người định làm gì con gái ta?”.

Hiếu Khê nháy mắt, tinh nghịch nói: “Chuyện nhỏ. Thả Đồng ra”.

Thiết Đại Kỳ vừa phẩy tay, các dây trói trên người Đồng đã rơi xuống đất. Cô duỗi tay chân rồi tiến tới đứng bên cạnh Hiếu Khê. Thiết Đại Kỳ bực bội vì sống mất con mồi, hỏi: “Người hài lòng chưa? Thả con gái ta ra”.

Hiếu Khê cười nhạt: “Sao dễ thế được? Hãy nói đám vệ sĩ bỏ hết binh khí xuống đất. Không được bỏ sót!”.

Thiết Đại Kỳ điên tiết: “Con ranh mất dạy, người dám đặt điều kiện ư? Ta không đồng ý thì sao?”.

Hiếu Khê không thèm đáp, ấn mạnh thanh đao vào cổ Thiết Sa Hạnh, khiến cô ta rên rỉ: “Cha ơi, cứu con, nó giết chết con mất”.

Thiết Đại Kỳ nghiêng rằng: “Được. Ta chấp nhận. Coi như đây là điều kiện cuối cùng”.

Hiếu Khê vẫn túm chặt lấy Thiết Sa Hạnh, chẳng nói chẳng rằng.

Đám vệ sĩ của Hải Hưng Bang vội vã trút hết binh khí xuống đất theo lệnh của Thiết Đại Kỳ. Người của Liệt Viêm Đường lại thu hết binh khí. May sao, nếu đánh nhau, phía Liệt Viêm Đường ắt thua to. Vì đây là đám tang của Mục đại nhân nên không ai trong nhóm Liệt Viêm Đường mang theo vũ khí trong khi đám Hải Hưng Bang vừa đông vừa trang bị binh khí tận răng, quả không cân sức tý nào. Thấy chiếm được lợi thế, đám người của Liệt Viêm Đường phấn chấn hẳn, vừa nắm chắc đám binh khí vừa thu được, vừa hét lớn: “Mau báo thù cho Mục đại nhân. Giết chết Thiết Đại Kỳ! Báo thù cho đại nhân!”.

Thiết Đại Kỳ bắt đầu hốt hoảng, nhìn quanh và giục giã: “Mau thả con gái ta ra!”

Hiếu Khê nhỏ nhẹ đáp: “Ai nói sẽ thả ngay đâu? Người cứ đem hết người đi. Hai tiếng sau ta sẽ thả”.

Thiết Đại Kỳ lồng lộn quát: “Con ranh, người giỏi lắm, được đăng chân lên đăng đầu. Một hai người không chịu thả, sao có thể gọi là hảo hán?”.

Hiếu Khê cười khẩy: “Thứ nhất, ta không hề nói sẽ thả người ngay lập tức. Thứ hai, những chuyện này đối với thiên hạ đệ nhất đệ tiện như người cũng chả sao. Thứ ba, hiện giờ người của Liệt Viêm Đường đều đang phẫn uất, chỉ muốn róc thịt người trong khi người của người lại mất hết vũ khí. Ta giúp người một con đường sống, lẽ ra phải cảm ơn ta mới phải”.

Cô vừa dứt lời, người của Liệt Viêm Đường lại phản đối âm âm: “Không được thả Thiết Đại Kỳ! Phải báo thù cho đại nhân!”.

Đồng quát, gắng giúp mọi người trấn tĩnh: “Trật tự. Đừng quên hôm nay là

tang lễ của đại nhân”.

Thiết Đại Kỳ vẫn ngang bướng, không chịu đi: “Người của bọn ta đông, biết được ai sẽ thắng đây?”.

Hiếu Khê không muốn đôi co liên đây Thiết Sa Hạnh lên một bước: “Người có đi ngay không?”.

Thiết Đại Kỳ cười khẩy: “Ta không đi xem người dám làm gì nào? Làm gì có gan giết con ta đâu”.

Hiếu Khê vẫn rất bình tĩnh, đáp: “Đúng đấy, ta không thèm giết con gái người... Nhưng ta lại rất thích cạo sạch tóc trên đầu con gái người, biến nó thành ni cô, cho bỏ thói ép hôn người khác”.

Thiết Đại Kỳ đang mở cờ trong bụng nghe tới đây bỗng đau nhói ruột. Hắn biết Hiếu Khê không nói giỡn. Hiếu Khê cười rồi dọa thêm: “Chà chà, nếu bị cạo trọc, chắc sẽ khó mọc lại tóc đây. Kinh nghiệm từ lần cạo lông mày ấy nhỉ, Thiết Sa Hạnh”.

Nghe vậy, Thiết Sa Hạnh sợ quá, kêu la thảm thiết: “Cha ơi, cứu con. Nếu bị trọc đầu, con thà chết quách còn hơn”.

Thiết Đại Kỳ xót xa, không dám cưỡng lại, đành lăm lũi rời khỏi lễ đường, theo sau là đám vệ sĩ Hải Hưng Bang tiu nghỉu như mèo cắt tai.

oOo

Đêm hôm nay lạnh ngắt, như thế là đêm lạnh giá nhất của mùa đông năm nay. Hiếu Khê không bật đèn, khiến bóng tối buốt giá chiếm đầy không gian phòng khách. Cô cuộn tròn trên ghế bành, hai tay khoanh chặt trước ngực, thấy rõ hơi lạnh đang thấm dần vào người, len lỏi qua từng thớ thịt. Qua khe cửa phòng ngủ, cô cũng thấy tối om. Bên trong, Lưu Băng cũng không bật đèn. Anh vào đó hơn năm giờ đồng hồ rồi. Im phăng phắc, không một tiếng động, không một lời nói. Sự im lặng thật đáng sợ. Hiếu Khê gọi anh ra ăn cơm, nhưng Lưu Băng không hề đáp, dẫu chỉ là một tiếng “Không”. Cánh cửa phòng ngủ vẫn khép chặt. Hiếu Khê nhìn lên bàn ăn, đồ ăn đã lạnh ngắt. Cô cũng không thấy đói, nên lại cứ ngồi vậy nhìn

vào cánh cửa phòng ngủ, không biết phải làm gì.

Mãi lâu sau, cũng không biết là bao lâu nữa, cánh cửa đó mới chịu bật mở. Hiểu Khê sung sướng, định chạy tới ôm lấy anh, không ngờ đôi chân cô đã lạnh tới tê cứng, khiến cô ngã nhào xuống đất. Hiểu Khê đau điếng, nước mắt đã rướm mi, thật đáng ghét. Sao mình yếu đuối thế nhỉ? Lưu Băng vội chìa tay ra kéo cô đứng dậy và ngọt ngào hỏi: “Em thế nào? Ngã đau không?”.

Ôi, thế là cuối cùng anh ấy cũng đã chịu mở miệng. Hiểu Khê mừng như mở cờ trong bụng, cô nén đau, nhoẻn miệng cười rõ tươi: “Không, em không sao, bị vấp thôi mà. Anh đói lắm phải không? Để em đi hâm nóng mọi thứ nhé!”. Nói xong, cô nhanh nhẩu bưng thức ăn vào bếp.

Lưu Băng ngăn lại, giọng mệt mỏi: “Thôi em, không cần đâu”.

Hiểu Khê vẫn đi tiếp, vừa đi vừa nói: “Phải ăn chứ, không thể nhịn đói được đâu. Anh bị đau dạ dày, không nhớ sao? Nếu nhịn sẽ càng đau thêm”.

Lưu Băng cắt ngang: “Anh phải đi đây!”. Anh nói không to, giọng nhỏ nhưng nghe rất rõ. Đó là điều mà Hiểu Khê đang lo sợ. Tay cô run bần, chén nước canh sánh cả ra tay.

Hiểu Khê chầm chậm xoay người lại, chậm rãi đi từng bước nhỏ, chậm rãi đặt lại đồ ăn lên bàn rồi nhìn sang Lưu Băng. Gương mặt anh tái xanh nhưng thái độ rất cương quyết. Cô hiểu anh không nói đùa hoặc bốc đồng. Lòng Hiểu Khê tê tái: “Anh đã quyết định rồi ư?”.

Lưu Băng đáp: “Đúng vậy, quyết định rồi”.

“Anh đã thu dọn hết đồ đạc của anh rồi ư?”.

“Xong hết rồi”.

“Anh có ân hận không?”, Hiểu Khê nài nỉ.

“Không, không có gì phải ân hận”.

“Sao lại không ân hận?”, Hiểu Khê bật khóc, “Có thể bây giờ anh không, nhưng sau này chắc chắn sẽ có. Anh thừa biết mình đã chọn con đường gì. Đó là một cái hố sâu không đáy, chỉ cần sẩy vào sẽ mãi mãi không bước nổi. Nó sẽ hủy diệt cả đời anh, sẽ đập tan mọi mơ ước bấy lâu của anh... Anh sẽ mãi mãi không có được những niềm vui chân thật nhất, sẽ mãi mãi không tìm được những giây phút an lành nhất...”

Lưu Băng xúc động đáp: “Anh xưa nay làm gì có ước mơ, làm gì có an lành, làm sao nói là mất đi được?”.

Hiếu Khê bướng bỉnh: “Nhưng ít nhất anh còn có hy vọng... Nếu anh chọn con đường đó, một chút ít hy vọng cũng sẽ không còn...”. Nước mắt cô vẫn lăn dài: “Chỉ cần anh bước chân vào ngưỡng cửa nhà họ Mục, tiếp nhận chức vị đó, sẽ có vô vàn phiền phức quấn chặt lấy anh không buông tha. Lúc đó anh muốn trốn khỏi nó còn khó hơn lên trời nữa!”.

Lưu Băng nhắm mắt, thở dài: “Anh biết. Em không cần nói nữa”.

“Biết sao vẫn làm?”, Hiếu Khê vẫn không buông tha. Cô đắm vào người anh, vừa đắm vừa khóc: “Anh điên rồi sao? Sao có thể làm vậy?”

Lưu Băng đứng im, không né tránh: “Anh chỉ có mỗi một con đường để đi thôi!”.

Hiếu Khê dừng tay, nói ngay: “Vô lý, không chỉ có một con đường. Anh còn rất nhiều con đường khác có thể đi kia mà. Anh có thể làm bác sĩ, luật sư, hay làm một doanh nhân, làm một nhà nghiên cứu khoa học, thậm chí là một nhà văn, một cảnh sát! Tất cả những con đường này anh đều có thể chọn, tại sao cứ nhất định phải đi theo xã hội đen chứ?”.

Lưu Băng đột nhiên nắm lấy tay cô nói: “Bởi anh không thể đứng nhìn Thiết Đại Kỳ tiếp tục sống, không thể để yên cho tên sát nhân đã sát hại ông ngoại anh, bác anh, cha mẹ anh, rồi sắp tới có thể là ông nội và chính anh nữa”. Càng nói, Lưu Băng càng giận dữ, đôi mắt rực lửa: “Em có hiểu thế nào gọi là thù hận không?”

Hiếu Khê lấy tay lau nước mắt, lắc đầu nói: “Em không biết, chỉ biết anh rất đau khổ. Và em biết thù hận là con dao hai lưỡi, không chỉ làm cho kẻ thù của anh chảy máu mà chính anh cũng sẽ như vậy...”. Hít một hơi thật sâu, cô nắm lấy tay anh, tha thiết khuyên can: “Cứ xem như anh báo được thù, người khác rồi cũng sẽ đến tìm anh rửa hận. Ân ân tương báo đến khi nào mới được chấm dứt đây?”.

Lưu Băng rút tay mình ra, cương quyết: “Anh không thể nghĩ nhiều như thế”.

Nhìn thái độ của Lưu Băng, Hiếu Khê đã tuyệt vọng lắm nhưng cô vẫn cố gắng khuyên ngăn: “Hay là nhờ cảnh sát?”.

Lưu Băng cười phá lên, như thể lời đề nghị của Hiếu Khê quá nực cười: “Ha... ha... ha, cảnh sát ư?”.

Hiếu Khê đã nín khóc, cô đã cạn kiệt nước mắt, dăm dăm nhìn Lưu Băng: “Chỉ có thể làm như vậy sao? Anh đã suy nghĩ kỹ rồi phải không?”

Lưu Băng buồn rầu nhìn đôi mắt long lanh nước của cô, ngập ngừng một lát rồi nói: “Đúng vậy”.

Căn phòng chợt tối sầm. Không khí như lạnh buốt hơn. Hiếu Khê thấy rõ người mình đang run lên, khó thở quá. Mãi lúc lâu sau, Hiếu Khê gượng mỉm cười: “Nếu anh đã quyết định rồi, em không muốn nói gì thêm. Nhưng... anh có thể hứa với em một chuyện cuối cùng không?”.

Lưu Băng gật đầu. Hiếu Khê vẫn tiếp tục cười: “Anh hãy ăn bữa ăn của em nấu rồi hãy đi”.

Lưu Băng đọc được nỗi tuyệt vọng trong đôi mắt cô. Hiếu Khê lại phía bàn, mang chỗ đồ ăn vào bếp, vừa đi vừa nói: “Em đi hâm nóng lại, chỉ một lát thôi, nhanh lắm!”.

Trong khi đi vào bếp, cô nghe loáng thoáng Lưu Băng nói: “Hay là... chúng ta... chia tay nhé...!”

Hết chương 3

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 4

“Cám ơn em nhé, Hiếu Khê!”, chị thư kí Tiểu Vi ngạc nhiên khi thấy cô bưng tới một ly cà phê nóng hổi thơm phức.

“Cám ơn em nhé Hiếu Khê!”, chị trưởng phòng họ Trịnh rất hài lòng khi thấy cô mang đến một xấp giấy tờ đã được phô tô đầy đủ.

“Cám ơn Hiếu Khê!”, anh Nam đưa cho cô một xấp tài liệu cần gửi đi.

“Cám ơn Hiếu Khê!”, Mỹ Tuyết tươi cười đón lấy cái bánh hamburger mà cô vừa mua hộ về.

Tuy vẫn đang là mùa đông giá buốt nhưng mọi người trong tập đoàn Đông Thị đều thấy ấm áp như có gió xuân tràn về. Mấy hôm nay, Hiếu Khê rất quan tâm, rất chăm sóc họ, khiến ai cũng thấy cảm động. Chỉ cần trong khả năng của Hiếu Khê, cô sẽ chịu khó làm ngay lập tức, tận tụy và chu đáo tất cả yêu cầu của họ. Nếu một ngày Hiếu Khê không còn làm ở đây nữa, họ biết làm gì đây. Thế nên tất cả mọi người quyết định sẽ đến phòng nhân sự đề nghị Hiếu Khê được chính thức là thành viên của công ty. Tốt nhất là kí ngay hợp đồng mười năm, để cô hoàn toàn không có cơ hội nghĩ đến những nơi làm việc khác.

Hiếu Khê gõ cửa phòng làm việc của Thiên Phụng. “Mời vào”, Phong nói vắng ra, giọng nhỏ nhẹ.

Hiếu Khê nhẹ nhàng bước vào, đặt một ly trà lên bàn làm việc: “Thiên Phụng, trà của cậu đây”.

Thiên Phụng ngược lên nhìn, hơi ngạc nhiên: “Cám ơn cậu nhé”.

Hiếu Khê cười: “Không có gì. Thiên Phụng này, hôm nay mình cho thêm một ít sôcôla vào trong trà đấy. Cậu thử xem sao”.

Thiên Phụng tò mò nhắc tách trà lên, uống một ngụm rồi khen nức nở: “Ngon quá, rất đậm đà. Hiếu Khê, cậu giỏi thật đấy, nhưng tài như vậy mà làm chân tạp vụ thế này thì tiếc quá”.

Hiếu Khê cười rất tươi: “Cậu thích là được rồi. Mình chỉ lo cậu lúc nào cũng chỉ uống trà sữa, không biết có thấy ngán không? Nếu cậu thích đổi

mùi vị khác cứ nói cho mình biết nhé”. Nói xong, cô chào Thiên Phụng: “Nếu cậu không còn việc gì, mình không làm phiền cậu nữa”.

“Khoan đã”, Thiên Phụng gọi lại, “Gần đây mình thấy mọi người ở bên ngoài thoải mái và nhàn nhã lắm, nghe nói cậu làm thay công việc của họ phải không?”.

“Hi... hi, mình chỉ giúp đỡ chút ít thôi”. Hiểu Khê đáp.

“Kể cả việc đánh hộ văn bản sao?”, Phụng thắc mắc.

“Hi... hi, mình hiện giờ là người đánh máy nhanh nhất trong phòng, giúp đỡ họ tý thôi mà”, Hiểu Khê hào hứng đáp.

“Kể cả việc đi đóng tiền điện, tiền nước sao?”. Phụng đầy ngờ vực.

Hiểu Khê đáp: “Trời ơi, vận động cho giãn xương cốt thôi”.

Phụng vẫn căn vặn: “Kể cả việc đến nhà Tiểu Vy giúp nấu cơm, giặt đồ, chăm sóc con nhỏ sau khi tan việc sao?”.

Hiểu Khê nhìn Phụng đầy thán phục: “Kể cả chuyện này mà cậu cũng biết sao? Giỏi thật đấy!”.

Thiên Phụng nhú mày, khó hiểu: “Hiểu Khê, thật ra cậu muốn gì? Cậu tự dằn vò tới kiệt sức hay sao?”.

Hiểu Khê cười gượng: “Làm gì có, mình chỉ vui vẻ khi được giúp đỡ người khác...”.

Thiên Phụng cắt ngang cô, “Tối nay bác Đông nhắn cậu đến ăn cơm”.

Hiểu Khê ngập ngừng: “Không được, mình đã hứa với chị Tiểu Vy tối nay đến chị ấy rồi”.

Thiên Phụng liền nhắc điện thoại lên, gọi ngay: “Tiểu Vy phải không? Hiểu Khê tối nay bận việc không đến chỗ chị được”.

Hiểu Khê kinh ngạc trước hành động của Thiên Phụng: “Sao cậu lại... cậu?”.

Thiên Phụng đứng dậy, mặc áo khoác: “Cũng đã đến giờ rồi. Chúng ta đi thôi”.

Hiểu Khê sợ hãi, lùi hẳn về một góc phòng: “Không, mình không đi đâu”.

Thiên Phụng mặc kệ Hiểu Khê phản đối, cứ nắm chặt tay cô kéo ra khỏi phòng.

Hiếu Khê cầm đôi đũa lên, nhìn vào bát đồ ăn đầy ắp của mình. Cô thấy không tự nhiên tí nào. “Hiếu Khê, cháu ăn nhiều nhé, trông cháu dạo này ốm quá!”. Bác Đông gấp ngay một chiếc đùi gà to vào trong bát của Hiếu Khê. Nom bác Đông rất lo lắng cho cô.

Hạo Tuyết rồi rít nói: “Đúng thế, chị Hiếu Khê gầy đi nhiều quá! Cầm nhón hăn kìa!”.

Hiếu Khê bật cười: “Thế là kế hoạch giảm cân của chị thành công rồi đấy. Em xem chị có đẹp hơn xưa nhiều không?”.

Hạo Nam nhìn cô, nói chen ngang: “Chẳng đẹp hơn chút nào”.

Hiếu Khê không hề bực bội, chỉ dịu dàng nhìn về phía Giản Triệt, cất giọng tìm đồng minh: “Anh Hạo Nam sao thế? Anh Giản Triệt nói đi, có phải gầy hơn một chút sẽ đẹp hơn không?”.

Giản Triệt nhìn cô thật lâu, rồi từ tốn đáp: “Chỉ cần em thấy vui, thế nào cũng được”.

Hiếu Khê mím chặt môi, nhìn xuống đất.

Bác Đông thở dài: “Mọi người đều biết chuyện của Lưu Băng rồi. Hiếu Khê này, cha của Lưu Băng mất, tại sao cháu không báo cho mọi người hay?”.

Hiếu Khê luống cuống, ấp úng: “Bởi vì... à... là vì...”.

Hạo Tuyết đột nhiên nhớ ra: “Mục đại nhân mất rồi, vậy anh Lưu Băng sẽ trở thành người kế thừa của Liệt Viêm Đường, đúng không?”

“Đúng thế”, Hạo Nam nhìn chăm chăm vào Hiếu Khê: “Báo chí và truyền hình đều đăng tin về chuyện Mục Lưu Băng đã chính thức làm người kế nghiệp của gia tộc”.

Hạo Tuyết thán phục: “Chao ôi, anh Lưu Băng ghê gớm quá nhỉ!”.

Nhìn vẻ mặt buồn thiu của Hiếu Khê và thái độ vô thức của cô khi đang trộn thức ăn trong bát, bác Đông thông cảm nhắc: “Hạo Tuyết! Im nào con. Đừng nói nữa”. Rồi bác quay sang hỏi Hiếu Khê: “Hiếu Khê, cháu làm gì thế?”

Hiếu Khê giật mình, bối rối đáp: “Dạ... cháu đang nghiên cứu... nghiên cứu xem sao mấy món này ngon như thế... Cháu định nhìn kỹ hơn...”.

Bác Đông thương hại, nói: “Cháu đến đây ở với bác nhé!”.

Hiếu Khê ngạc nhiên, ngẩng lên hỏi: “Bác nói gì cơ?”.

Bác Đông ôn tồn: “Hiện cháu sống một mình, bác không yên tâm đâu. Hay là cháu cứ đến đây ở, mọi người có điều kiện quan tâm tới nhau hơn. Cũng tốt hơn chứ”.

Hiếu Khê lắc đầu, cô không muốn bị thương hại: “Không sao đâu ạ! Không cần đâu ạ! Cháu vẫn ổn mà”. Hiếu Khê ra vẻ tươi cười, thanh minh: “Cháu sống một mình rất thoải mái, không có chuyện gì đâu ạ. Với lại, trước khi sống cùng Lưu Băng, cháu cũng sống một mình thôi ạ...”. Đôi mắt cô vụt trống vắng: “Bây giờ xem như cháu trở lại với cuộc sống trước kia thôi”.

Thấy mọi người im lặng nhìn mình, Hiếu Khê cất cao giọng bông đùa: “Mọi người ngại gì thế? Sống một mình cũng rất an toàn mà. Bác đừng quên là cháu còn có biệt danh thiên hạ đệ nhất vô địch Minh Hiếu Khê đấy!”.

Bác Đông vẫn lo lắng: “Bác nghe nói người của Hải Hưng Bang gần đây rất hay gây chuyện với Liệt Viêm Đường, rất nhiều người chết và bị thương. Cháu chỉ có mỗi một mình... sợ rằng...”.

Hiếu Khê sợ hãi: “Sao ạ? Có nhiều người chết và bị thương ạ?...”. Bao ngày qua, Hiếu Khê không xem ti vi và đọc báo, nên không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Hạo Nam thừa nhận: “Đúng là mấy ngày qua, Hải Hưng Bang và Liệt Viêm Đường công kích nhau dữ dội, hàng ngày cũng có người bị thương hoặc chết...”.

“Cháu phải về rồi ạ!”. Hiếu Khê bỗng đứng phắt dậy, nét mặt đầy lo lắng, “Cháu nhớ ra còn một số việc chưa làm xong, bài tập ở trường, quần áo ở nhà, còn chưa thay cả drap trải giường nữa...”.

Hạo Nam bất bình, lớn giọng: “Minh Hiếu Khê. Em tưởng cứ bịt chặt tai, nhắm mắt thì mọi chuyện sẽ không xảy ra sao? Em đúng là kẻ nhát gan. Thật chán quá. Còn đâu một Hiếu Khê dũng cảm nhỉ?”.

Hiếu Khê cứ phớt lờ như không nghe thấy, ra sức cười tươi và nói: “Bữa

cơm hôm nay thật là ngon, cháu cảm ơn bác Đông nhiều. Thôi cháu phải về đây, chào bác Đông, chào anh Giản Triệt, chào Phong, chào Hạo Tuyết nhé!”. Chỉ riêng có Hạo Nam là Hiếu Khê không chào, cô mỉm cười chào tất cả mọi người trước khi ra về.

Bác Đông vội vã chạy theo, gọi với theo: “Hiếu Khê, để bác cho người đưa cháu về”.

Nhưng Giản Triệt đã mặc xong áo khoác, đuổi theo kịp giành với bác Đông: “Bác cứ để cháu tiễn Hiếu Khê ạ”.

Không khí trong phòng ăn trầm lắng hẳn. Hạo Tuyết vẫn chưa hiểu chuyện gì, cứ nhìn quanh, hy vọng ai có thể giải đáp thắc mắc của cô bé. “Sao thế ạ? Sao thế ạ? Sao chị Hiếu Khê đột nhiên lại bỏ về thế ạ?”. Không ai đáp. Hạo Nam giận dữ đứng dậy bỏ ra ngoài. Thiên Phụng vờ không nghe thấy gì, chậm rãi ăn tiếp. Bác Đông cũng từ bên ngoài đi vào, chậm rãi ngồi xuống, chẳng ai thèm để ý đến câu hỏi đó.

Trên đường về nhà, Hiếu Khê chỉ ngồi lặng im, ngắm bóng đêm lướt nhẹ ngoài cửa sổ xe. Cứ như vậy khoảng cách tới nhà cứ ngắn dần, Hiếu Khê thấy lòng rất bất an. Khi Giản Triệt đậu xe, bỗng phát hiện thấy cô đang co rúm người như một con mèo con. “Hiếu Khê, đến nhà rồi”, Giản Triệt gọi. Hiếu Khê giật mình: “Thế à, đến rồi ạ. Cảm ơn anh” và ra sức mở cửa xe nhưng không tài nào mở được. Cô cười gượng gạo: “Em thật vô dụng, cả cửa xe cũng không biết mở”.

Giản Triệt lo ngại nhìn cô: “Em sao thế, Hiếu Khê?”. “Có gì đâu ạ?”, Hiếu Khê vẫn tiếp tục cố gắng đẩy cánh cửa. “Cửa làm sao thế nhỉ, sao không mở được?”.

Giản Triệt với người, chỉ tay vào nắm cửa, nhỏ nhẹ chỉ cô. “Em phải mở ở đây mới đúng”.

Hiếu Khê cười to: “Ôi trời, em mới ngu ngốc làm sao, đến cả cửa mà cũng không mở được! Ha...ha... ha... Em thật là một kẻ ngu ngốc!”. Cô cười như thể đây là chuyện buồn cười nhất trên thế giới, cười nghiêng ngả, cười đến chảy cả nước mắt.

Giản Triệt thấy vậy, rất đau xót, anh ôm chầm lấy cô, vỗ lên vai động viên: “Hiếu Khê! Em đừng như thế...”. Vòng tay Giản Triệt thật ấm áp, nó đã

làm tan biến hết những cố gắng kiên cường gượng ép trong cô.

Hiếu Khê từ từ dựa vào anh, thút thít: “Anh Giản Triệt ... em không muốn về nhà... ở đó vắng vẻ quá... không có cái gì cả...”.

Giản Triệt vẫn nhẹ nhàng vỗ vai cô, xót xa. “Đừng bỏ em lại một mình... em không có ai bên cạnh cả...”.

Nước mắt của Hiếu Khê bắt đầu thấm ướt áo anh. “Em thật vô dụng, phải không anh? Em rất sợ phải sống một mình...”

oOo

Tại ký túc xá của Giản Triệt. Anh bưng ra một ly nước nóng hồi, khê khàng đặt vào tay cô, giục giã: “Em uống đi”.

Hiếu Khê nhấp thử một ngụm, khê thốt lên: “Là sôcôla à?”.

Giản Triệt cười: “Cả tối nay, em có ăn gì đâu, chắc là đói lắm. Em uống ly sôcôla này trước, anh sẽ đi làm ít đồ ăn ngay”.

Cô lắc đầu, “Không cần đâu ạ”.

Giản Triệt đứng dậy, rất cương quyết, không để cho cô có cơ hội từ chối, “Cơm chiên Dương Châu nhé?”. Giản Triệt đi vào bếp, Hiếu Khê nằm dài trên salon màu trắng, người phủ một tấm chăn. Chỉ một lát sau, cô ngửi thấy mùi thơm từ nhà bếp bay ra. Uống cạn ly sôcôla nóng, Hiếu Khê thấy tinh thần phấn chấn hơn.

Đây là lần thứ hai cô đến nơi ở của Giản Triệt. Trong nhà, mọi thứ vẫn sạch sẽ, ngăn nắp, như chính chủ nhân của chúng. Giản Triệt luôn tạo cho người khác ấn tượng thật thoải mái, dễ chịu. Chả bù cho Hiếu Khê, từ khi Lưu Băng bỏ đi, nhà của cô bừa bãi như một cái ổ chuột. “Cơm chiên Dương Châu có rồi”, Giản Triệt vừa reo lên, vừa bưng tới một đĩa đầy ắp thức ăn, ngào ngạt hương thơm. Đĩa cơm hấp dẫn tới mức Hiếu Khê vừa nhìn thấy đã thấy cồn cào trong bụng. Cô nuốt nước miếng, phát hiện thấy mình đói meo. Hiếu Khê cầm lấy cái thìa từ tay Giản Triệt, hấp tấp xúc từng miếng to cho vào miệng, vừa ăn vừa tấm tắc khen: “Ngon quá... ngon thật

đấy...”. Chả mấy chốc, cô đã ăn sạch đĩa cơm, rồi lại uống hết bát canh ngon lành mà Giản Triệt vừa làm.

No nê xong, Hiếu Khê vỗ cái bụng căng tròn, thư thái nằm dài trên salon, nhìn Giản Triệt, thắc mắc: “Sao anh nấy được cơm chiên Dương Châu thế? Ngon quá đi mất. Anh làm như thế nào?”.

Giản Triệt cười tủm tỉm: “Anh chỉ làm đúng theo sách thôi”.

“Sao kia?”, Hiếu Khê ngạc nhiên, “chỉ làm theo sách mà có thể làm được ngon thế sao? Nếu anh quyết tâm theo đuổi ngành ẩm thực thì sẽ có vô số đầu bếp bị thất nghiệp đấy”.

Giản Triệt cười, cốc nhẹ lên trán cô: “Phô trương quá đấy. Không phải em cũng nấu ăn rất ngon sao?”

Gương mặt Hiếu Khê chột bùng sáng, giọng cô đầy tự hào: “Anh Giản Triệt, anh có biết em đã tốn bao nhiêu mồ hôi và nước mắt để nấu ăn được không? Từ nhỏ, mẹ em đã phản đối ba, không cho em học võ cả, vì sợ con gái mình sẽ trở nên thô lỗ, không ai thèm lấy. Vì không muốn mọi người nghĩ rằng con gái mình không biết làm gì, mẹ đã bắt em học nấu ăn, thậm chí còn học của những sư phụ khó tính nhất. Chỉ cần thầy không hài lòng, thế nào em cũng bị phạt, nhẹ thì không được ăn cơm, nặng thì bị mẹ đánh”. Hiếu Khê nhìn Giản Triệt đầy ngưỡng mộ: “Em chỉ là một chú chim ngốc nghếch, học hàng trăm hàng ngàn lần cũng chỉ bay được một tấc cao. Chả bù anh Giản Triệt đập cánh một cái đã ở tít trên mây rồi!”

Giản Triệt cười sáng khoái, vỗ lên vai cô: “Em sắp biến thành sáo nịnh hót rồi đấy”.

Hiếu Khê ra sức phản đối: “Đâu có, em chỉ nói thật thôi. Em dám lớn tiếng nói cho cả thế giới biết, anh Giản Triệt là người mà em ngưỡng mộ nhất...”. Bỗng cô hơi lặng người lại: “Còn em thì chẳng làm được gì cả... Em không thay đổi được gì cả... Thật ra em cũng đã rất cố gắng rồi... Anh Giản Triệt, giá như em có được một ít khả năng như anh thì tốt biết mấy...”.

Giản Triệt nhìn cô: “Em có biết anh cũng đã từng học võ không?”

Hiếu Khê mở to mắt thích thú: “Ồi, em không biết gì cả. Thật thế sao? Anh học những loại võ gì rồi?”.

Giản Triệt mỉm cười: “Cái gì cũng học hết rồi. Muốn thử sức không nào?”.
Hiếu Khê gật đầu liên tục. Nom cô thật hào hứng, cũng may những muộn phiền ban nãy đã tạm thời tan biến. Để Hiếu Khê được vui, Giản Triệt đứng dậy đi ngay một bài quyền. Động tác của anh vừa rắn rỏi vừa uyển chuyển, thật đẹp. Bài quyền kết thúc bằng một động tác điều tiết lại hơi thở, Giản Triệt ngồi xuống cạnh Hiếu Khê, hỏi: “Em thấy thế nào?”

“Vị pháp sư thiếu lâm nào đã dạy cho anh bài quyền này thế?”,

Hiếu Khê đầy kinh ngạc. “Sư phụ Lâm Chính Hùng đấy”, anh đáp.

“Sao kia? Lâm sư thúc ư?”, Hiếu Khê thật bất ngờ vì Lâm sư thúc chính là sư đệ của cha cô, công phu cũng rất cao cường.

Giản Triệt cười: “Sao thế? Có phải em thấy anh học tệ quá không?”.

Hiếu Khê lắc đầu quầy quậy: “Sao anh lại nói thế, các đường quyền của anh cũng rất đẹp rất đúng thế, chỉ là... hình như vẫn chưa thoát lên được cái uy của bài quyền...”.

Giản Triệt cười to: “Lâm sư phụ cũng nhận xét như thế đấy. Em có biết anh đã phải mất bao lâu để học bài quyền này không?”.

“Gì cơ?”, Hiếu Khê tròn xoe mắt kinh ngạc.

Giản Triệt nhắc lại: “Đúng một năm ròng đấy”.

“Không thể nào! Thật vô lý. Làm gì khó đến vậy”, Hiếu Khê cãi.

Giản Triệt cười: “Ngốc ời, anh nói dối em làm gì. Còn em học bài quyền này trong bao lâu?”

Hiếu Khê nhanh nhẩu đáp: “Ba ngày”.

“Khó thế mà chỉ học trong ba ngày thôi ư?”, đến lượt Giản Triệt kinh ngạc.

Hiếu Khê ưỡn ngực tự hào: “Em học bài này khi mới lên bảy tuổi. Năm đó em múa xong bài quyền, ai cũng khen đấy. Mọi người đều bảo em là ‘thiên tài võ thuật’, ‘kỳ tài võ học’. Không cần biết là đường quyền gì, binh khí gì, chỉ cần em thấy qua luyện qua, nhất định là thành công! Từ nhỏ đến lớn, em đánh nhau với người khác chưa bao giờ bị thua. Trước khi em đến đây còn đánh với Lâm sư thúc nữa, không phân thắng bại”.

Giản Triệt tươi cười: “Ừ nhỉ, anh quên mất em là một nữ đại hiệp”.

Hiếu Khê cũng thấy ngượng ngùng: “Có phải em kiêu ngạo rồi không nhỉ?”.

Giản Triệt cười, lắc đầu: “Em thấy không, có nhiều chuyện ngược nhau như thế đấy. Có lúc em chẳng cần tốn công sức gì cũng có thể hoàn thành nó thật xuất sắc. Nhưng cũng có lúc em phải nỗ lực rất nhiều mới có thể làm nên chuyện, và cũng có lúc dù em có dốc hết hết sức lực cũng không thể làm mọi việc được giống theo ý mình”. Ánh mắt của anh nhìn cô ôn hòa: “Có một số việc em có thể thay đổi được, nhưng cũng có một số việc em không thể nào đoán trước được nó sẽ thay đổi thế nào đâu!”.

“Giống như... Đồng... phải không ạ?”, Hiếu Khê ngẫm nghĩ rồi hỏi.

“Và cũng giống như Lưu Băng vậy”, Giản Triệt nói tuột luôn vấn đề mà Hiếu Khê đang trốn tránh.

Cô lại thấy người rất lạnh, liền xiết chặt khăn quàng: “Ý anh là... Lưu Băng được sinh ra trong hoàn cảnh như thế, đã sống và lớn lên trong hoàn cảnh như thế... nên khi với tình hình như vậy... lựa chọn của anh ấy... cũng chỉ có thể là như vậy... có phải không?”.

Giản Triệt trầm giọng: “Chuyện của Lưu Băng, anh cũng không biết tại sao cậu ấy chọn lựa con đường như vậy. Nhưng anh tin rằng, nếu có thể lựa chọn con đường khác, cậu ấy nhất định không quay về phục vụ cho Liệt Viêm Đường”.

Trái tim của Hiếu Khê bị thắt lại, nước nở như chiếc khăn quàng đang bị cô dày vò trong tay.

“Không cần biết lý do gì, em vẫn không muốn nhìn thấy anh ấy như thế...”, Hiếu Khê nói khẽ, rồi cô vứt chiếc khăn xuống, quay sang Giản Triệt cầu cứu: “Anh nói đi, em phải làm gì bây giờ?”.

Giản Triệt lắc đầu, “Ý em muốn nói là ngăn cản Lưu Băng không làm chủ của Liệt Viêm Đường phải không? Anh chịu thôi, hết cách. Ngay cả Lưu Băng cũng không có cách nào cả”. Hiếu Khê buồn bã rút tay ra khỏi tay Giản Triệt.

Tiếng Giản Triệt đều đều: “Tuy anh không hiểu nhiều về xã hội đen, nhưng cũng biết trước mặt Lưu Băng hiện đang có một con hổ dữ chực vồ lấy cậu ấy đòi ăn thịt. Cậu ấy muốn chạy cũng không được, chỉ còn cách nắm lấy binh khí, chống trả nó mới có đường sống”. Anh nắm chặt tay Hiếu Khê, dặn dò: “Nhưng em không nên tuyệt vọng, có nhiều việc nằm ngoài dự kiến

con người. Chỉ cần chúng ta nỗ lực nắm bắt cơ hội... cũng không phải không có hy vọng đâu!”.

Mắt Hiếu Khê sáng lên: “Thật không ạ?”.

Giản Triệt cũng ân cần nhìn cô: “Thật mà”. Hiếu Khê thấy người ấm áp hẳn. Được Giản Triệt động viên, cô thấy trái tim mình như dần nóng lại.

Đêm đã rất khuya. Hiếu Khê vẫn mơ màng trên salon. Giản Triệt nhẹ nhàng lay tỉnh cô, “Hiếu Khê... Hiếu Khê... Anh đưa em về nhà ngủ nhé?”.

Giọng Hiếu Khê ngái ngủ: “Không đâu”.

Giản Triệt lắc lắc cô: “Vậy để anh bế em sang phòng khác nhé?”.

Hiếu Khê vẫn lơ mơ trong cơn buồn ngủ: “Không... em ở đây cơ... ở đây... có anh. Em... không... muốn một mình”.

Đêm càng khuya. Hiếu Khê gối đầu vào chân Giản Triệt, ngủ vùi. Thình thoảng cô chợt quậy người, khiến chiếc khăn quàng luôn rơi xuống. Và mỗi lúc như vậy lại luôn có một cánh tay kịp thời nhặt chiếc khăn quàng lên, nhẹ nhàng đắp cho cô...

Sáng hôm sau, Hiếu Khê vừa bước vào lớp đã đụng ngay Tiểu Tuyền, cô ta la lớn: “Hiếu Khê! Sao cậu lại đến đây?”.

Hiếu Khê ngạc nhiên: “Sao thế? Tôi không được đến đây ư?”

Ngay lập tức, một nhóm các bạn gái vội vây quanh, cô hỏi dồn dập: “Sao cậu lại ở đây?”.

Cô gái A phản nộ: “Cậu làm cho bọn mình thất vọng quá”.

Cô gái B nghi hoặc: “Lẽ nào tin đồn là có thật?”.

Cô gái C buồn bã nhìn cô: “Hiếu Khê, mình thấy hình tượng của cậu bị sụp đổ”.

Cô gái D phẫn khích hỏi: “Mau lên, kể cho bọn tớ nghe đi!”.

Hiếu Khê ngẩn cả ra, ngỡ ngác hỏi: “Tớ làm sao kia?”

Không hiểu cô đã làm gì khiến nhiều người giận dữ đến như vậy. Cô không hiểu nổi, liền đưa mắt cầu cứu Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền thở một hơi thật dài, lấy tờ tạp chí đang để trên bàn đem đến trước mặt cô: “Cậu tự xem đi”. Đó là tờ tạp chí của trường cô.

Trên trang bìa tạp chí là hình ảnh cô và Giản Triệt đi cùng nhau, khi Giản Triệt đưa cô về nhà vào sáng sớm nay. Trên tấm hình có đề hai hàng chữ lớn: “Minh Hiếu Khê vui tình mới, đêm không về nhà. Mục Lưu Băng bị bỏ rơi, bị trọng thương!”.

Hiếu Khê kinh ngạc sững sờ, tay cô bắt đầu không làm chủ được nữa, run lên bần bật. Tờ tạp chí rơi xoạch xuống sàn đất như chiếc lá trong gió run lên bần bật... Tiểu Tuyền giải tán đám nữ sinh đang vây lấy Hiếu Khê, nắm tay kéo cô ra ngoài lớp, đến một góc vắng.

Tiểu Tuyền thăm dò: “Cậu vẫn không hề biết chuyện gì à? Từ trưa hôm qua, đài truyền hình đã liên tục đưa tin Lưu Băng bị ám sát đang cấp cứu trong bệnh viện đấy”.

Hiếu Khê sững sờ nhìn bạn: “Cậu nói gì... Thật thế không?”.

Tiểu Tuyền kinh ngạc: “Hiếu Khê, lẽ nào cậu bị mù, bị điếc sao? Hiện giờ tất cả các kênh truyền hình và báo chí đều đăng tin này. Lẽ nào cậu đã chia tay với Lưu Băng thật rồi sao? Chuyện lớn như thế mà cậu cũng không biết sao?”.

Hiếu Khê nắm chặt lấy tay cô, khấn khoản: “Lưu Băng... thế nào rồi?”.

Tiểu Tuyền bị tay Hiếu Khê túm chặt tới phát đau, phải hét toáng lên. Sức khỏe của Lưu Băng thật khác thường: “Tớ, tớ không biết. Có báo nói Lưu Băng đã chết rồi, có báo nói rằng anh ấy vẫn đang cấp cứu, chưa thoát khỏi nguy hiểm, cũng có báo nói anh ấy không hề bị thương gì... Tớ cũng không biết báo nào đúng, báo nào sai... ! Ôi đau quá!”

Hiếu Khê dùng hết sức túm chặt tay bạn: “Lưu Băng đang nằm ở bệnh viện nào, cậu mau nói đi!”.

Tiểu Tuyền đau tới ứa nước mắt: “Để tớ nói... Cậu đừng túm chặt thế, tớ đau lắm!”.

Hiếu Khê giận dữ quát to: “Nói nhanh lên!”.

“Bệnh viện Quang Du. Lưu Băng đang ở bệnh viện Quang Du!”. Tiểu Tuyền thì thào.

Đầu Hiếu Khê chợt trống rỗng, mọi suy nghĩ của cô chỉ hướng về Lưu Băng, cô bỏ chạy thực mạng. Tiểu Tuyền lạch bạch đuổi theo sau: “Cậu đừng chạy nhanh như thế chứ! Cậu như thế hoàn toàn...”, rồi ôm ngực thở dốc. Ôi trời, sao Hiếu Khê chạy nhanh như thế nhỉ, tốc độ biến mất của cô ấy còn nhanh hơn cả tốc độ truyền thanh, khiến Tiểu Tuyền không kịp báo rằng, bệnh viện Quang Du hiện đang được canh sát canh phòng nghiêm ngặt. Hiếu Khê làm sao có thể vào được bên trong đây?...

Trong bệnh viện Quang Du đang rất hỗn loạn.

Một bệnh nhân vừa được cấp cứu, toàn thân còn quấn kín băng trắng muốt, khi đưa qua phòng chăm sóc đặc biệt, đột nhiên vùng dậy, lao ra khỏi giường bệnh, chạy về phía phòng cấp cứu. Trước cửa ra vào, canh sát và vệ sĩ đang đứng dày đặc.

“Bệnh nhân kia, chạy đi đâu?”, các cô y tá hét ầm lên vì sợ hãi, vừa la hét vừa đuổi theo sau, “Anh gì ơi, không được chạy lung tung”. Bọn họ kinh ngạc vì chưa bao giờ gặp phải một bệnh nhân bị trọng thương mà lại khỏe đến thế. Chẳng phải anh ta vừa bị nổ bình ga đó sao?

Bệnh nhân trọng thương như một tia xoẹt điện lao thẳng vào đám canh sát và vệ sĩ đó, cổ lách người bằng được tới cửa phòng bệnh, nắm lấy tay nắm cửa. Xoay một phát, anh ta đã lọt vào bên trong. Tất cả chỉ mất ba giây. Canh sát và vệ sĩ đứng ngoài không ngờ nổi có một tên sát thủ nhanh nhẹn đến thế, họ chẳng kịp phản ứng gì. Đợi đến khi họ trấn tĩnh ra, tên sát thủ đã lọt được vào trong phòng bệnh rồi.

“Nguy hiểm!”

“Cẩn thận”.

“Giơ hai tay lên không được động đây”.

“Chúng tôi bắn đây!!!”

Một loạt các tiếng kêu lần lượt được phát ra...

Canh sát tay cầm súng nhắm thẳng vào tên sát thủ vừa đột nhập vào phòng bệnh. Ngón tay được đặt sẵn vào cò súng, chỉ cần anh ta có chút cử động

gây nguy hiểm cho người đang nằm trên giường bệnh kia, đạn sẽ được bắn ra không một chút thương xót. Nhưng mà...

Cảnh sát tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Chỉ thấy tên sát thủ người quần đầy băng trắng kia từ từ đưa tay không tắc sắt lên đầu, đôi mắt của anh ta xuyên qua các dải băng y tế nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xanh xao, phờ phạc của Lưu Băng trên giường bệnh.

“Anh là ai? Anh muốn làm gì?”, cảnh sát hô to.

Một trong những cô y tá vừa chạy đuổi theo trả lời thay: “Đây là bệnh nhân bị thương trong vụ nổ khí gas được xe cấp cứu đưa đến ạ!”

“Vụ nổ khí gas?”, mắt Lưu Băng nhìn thẳng vào người đang quần băng trắng kia, bất thần anh ta giật hết các ống các dây xung quanh mình, nhảy xuống giường bệnh lao đến bên tên sát thủ: “Em bị thương rồi sao?”. Do sức anh ta còn quá yếu, mới đi được hai bước đã thấy toàn thân bủn rủn, ngã nhào xuống đất...

Tên sát thủ vội vàng lao về phía trước, hai tay đỡ lấy người bệnh...

“Nguy hiểm quá!”. Cảnh sát định bấm cò, làm nhiệm vụ của mình.

Đồng đang đứng gần đó chợt ngăn cản: “Đừng bắn. Cô ấy là người yêu của thiếu gia nhà chúng tôi”.

“Sao?”, cảnh sát ngạc nhiên đến nỗi suýt rơi súng xuống đất. Trên đời này làm gì có cô gái nào dùng phương pháp như thế để vào thăm người yêu chứ?

“Cô Đồng, cô không gạt chúng tôi đấy chứ? Nếu lỡ để xảy ra chuyện gì, trách nhiệm của chúng tôi sẽ lớn lắm!”, một cảnh sát nghi ngờ hỏi.

Đồng mỉm cười nói: “Mọi người cứ nhìn đi”. Quả thật, cảnh sát nhìn thấy Lưu Băng và tên sát thủ đó từ nãy giờ vẫn ôm nhau thắm thiết. Lưu Băng nhắm nghiền mắt, đôi tay ôm lấy tên sát thủ. Dù anh đang bị trọng thương, khuôn mặt xanh xao nhưng đang ngồi hạnh phúc.

Đồng ra hiệu cho cảnh sát và người của Liệt Viêm Đường rời khỏi phòng bệnh, để cho Mục thiếu gia và sát thủ được ở lại với nhau...

Hết chương 4

Minh Hiếu Khê
Thủy tinh trong suốt.
CHƯƠNG 5

Hiếu Khê lại được ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người Lưu Băng. Cô dụi đầu vào lòng anh. Từ khi anh bỏ đi, cô đã nếm trải được nỗi cô đơn khủng khiếp mà trước đó cô chưa từng thấu hiểu.

Tay cô đặt nhẹ lên lưng anh, cảm nhận được hơi ấm cơ thể của anh. Cô áp khuôn mặt mình vào ngực anh, để nghe tiếng đập trái tim anh... Hiếu Khê cười. Lúc này, cô không muốn bận tâm đến bất cứ việc gì, chỉ cần biết Lưu Băng còn sống, chỉ cần biết mình đang được ở bên cạnh anh, như thế đã đủ khiến cô thấy hạnh phúc. Tất cả mọi thứ khác, cô không cần biết đến nữa... Lưu Băng đỡ cô dậy, vẻ mặt đầy lo lắng kiểm tra khắp cơ thể của cô: “Em bị thương phải không?”.

Hiếu Khê vẫn giữ chặt lấy Lưu Băng, dụi đầu vào ngực anh, dịu dàng đáp: “Em làm sao mà bị thương được? Em là Hiếu Khê thiên hạ đệ nhất vô địch kia mà!”.

Lưu Băng vẫn không yên tâm: “Thế còn vụ nổ khí gas...”.

Hiếu Khê khúc khích cười: “Anh không biết ở bên ngoài hiện đang có bao nhiêu là cảnh sát đâu. Họ không cho em vào trong. Không có cách nào khác, em đành tự mua băng y tế quấn mình lại rồi nhảy vào một chiếc xe cấp cứu để vào được bệnh viện thôi”.

Lưu Băng nói: “Em có biết như thế sẽ nguy hiểm lắm không? Lỡ cảnh sát nổ súng thì sao?”.

Hiếu Khê tủi thân nhìn anh: “Nhưng mà... nếu không làm như thế, làm sao em có thể gặp được anh đây?”.

Người Lưu Băng hơi run, anh mím chặt môi, nhìn cô lạnh lùng: “Em... gặp anh... để làm gì?”

Câu nói này của Lưu Băng đã thức tỉnh Hiếu Khê, cô thất sắc nói: “Ôi em quên mất, anh đang bị thương nặng, sao bắt anh phải ngồi dậy. Em thật ngốc! Anh... mau quay lại giường bệnh ngay!”. Vừa nói, cô vừa đỡ anh về giường bệnh của mình. Cô phải tốn nhiều công sức lắm mới đỡ được anh

nằm xuống. Sau đó cô nhìn quanh, “Bác sĩ đâu rồi? Tại sao không có bác sĩ? Ban này anh xuống giường bệnh như thế, không biết có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của anh không nữa?”

Cô cứ đi vòng quanh giường bệnh, miệng nói liên hồi: “Ở đâu nhỉ? Sao em không thấy nhỉ?”. Cô cúi người xuống, nhìn xuống gầm giường bệnh, “lẽ nào ở dưới này, hình như cũng không có...”.

Lưu Băng nhìn cô như nhìn một người bị mất trí: “Trời ơi, em làm gì thế? Em tưởng bác sĩ trốn ở dưới đó ư?”.

Hiếu Khê mở to mắt: “Trông em giống người điên lắm sao?”.

Lưu Băng không đáp, nhưng ánh mắt của anh đã thừa nhận.

Hiếu Khê chớp mắt, thanh minh: “Em đang tìm cái chuông gọi bác sĩ. Bệnh viện nào chả có chuông đó? Gia đình em ai cũng khỏe mạnh, chưa có ai phải vào bệnh viện cả, nên em không biết cái chuông đó đặt ở đâu...”.

“Anh không sao, không cần gọi bác sĩ đâu”. Lưu Băng ngắt lời cô.

Hiếu Khê lắc đầu: “Nếu không nặng, sao anh phải vào bệnh viện chứ? Vết thương của anh nhất định rất nghiêm trọng, em còn nghe nói là...”. Cô lo lắng nhìn Lưu Băng: “Anh bị thương ở đâu thế? Có đau lắm không anh?”.

Hiếu Khê xót xa, kiểm tra một lượt người anh: “Khuôn mặt anh xanh xao quá, chắc là đau lắm hả anh? Anh đau ở đâu? Bác sĩ nói có nặng không? Anh có...”.

“Em quan tâm đến anh ư?” Lưu Băng ngắt lời của cô.

Hiếu Khê gật đầu.

“Tại sao?”, giọng anh là lạ, “Không phải chúng ta đã chia tay rồi sao?”.

“Chia tay?...”, Hiếu Khê ngơ ngác, cứ nghiêng đầu lăm bắm một mình: “Chúng ta chia tay rồi à? Khi nào nhỉ? Sao em không nhớ nhỉ? Có phải anh đã nhớ nhầm rồi không?”.

Giọng của Lưu Băng trầm hẳn xuống: “Khi anh rời khỏi nhà của em, anh có nói...”.

Hiếu Khê chớp chớp mắt: “Như thế đã tính là chia tay rồi ư?... Nhưng em có đồng ý lời đề nghị của anh đâu!”

Lưu Băng nhìn Hiếu Khê không chớp mắt. Đôi mắt cô rực sáng, đầy quyết tâm. Anh biết cô không đùa. Anh nín thở, để mặc trái tim mình cảm nhận

luồng không khí ấm áp đang bao trùm khắp gian phòng.

“Hiếu Khê!”, cuối cùng Lưu Băng đã không thể kìm chế được, đành ôm chầm lấy cô, quên cả mình đang bị thương nặng. Anh ra sức ôm thật chặt, bằng tất cả sức lực mà mình đang có. Khuôn mặt của anh tựa sát má cô. Hơi thở nóng bỏng. Lưu Băng thốt lên đầy sung sướng: “Hiếu Khê... anh cứ ngỡ em sẽ không bao giờ đến gặp anh nữa... Anh cứ ngỡ em sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa... Anh không hề mất em, phải không? Anh không dám để cho em biết rằng, thật ra anh...”.

Hiếu Khê nhắm nghiền mắt, tận hưởng vòng tay của anh. Ở trong vòng tay đó, cô thấy lòng mình thật ấm áp. Cô bất chấp mọi thứ để đi giành lấy hạnh phúc cho riêng mình... Cô chỉ muốn mình mãi mãi trong vòng tay anh. Ở đó, cô cảm nhận được tình cảm dạt dào mà anh giành cho cô. Cô muốn anh mãi mãi ôm lấy cô. Hiếu Khê dịu dàng hỏi tiếp anh, “Thật ra anh... thế nào?”.

Lưu Băng hôn lên cổ cô, giọng trầm hẳn: “Thật ra anh... không muốn mất em. Anh rất thương em, thật không biết phải làm thế nào... Anh không muốn làm tổn thương anh... Em đừng rời xa anh nhé... Anh không thể không có em được...”. Lời nói của Lưu Băng êm ả như dòng suối chảy qua, anh lại đặt lên cổ cô một nụ hôn mát dịu như làn gió xuân về...

Hiếu Khê chớp mắt liên tục, rồi từ từ đẩy Lưu Băng ra, nhìn anh nghiêm nghị và hỏi: “Anh nói gì kia?... Anh nghĩ rằng em đã có người khác rồi ư?”. Một thoáng buồn dâng lên trên khuôn mặt Lưu Băng. Anh do dự một chút rồi nói: “Đêm hôm qua, em không về nhà”.

Cô ngạc nhiên: “Làm sao anh biết được em không về nhà?”. Cô nghi ngờ: “Có phải anh đã sai người đi theo dõi em không? Hèn gì gần đây em cứ cảm thấy có ai đó lén lút đi theo sau mình. Em còn nghĩ là cha con Thiết Đại Kỳ đang định giở trò gì, thì ra lại là anh!”.

Lưu Băng nắm chặt tay cô, khẩn khoản thanh minh: “Không phải anh theo dõi em, anh chỉ sợ có người gây bất lợi cho em. Anh lo lắng cho em...”.

Hiếu Khê nhìn Lưu Băng một lúc rồi gật đầu: “Em tin anh”.

Lưu Băng thở phào, như trút được một gánh nặng. Nụ cười của anh vẫn sáng, cộng với ánh nắng mặt trời, nó phát ra một sức hút diệu kì khiến ai

cũng phải lặng người nhìn nó. Hiểu Khê tiếp tục vắn vẹo: “Vì thế nên anh biết đêm qua em không về nhà?”.

Nụ cười trên gương mặt Lưu Băng lại tắt: “Đúng thế”.

Cô bình tĩnh hỏi anh: “Vậy anh đoán tại sao em không về nhà?”.

Lưu Băng đau khổ, cười méo xệch: “Anh nghĩ... Mà khi đó anh không dám nghĩ gì cả, chỉ thấy đau khổ đến phát điên. Anh không chịu đựng nổi khi biết chuyện đêm em không về nhà, sáng mới trở về từ chỗ Giản Triệt. Đồng và mọi người đã can ngăn, nhưng anh vẫn chạy đến trường tìm em, định bụng hỏi em tại sao lại làm như thế... Không ngờ, trên đường đụng phải người của Hải Hưng Bang...”.

Hiểu Khê cắn mạnh vào tay của Lưu Băng: “Vì thế mà anh bị thương ư?”, cô hỏi, “Thật đáng đời! Anh thật ngốc. Anh coi thường em và anh Giản Triệt quá. Em là dạng người thế nào, anh phải hiểu rõ chứ?”.

Lưu Băng buồn bã thú nhận: “Khi đó anh không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ nữa. Cơn ghen mù quáng đã giết chết anh”.

Hiểu Khê thấy mu bàn tay của Lưu Băng mà cô vừa cắn đã bắt đầu thâm tím, liền cuống cả lên, ra sức day nới đó: “Anh có đau không? Tại em cả, sao lại cắn anh mạnh thế nhỉ?...”.

Lưu Băng dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc cô: “Chỉ cần em ở cạnh anh, chuyện gì anh cũng chấp nhận được”.

Một hồi lâu Hiểu Khê mới sức nhớ ra còn chưa hỏi một chuyện quan trọng. Cô hỏi gấp gáp: “Anh bị thương ở đâu vậy?”.

Lưu Băng vẫn mãi mê vuốt ve mái tóc cô, đáp không có gì nghiêm trọng: “Ngoài những vết thương ngoài da, bụng chỉ bị trúng một phát đạn thôi”.

Hiểu Khê rùng mình: “Sao? Anh bị trúng đạn à? Để em xem nào. Có đau lắm không?...”.

Lưu Băng ngăn lại: “Không cần đâu, vết thương đã được băng rồi. Em không thấy mọi việc giờ đã ổn hết sao? Và lại có còi băng ra, em cũng không nhìn thấy được”.

Hiểu Khê không thèm nghe lời, cứ lật áo lên, để thấy được phần bụng đã băng bó. Chắc hẳn viên đạn đã được gấp bỏ, nhưng trên dải băng trắng vẫn còn in những vết máu hồng tươi. Hiểu Khê lo lắng nói: “Anh đang bị chảy

máu, để em đi gọi bác sĩ nhé!”.

Lưu Băng can ngay: “Không cần đâu. Chỉ là vết thương xoàng, không sao. Đừng gọi bác sĩ, anh chỉ muốn được ở bên cạnh em thôi”.

“Nhưng... vết thương của anh...”, Hiếu Khê xót xa nhìn vết thương. Một cơn sóng cảm xúc tràn đến, cô cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên vùng bị thương. Chỗ da đó thật lạnh, cô muốn dùng đôi môi mình sưởi ấm cho nó...

Lưu Băng bị đau, khẽ ngửa cổ ra sau, buột miệng kêu: “Ồi! Chết mất”.

Hiếu Khê cuống cả lên, rồi rít hỏi “Em làm anh đau phải không? Lưu Băng, anh có sao không?”.

Lưu Băng hơi ngượng, mặt anh đỏ dừ, cứ cúi xuống nhìn mãi cái bụng của mình. Mãi một lúc sau, Lưu Băng mới kéo tay Hiếu Khê lại, nâng cằm cô lên và nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt anh đã nói lên một nửa ý nguyện của mình: “Hôn anh đi!”.

Hiếu Khê bất ngờ: “Sao kia?”.

Đôi môi cô chỉ còn cách đôi môi anh một chút xíu thôi.

Lưu Băng lặp lại mệnh lệnh lần nữa: “Hôn anh đi, Hiếu Khê!”.

Cổ họng Hiếu Khê khô ran, nhịp tim đập mạnh, nhanh đến nỗi cô cảm thấy đầu mình xoay vòng như muốn ngất đi...

“Hôn anh đi nào!”, Lưu Băng lặp lại lần thứ ba.

Đôi môi của hai người chỉ còn cách nhau một tí tẹo... Khát vọng tình yêu đã chiến thắng được sự ngại ngùng và xấu hổ trong Hiếu Khê. Cô cúi đầu xuống, đặt môi mình lên môi của Lưu Băng...

oOo

Hiếu Khê chạm tay vào chiếc bình thủy, vẫn còn nóng. Cô mỉm cười. Tiểu Tuyền tò mò hỏi: “Này, cậu đang cười gì thế? Cậu đựng gì trong đó thế? Sao cứ một lát lại chạm tay vào, tất cả bảy lần rồi đấy. Để tới xem thử nào!”.

Nhân lúc Hiếu Khê không chú ý, Tiểu Tuyền vịn ngay nắp chiếc bình thủy

ra... Một làn hương ngào ngạt tỏa ra, thơm điếc mũi. Tất cả sinh viên trong lớp đều khịt mũi, ra sức hít lấy hít để mùi thơm khiến mọi người phải thèm muốn đó. Hiếu Khê vội chộp lấy chiếc bình thủy, đập nắp thật kín. Rồi cô lại phải mất thêm mười phút nữa mới đuổi được hết những ánh mắt tò mò từ bốn phía bằng vẻ giận dỗi của mình. Tiểu Tuyền không hề ngại Hiếu Khê, tiếp tục nói: “Sao tự nhiên tớ thấy đói bụng quá...”.

Hiếu Khê tự bẻ ngón tay kêu răng rắc, giọng rất đe dọa: “Có cần tớ giúp cậu chuyển đề tài để nói không?”. Cô nghĩ thầm, hừ, đừng mong đụng vào chiếc bình thủy đó. Đó là chén canh gà mà cô phải nấu liên tục suốt ba tiếng đồng hồ dưới sự hướng dẫn của Giản Triệt. Đến cô còn không dám mím môi nếm thử, dù chỉ chút xíu.

Tiểu Tuyền sợ quá, rụt cổ lại: “Thôi thôi, có đói tớ cũng không uống canh của cậu nữa. Tình bằng hữu sâu nặng của chúng ta lẽ nào lại tan tành chỉ vì một chén canh?”

Hiếu Khê gật đầu cười. Chỉ cần đừng đụng vào chiếc bình thủy đó, Tiểu Tuyền đòi cô chuyện gì cũng được.

“Nhưng”, Tiểu Tuyền vẫn không biết điều, tính hiếu kỳ luôn dày vò cô ta, “bù lại, cậu kể cho tớ nghe chuyện tình của cậu nhé!”.

Hiếu Khê cau mặt quay đi: “Không rảnh nói chuyện với cậu. Tớ đang bận, đi đây”.

“Chào chị Hiếu Khê!”

“Chào chị Hiếu Khê!”

“Chào chị Hiếu Khê!”

.....

Từ lúc bước vào nhà họ Mục, Hiếu Khê cứ phải liên tục mỉm cười và gật đầu chào lại đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường. Cô cười thường trực đến nỗi sợi dây thần kinh trên mặt cô như tê đi. Từ khi Lưu Băng được xuất viện về nhà, cô luôn tới đây. Không hiểu là do cô vốn dĩ là người dễ mến, hay do câu chuyện dừng cảm chiến đấu với Thiết Đại Kỳ đã được thậm xưng lên quá nhiều, mà mỗi lần người của Liệt Viêm Đường nhìn thấy cô, ai ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ, khiến cô thấy rất xấu hổ.

Thật khó khăn mới đến được căn phòng thờ tổ truyền thống, Hiếu Khê thở

phào nhẹ nhõm. Có lẽ ở đây sẽ không còn ai chào cô là chị Hiếu Khê nữa!
“Chào chị Hiếu Khê!”, Đồng không biết xuất hiện từ khi nào, đang cung kính cúi đầu chào cô.

Hiếu Khê than vãn: “Trời ơi, Đồng, tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, gọi tên là được rồi”.

Đồng mỉm cười, thanh minh: “Nơi đây là phòng thờ tổ, không thể không cung kính được”.

Hiếu Khê đành dặn: “Vậy nếu không có người, cậu cứ gọi tớ là Hiếu Khê như trước nhé!”.

Đồng gật đầu rồi nói: “Thiếu gia đang đợi ở trên lầu”.

Hiếu Khê cầm bình thủy đi lên lầu, thấy cửa phòng của Lưu Băng khép hờ. Cô thò đầu vào, ngó quanh. Không hiểu Lưu Băng đi đâu rồi nhỉ?

Bỗng nhiên, một cánh tay đang ướm khoác lên lưng cô, rồi lôi tuột cô vào phòng. Cửa phòng cùng lúc được đóng sập lại. Hiếu Khê giật mình, nhìn xuống cánh tay đang kéo cô quan sát kỹ rồi xoa người lại, thấy anh chỉ quăn một chiếc khăn tắm ở phần hông. Biết ngay là Lưu Băng, cô cười, hỏi: “Anh... anh đang tắm à?”.

Lưu Băng buông cô ra, lấy khăn bông thấm nước trên đầu và trên người, cười đáp: “Không tắm để em chê anh toàn thân hôi rình sao?”.

Hiếu Khê lo lắng: “Nhưng anh có đụng vào vết thương không? Nếu để nước vào vết thương sẽ bị nhiễm trùng đấy!”

Lưu Băng tháo luôn chiếc khăn đang quăn ở hông, nói: “Em tự mình xem đi”.

Hiếu Khê bối rối che mắt lại. “Thôi thôi, anh tự xem đi. Ghê quá!”.

Lưu Băng cười phá lên: “Đồ nhát gan, anh có mặc quần”.

Hiếu Khê he hé nhìn qua kẽ ngón tay. Ồ, quả là anh có mặc quần thật, nhưng chiếc quần đã bị ướt. Cô rồi rít giục: “Đấy, đã nói anh làm ướt vết thương rồi mà”, rồi chạy đến tủ thuốc đầu giường, lấy bông băng và thuốc sát trùng. Cô quay lại, vội vã đẩy Lưu Băng nằm ra giường, “Nhanh nào, để em thay băng cho anh”.

Lưu Băng cười: “Chính em nói muốn thay băng cho anh nhé!”

Tay Hiếu Khê hơi run, làm thuốc sát trùng cả ra sàn nhà. Má cô đỏ rực vì

ngượng, cô lắp bắp: “Hay anh tự thay băng được không?”.

“Không được”, anh đáp, giọng rõ ràng là đang trêu cô.

Không còn cách nào khác, Hiếu Khê đành phải với tay kéo quần của anh xuống một chút, đủ để thấy vết thương. Cô than vãn: “Bị thương ở đâu không biết, sao lại để bị thương ở bụng thế không biết!”.

Lưu Băng vốn chỉ định trêu Hiếu Khê, nhưng những ngón tay thanh mảnh của cô đưa đi đưa lại trên bụng anh, khiến anh rất xúc động. Hơi thở của Lưu Băng gấp gáp hơn.

Mặt Hiếu Khê vẫn đỏ như gấc. Cô băng bó vết thương với tốc độ nhanh nhất. Vừa xong việc, cô thở phào nhẹ nhõm. Than ôi, đi đánh nhau với bảy tám tên con trai còn dễ hơn là xử lý một vết thương như thế. Lưu Băng kéo Hiếu Khê xuống giường, rồi bắt đầu hôn cô. Những nụ hôn của anh dồn dập như mưa bão, phủ lên chân mày, mũi, má, môi, tai, cổ của cô. Hiếu Khê cố gắng để giữ mình luôn tỉnh táo.

Hiếu Khê cố gắng đẩy anh ra, cho đến khi anh phải hét lên một tiếng đau, cô mới nhớ ra rằng trên người anh đang có một vết thương, không thể chịu đựng được sự phản kháng của cô. Trong khoảnh khắc do dự đó, những suy nghĩ cuối cùng của cô đã bị nụ hôn mãnh liệt của anh làm cho tan biến. Lưu Băng cứ hôn, cứ hôn. Càng hôn, anh càng khó khống chế bản thân, đôi môi anh bắt đầu lướt xuống phía dưới cổ của cô...

Chống lên trên giường, anh thở dốc hỏi: “Được không em? Anh có thể không em?”.

Hiếu Khê vẫn đang ngây ngất giữa rừng hôn, vẫn đang trong mơ, hỏi ngược lại: “Cái gì cơ...?”.

Tay của Lưu Băng dịu dàng như cánh hoa, nhẹ nhàng đặt lên đôi ngực nhỏ nhắn tròn trịa của cô...

“Không được!”, Hiếu Khê quát to rồi giận dữ đẩy anh ra.

Lưu Băng gượng gạo nói: “Anh xin lỗi...”

Hiếu Khê ngồi dậy, nhìn Lưu Băng. Đôi mắt anh rất lúng túng. Trên trán anh lấm tấm mồ hôi. Khuôn mặt anh đỏ hồng. Hiếu Khê chớp mắt nhìn anh: “Anh không vui, phải không? Những cặp trai gái khác chỉ mới quen nhau nửa tháng đã có thể thế này thế nọ, còn em quen anh đã quá lâu rồi

mà...”.

Lưu Băng hỏi ngược: “Thế này thế nọ là thế nào?”.

Hiếu Khê đẩy anh: “Anh hiểu ý em muốn nói là được rồi. Đâu cần phải bắt em nói rõ ràng ra như vậy. Anh nói đi, có khi nào vì chuyện này mà anh không thương em nữa không?”

Lưu Băng thở một hơi dài rồi cúi đầu xuống đụng mũi của cô: “Hiếu Khê, em thế này anh cũng thương em, em thế kia anh cũng vẫn thương em. Chỉ cần em ở bên cạnh anh, em như thế nào anh cũng đều thương em cả...”.

Hiếu Khê nghe đến ngây ngất, ngấm anh một lúc rất lâu như bị thôi miên. Rồi cô đặt lên trán anh một nụ hôn ngọt ngào, thì thầm: “Em cũng thương anh nhiều lắm”.

Lưu Băng không nói gì, chỉ nắm chặt tay cô, nhìn sâu thẳm vào đáy mắt cô thật lâu...

Không khí yên lặng và ngọt ngào như mùi vị của mật ong...

Mãi đến khi...

“Đại nhân, đại nhân!”, một tiếng gọi lớn vọng lên từ dưới lầu.

Một phút sau, tiếng gọi đó của Đồng được vang lên trong phòng: “Thiếu gia, có chuyện gấp cần anh giải quyết”. Lưu Băng nhú mày, khuôn mặt anh bắt đầu tối lại...

Hết chương 5

Minh Hiểu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 6

Hiếu Khê tìm được một ban công tĩnh lặng trong nhà họ Mục. Trên ban công đó được đặt hai chiếc ghế bằng trúc rất giản dị và một chiếc bàn nhỏ nhắn. Thật lạ là dù trong mùa đông giá lạnh này mà vẫn có nhiều loại cây xung quanh, hương thơm phảng phất, khiến cô cứ ngỡ như mùa xuân đang đến. Hiếu Khê ngồi trên ghế, tay cầm một cuốn sách thông thả đọc, trong lòng rất êm ả.

“Ha...ha, ông thấy cháu rồi nhé”, ông nội Lưu Băng vừa cười vừa bước đến, tay đang cầm khay đựng một ấm trà và hai tách trà nhỏ.

Hiếu Khê vội vàng đỡ lấy khay trà đang ở trên tay ông, rồi đỡ ông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hỏi: “Sao ông tự mang thế? Sao ông không gọi người đến giúp?”.

Ông rót đầy hai tách trà: “Sức khỏe của ông còn tốt lắm, chỉ đi có chút xiu vậy thôi thì có hề gì. Cháu nếm thử trà của ông pha đi”.

Hiếu Khê hớp một ngụm, chẳng lười: “Đây là trà thiết quan âm nhất phẩm đúng không ạ?”.

Ông nội gật gù: “Bây giờ chắc chẳng còn bao nhiêu thanh niên có thể nhẫn nại ngồi thưởng thức trà rồi. Hiếu Khê, cháu thật là hiếm thấy đấy”.

Hiếu Khê cũng lắc đầu theo: “Những người mà cháu biết cũng không nhiều, nhưng ba cháu là người rất thích uống trà, vì thế cháu cũng uống theo”.

Ông cũng từ từ hớp một ngụm trà: “Trà... là một thứ rất tốt, thanh tịnh mà lại sâu sắc, một thoáng mùi hương thôi cũng được giữ lại trong trí nhớ

chúng ta rất lâu. Ông trước đây cũng rất thích uống rượu mạnh, nhưng hai năm gần đây lại mê uống trà... Ông thấy trà vẫn hơn rượu, thế mà một khoảng thời gian dài trước đây ông không hề phát hiện ra”.

Hiếu Khê lặng nhìn người đàn ông cao tuổi trước mặt cô, nụ cười tươi rói của ông cũng không thể che được những nếp thời gian trên trán. Da mặt ông tuy nhăn nhúm nhưng vẫn mập mờ nét kiêu dũng của một thời oanh liệt. Cô hiểu ông không nhiều lắm, nhưng cũng biết được rằng Liệt Viêm Đường đã phát triển lớn mạnh, trở thành tổ chức anh cả trong giới xã hội đen chính là nhờ ông dẫn dắt.

Ông bắt gặp ánh mắt đang suy nghĩ của cô: “Tai sao cháu lại ở đây?”.

Hiếu Khê hơi ngạc nhiên: “Dạ?”.

Ông phải giải thích rõ: “Tại sao cháu không ở bên cạnh Lưu Băng, một mình bỏ ra đây làm gì?”.

Hiếu Khê cười, hiểu ra: “Anh ấy có một số chuyện cần làm, cháu không muốn làm phiền anh ạ”.

“Ra vậy, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, chuyện nào cũng bắt Lưu Băng phải gánh vác, nó chắc chắn rất mệt mỏi”. Ông xoay xoay tách trà: “Hiếu Khê, cháu có nghĩ tới việc sẽ giúp đỡ Lưu Băng một tay không?”.

Cô ngạc nhiên: “Sao cơ? Ông nói gì cháu chưa hiểu?”

Ông ngược nhìn lên, ánh mắt sáng lên: “Võ công cháu rất giỏi, phản ứng trước mọi chuyện lại nhanh nhạy, thêm vào sự dũng cảm, nếu cháu đồng ý giúp Lưu Băng, Liệt Viêm Đường chắc chắn sẽ có ngày vực dậy được”.

Hiếu Khê sững sờ nhìn ông nội Lưu Băng, không biết phải nói sao.

“Gia nhập Liệt Viêm Đường đi cháu!”, giọng ông vẫn nài nỉ.

Hiếu Khê từ từ đặt tách trà xuống bàn, giọng trầu xuống: “Những cái giá ông phải trả... vẫn chưa đủ lớn hay sao ạ? Những chuyện mà cháu biết không nhiều lắm, nhưng với những gì cháu biết thôi cũng đủ thấy rằng, ông đã phải trả cái giá quá đắt cho tham vọng của mình rồi”.

“Xoảng!”, tách trà rơi xuống đất vỡ vụn...

Ông nhắm mắt lại trầm ngâm: “Hiếu Khê, ông hiểu ý của cháu. Vì Liệt Viêm Đường này, ông không những phải trả giá cho chính cuộc đời của mình, mà còn hy sinh cả hai đứa con”.

Hiếu Khê vẫn nói không thôi: “Ông còn hy sinh con dâu mình, ông thông gia, và cả tuổi thơ của cháu nội mình nữa”. Ánh mắt cô vẫn dán chặt vào ông: “Vì danh vọng của mình, đã có quá nhiều người trở thành vật hy sinh rồi, ông ạ”.

“Nhưng cũng chính vì đã có quá nhiều người hy sinh vì Liệt Viêm Đường rồi...”. Đột nhiên ông mở to mắt, phát ra những tia sáng gấp gáp. “...nếu bây giờ chúng ta bỏ mặc nó, không phải là uổng phí mọi cố gắng ban đầu rồi sao?”.

Giọng Hiếu Khê đầy châm biếm: “Ông xem đó là cố gắng, là hy sinh đơn giản vậy sao? Cháu lại nghĩ đó là tội ác. Dã tâm và tham vọng là hai thứ đáng sợ nhất trên thế gian này. Nó có thể làm cho người ta trở nên ngông cuồng. Sự ngông cuồng không những làm tổn thương rất nhiều người vô tội mà còn làm cho chính bản thân họ không bao giờ biết quay đầu dừng lại”.

“Cháu...”, cơ mặt của ông bắt đầu co giật.

Hiếu Khê nói tiếp, đầy cương quyết: “Cháu không muốn để anh Lưu Bằng trở thành một kẻ ngông cuồng”. Cô nhìn ông kiên quyết: “Cháu sẽ cố gắng hết mình để giúp anh ấy thoát khỏi đám bùn lầy. Cháu không muốn trên người anh ấy dính một vết máu nào, dù là máu của người khác. Cháu muốn anh ấy sống một cuộc sống thanh bạch, không hổ thẹn với lòng mình”.

Mặt ông nội co giật mạnh hơn. Ông rời khỏi chiếc ghế: “Tại sao cháu lại ở đây? Cháu là một người mà suy nghĩ không hề dính nửa vết hoen ố nào, cháu ở đây không cảm thấy khó chịu sao?”.

Hiếu Khê cũng đứng lên: “Cháu không hề thích nơi này, nhưng cháu yêu anh Lưu Bằng”.

Ông dùng đôi tay xanh gầy của mình vỗ lên vai cô: “Khá, khá lắm, thế này thì ta có thể yên tâm rồi... Hiếu Khê, đừng nghĩ ông là người xấu xa đến như vậy. Ông chỉ không nở thấy Liệt Viêm Đường bị diệt vong thôi. Nhưng còn Lưu Bằng, dù sao nó cũng là đứa cháu duy nhất của ông...”.

Hiếu Khê nhìn ông với con mắt cảm kích: “Ông, có thể cháu đã nói ra

những lời vô lễ nhưng cháu không có ác ý gì cả, xin ông đừng trách tội”, Ông cười: “Hiếu Khê, ông đã lăn lộn trên giang hồ mấy chục năm nay rồi, sao lại không phân biệt được chứ? Cháu quả thật là một cô bé tốt, Lưu Băng quả rất biết nhìn người. Ha... ha... Thôi ông vào trong, cháu cứ tiếp tục đọc sách nhé”.

Hiếu Khê cầm sách lên, từ từ đỡ lấy cánh tay ông: “Cháu đi vào cùng ông. Hôm nay cháu sẽ nấu vài món ăn để đền tội với ông. Ông thích ăn gì ạ?”. Một già một trẻ thân mật dắt nhau đi vào bên trong...

Ăn xong bữa ăn tối, trời cũng tối sầm. Lưu Băng đứng yên một chỗ lặng nhìn Hiếu Khê. Cô bỏ vào cặp cuốn sách cuối cùng, xách cái bình thủy nhẹ tênh lên, ngược nhìn anh, tươi cười: “Xong rồi, em có thể về được rồi”.

Anh nhú mày: “Ở lại đây đi em, đừng về”.

Hiếu Khê chớp mắt ra vẻ ngạc nhiên: “Không được đâu, anh là một người mà đầu óc toàn chứa những suy nghĩ xấu xa thôi!”.

Lưu Băng thanh minh: “Thời gian này bọn người của Thiết Đại Kỳ có thể sẽ có hành động. Anh không muốn em xảy ra bất kỳ nguy hiểm gì”.

Hiếu Khê cũng lo sợ: “Vậy còn anh? Anh có bị nguy hiểm gì không?”

Lưu Băng cốc trán cô, trêu: “Anh đang nghĩ có thể do chúng không làm gì được anh nên mới đổi mục tiêu qua em”.

“Thật vậy à?”, Hiếu Khê cười, “Anh không sao là được rồi, đừng lo lắng cho em. Em là thiên hạ đệ nhất Minh Hiếu Khê kia mà! Sao có thể bị bắt nạt được?”.

Lưu Băng lấy từ từ trong túi quần mình một vật, dúi vào tay cô: “Em cầm lấy đi”.

Hiếu Khê hoảng hốt, vội vã trả lại: “Cái gì thế?...”.

“Súng đấy”, Lưu Băng đáp, cứ như đó chỉ là một thứ đồ chơi màu xám. “Em chưa thấy bao giờ à?”.

“Anh đang chế giễu ai thế hả? Em đương nhiên là biết đó là súng rồi. Em còn biết đó là loại súng mới nhất do Mỹ sản xuất nữa kia, loại súng nhẹ nhất, nhưng sức công phá lớn nhất”, Hiếu Khê liếc nhìn khẩu súng và nói.

Lưu Băng tròn xoe mắt: “Sao em biết rõ thế?”.

Hiếu Khê vẫn điềm nhiên: “Đương nhiên rồi. Em có một chị họ làm cảnh sát, rất đam mê vũ khí, vẫn thường lấy sách báo hoặc thậm chí là đồ thật cho em xem”. Hiếu Khê thích thú kể tiếp: “Chị ấy đôi lúc còn dẫn em vào trường bắn để tập bắn súng nữa. Em bắn cũng khá chuẩn đấy”.

Lưu Băng hơi ngạc nhiên: “Thế sao em lại hoảng sợ như thế?”, rồi cầm khẩu súng nhỏ lên ngắm nghía.

“Không phải là em sợ, em chỉ không muốn trở thành một người có thể làm đổ máu bất kỳ lúc nào thôi”, Hiếu Khê đáp rồi trịnh trọng hỏi: “Anh muốn em dùng nó để phòng thân?”.

Anh gật đầu. “Không cần đâu”. Cô vừa cười vừa lấy một cái ná từ trong người mình ra: “Em có cái này rồi”.

Lưu Băng không nhận được, phá lên cười: “Em định dùng đồ chơi trẻ em để phòng thân sao?”

Hiếu Khê âm ỉm: “Đây là vũ khí mà em đã tốn rất nhiều công sức mới nghĩ ra được đấy. Thế trọng nhỏ, dễ dàng mang đi, lại có thể đánh được địch mà không gây nhiều thương tích cho họ. Hơn nữa đạn có thể có được cung cấp mọi nơi, ví dụ như đá, sỏi, hay thậm chí là hạt đậu phộng, kẹo, nút áo đều có thể dùng được. Vừa tiện lợi vừa kinh tế, không phải là tốt hơn súng nhiều sao?”.

Lưu Băng lắc đầu: “Anh vẫn thấy không an toàn. Nếu như Thiết Đại Kỳ muốn ra tay với em, cái ná nhỏ này e rằng...”

Hiếu Khê cất chiếc ná của mình vào cặp, khoác tay mình vào tay anh: “Anh đừng lo cho em. Em rất nhanh nhẹn, nếu người được mùi nguy hiểm, em sẽ chạy ngay lập tức. Thế là được rồi chứ gì?”.

Lưu Băng kéo cô vào lòng, gác cằm mình lên đầu của cô: “Em là người quan trọng nhất của anh, anh không muốn để em bị bất kỳ tổn thương nào”.

Trái tim Hiếu Khê ngập tràn hạnh phúc.

Ngày thi cuối học kỳ ngày càng gần, không khí ôn tập trong trường Quang Du mỗi lúc một khẩn trương hơn. Để đạt được kết quả tốt trong kỳ thi, đưa về cho ba mẹ một bảng điểm đủ sức thuyết phục, Hiếu Khê phải giảm bớt số lần đến thăm Lưu Băng trong thời gian này để dồn vào việc ôn tập và đọc sách. Học sinh trong lớp đã về nhà hết, cả cô bạn thường ngày vẫn

thích nói chuyện với cô nhất là Tiểu Tuyền cũng đã trốn về nhà ôn tập từ sớm rồi. Hiểu Khê mệt mỏi cất sách vở vào cặp,

“Chị Hiểu Khê!”, Hạo Tuyết người đầy mồ hôi lao đến cô, “cuối cùng em cũng đã bắt được chị”.

“Bắt gì chứ? Chị có phải là ăn trộm gì đâu?”, Hiểu Khê e ngại nhìn cô bé.

“Ôi, tâm trạng của chị Hiểu Khê không vui à?”, Hạo Tuyết cười đầy bí hiểm. “Để em đoán thử xem tại sao chị lại không vui nhé. Có phải là vì... kỳ kiểm tra cuối học kì không?”.

Hiểu Khê gượng ép trả lời: “Phải đấy, em thật thông minh”.

“Vây à!”, Hạo Tuyết hứng khởi hét lớn: “Vây thì chị phải cảm ơn em”.

Hiểu Khê vội vàng bịt tai lại: “Cảm ơn cái gì kia? Cảm ơn em đã làm thủng màng nhĩ của chị à?”.

“Thôi nào chị...”, Hạo Tuyết kéo tay cô, “Em đã nghĩ ra một cách có thể giúp chị vượt qua kỳ thi một cách dễ dàng”. “...?”,

Hiểu Khê chăm chú nhìn cô bé. “Mời anh Giản Triệt phụ đạo thêm cho chúng ta!”, Hạo Tuyết vui vẻ, “Thật là một việc tốt biết bao!”

Hiểu Khê cúi đầu thất vọng: “Em vẫn chưa từ bỏ ý định à?”.

“Anh Giản Triệt là hạnh phúc cả đời của em, em đương nhiên không thể dễ dàng từ bỏ rồi”, Hạo Tuyết kiên quyết nói.

“Chị không đi”, Hiểu Khê từ chối, “Lần trước vì nghe theo sáng kiến quỷ quái của em mà làm cho cả nhà thấy khó xử. Lần này thật không biết em còn định giở trò gì ra nữa”.

“Chị Hiểu Khê, đi mà chị, ôn tập thôi mà, em có thể giở trò gì ra chứ?”, Hạo Tuyết ra sức thuyết phục. “Chị quên lần trước anh Giản Triệt phụ đạo cho chị một buổi tối toán hình học, chị thi được mấy điểm rồi sao?”

Một trăm điểm.

Hiểu Khê chớp mắt, cô bắt đầu do dự.

oOo

Từ đầu đã biết không nên tin tưởng cô bé Hạo Tuyết này rồi. Hiểu Khê tức

giận vùi đầu mình vào cuốn sách. Đây là lần thứ ba mươi hai cô tự trách mình. Hạo Tuyết hoàn toàn không hề muốn ôn tập, cứ bám chặt lấy Giản Triệt như một chú chim non riu rít, nói không ngừng nghỉ, cười không ngừng nghỉ, cô bé luôn miệng phát ra muôn vàn kiểu âm thanh. Hiểu Khê không những không được Giản Triệt phụ đạo, ngay cả một phút yên tĩnh để ôn tập cũng trở thành điều không tưởng.

“Ồ, anh Giản Triệt không để đàn piano ở đây à?”, Hạo Tuyết lại phát hiện thêm một điều mới.

Giản Triệt gật đầu, đáp: “Không”.

Hạo Tuyết thất vọng: “Tiếc thật đấy. Em cứ tưởng hôm nay sẽ được nghe anh Giản Triệt đánh đàn kia. Tại sao anh không để một cây đàn piano ở đây vậy”.

Giản Triệt cười hỏi: “Tiểu Tuyết. Em đến đây cuối cùng là để làm gì?”.

“Để nói chuyện với anh Giản Triệt ạ”, Hạo Tuyết đáp không chút do dự. “Em bấy lâu nay đều chưa có cơ hội được nói chuyện thân mật với anh thế này. Gần đây đến cả gặp mặt anh còn khó nữa, anh bận gì mà bận ghê thế?”

Giản Triệt nghiêm mặt lại: “Không phải em đến để ôn tập sao?”.

Hạo Tuyết lắc đầu nguây nguẩy: “Không phải ạ! Đây chỉ là lý do để mẹ em cho em đến đây thôi”.

Hiểu Khê suýt nữa là ngã lăn xuống bàn. Xem ra Hạo Tuyết cũng thành thật quá. Hiểu Khê bịt tai lại, cố gắng ngăn chặn các loại tạp âm.

Giản Triệt nhìn thấy, liền hỏi: “Hiểu Khê, còn em đến đây để ôn tập đúng không?”

“Không phải, không phải!”, Hạo Tuyết lao nhanh về phía Hiểu Khê, khẽ cù vào eo cô để cô phải bật cười. “Chị Hiểu Khê cũng không phải đến để ôn tập gì đâu, chị ấy đến để thư giãn thôi”.

Giản Triệt nở một nụ cười mát dịu còn hơn làn gió xuân thổi qua. Nụ cười của anh làm Hạo Tuyết phải nín thở... “Tiểu Tuyết này”, anh nói bằng giọng ngọt ngào như đồ trẻ ăn kẹo, “anh đưa cho em mấy cuốn truyện tranh. Em yên lặng ngồi trên ghế sa lông đọc một tiếng đồng hồ nhé. Anh giúp chị Hiểu Khê ôn tập một lát, được không nào?”.

“Một tiếng đồng hồ cơ á?”, cô bé đắn đo, không hiểu mình có qua được

không.

Giản Triệt cười: “Em đã lớn rồi, nên học cách yên lặng lại chứ”.

Hạo Tuyết lại bị nụ cười của Giản Triệt làm mê mẩn nhưng vẫn cố vờ vĩnh: “VẬY, một tiếng sau thì sao...?”.

Giản Triệt đành hứa với cô bé: “Tùy ý em muốn làm gì cũng được. Thế nào?”.

Thế là Hạo Tuyết ngoan ngoãn ôm truyện tranh ra ngồi một góc.

Trên người Giản Triệt tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhàng, phảng phất, khiến ai ngửi được cũng thấy rất dễ chịu. Hiểu Khê bỗng thấy mình thông minh hơn hẳn khi ở bên anh. Chỉ cần nghe được giọng nói nhẩn nại, dịu dàng của anh, mọi bài tập khó sẽ lập tức trở nên đơn giản, và thật dễ hiểu biết bao!

Hiểu Khê chăm chú nhìn vào những con số mà Giản Triệt ghi trên giấy, thì ra là phải làm như thế, cô thích thú ngẩng đầu nhìn anh: “Anh Giản Triệt...”. Có thể do quá đột ngột, khi cô ngẩng đầu nhìn lên, bất chợt cảm nhận khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau một tấc. Gương mặt Giản Triệt thoáng ngượng ngùng.

Hiểu Khê biết mình nên giả bộ xem như không biết chuyện gì vừa xảy ra, không nên suy nghĩ lung tung, nhưng không hiểu sao cô không thể kiểm soát được mình để không nghĩ đến chuyện lần đó, cái lần bấn loạn đó, cái lần bối rối đó...

Giản Triệt từ từ xoay đầu đi. Cô vẫn nhìn anh không rời mắt. Giản Triệt ho nhẹ: “Hiểu Khê, em hiểu chưa?”

Hiểu Khê bỗng giật mình: “A...!”. Cây viết trên tay cô chọc vào mặt cô đau điếng, đau đến nỗi mắt cô đã ngấn lên trong khóe mắt...

Hiểu Khê tỉnh dậy cũng là lúc đồng hồ điểm một tiếng đã trôi qua. Thời gian ôn tập dành cho cô đã hết. Cô cũng chẳng còn tâm trí để mà ôn tập nữa, chẳng thà ngồi ở ghế salon để nghe Hạo Tuyết lách chách tâm sự với Giản Triệt còn hơn.

Hạo Tuyết bỗng nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng: “Anh Giản Triệt, em nghe bên ngoài người ta đang nói với nhau là một tuần nữa sẽ có triển lãm tranh của anh, đúng vậy không ạ?”.

Triển lãm tranh? Triển lãm tranh của Giản Triệt? Hiểu Khê tò mò nhìn anh.

Giản Triệt cười: “Đó là triển lãm tranh của mấy người bạn anh. Chỉ là vì tác phẩm của họ hơi ít, nên họ muốn anh tham gia cùng thôi. Không phải triển lãm tranh của riêng anh đâu”.

“Thế à?”, Hạo Tuyết vẫn sung sướng ba hoa, “Thế mà bên ngoài họ chỉ nhắc mỗi tên anh thôi, giá vé trở nên vô cùng đắt đỏ. Hay là bọn họ đang lợi dụng anh nhỉ?”

Giản Triệt cười bao dung: “Thực ra mấy người đó rất có tài năng, chỉ vì người ta chưa mấy có tiếng tăm thôi. Nếu anh giúp họ tổ chức được một buổi triển lãm thành công thì có gì đáng ngại đâu?”.

Hạo Tuyết nhìn người rất ngưỡng mộ: “Anh Giản Triệt, anh thật là một người tốt hiếm thấy trong thiên hạ”. Rồi cô bé nghĩ ngợi gì đó, hai mắt bỗng sáng lên: “Vậy các tác phẩm của anh chắc đã vẽ xong hết rồi phải không? Anh có thể để ở đây không? Cho em và chị Hiếu Khê thưởng thức trước được không?”

Hiếu Khê cũng phấn khích, hòa theo: “Phải đấy, anh Giản Triệt. Xưa nay em chưa lần nào được nhìn thấy tranh anh vẽ cả. Em cũng muốn xem lắm!”.

“Sao kia?”, Hạo Tuyết ngạc nhiên: “Chị Hiếu Khê cũng chưa bao giờ được nhìn thấy tranh của anh Giản Triệt ư? Thật là mất nửa cuộc đời đấy. Tranh của anh Giản Triệt là quốc bảo đấy chị ạ”.

Giản Triệt gượng gạo cười: “Tiểu Tuyết, báo chí nói lung tung thôi, thế mà em cũng tin à?”

“Em tin chứ!”, Hiếu Khê lạnh chanh trả lời thay, “Không phải là tin báo chí, mà là tin dù anh Giản Triệt làm chuyện gì cũng đều xuất sắc cả”. Hạo Tuyết vỗ tay hưởng ứng, nắc nỏm: “Chị Hiếu Khê nói thay cho em rồi đấy!”.

Hiếu Khê chớp chớp mắt: “Anh Giản Triệt, anh cho em thưởng thức tranh của anh đi. Cho dù chưa chắc em sẽ hiểu những gì anh vẽ”.

Giản Triệt rất vui, ánh mắt rạng ngời. Anh nhìn Hiếu Khê: “Thôi được, để anh đi lấy vài bức ra nhé”. Nói xong, Giản Triệt đứng dậy đi vào một căn phòng nhỏ.

Hạo Tuyết la lớn: “Anh Giản Triệt, đó là phòng vẽ của anh à? Em muốn

vào xem!”. Nhanh như cắt, Hạo Tuyết rượt theo.

“Tiểu Tuyết. Em đừng...”, Giản Triệt muốn ngăn cô bé lại, nhưng không kịp nữa.

Tiếng thán phục của Hạo Tuyết vang lên từ trong phòng: “Chao ôi! Nhiều tranh vẽ quá! Đẹp quá! Chị Hiếu Khê ơi, mau vào đây”.

Hiếu Khê không tránh khỏi hiếu kỳ cũng đứng dậy vào phòng.

Phòng tranh của anh không lớn lắm, nhưng trên tường được treo kín tranh, dưới đất cũng đầy tranh. Điều gây chú ý nhất trong gian phòng là cái giá vẽ được để ngay trung tâm, trên giá được phủ một miếng vải, làm cho bức tranh được giấu bên trong thêm phần bí hiểm.

Hiếu Khê ép mình không được chú ý vào cái giá vẽ đó. Đôi mắt cô chuyển hướng lên những bức tranh hoàn chỉnh đang được treo trên tường. Những gì Giản Triệt vẽ đều là phong cảnh, rất đẹp, rất thanh bình. Những phong cảnh anh vẽ đẹp đến nỗi chẳng hề giống cảnh của nhân gian, mà y hệt thiên đường, khiến người xem phải khao khát, thèm muốn được đặt chân đến...

Nhìn ngấm một hồi, cô bắt đầu chú ý đến tranh ở dưới đất. Những tác phẩm vẫn là phong cảnh, vẫn đẹp, vẫn ẩn chứa nhiều thi vị làm người xem phải cảm thán. Trong các bức tranh đó có ẩn nấp một chút gì ưu tư, nhẹ nhàng như những cánh hoa tuyết, nhưng thời mãi vẫn không đi. Chúng lạnh lùng ở lại, như muốn hòa tan vào tranh vẽ. Hòa tan rồi lại để lại một chút cô đơn không thành hình, thành dáng.

Hiếu Khê bất giác lo sợ, không dám nhìn nữa. Đôi mắt cô vừa ngược lên đã chạm phải luồng mắt của Giản Triệt. Anh đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt đượm nét cô đơn, y hệt nỗi cô đơn trong các bức tranh. Tim Hiếu Khê bỗng đập mạnh, cô thì thầm: “Anh Giản Triệt...”

Giản Triệt vẫn đứng bất động, nhưng rồi nhanh chóng khuấy động lại không gian bằng nụ cười của mình. Nụ cười vẫn ấm áp, làm Hiếu Khê nghi ngờ cảm nhận của cô từ các bức tranh ban nãy là nhầm tưởng.

“Anh Giản Triệt!”, Hạo Tuyết bắt đầu lên tiếng: “Tranh của anh, bức nào cũng thích cả. Sao anh có thể vẽ được đẹp như thế nhỉ?”

Giản Triệt cười mỉm: “Chỉ là rảnh rỗi nguệch ngoạc vài đường cho vui thôi”.

“Nhưng cũng đã thể hiện tâm trạng của anh rồi.” Hiểu Khê dán mắt vào anh, gắng phát hiện ra điều gì. “Gần đây anh có chuyện gì không vui à?”, cô đeo bám.

Giản Triệt lại cười, nụ cười thật phức tạp: “Những cảm xúc mà bức tranh đem lại, không chỉ liên quan đến tâm trạng của tác giả, mà còn liên quan đến tâm trạng của người xem nữa”.

Hạ Tuyết ngơ ngác nhìn hai người: “Mọi người đang nói gì thế? Sao em không hiểu nhỉ? Có ai không vui chứ? Không vui sao không đến tìm em chơi?”.

Hiểu Khê nghi ngờ: “Cứ tìm em là sẽ vui sao?”.

“Đương nhiên là thế rồi!”, Hạ Tuyết vỗ ngực tự hào. “Em có thể nói chuyện với mọi người, đi dạo phố, ăn cơm. Em còn có thể kể chuyện cổ tích, bày trò chơi, nhảy múa, hát hò nữa. À, em còn có một tuyệt chiêu nữa, không tin để trình diễn ngay bây giờ cho mọi người thấy nhé. Ngày xưa ngày xưa có...”

Gian phòng bỗng chốc biến thành sân khấu hài kịch của riêng Hạ Tuyết. Hiểu Khê hối hận vì đã nhắc đến hai chữ “không vui”, để bây giờ phải ngồi nghe các câu chuyện của cô bé, còn phải gắng cười nữa, nụ cười mới gượng ép làm sao!

Hết chương 6

Minh Hiếu Khê

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 7

Ban công của nhà họ Mục vẫn giữ được vẻ tĩnh lặng xưa nay sẵn có. Vậy mà Hiếu Khê vẫn không thể nào hoàn toàn tập trung được. Cô bỏ cuốn sách xuống, nhìn qua lớp kính thủy tinh, gắng đoán xem những người trong phòng đang bàn luận những gì.

Cô nhận thấy từ sau khi Lưu Băng thay thế vị trí của cha mình, tâm trạng của mọi người trong Liệt Viêm Đường dần thay đổi, từ đau buồn đến vui vẻ, tràn đầy sức sống. Bước chân của họ ra vào ngôi nhà này ngày một nhanh nhẹn hơn. Tiếng cười của họ được phát ra cũng ngày một sáng khoái hơn. Ánh mắt họ nhìn Lưu Băng cũng ngày một kính trọng hơn. Tuy cô chưa bao giờ hỏi Lưu Băng về chuyện của Liệt Viêm Đường, và Lưu Băng cũng chưa lần nào nhắc đến, nhưng cô vẫn nhận ra được thế lực của Liệt Viêm Đường đang qua mặt Hải Hưng Bang.

Nhất là hôm nay, cô nhận ra những người đang ngồi trong kia đều là những nhân vật quan trọng của Liệt Viêm Đường. Họ nghiêm nghị ngồi xoay quanh Lưu Băng, chăm chú nghe anh giao phó trách nhiệm. Hiếu Khê rất hiểu giờ phút này họ đang bàn tính đến một chuyện cực kỳ quan trọng. Vì thái độ của họ vừa nghiêm trang vừa hào hứng, trong mắt họ đều lóe lên một ánh sáng của lòng gan dạ và dũng cảm.

Ánh mắt cô dừng lại ở Lưu Băng. Lưu Băng dường như đã không còn là Lưu Băng mà cô quen ngày xưa nữa, không còn là chàng thanh niên tuấn tú lạnh lùng mà cô gặp lần đầu tiên. Tuy anh vẫn chưa bước qua tuổi mười chín, song những nếp nhăn giữa hai chân mày và sát khí toát lên từ người anh khiến tất cả những ai nhìn thấy anh cũng phải sợ sệt tránh xa.

Những thay đổi này của anh diễn ra từ khi nào? Thời gian vẫn như dòng nước chảy xiết, sự việc cứ tiếp diễn từng ngày, nhưng hình ảnh của anh trong cô vẫn giữ nguyên từ những tháng ngày cũ. Lưu Băng của hôm nay đang suy nghĩ những gì, đang làm những gì, cô hiểu được bao nhiêu?

Ví thời gian như thời khắc này vậy, Lưu Băng đang mệnh lệnh và bàn bạc

những gì với đàn em của mình? Biểu hiện của anh có chút thâm hiểm, ánh mắt có chút tàn bạo. Trực giác nói cho cô biết rằng, những gì mà anh nói đều đượm mùi máu.

Không biết thời gian đã qua bao nhiêu lâu, Hiếu Khê đang chìm đắm trong những dòng suy nghĩ thì phát hiện một bàn tay mát lạnh đặt lên vai mình. Ngẩng đầu nhìn lên, cô nhìn thấy nụ cười mệt mỏi của Lưu Băng: “Em đến rồi à?”

Lưu Băng ngồi xuống chiếc ghế tre ở cạnh cô, duỗi dài hai chân. Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Em đang làm gì?”.

Cô đưa cuốn sách cho anh xem, cười gượng: “Em đang ôn tập. Sắp đến kỳ thi học kỳ rồi, em muốn đạt điểm cao để làm ba mẹ vui lòng”.

“Sắp thi học kỳ rồi sao?”. Lưu Băng thuận tay lật vài trang sách cô đưa. “Anh quên mất. Nhanh thật”.

Hiếu Khê nhú mày nhìn anh, giọng nói bỗng nhẹ tên: “Anh...”. Lưu Băng ngẩng đầu nhìn cô, đợi nói tiếp.

Hiếu Khê mím môi lại rồi nói: “Khi nào anh quay lại trường? Anh không đến lớp lâu lắm rồi đấy!”.

Lưu Băng cũng cau mày, do dự một lát, anh nói nhỏ: “Anh không có thời gian”.

“Em biết!”, Hiếu Khê nhanh nhẩu nói: “Em biết anh hiện giờ rất bận rộn, không có thời gian đến lớp, cũng không thuận tiện đến lớp. Nhưng còn mai này thì sao? Anh có suy nghĩ không?”

Lưu Băng im lặng rất lâu, chỉ nhìn cô. Đáy mắt anh có giấu một cái gì đó làm cô bất giác sợ hãi. “Anh nói đi”. Hiếu Khê giục giã.

Ánh mắt của Lưu Băng bỗng trở nên khác thường: “Nếu như... nếu như anh không đến lớp nữa thì sao?”.

Hiếu Khê vụt nghiêm nghị: “Không thể được!”. Cô nhìn anh, cắn răng nói: “Anh không thể kết thúc việc học của mình như thế được!”

Lưu Băng trầm ngâm im lặng hồi lâu, nhắm nghiền mắt lại: “Tại sao?”.

“Tại sao ư? Anh còn hỏi em tại sao ư?”. Hiếu Khê không thể cười được nữa, “Lẽ nào anh muốn mình trở thành một kẻ thất học ngu ngốc như Thiết Sa Hạng? Nếu như anh rời khỏi nơi này, anh sẽ dựa vào đâu để sống?”.

“Rời khỏi nơi này ư?”. Lưu Băng chậm rãi nhắc lại lời cô vừa nói, vẻ mặt dăm chiêu.

Hiếu Khê chỉ thấy trái tim mình cứ lạnh dần, mỗi lúc một nặng nề hơn, giọng cô nghèn nghẹn: “Lẽ nào... anh không hề nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi đây sao?”.

Lưu Băng ngồi thừ ra, ánh mắt vụt trở nên rất kỳ lạ, nhưng không nói tiếng nào. Trái tim Hiếu Khê lạnh lẽo. Cô nhắm mắt lại, không biết nên nói gì nữa. Không gian cứ tĩnh mịch như thế. Một lúc sau, cô mới nói bằng một giọng trầm trầm và chậm rãi: “Bất luận mai này anh muốn làm gì, anh cũng không thể bỏ bê việc học! Nếu không...”.

“Nếu không thì sao?”, Lưu Băng buộc hỏi.

Hiếu Khê cao giọng đáp: “Nếu không... Em sẽ khinh thường anh!”. Nói xong, cô quay ngoắt đi.

“Hiếu Khê”, Lưu Băng muốn kéo cô lại gần.

“Đừng động vào em!”, Hiếu Khê giận dữ thật sự và đẩy anh ra.

Lưu Băng ngồi yên ở đó, mặc cho cô đánh, rồi vẫn kiên trì với tay để kéo cô vào lòng mình, từ từ ôm chặt lấy cô, rồi đột nhiên phá lên cười: “Đừng giận nữa, anh chỉ đùa em thôi”.

“Sao?”, Hiếu Khê mơ màng rồi ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của anh không chống cự nữa.

Giọng nói của Lưu Băng êm nhẹ và dịu dàng thoảng bên tai cô: “Em có biết không, mấy hôm nay em lúc nào cũng ủ rũ, buồn rầu chẳng nói chuyện với anh. Anh thật không quen với một Hiếu Khê như thế!”. Rồi Lưu Băng xiết chặt cô vào lòng: “Anh muốn em quan tâm anh, dù là tức giận, la mắng, vẫn tốt hơn thái độ dửng dưng gấp ngàn lần”.

“Sao em lại dửng dưng với anh được chứ?”, Hiếu Khê bỗng se lòng lại. Cô dụi đầu mình vào ngực anh, giọng nói nhỏ nhẹ: “Em chỉ không biết nên nói những gì với anh...”.

Giọng nói của cô quá nhỏ, Lưu Băng nghe không được. “Em nói gì?”, anh hỏi lại.

Hiếu Khê ngước mặt lên, đôi mắt cô sáng tựa sao đêm, mát như nước hồ. Đôi mắt Hiếu Khê dán chặt vào anh: “Nếu em không quan tâm đến anh thì

đâu có chạy ngay đến đây mỗi khi có thời gian rảnh như vậy? Em rất muốn được nhìn thấy anh. Em không nói chuyện với anh không phải là vì em không quan tâm anh, mà là vì...”.

“Vì sao?”, Lưu Băng không hiểu.

Hiếu Khê thú thật: “Chỉ là vì... em quá ngốc! Em không muốn nói những lời có thể làm tổn thương tới anh”.

Những ngón tay mát lạnh của Lưu Băng nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên má cô. Rồi anh cúi xuống, đặt một nụ hôn nồng ấm lên đôi má đang ửng hồng đó. Một lúc sau, Lưu Băng nói: “Anh hứa với em, khi mọi chuyện ở đây được giải quyết ổn thỏa, anh nhất định sẽ quay lại trường”.

“Thật không?”, Hiếu Khê hớn hờ reo lên. Nhưng ngay lập tức, một dấu chấm hỏi khác được đặt ra ngay trước mắt cô: đến khi nào mọi chuyện ở đây mới được giải quyết?

Lưu Băng như đọc được suy nghĩ của cô, nhẹ nhàng cười: “Em đừng lo, chuyện của Hải Hưng Bang sắp được giải quyết rồi”. Câu nói ấy như một dòng điện sáng chạy qua người Hiếu Khê! Phải mất hết mấy phút dòng điện đó mới tan biến, thay vào đó là dòng cảm xúc vui sướng lan tỏa như những đợt sóng lăn tăn trên mặt hồ nước mùa xuân.

Hiếu Khê tươi tỉnh hẳn lên, cười to hơn, để lộ hàm răng trắng như ngọc: “Anh đã thành công rồi à? Anh đánh thắng Thiết Đại Kỳ rồi à? Anh đánh thắng hẳn như thế nào? Em cứ nghĩ anh phải cần mấy năm nữa...”.

Lưu Băng cười bí ẩn: “Em chắc chắn không muốn biết anh dùng cách nào để đối phó với Thiết Đại Kỳ đâu”.

Hiếu Khê nhìn anh một lúc, rồi lắc đầu: “Em không muốn biết, nhưng em vẫn rất vui. Đã bao giờ em nói với anh chưa nhỉ, rằng thật ra em cũng rất ghét bọn chúng. Vì vậy, không cần biết anh đã dùng cách nào, em cũng không cảm thấy xót thương bọn chúng đâu”.

Lưu Băng thở phào vì vẫn sợ cô phản đối. Anh cười thật tươi: “Hiếu Khê, đợi thêm vài hôm nữa thôi, cái tên Thiết Đại Kỳ sẽ trở thành quá khứ!”.

Qua vài hôm nữa thôi sao? Hy vọng mọi việc đều suôn sẻ. Hiếu Khê nhẹ nhàng ôm lấy anh, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, mơ màng...

Hôm nay là ngày triển lãm tranh đầu tiên của Giản Triệt. Từ sáng sớm, Hạo Tuyết đã mặc đồ rất đẹp, ôm một bó hoa hồng đỏ tươi đến ký túc xá của Hiếu Khê. Cô bé lôi Hiếu Khê từ trên giường xuống, không một chút thương xót. Hiếu Khê lơ mơ dậy, duỗi dài hai chân vẫn còn đang muốn ngủ của mình ra, cùng Hạo Tuyết đến trung tâm triển lãm.

Hạo Tuyết lo lắng nắm chặt lấy tay cô: “Chị Hiếu Khê, chị tươi tỉnh lên một chút có được không? Chị bèo nhèo như thế này đến gặp anh Giản Triệt là không lịch sự chút nào đâu!”.

Hiếu Khê cố gắng mở to mắt, nhưng đôi mắt bướng bỉnh cứ ra sức xụp xuống. Cô than vãn: “Chị cũng đâu có muốn, nhưng mà chị thật sự buồn ngủ quá...”.

Hạo Tuyết trách móc: “Chị Hiếu Khê, chị biết rõ hôm nay là ngày triển lãm tranh của anh Giản Triệt, tại sao vẫn thức khuya như thế?”.

Hiếu Khê ầm ức: “Ban đầu chị định chiều nay mới đi, đâu có biết em lại đến tìm chị sớm như thế!”. Nhìn thấy bó hoa hồng đang nằm trên tay Hạo Tuyết, Hiếu Khê nhú mày hỏi: “Em định tặng cái này à?”

Hạo Tuyết ôm bó hoa chặt hơn, ngọt ngào trả lời: “Dạ, em muốn anh Giản Triệt thấy được tấm lòng của em”.

Hiếu Khê nhìn cô bé rồi lại nhú mày nhìn bó hoa. Cô nói: “Tiểu Tuyết, em kỳ lạ lắm em có biết không?”.

“Sao hả chị?”, Hạo Tuyết mở to mắt ngạc nhiên.

Hiếu Khê nói tiếp: “Em thích anh Giản Triệt và mong muốn anh Giản Triệt thích em. Tất cả chuyện này chị đều biết, và đều ủng hộ em”.

Hạo Tuyết gật đầu.

“Nhưng sao lúc nào em cũng kéo chị đi theo thế?”, Hiếu Khê lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng, “Em không thấy rằng có rất nhiều chuyện nếu chỉ có em và anh Giản Triệt thôi sẽ thuận lợi hơn nhiều sao?”.

Hạo Tuyết lúc lắc cái đầu nhỏ, nhìn cô đầy tin tưởng: “Em lại cứ thấy chỉ khi nào có chị ở bên cạnh, em mới đủ lòng dũng cảm. Vì bất luận xảy ra

chuyện gì, chị cũng mãi ủng hộ em, phải không chị?”

Hiếu Khê tròn mắt nhìn cô bé. Cái con bé này, không hiểu nó ngu ngốc, hay là thông minh nữa. Hạo Tuyết đẩy cô ra: “Chị Hiếu Khê, mình đừng nói những lời vô ích đó nữa. Mình phải tìm anh Giản Triệt trước đã”. Nói xong, cô bé nhón gót lên, nhìn khắp bốn hướng. “Ôi, cái anh Giản Triệt này, cuối cùng đang ở đâu thế không biết”.

“Đằng kia kìa”, Hiếu Khê nhìn thấy, đưa tay chỉ.

Hạo Tuyết nhìn theo hướng tay cô. Phía đó có một đám người tụ tập, nhưng cô bé vẫn không nhận ra được dáng của anh Giản Triệt. Hạo Tuyết lụng bụng: “Chị lừa em, em có thấy anh Giản Triệt đâu?”.

“Ngốc ơ!”, Hiếu Khê gõ đầu cô bé. “Anh Giản Triệt mà xuất hiện ở đâu thì sẽ là tiêu điểm chú ý của mọi người. Em chỉ cần xem nơi nào người đông nhất thì sẽ đoán ra được anh ấy ở đâu”.

Hạo Tuyết ngưỡng mộ cô: “Chao ôi chị Hiếu Khê, chị chắc chắn là thiên hạ đệ nhị thông minh đấy!”.

“Thế ai là người thông minh nhất?”, Hiếu Khê tò mò hỏi.

Hạo Tuyết thất vọng xoay đầu đi, “Ngốc ạ! Em thu hồi lại lời khen vừa rồi của mình. Thiên hạ đệ nhất thông minh đương nhiên là thuộc về anh Giản Triệt rồi!”

Giản Triệt quả nhiên là trung tâm của đám người đó. Anh được vô số khách mời khen ngợi, ký giả phỏng vấn, chụp hình, các cô gái tặng hoa. Suy nghĩ của các cô gái hôm nay thật giống nhau, số hoa hồng anh đang cầm trên tay đếm mãi vẫn không hết được. Giản Triệt được bao bọc bởi hoa và những lời khen ngợi, nhưng trông anh vẫn có vẻ xa cách. Khi lách khỏi đám người phấn khích đó và phát hiện ra Hiếu Khê cùng Hạo Tuyết, đôi mắt Giản Triệt bỗng sáng lên.

Hạo Tuyết buồn bã nhìn bó hoa trên tay, thất vọng nói: “Tại sao những cô gái kia chẳng có chút sáng tạo nào vậy? Sao lại tặng anh Giản Triệt hoa hồng giống hệt như em thế này?”.

Hiếu Khê cũng buồn theo: “Vậy em làm sao bây giờ?”.

Hạo Tuyết nhìn theo bước chân ngày một gần của Giản Triệt, lén lút giấu hoa ra sau lưng: “Em không muốn anh Giản Triệt nghĩ em cũng bình

thường như bọn họ. Đã thế em không tặng hoa nữa!”

Hiếu Khê nhìn khuôn mặt đầy thất vọng của cô bé, với tay cầm lấy bó hoa hồng, nói: “Em không cần nữa thì cho chị nhé!”.

Hiếu Khê nở một nụ cười rạng rỡ, đưa tặng cho Giản Triệt bó hoa hồng vừa mới xin được: “Anh Giản Triệt, chúc anh triển lãm thành công!”.

Giản Triệt lặng người một lúc, nhìn cô không chớp mắt: “Hoa này...”.

Hiếu Khê cười tươi như hoa cỏ mùa xuân, nháy mắt cùng cô bé Hạo Tuyết đang ngượng ngịu đứng cạnh bên. “Hoa hồng đẹp không anh? Anh thích không?”

Đôi mắt Giản Triệt chợt sáng bừng, nụ cười mới ngọt ngào làm sao: “Bó hoa đẹp như thế, người chọn nó chắc chắn đã phải tốn rất nhiều tâm trí vào đó. Anh phải cảm ơn dànang hoàng mới được”.

Hạo Tuyết nghe xong, mặt mũi vụt tươi tỉnh lại, vội khoe ngay: “Anh Giản Triệt thích bó hoa này ạ? Mới sáng sớm em đã...”. Rồi cô bé bắt đầu thao thao bất tuyệt chuyện đi mua hoa của mình.

Giản Triệt nhìn Hiếu Khê, bỗng nhíu mày lại: “Hiếu Khê, sắc mặt của em trông tệ quá, có phải em bị bệnh rồi không?”.

Hiếu Khê không chống chế được cơn buồn ngủ của mình, cô ngáp dài: “Em không sao, chỉ là hơi thiếu ngủ thôi”.

Hạo Tuyết nhanh nhẩu đáp: “Chị Hiếu Khê vì muốn ôn tập đã thức đến tận năm giờ sáng nay mới đi ngủ”.

“Làm gì mà cực nhọc thế!”, Giản Triệt lắc đầu, “Sức khỏe là quan trọng nhất. Nếu cần gì anh sẽ sẵn lòng giúp đỡ, đừng tự hại sức khỏe của mình như thế. Xem mắt em bị thâm đen kia kìa”.

Không nói đến thì thôi, chỉ cần nhắc đến ngủ, ngáp, mệt, Hiếu Khê lập tức cảm thấy mình đầu đau dữ dội, bốn phía quay vòng như chong chóng. Cô khó chịu đến nỗi phải nhắm mắt lại. Giản Triệt giữ vai cô lại: “Em thấy mệt lắm à? Khó chịu ở đâu?”.

Hiếu Khê chậm chạp đáp, mắt vẫn nhắm nghiền: “Hơi đau đầu ạ!”

Một bàn tay nóng ấm được đặt lên trán của Hiếu Khê, những ngón tay thon dài bắt đầu dùng sức để xoa bóp đầu cô. Quả là tay thần, Hiếu Khê thấy dễ chịu lắm. Những ngón tay kia đặt đến đâu, chỗ đó lập tức trở nên nhẹ

nhàng như những sợi lông vũ. Nếu như những ngón tay đó không bao giờ dừng lại, cứ tiếp tục xoa bóp thế này thì cuộc đời mới đẹp làm sao.

“Hiếu Khê”, Giản Triệt lo lắng nói, “hình như em sốt rồi đó. Anh đưa em đi khám bác sĩ nhé!”.

Hiếu Khê định trả lời lại anh, đột nhiên một âm thanh lớn được phát ra từ trong trung tâm triển lãm, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người...

Ánh sáng chớp nhoáng liên tục, sáng đến lóa mắt, ký giả như một bầy ruồi bay đến tìm món mồi. Các cô gái không khỏi trầm trồ: “Ôi, chàng thanh niên đẹp trai quá!”.

Nhưng họ không hình thành một vòng tròn kín như ban nãy. Dường như có một sự hung dữ nào đó toát ra từ trên người của vị khách mới đến đã ngăn cản họ lại, làm họ không dám đến quá gần, không dám cản đường đi của vị khách. Anh ta nhắm thẳng bước tiến đến Giản Triệt, đôi mắt dán chặt vào người đứng bên cạnh là Hiếu Khê.

Hiếu Khê mở to mắt, nhìn Lưu Băng đang lạnh lùng từng bước từng bước tiến đến. Đằng sau anh là Đồng cùng mười mấy thanh niên Liệt Viêm Đường. Tay của Giản Triệt buông khỏi trán của cô, anh do dự, bất an nhìn Lưu Băng, rồi lại nhìn Hiếu Khê.

“Anh Lưu Băng...”, Hiếu Khê gọi anh rất khẽ, lo lắng không biết anh có hiểu nhầm chuyện gì không? Sự việc chắc chắn không như anh nghĩ đâu...

Lưu Băng đứng trước mặt Giản Triệt, ánh mắt chuyển từ Hiếu Khê sang Giản Triệt. Anh im lặng hồi lâu, rồi bỗng nở nụ cười, nụ cười khá nhạt, nhưng cũng đủ làm mọi người an tâm: “Giản Triệt, chúc cậu triển lãm thành công!”.

Giản Triệt cũng cười, nụ cười của anh chân thành: “Lâu lắm rồi không gặp cậu, cậu dạo này thế nào?”

Đôi mắt Lưu Băng rất phức tạp, khiến Hiếu Khê trong thoáng giây cảm thấy lo lắng. Cô dịu dàng hỏi: “Anh Lưu Băng, anh không sao chứ?”.

Lưu Băng cười đáp trả, nhưng thái độ vẫn lạnh lùng: “Anh không sao”.

Hiếu Khê hỏi tiếp: “Anh đến đây là để xem triển lãm tranh của anh Giản Triệt à?”.

“Đúng thế!”, Lưu Băng nhìn Giản Triệt cười, “Chúng ta quả là rất lâu rồi

không gặp mặt nhỉ?”

Giản Triệt vỗ vai Lưu Băng: “Xem hôm nào chúng ta gọi Hạo Nam cùng ra để trò chuyện với nhau đi”. Lưu Băng gật đầu.

Người đến tham quan triển lãm tranh của Giản Triệt mỗi lúc một đông hơn. Giản Triệt lại bị đám người vây xung quanh. Hiểu Khê đi theo sau Lưu Băng và đám người của anh. Hạo Tuyết chạy đuổi lên nói nhỏ với cô: “Chị Hiểu Khê, em thấy anh Lưu Băng dạo này khác xưa quá. Anh ấy là lạ làm sao, đáng sợ làm sao. Em chẳng dám nói chuyện với anh ấy đâu”.

Hiểu Khê bần thần một lúc, nhìn Lưu Băng. Anh mặc một bộ đồ màu trắng, trông đẹp như một bức điêu khắc bằng đá. Nhưng anh lại quá lạnh lùng, quá âm u. Giữa dòng người qua lại, anh rõ ràng bị tách biệt bởi nét kỳ lạ và cô đơn của mình. Hiểu Khê bỗng thấy thương hại và không nỡ nhìn thấy anh như thế. Cô bước nhanh chân để đứng cạnh Lưu Băng.

“Em không biết hôm nay anh cũng đến”, Hiểu Khê nói, “Nếu biết, em đã đến đây cùng anh rồi.”.

“Không sao, em không cần giải thích đâu”. Lưu Băng nắm lấy tay cô, rồi nhìn các bức tranh trên tường, nói khẽ: “Tranh cậu ấy vẽ đẹp quá phải không?”.

Hiểu Khê gật đầu: “Tranh của anh Giản Triệt rất đẹp, chỉ có điều...”.

“Sao cơ?”, Lưu Băng thắc mắc.

“Anh không phải đến đây xem tranh phải không? Tâm trí anh không đặt ở nơi này”, Hiểu Khê nhú mày, “Anh Lưu Băng, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có nghiêm trọng lắm không?”.

Lưu Băng xiết chặt tay cô hơn. Từ bàn tay anh toát lên một làn hơi ấm lạ kỳ: “Kiên nhẫn một chút, em sẽ biết ngay thôi”. Ánh mắt Lưu Băng vụt nóng nẩy, làm bừng sáng cả khuôn mặt anh.

Hai tiếng đồng hồ sau, khi Lưu Băng cùng Hiểu Khê chào Giản Triệt để đi về, từ phía cửa ra vào của trung tâm triển lãm bỗng xuất hiện mấy chục ký

giả. Người nào cũng cầm máy ảnh, xách micro, vai đeo máy quay, mắt sáng hừng khởi, cứ như đi đánh trận, ầm ầm xông vào. Kỳ lạ ở chỗ, họ không lao đến tìm nhân vật chính của buổi triển lãm, mà lại tìm người lúc nào cũng có nụ cười lạnh nhạt Mục Lưu Băng.

“Mục đại nhân! Chuyện Hải Hưng Bang bị đột kích toàn diện có liên quan gì đến Liệt Viêm Đường không?”

“Mục đại nhân! Anh có suy nghĩ gì khi thấy Hải Hưng Bang gặp nạn bất ngờ như vậy?”

“Mục đại nhân! Liệt Viêm Đường có định thôn tóm toàn bộ Hải Hưng Bang không?”

“Mục đại nhân! Lần này Hải Hưng Bang bị công kích có liên quan gì đến chuyện lần trước anh bị ám sát?”

“Mục đại nhân! Thiết Đại Kỳ hiện không biết tung tích, anh có nghĩ ông ấy bị hại rồi không?”

“Mục đại nhân!...”

“Mục đại nhân!...”

“Mục đại nhân!...”

Các ký giả cứ hỏi liên tục như súng liên thanh, vậy mà Lưu Băng vẫn điềm nhiên không hé lấy nửa lời. Bị ép hỏi quá nhiều anh mới dùng một ánh mắt nghiêm nghị nhìn các ký giả, lạnh lùng trả lời: “Tôi đến đây để tham dự triển lãm tranh của bạn tôi. Những gì các anh hỏi, tôi đều không biết”.

“Có phải Thiết Đại Kỳ nhất định phải chết không? Anh có thể tha cho ông ấy không?”

Một ký giả trẻ tuổi như mới vào nghề vẫn kiên trì hỏi gặng. Anh ta chưa dứt lời đã thấy hai vệ sĩ từ phía sau lưng Lưu Băng xông đến. Một người bịt miệng, một người đè chặt vai anh ta lôi ra bên ngoài. Những ký giả khác nhìn thấy vậy sợ quá, không ai dám hỏi thêm gì nữa.

Lưu Băng quát một tiếng: “Tránh ra”. Trong nháy mắt, tất cả ký giả đều dạt hết sang một bên, để dành một lối đi rộng rãi cho Lưu Băng. Lưu Băng cười với Giản Triệt, nụ cười vẫn rất lạnh nhạt: “Xin lỗi cậu, phá rối hết buổi triển lãm tranh của cậu rồi”.

Giản Triệt nhìn anh không nói hồi lâu, rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu”.

Lưu Băng nhìn sang Hiếu Khê. Nãy giờ cô yên lặng như một cô búp bê ngoan ngoãn: “Đi theo anh”.

“Chị Hiếu Khê!”, Hạo Tuyết chẳng hiểu sao lại cứ nắm lấy áo cô, giữ chặt: “Đừng đi chị...”.

Hiếu Khê nhìn cô bé đang lắc đầu nguây nguẩy và gương mặt đầy ưu tư của Giản Triệt, cô cười để trấn tĩnh họ: “Yên tâm đi, chị không sao đâu. Đừng quên rằng chị xưa nay vẫn có biệt hiệu là thiên hạ vô địch Minh Hiếu Khê...”

Hết chương 7

Minh Hiếu Khê
Thủy tinh trong suốt.
CHƯƠNG 8

Không khí trong nhà họ Mục ngột ngạt đến khó thở. Những nhân vật quan trọng của Liệt Viêm Đường đều có mặt đầy đủ trong phòng khách. Mặt mũi ai cũng nghiêm trang, im lặng lắng nghe chỉ thị của Lưu Băng.

Hiếu Khê cuộn tròn mình trên chiếc ghế sofa ở một góc phòng. Đầu cô mỗi lúc một đau hơn, đến nỗi tai cô chỉ còn nghe thấy tiếng ù ù mà thôi.

Lưu Băng đảo mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng, rồi hạ giọng xuống thật thấp, thái độ nghiêm nghị đến mức dữ dằn: “Tại sao lại để Thiết Đại Kỳ trốn thoát?”

Mọi người không ai nhìn ai, cũng không ai lên tiếng trả lời. “Nói mau!” Anh quát lớn, làm mọi người sợ đến nỗi lấm tấm mồ hôi.

Một vị trưởng bối có vị trí cao trong Liệt Viêm Đường bầy giờ lên tiếng: “Lần hành động này đã làm cho đại đa số những người có thể lực trong Hải Hưng Bang bỏ chạy. Một mình tên Thiết Đại Kỳ sống sót cũng không có trở ngại gì lớn đối với chúng ta cả!”

“Câm miệng!” Lưu Băng đập mạnh tay xuống bàn. Các tách trà trên bàn bị lật tung lên, rơi xuống đất vỡ vụn. Ánh mắt Lưu Băng lóe lên ngọn lửa hung tợn đốt cháy những ai nhìn vào nó:

“Tất cả đều là một lũ vô dụng! Lẽ nào các người quên mất ai là kẻ giết chết Mục Anh Hùng sao? Lẽ nào các người quên mất ai là kẻ sỉ nhục Liệt Viêm Đường sao? Chỉ cần hãn chưa chết, vẫn còn kẻ cười nhạo sau lưng chúng ta!!!”

Lời nói của Lưu Băng như một que diêm làm cháy bùng ngọn lửa chiến đấu

trong lòng mọi người, họ phần nộ hét lên: “Không giết được lão già đó, chúng ta đều không làm người!”.

“Ai làm lộ tin tức? Làm sao để lão già đó chạy thoát được?”, Lưu Băng gầm gừ, “Nếu ta biết được ai đã thả lão già đó chạy thoát, ta sẽ băm nó thành trăm mảnh!”

Ánh mắt Lưu Băng như dòng điện lạnh chạy qua cơ thể của mọi người trong phòng: “Bản, nói đi”.

Một người được gọi là Bản từ từ đứng lên trên đôi chân run bần bật, hàm răng va vào nhau phát ra những tiếng khó nghe: “Em...em...em không biết gì cả ạ...”

Lưu Băng ra lệnh cho một tên vệ sĩ đứng phía sau mình: “Một chân!”

“Dạ!”, tên vệ sĩ tay cầm lấy gậy đỡ tọng tiến đến bên Bản. Anh ta xoay người định bỏ chạy, nhưng không chạy đi đâu được. Lập tức có hai người thanh niên khác giữ chặt anh ta lại. Người vệ sĩ kia giơ cây gậy cao lên khỏi đầu, quát vào mặt anh ta: “Chọn đi, chân trái hay chân phải?”

“Đừng mà anh!”. Bản cố gắng gặp người ôm chặt lấy đôi chân mình. Nhưng anh ta sao có thể là đối thủ của tên vệ sĩ kia được? Chỉ nghe một tiếng “phập” vang lên. Chiếc gậy kia quật mạnh từ trên cao xuống chân bên phải của anh ta. Tiếp theo sau là tiếng ‘rắc’ của chiếc xương chân bị đánh gãy.

“Ồi...!”, Bản giãy giụa hét lên, mồ hôi anh ta tuôn ra như mưa vì đau đớn. Tên vệ sĩ cười tàn bạo: “Quy định cũ, không chọn lựa thì sẽ là chân phải”.

“Giờ mày nói, hay không nói?”, Lưu Băng lạnh lùng quát vào người thanh niên tội nghiệp.

“Em nói! Em xin nói!” Anh ta không hề do dự, gấp rút nói ra như sợ không còn kịp nữa, “chính anh Tây Khôi đã ra lệnh cho em phải thả Thiết Đại Kỳ chạy thoát khi công kích.”

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về người có tên gọi Tây Khôi là người có lý lịch lâu năm nhất trong Liệt Viêm Đường, trước nay đều được mọi người kính nể.

“Anh Tây Khôi!”, giọng nói của Lưu Băng nhẹ tênh, nhưng cái nhẹ ấy lại

giống như một con dao lam sắc bén cắm cửa vào lòng người khác, “Thằng Bản nói có đúng không?”

Cơ mặt của Tây Khôi bắt đầu giật mạnh. Anh ta nhìn quanh. Bao nhiêu huynh đệ một thời sát cánh cùng nhau đều nhìn anh bằng con mắt thù hận. Anh ta lại nhìn Lưu Băng, người thanh niên máu lạnh này đang trừng trừng nhìn anh, gằn giọng từng chữ một:

“Anh không muốn nói phải không? Anh yên tâm đi. Hôm nay tôi không gấp gáp đối phó với anh đâu. Đợi đến khi nào giết được Thiết Đại Kỳ, tôi sẽ tính sổ với anh sau.”

Từ mắt của Tây Khôi phát ra một sự sợ hãi khó nói thành lời. Anh ta đã được chứng kiến những thủ đoạn mà Lưu Băng đã từng dùng qua. Đó là những hành động tàn khốc mà anh ta không bao giờ tưởng tượng trước được. Còn để thoát khỏi bàn tay của Lưu Băng, đó không phải là việc nằm trong khả năng. Anh ta nói như nấc: “Nếu như... nếu như tôi thừa nhận?”

Lưu Băng cười nhạt: “Nếu anh không làm phí thời gian của mọi người, tôi chỉ trừng trị anh bằng một bên mắt và một cánh tay”

Tay chân Tây Khôi lạnh cứng lại, da mặt xanh như không còn giọt máu nào: “Chỉ cần được sống, tôi đã đa tạ sự thương tình của anh lắm rồi. Không sai, Thiết Đại Kỳ đã từng nói với tôi, nếu hắn có thể thâm tóm được Liệt Viêm Đường, hắn sẽ cho tôi làm trợ lý đặc biệt của hắn, quyền hành chỉ thua một mình hắn thôi. Tôi nhất thời tham lam, mới ra lệnh cho Bản tha cho Thiết Đại Kỳ...”

“Thiết Đại Kỳ hiện đang ở đâu?” Đôi mắt Lưu Băng rực lửa.

Tây Khôi cười đau khổ: “Tôi thật sự không biết. Đến nước này rồi tôi cũng không cần nói dối anh làm gì!”.

Lưu Băng liếc nhìn anh ta, rồi ném xuống đất một con dao: “Anh tự xử đi”. Tây Khôi nhặt con dao lên, run rẩy đâm vào con mắt bên phải của mình.

“Ầm!”. Một cục đá được ném lên không trung, rơi đúng ngay vào cánh tay của Tây Khôi. Con dao trên tay anh ta rớt xuống đất trước khi đâm sâu vào mắt mình.

“Đủ rồi!”, Hiếu Khê không thể nhìn được nữa, cô nhảy ra từ trên chiếc ghế sofa. Những gì hôm nay cô nhìn thấy, nghe thấy đã nằm ngoài khả năng

chịu đựng của cô. Lưu Băng nhìn Hiếu Khê cùng chiếc ná trên tay cô: “Em muốn làm gì?”

Hiếu Khê xoa hai vầng thái dương để giảm cơn đau đầu, nhìn thẳng vào Lưu Băng mà cô bất chợt cảm thấy vô cùng xa lạ: “Nếu anh ta đã nhận hết tội rồi, tại sao anh không thể tha cho anh ta được chứ?”

Thần sắc của Lưu Băng vẫn không thay đổi, anh xoay mắt nhìn Tây Khôi vẫn đang run lên bần bật hỏi: “Anh nói đi, được hay không?”

Tây Khôi đổ mồ hôi đến ướt sẫm quần áo, chân tay run rẩy bò đến nhặt con dao vừa bị Hiếu Khê làm rớt xuống, rồi cố gắng đứng dậy, cười đau khổ: “Chị Hiếu Khê, chị đừng nói hộ tôi làm gì. Anh Lưu Băng trừng phạt tôi thế này là đã nhẹ lắm rồi, tôi không hề than oán gì cả”.

Hiếu Khê thở dài đến não ruột, lục phủ ngũ tạng của cô đều lạnh buốt. Cô lướt nhìn mọi người, phát hiện ngoài cô ra không ai thấy sự việc vừa rồi là một hành động tự nhiên, bình thường theo lý tính. Hiếu Khê nhặt túi lên, cố gắng tỏ ra không bị kích động, sai chân ra khỏi căn phòng ghê sợ đó.

“Hiếu Khê!”, Lưu Băng gọi cô lại. Hiếu Khê có chút do dự, nhưng vẫn không dừng bước.

“Hiếu Khê!”, giọng Lưu Băng bắt đầu pha chút nóng giận. Hiếu Khê hơi nhú mào, chân bước nhanh hơn.

“Giữ cô ta lại!”, Lưu Băng ra lệnh cho các vệ sĩ đang đứng canh cửa ra vào. Cánh cửa lập tức được chặn bởi một bức tường người. Những tên vệ sĩ to lớn đó miễn cưỡng cười với cô: “Chị Hiếu Khê, anh Lưu băng mời chị ở lại”.

Hiếu Khê quay đầu nhìn anh, cương quyết nói: “Để em đi, em muốn về nhà”.

Không khí trong phòng nặng nề đến ghê người, giọng Lưu Băng lạnh như thép: “Không được, mấy hôm nay em nhất định phải ở lại đây!”

Không khí bên ngoài ban công âm u như không khí chết. Hiếu Khê cuộn người trên chiếc ghế tre, cố gắng đấu tranh với cơn nhức đầu đang muốn xé cô thành trăm mảnh.

Lưu Băng sau khi im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng chịu cất tiếng: “Mấy hôm tới rất nguy hiểm, em phải ở lại đây, không được đi đâu cả”.

Hiếu Khê vừa nhắm nghiền mắt, vừa đau đớn rên rĩ: “Anh cứ để em đi đi. Em không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa!”.

Lưu Băng cố gắng ghì cứng cơ nóng nẩy, quay mặt đi không nhìn cô: “Em...!”

Hiếu Khê vẫn nhắm mắt, buồn bã: “Em biết tại sao anh giận. Anh đang lo Thiết Đại Kỳ bắt em, dùng em để uy hiếp anh đúng không? Anh yên tâm, Thiết Đại Kỳ không ngu ngốc như thế đâu. Hắn ta sẽ không bao giờ dùng một đứa con gái để làm khó anh”.

“Minh... Hiếu... Khê!”, Lưu Băng nhìn thẳng vào cô, mắt như bắn ra những tia lửa, “Em nghĩ chuyện như thế thật sao?”.

Hiếu Khê cảm nhận thấy hơi nóng tỏa ra từ đôi mắt anh như muốn đốt cháy làn da yếu ớt trên mặt cô. Nhưng cô vẫn không mở mắt, mà nở nụ cười như mếu: “Nếu không, anh muốn em nghĩ thế nào...?”

“...Nói cho em, tại sao anh lại đến triển lãm tranh của anh Giản Triệt? Có phải chỉ vì muốn gặp người bạn cũ đó không? Hay là vì muốn có một chứng cứ ngoại phạm vững chắc, rằng anh không hề dính líu gì đến chuyện của Hải Hưng Bang?”, Hiếu Khê hỏi.

Lưu Băng cắn chặt môi, không đáp. Hiếu Khê thở dài: “Anh làm như thế là đương nhiên thôi, chỉ là lợi dụng người khác một chút xíu mà thôi... cũng không có gì ghê gớm! Nhưng mà... em vẫn cảm thấy đau lòng lắm! Anh Giản Triệt là bạn thân nhất của anh, vậy mà anh vẫn...”. Cuối cùng, cô cũng mở mắt ra, sắc mặt xanh xao, nhưng đôi mắt vẫn sáng đến lạ kỳ, như có một ngọn lửa trong tim cô rực cháy:

“Anh Lưu Băng, hãy để em đi. Tâm trạng em hiện đang rối bời, hãy để em được tĩnh lặng để suy nghĩ mọi chuyện...”

Gió thổi qua những rèm song mây ngoài ban công, thốn thức như tiếng đập của con tim tuyệt vọng. Lưu Băng đột nhiên đứng dậy, bước đi mấy bước về phía cửa, rồi đột nhiên dừng lại. Bộ quần áo anh đang mặc trên người rất mỏng, bị gió thổi phất phật.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu sau đó... Một đôi tay ấm áp thậm chí là nóng rất xuất hiện từ sau lưng anh. Đôi tay có chút do dự ban đầu ấy bắt đầu ôm chặt lấy người anh. Có được hơi ấm từ đôi tay ấy, nhưng cơ thể anh

lại bắt đầu không làm chủ được nữa, anh run lên, như một đứa trẻ sợ lạnh... Hiếu Khê nói nhẹ nhàng: “Em xin lỗi nếu đã làm tổn thương anh... Em không có ý như vậy... Em biết anh cũng có nỗi khổ... Đừng giận em...”. Người Lưu Băng từ từ ấm lại, anh khẽ khàng hỏi: “Em... vẫn là của anh chứ?”. Giọng nói của anh tuy tỏ ra bình tĩnh, nhưng vẫn không giấu được sự cảm động, và cả sự mềm yếu lẫn căng thẳng. Hiếu Khê nhẹ nhàng xoay người Lưu Băng lại, dịu dàng nắm chặt tay anh, đặt một nụ hôn mềm mại lên cánh tay anh. Nụ hôn tuy mềm mại, nhưng vẫn nồng nhiệt như mang lửa bên trong, đốt cháy vào tận gốc rễ lạnh lẽo của trái tim anh...

oOo

Khi màn đêm từ từ buông xuống, Hiếu Khê cuối cùng rời khỏi nhà họ Mục. Mười người vệ sĩ theo lệnh của Lưu Băng đi bảo vệ cô phía sau. Hiếu Khê thấy thật mãn nguyện, nhưng dù sao cô cũng về được đến ký túc xá. Đột nhiên Hiếu Khê thấy trong người rất khó chịu, đầu đau như muốn nổ tung ra, chân mềm nhũn như bún. Ban nãy ở trước mặt Lưu Băng, cô còn có thể chịu đựng được. Nhưng khi cô sắp về đến ký túc xá, mọi sinh khí trong người cô như đã bị ai đó hút sạch. Cô không còn đứng vững nữa... Một cơn đau đầu lại ập đến. Cô thấy tứ phía xoay vòng, đôi chân càng lúc càng nhũn ra...

Ngay lúc đó, bên cạnh cô xuất hiện một bóng người, lao đến đỡ lấy cô... Hiếu Khê hốt hoảng, lẽ nào Thiết Đại Kỳ lại ra tay với cô thật sao? Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng chỉ thấy toàn thân như hoàn toàn bị liệt, không còn một chút sức lực nào nữa. Trong bóng tối, tiếng của người ấy trầm ấm: “Hiếu Khê, là anh đây”. Giọng nói ấm áp và thân thiết đó, vòng tay kiên định và mạnh mẽ đó, hơi thở nhẹ nhàng và quen thuộc đó... Hiếu Khê bỗng có một cảm giác bình an và cảm động...

Đám vệ sĩ bảo vệ cô cũng lập tức ủa tới, cầm chắc vũ khí trong tay hét lớn: “Bỏ cô ấy ra! Nếu không người sẽ không được yên”.

Hiếu Khê nhìn họ xua tay: “Không sao. Các anh đi đi, anh ấy là bạn của tôi!”.

Đội đến khi đám người Liệt Viêm Đường Kia lùi về chiếc xe hơi đậu đằng xa, Hiếu Khê mới quay đầu lại ngơ ngàng nhìn người đang đỡ lấy cô, nhẹ nhàng cất tiếng: “Anh Giản Triệt...”

Rõ ràng họ mới gặp nhau hồi lúc trưa, chỉ mới mấy tiếng đồng hồ trôi qua, sao bây giờ cô lại có cảm giác như xa anh lâu lắm rồi? Gặp được Giản Triệt như gặp được một người thân thích mà cô thương nhớ nhưng đã xa nhau lâu lắm rồi vậy.

Giản Triệt hơi cau mày vì dù đã qua mấy lớp quần áo nhưng anh vẫn cảm nhận được sức nóng tỏa từ trên người cô. Anh nghiêm nghị nhìn cô: “Em có biết mình đang sốt không?”.

Hiếu Khê nghi ngờ tự sờ trán mình: “Em sốt rồi sao?”. Đúng là nóng thật, thảo nào cả ngày nay cô cứ thấy khó chịu.

“Em đã uống thuốc chưa?” Giản Triệt lo lắng hỏi.

Hiếu Khê chớp mắt, ngơ ngác hỏi: “Phải uống thuốc ạ?”.

Giản Triệt lặng nhìn cô không nói, hồi lâu mới thở dài: “Thôi, từ đầu đã biết khờ khạo như em thì thế nào rồi...”.

Hiếu Khê chợt nhớ ra liền hỏi: “Anh Giản Triệt, sao anh lại ở đây? Anh đang đợi em à? Có việc gì ạ?”

Giản Triệt nhìn cô đầy lo lắng: “Anh không yên tâm về em. Không biết em cuối cùng thế nào? Không biết có còn khó chịu không? Không biết hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, em có chịu đựng nổi hay không?”.

Hiếu Khê không dám cất lời. Cô sợ chỉ cần mở miệng ra, tất cả những nỗi buồn, tủi thân, đau khổ, cảm động, xót xa sẽ ào ạt trào lên như cơn đại hồng thủy, không cách nào ngăn chặn nổi.

“Hiếu Khê, em cố gắng thêm một chút nữa. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện”. Thấy cô hơi lả đi, Giản Triệt lòng rối bời, vòng tay chuẩn bị bế cô lên, định đi ra phía đường lớn.

“Không cần đâu!”, Hiếu Khê vội vàng đẩy anh ra, ngăn anh lại. Nhưng khi cô vừa làm xong thì những sức lực cuối cùng của cô cũng như cạn kiệt. Đầu cô đau như một cục đá lớn đè lên, khiến cô bắt đầu hôn mê không thể

làm chủ mình được nữa.

“Hiếu Khê!”, Giản Triệt đau nhói ở tim, dịu dàng nói: “Em đừng nói nữa, đến bệnh viện thôi!”.

Hiếu Khê nằm gọn trong vòng tay Giản Triệt, cố gắng ngẩng lên nhìn anh. Khuôn mặt cô xanh xao, mỏng manh như tờ giấy, yếu đuối đến mức không thể cười nổi nữa. Giản Triệt vẫn lo lắng nhìn cô, mắt anh vẫn sáng như ánh mặt trời. Hiếu Khê bỗng nở một nụ cười yếu ớt. Không hiểu vì sao, sức sống từ ánh mắt anh đã truyền cho cô một chút niềm tin, xua bớt những đau đớn.

Một thoáng thời gian... Không ngờ lại thay đổi nhiều đến thế!

Ký túc xá ban này vẫn còn yên tĩnh là thế, đột nhiên xuất hiện mười mấy chiếc xe hơi với đèn chớp tắt, còi bấm liên hồi. Chúng sầm sập lao về phía Hiếu Khê và Giản Triệt. Minh Hiếu Khê! Đồ nha đầu thối kia!!!”. Tiếng kêu như xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Hiếu Khê nhìn về phía đám người mới đến. Quả nhiên là Thiết Sa Hạnh. Cô ta đứng giữa nhóm người ba bốn chục tên vệ sĩ, lúc nào cũng to mồm nhất. Đúng là kẻ thù không đội trời chung với Hiếu Khê – người đẹp không có lòng mảy Thiết Sa Hạnh.

Có thể do thời gian gần đây Hải Hưng Bang chịu quá nhiều công kích từ phía Liệt Viêm Đường, có thể do sáng sớm nay Hải Hưng Bang đã gặp phải nạn lớn, thái độ của Thiết Sa Hạnh và đám vệ sĩ cứ lồng lên như hổ bị thương. Thiết sa Hạnh trừng mắt nhìn Hiếu Khê căm hận không thể ăn tươi nuốt sống cô được. Lúc này đám vệ sĩ Liệt Viêm Đường cũng vội vàng nắm chắc binh khí lao đến, vây quanh Hiếu Khê và Giản Triệt để bảo vệ cho hai người.

Người đứng đầu nói nhỏ với Hiếu Khê: “Chị Hiếu Khê, tôi đã cho người đi báo với anh Lưu Băng rồi. Bọn họ chắc sẽ đến ngay bây giờ thôi. Người của Thiết Sa Hạnh nhiều hơn chúng ta. Hai người tốt hơn hết vẫn nên tránh

mặt đi”.

Hiếu Khê lo lắng: “Nhưng mà, còn mọi người...”

“Chúng tôi đánh nhau nhiều quá rồi, tin chắc bọn chúng cũng không thể làm gì chúng tôi ngay đâu”, anh ta tự tin đáp. Hiếu Khê vẫn đang do dự thì nghe một tiếng súng lớn và tiếng cười ngạo nghễ của Thiết Sa Hạnh. Mọi người theo bản năng, nhảy lùi lại một bước.

Thiết Sa Hạnh quay tròn khẩu súng trên ngón tay, cười phá lên: “Hiếu Khê đồ nha đầu thối kia, mày đang thăm thì gì thế? Định bỏ chạy phải không? Tao nói cho mày biết, lần này bọn mày đừng hòng chạy thoát”. Cô ta vừa dứt lời, đám người của Hải Hưng Bang đồng loạt rút súng ra khỏi người.

“Ha...Ha...!” Thiết Sa Hạnh liếc nhìn Hiếu Khê: “ Đồ nha đầu thối! Không phải mày luôn nghĩ mình giỏi đó sao? Mau lên đây, để xem cuối cùng là quyền cước của mày lợi hại, hay đạn của tao lợi hại?”.

Hiếu Khê tươi cười đáp: “Đồ không có lông mày kia, cuối cùng cô cũng biết được mình không phải là đối thủ của tôi. Lại còn dùng súng nữa sao? Sao cô không đem luôn hỏa tiễn đến để bắn tôi luôn cho rồi?”

Thiết Sa Hạnh tức giận đến run lên: “ Mày... mày vẫn còn dám cười nhạo tao sao? Mày có tin tao sẽ bắn chết mày không?”.

Hiếu Khê vẫn trêu chọc: “Thứ nhất, cô đúng là người không có lông mày mà. Cả đời này lông mày của cô cũng không thể mọc dài nữa đâu!”.

Thiết Sa Hạnh tức đến trào máu, khẩu súng trên tay ả bắt đầu run lên.

Hiếu Khê tiếp tục nói: “Thứ hai, tôi thật không tin cô có thể bắn chết tôi bằng một phát súng. Muốn bắn chết tôi, các người đâu cần phải đến đông thế này? Chỉ cần sai một tên lén lút nấp ở đâu đó, rồi tìm thời cơ ra tay bắn tôi là được. Bởi thế mà... “ Cô có tình kéo dài từng chữ.

Thiết Sa Hạnh quả nhiên không chịu đựng được hỏi dồn: “Bởi thế sao?”.

Hiếu Khê chậm rãi đáp: “Bởi thế mà tôi biết, lần này cô đến đây là để bắt sống tôi, có đúng thế không?”

Thiết Sa Hạnh mở tròn mắt.

Hiếu Khê tiếp tục: “Tôi còn biết các người muốn bắt sống tôi là để...”.

Thiết Sa Hạnh lại hỏi dồn: “Là để làm gì?”.

Hiếu Khê cười nhẹ: “Là để bắt tôi làm con tin uy hiếp Mục Lưu Băng. Vì

thế trước khi cô xuất phát, Thiết Đại Kì chắc chắn đã căn dặn cô nhiều lần, để cô đừng hành động lỗ mãng giết chết tôi vì bất kỳ lý do nào. Vì nếu tôi còn sống sẽ có ích hơn cái xác chết của tôi rất nhiều. Tôi nói có đúng không?”.

Thiết Sa Hạng không nói được thêm lời nào.

Lúc này, từ sau lưng của Thiết Sa Hạng xuất hiện một vệ sĩ cao gầy. Hiếu Khê trông thấy hẳn, lập tức biết rằng chuyện không hay. Anh ta chính là người cô gặp lần trước, được cho rằng khá thông minh, tên gọi Tây Sơn.

Tây Sơn đến bên Thiết Sa Hạng đang đứng ngây ra, nhỏ nhẹ nhắc: “Tiểu thư đừng bị trúng kế. Cô ta đang kéo dài thời gian để đợi cứu binh đến đấy. Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, hãy nhanh chóng hành động để hoàn thành nhiệm vụ”. L

ời nói đó đã làm thức tỉnh người đang mơ màng. Thiết Sa Hạng trừng mắt quát: “Minh Hiếu Khê đồ nha đầu thối tha kia! Tao không bị mắc lừa mày đâu! Tao nói cho mày biết, hôm nay nếu như tao có thể bắt sống mày đem về tất nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu mày phản kháng, tao vẫn có thể bắn chết mày đấy”.

Hiếu Khê ra vẻ không hiêu: “Tại sao cô lại thù tôi đến thế nhỉ?”.

Thiết Sa Hạng hét lớn: “Nhảm nhí! Mày đã cướp đi anh Lưu Băng của tao. Tao giận đến nỗi muốn lột da, rút gân, ăn thịt mày!”.

Hiếu Khê càng tỏ ra lạ lẫm: “Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, cô đã luôn miệng bảo rằng tôi cướp anh Lưu Băng của cô. Cô thật sự nghĩ rằng nếu như không có tôi, anh Lưu Băng sẽ thuộc về cô sao?”

“Đương nhiên rồi!” Thiết Sa Hạng đáp không chút do dự. “Tao với anh Lưu băng là bạn thanh mai trúc mã. Nếu như không có mày, anh ấy không yêu tao thì còn đi yêu ai khác nữa sao?”.

Hiếu Khê làm bộ sững sốt: “Ồ, hai người là bạn thanh mai trúc mã à? Từ khi nào vậy?”.

“Bọn tao đã quen nhau mười chín năm rồi!”, Thiết Sa Hạng tự hào khoe.

Hiếu Khê thở dài: “Lâu đến thế kia à? Hình như không phải đâu, anh Lưu Băng vẫn chưa đủ mười chín tuổi. Sao cô có thể quen anh ấy mười chín năm được?”.

Thiết Sa Hạnh liếc mắt: “Anh ấy chưa chào đời thì tao đã được sờ vào bụng mẹ anh ấy. Như thế không được tính là quen biết sao?”

“Ra là vậy.” Hiều Khê gật gật đầu. Đột nhiên cô lại như phát hiện điều gì khác: “Nói vậy, cô còn lớn hơn cả anh ta à?”.

Thiết Sa Hạnh nóng nảy đốp lại: “Như thế thì đã sao?”.

Hiều Khê vội vàng xua tay: “Không sao cả, hiện giờ đang rất thịnh chuyện bạn trai nhỏ hơn, không phải sao?”.

Mắt Thiết Sa Hạnh sáng rỡ: “Thật vậy sao?”.

Hiều Khê vẫn chưa hết tò mò: “Tôi chỉ cảm thấy lạ ở chỗ, tại sao cô trông lại trẻ như vậy, nhìn không hề thấy lớn hơn anh Lưu Băng chút nào”.

“Thật vậy sao?”, Thiết Sa Hạnh sung sướng tự sờ mặt mình, “Trông tao rất trẻ à?”.

Hiều Khê cười tươi: “Thật đấy. Nếu không tin cô tự lấy gương ra xem đi.”

Thiết Sa Hạnh quả nhiên cất ngay súng vào túi, lôi ra một cái gương nhỏ, đồng đánh ngắm nghía. Đám vệ sĩ cả Liệt Viêm Đường và Hải Hưng Bang đều cố nhịn cười trước cảnh tượng đó.

Ôi trời, không ngờ trên đời này có người ngu ngốc đến như vậy. Người của Liệt Viêm Đường chắc chắn là không nhắc nhở ả rồi, nhưng không hiểu sao người của Hải Hưng Bang cũng không nhắc nhở gì ả nốt? (Theo lời nói của những người có mặt lúc đó, người của Hải Hưng Bang thấy Thiết Sa Hạnh ngu ngốc như vậy, đã không còn chút niềm tin nào về tiền đồ của Hải Hưng Bang nữa. Vì thế họ không muốn đắc tội với Liệt Viêm Đường.

Thế là cả hai nhóm cứ đứng yên nhìn hai mươi mấy chiếc xe hơi đang từ từ dừng lại, tiếp theo sau là năm mươi mấy thanh niên cầm súng bước ra khỏi xe. Không ai nói một lời nào để giục Thiết Sa Hạnh. Thậm chí có nhiều người của Hải Hưng Bang đã nhẹ nhàng lẩn vào bóng đêm, trốn khỏi một cuộc đổ máu vô nghĩa.

Thiết Sa Hạnh cầm gương ngắm nghía khuôn mặt mình, không nén được thất vọng: “Tao quả là có đẹp thật, nhưng lông mày...”.

Hiều Khê an ủi: “Cô không cảm thấy nhờ không có lông mày, trông cô rất uy vệ đó sao? Trông giống như...”, Hiều Khê đang nói bỗng dừng lại.

Thiết Sa hạnh tò mò: “Giống gì?”.

“Giống như một con sư tử cái!”. Một giọng nói vang lên như gáo nước lạnh tát vào mặt Thiết Sa Hạnh. Cô ta giận đến tím người, mồ hôi vã ra như mưa. Cô ta giận dữ quay đầu về phía phát ra giọng nói đó. Không biết có phải Lưu Bằng không nhỉ? Thiết Sa Hạnh bây giờ mới phát hiện ra mọi người phía sau lưng mình đều đi đâu sạch. Đám vệ sĩ ở lại chỉ còn khoảng bảy tám tên với khuôn mặt thất thiếu sẵn sàng đầu hàng bất kỳ lúc nào. Ngược lại bên phía Hiếu Khê lại đông đủ một nhóm người lăm lăm súng trên tay.

Sự việc sao lại trở nên như thế? Thiết Sa Hạnh bối rối, ngỡ ngàng, sợ hãi đến mức hóa điên lên. Cô ta tức giận tới mức không còn lý trí, xông thẳng tới Hiếu Khê hét lớn: “Mày là đồ nha đầu thối! Mày lại lừa tao! Mày làm tao ra nông nổi này! Tao phải giết chết mày! Tao phải giết mày!”

Lúc này Hiếu Khê đã gần như kiệt sức. Cô cố gắng mở mắt, mơ hồ nhìn thấy Thiết Sa Hạnh đang cầm súng lao thẳng đến mình. Cô cũng mơ hồ nhìn thấy người của Liệt Viêm Đường đang cầm súng nhắm thẳng vào Thiết Sa Hạnh.

Thiết Sa Hạnh lao đến như một con sói khát máu, ánh mắt rực lửa, cơ bắp run lên, giọng như muốn xé đôi không gian thành hai mảnh: “Tao phải giết chết mày! Tao phải giết mày!”

Có tiếng súng nổ. Hiếu Khê nhìn thấy viên đạn lao thẳng đến Thiết Sa Hạnh, tiếp đó là một dòng máu bắn ra, đỏ như hoa mào gà. Lại nghe những tiếng nổ khác vang lên: “Đừng! Đừng nổ súng nữa!”, Hiếu Khê cố sức tàn, lao ra ngăn cản những người bảo vệ cô nổ súng.

Cô lao về phía Thiết Sa Hạnh, dang rộng đôi cánh tay để bảo vệ cô ta. Thiết Sa Hạnh đang dúm dọ vì đau đớn. Hiếu Khê rất đau lòng. Không cần biết cuộc sống của họ đen tối đến đâu, nhưng đó vẫn là một linh hồn sống, không ai có quyền tước đoạt nó. Cô đã che được hết tầm ngắm của mọi người.

Tiếng súng không còn nữa. nhưng không gian vẫn nhuộm đầy tử khí. Hiếu Khê kiệt sức đến không còn đủ tỉnh táo nữa. Trong khoảnh khắc, cô cảm nhận được sự suy sụp, uất ức, giận dữ và thù hận của Thiết Sa Hạnh. Ả như một con quỷ đói, khẩu súng trong tay ả trở thành một lời nguyền.

Hiếu Khê chỉ còn biết cơ thể mình bỗng chốc trở nên nóng ran, rồi lại lạnh buốt, khó chịu đến nỗi không còn biết gì nữa. Đôi chân cô không còn đủ sức để đỡ cho thân người của cô nữa, từ từ kéo cô ngã xuống đất. Mí mắt cô như bị dính keo, cứ khép lại với nhau. Điều cuối cùng cô còn nhận biết được, đó là khẩu súng trên tay của Thiết Sa Hạnh.

Mũi súng đen chĩa thẳng vào cô, cứ như miệng của loài mãnh thú...

“Bằng!”

“Bằng!” Bằng!”

“Bằng!” Bằng!” Bằng!”...

Một tiếng súng nổ kéo theo một loạt những tiếng súng khác, đánh thức cả một màn đêm! Thần trí của Hiếu Khê đã hoàn toàn rơi vào hư vô, đôi mắt nhắm lại. cô chỉ thấy cơn đau của mình cứ dồn dập như những đợt hải triều. Trong hư vô đó, cô chỉ cảm thấy có một người đang ôm chặt lấy cô, bảo vệ cho cô bằng chính sinh mạng của mình. Vòng tay của họ làm cho cô cảm thấy an tâm, thanh bình, để cô có thể đi vào giấc ngủ yên. Sau đó, cô chỉ còn nghe thấy tiếng kêu, tiếng hét mơ hồ...

Hết chương 8

Minh Hiểu Khê
Thủy tình trong suốt.
CHƯƠNG 9

“Hiểu Khê...”

“Hiểu Khê, em tỉnh lại đi...”. Trong hôn mê, cô chỉ nghe thấy có tiếng người cứ réo rắt gọi cô.

Nhưng cô lại không hề muốn tỉnh lại, vì biết được nếu tỉnh lại, cô sẽ đối mặt với muôn vàn sự việc mà cô không muốn xảy ra, nhưng cũng không thể trốn tránh được. Chúng như một ngọn núi cao đè nặng lên ngực cô, làm cô như không thở nổi. Thế là Hiểu Khê cứ nằm đó, mắt nhắm nghiền. Cứ vậy đi sẽ tốt hơn. Để cô được nghỉ ngơi nhiều hơn. Đôi mắt cô nhắm chặt.

Một đôi tay mát rượi nắm lấy bàn tay yếu ớt của cô, nhẹ nhàng để lên bờ môi của mình: “Xin lỗi em, anh không hề nhận ra được rằng em đang bị sốt. Em bị sốt nặng đến như vậy... Anh cứ tưởng em đang giận anh, bởi thế mà sắc mặt mới...”.

“Em khó chịu lắm phải không? Sốt cao đến như thế, lại phải chứng kiến bao nhiêu là việc làm em không vui... Em không chịu tỉnh lại. Chắc chắn là vì em đang giận anh...”.

Đôi môi của Lưu Băng do dự hôn lên những ngón tay bắt đầu cử động của cô: “Anh lúc nào cũng nghĩ... em là một cô bé ngốc nghếch”. Thân người cô cũng bắt đầu động đậy.

Giọng cười đau khổ của anh vẫn nói tiếp: “Tại sao em lại theo anh nhỉ? Anh đem lại cho anh quá nhiều đau khổ, những việc anh làm đều khiến em không vui... “.

Giọng nói yếu ớt được phát ra từ đôi môi khô ran của cô: “Nói... bây...”

Cuối cùng Hiểu Khê cũng mở đôi mắt nặng nhọc, chậm chạp nhìn Lưu Băng đang ngồi bên cạnh giường mình. Tinh thần anh suy sụp, gương mặt xanh xao, trông đến nào lòng. Cô dịu dàng vuốt gương mặt anh, lo lắng hỏi: “Sao anh lại ốm đến thế này? Có phải anh đang bị bệnh không?”

“Hiểu Khê!”, Lưu Băng ruột đau như cắt, “Em có giận anh không? Vì anh mà em ra nông nỗi này. Vì anh mà sự việc trở nên tồi tệ. Sao em vẫn có thể

bình thân như thế được?”. Những ngón tay gầy gò của cô trượt dài trên gò má của anh.

Cô cười nhẹ: “Anh có biết không, cứ mỗi khi nhìn thấy anh thế này em lại thấy lòng đau nhói. Sự lạnh lùng, đau khổ, vùng vẫy, cô đơn của anh đã như một lưỡi dao sắc, cứ cửa thẳng vào trái tim em. Em chỉ muốn ôm choàng lấy anh, sưởi ấm cho anh, muốn anh được hạnh phúc, muốn được làm tất cả vì anh, chỉ cần anh vui vẻ”.

“Hiếu Khê!”, Lưu Bằng không kìm chế được, ôm chầm lấy cô. Anh ôm cô chặt đến nỗi cô không thở nổi. Giọng nói của anh run lên: “Anh... anh... có xứng đáng không em?”.

Hiếu Khê nghe thấy mùi hương dịu dàng từ cơ thể của anh: “Em chưa bao giờ nghĩ về việc anh có xứng đáng hay không. Em chỉ biết tất cả mọi điều em dành cho anh đều xuất phát từ trái tim chân thành nhất”.

Cô ngược nhìn anh, yếu ớt nói: “Có thể do kiếp trước em đã nợ anh, nên kiếp này phải trả”.

Lưu Bằng thở một hơi dài, rồi ôm cô chặt hơn: “Em có thể mãi mãi yêu anh không? Em có thể mãi mãi ở bên cạnh anh không?”.

Hiếu Khê chớp chớp mắt: “Vậy thì em cần phải xem xét...”.

Lưu Bằng cuống lên: “Xem gì hả em?”.

Hiếu Khê nháy mắt tinh nghịch, đáp: “Xem anh có thương em không?”.

Nói xong, cô vươn tay kéo cổ áo của anh lại.

Hạt pha lê trong suốt trên sợi dây chuyền trên cổ Lưu Bằng phát lên những ánh sáng thần diệu, dịu dàng lan tỏa bốn phía, như một linh hồn sống động và uyển chuyển...

“Anh vẫn đeo nó à?”, Hiếu Khê nở nụ cười ngọt ngào.

Lưu Bằng nhìn cô: “Nó là chứng nhân giữa em và anh, dĩ nhiên anh phải đeo nó vĩnh viễn chứ”.

Hiếu Khê ngơ ngác: “Chứng nhân?”.

Lưu Bằng gật đầu: “Đúng thế. Chúng ta đã trao nhau tín vật, xem như đã thề ước trọn đời. Không phải đó là ý nghĩa của sợi dây chuyền này sao?”

Hiếu Khê bất giác nhìn lại sợi dây chuyền Lưu Bằng tặng đang đeo trên cổ. Như thế này đã là đính ước rồi sao? Tay cô hơi e dè, như thế thật sao? Cô

ngắm gương mặt trước đây trong trắng thơ ngây như viên ngọc pha lê của Lưu Băng, nay đã trở thành một người đàn ông phong độ nhưng hơi xa lạ. Chẳng lẽ đây là lựa chọn cả đời của cô sao?

Thấy Hiểu Khê nhìn chăm chú Lưu Băng bắt đầu thấy bối rối. Ánh mắt anh sáng hơn ánh nắng, tính khí đượm một vẻ kiêu dũng, nhưng sâu thẳm tận cùng của sự kiêu dũng kia lại là một sự yếu đuối, mỏng manh. Chính sự yếu đuối mỏng manh đó, đã như là một chiếc kéo sắc bén làm cắt đứt sợi dây do dự cuối cùng của cô. Như thế đi. Cứ như thế đi. Cứ như thế đi vậy.

Cô từ từ với tay để ôm lấy tấm thân rắn chắc của Lưu Băng, thủ thi bên tai anh: “Phải rồi. Chúng ta đã an định kiếp này rồi”.

Anh dịu dàng ôm lại cô. Một lúc sau, anh mới lên tiếng: “Cám ơn em, Hiểu Khê, anh thật hạnh phúc, anh thực sự rất hạnh phúc. Không cần biết tương lai mai này ra sao, có được câu nói này của em, anh đã mãn nguyện lắm rồi”.

Không hiểu vì sao, cô nhận ra lời nói của anh có một sự tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng đó khiến trái tim cô như bất chợt ngừng đập. Cô nghi ngờ hỏi anh: “Anh Lưu Băng, hình như anh có chuyện gì đó giấu em, xảy ra chuyện gì vậy?”.

Lưu Băng chỉ ôm cô không trả lời.

Lúc này tinh thần Hiểu Khê hầu như đã hoàn toàn hồi phục. Cô thấy cơ thể mình rất mạnh khỏe, không còn một chút đau đớn hay khó chịu nào. Cô cảm thấy mình hoàn toàn có thể bay nhảy như một chú chim non. Và một khi sức khỏe đã bình phục, cô nhất định phải quay về với cuộc sống thực tiễn. Hiểu Khê im lặng một lúc rồi quyết định phải đối diện với điều mà cô sợ nhất. Cô từ từ đẩy anh ra, nghiêm mặt hỏi: “Thiết Sa Hạnh thế nào rồi?”

“Chết rồi”, Lưu Băng lạnh lùng đáp, cứ như người chết đi chỉ là một cây cỏ. Sự lạnh lùng của anh làm tim cô co thắt lại. Cô biết cả cuộc đời này cô sẽ không bao giờ quên được Thiết Sa Hạnh. Đó là ánh mắt điên cuồng, lời nói dữ dằn và tiếng hét chói tai. Hiểu Khê mím chặt môi, gắng hết sức để ngăn dòng lệ đang tuôn ra từ khóe mắt.

Cô không thể khóc và cũng không có quyền khóc bởi nước mắt của cô là vô nghĩa, là xấu xa! Nếu cuộc sống của Thiết Sa Hạnh mất đi bởi chính cô,

cô có tư cách gì mà rơi lệ? Đôi môi cô bị cắn chặt hẳn lên thành dấu, cương quyết không cho phép nước mắt mình rơi xuống. Cô nhắm chặt mắt lại.

Lưu Băng quan sát cô này giờ, bỗng lên tiếng: “Em không cần phải vì cô ta mà...”.

“Đủ rồi!”, Hiếu Khê chặn lời anh. Cô không muốn nghe tiếp những gì anh định nói.

Lưu Băng vẫn nhìn cô.

Chợt Hiếu Khê mở mắt ra hỏi như sức nhớ ra: “Anh có đem cô ta vào bệnh viện cấp cứu không?”.

Lưu Băng đáp, giọng vẫn lạnh lùng: “Không có”.

Đôi mắt cô lập tức rực lửa: “Tại sao?”.

Anh bình thản đáp: “Vì cô ta đã chết từ lâu trước khi xe cấp cứu đến”.

Hiếu Khê ôm đầu: “Bây giờ anh phải làm sao?”.

Lưu Băng cười nhạt: “Do cô ta tự nổ súng trước, bọn anh chỉ là phòng vệ thôi”.

Vậy sao? Là Thiết Sa Hạnh nổ súng trước sao? Thiết Sa Hạnh đã nổ súng rồi sao? Hiếu Khê bất chợt run lên. Đầu tiên là các ngón tay, rồi đến chân, đến lưng và vai cô... Cả thân người cô run lên... Thà cô đừng tỉnh lại. Thà cô cứ hôn mê để khỏi phải nghĩ đến những việc đã xảy ra.

Cô nắm chặt tay Lưu Băng: “Thiết Sa Hạnh đã nổ súng rồi phải không? Cô ta đã bắn rất nhiều phát đúng không? Em nhớ, tiếng súng cứ nổ liên tục bên tai mình, từng phát từng phát, rất gần rất gần...”.

Sắc mặt Lưu Băng từ từ thay đổi: “Lúc đó anh cứ tưởng...”. Rồi anh nín chặt, không thốt nên lời nữa.

Một dự cảm không lành bao trùm lên Hiếu Khê. Giọng cô run lên: “Nhưng sao, nhưng sao em không hề bị thương? Em không hề trúng đạn có phải không?”.

Lưu Băng muốn nói gì mà sao chẳng cất lên thành tiếng, chỉ thấy gật đầu mà thôi.

Nỗi sợ hãi lại quẩn lấy Hiếu Khê. Cô lại nắm tay anh thật chặt, lo lắng hỏi: “VẬY... những viên đạn kia đã bắn vào đâu? Cô ta đứng gần em như vậy... Em còn nhớ mũi súng của cô ta như một hố đen sâu thẳm chĩa thẳng vào

người em...”.

Mặt Lưu Băng trắng bệch.

Hiếu Khê bỗng cười một cách đáng sợ: “Ha... ha.. em hiểu rồi. Thiết Sa Hạnh chắc chắn tay chân loạng quạng, đến cả bắn súng cũng không biết bắn, nên dù gần như thế nhưng vẫn bắn không trúng, có phải không? Ha... ha... cô ta thật là ngốc!”

Anh bỗng ôm chặt lấy cô. Hiếu Khê không muốn, nhưng cũng không màng đẩy anh ra, chỉ khàn khàn nhắc lại: “Có phải không anh? Anh nói đi chứ! Nói đi!”.

Ánh mắt anh thật lạ, anh nói khẽ: “Không phải”.

“Không phải gì chứ? Anh nói đi!”, cô nóng vội đến điên lên.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sợ hãi của cô. Giọng anh nhỏ và khàn đến đáng sợ, cuối cùng anh cũng nói hết sự thật: “Cô ta đứng gần em như thế, dù bắn dờ đến đâu cũng không thể bắn hụt hết tất cả. Em không bị thương là vì có người đã cứu em. Anh ta đã nhào lên trên người của em, dùng tấm thân mình để che chở cho em, vì thế em không hề bị dính đạn. Vì thế Thiết Sa Hạnh mới không làm tổn thương đến em được. Vì thế... trên người em mới không hề có vết thương nào...”.

Vậy thì... Đó không phải là cơn mơ rồi. Cô sợ hãi nghĩ đến.

Cô cứ nghĩ đó chỉ là một giấc mơ... đúng cái tích tắc đó, khi cô lao đến bên Thiết Sa Hạnh, có một bóng người đã lao đến... Sau đó, cơn đau đầu làm cô mất hết những phản xạ nhạy bén. Cô chỉ thần thờ nhìn khẩu súng của Thiết Sa Hạnh mà bất lực như những cánh hoa tàn... Sau đó cô bị đè xuống đất, có người đã nhào lên trên người cô, cơ thể của anh ấm áp... Cô mơ hồ nhớ anh ta còn cười với cô, nụ cười của anh xa xăm như một ngọn núi phía xa...

Giản Triệt được đưa vào phòng phẫu thuật cho đến giờ đã được mười mấy tiếng đồng hồ.

Trong mười mấy tiếng này, ba của anh, ông Phong Dũng Tư đã dùng hết khả năng của mình để mời những vị bác sĩ tốt nhất bệnh viện, tốt nhất nước, hoặc thậm chí là tốt nhất thế giới lập tức đến đây để cứu con trai mình. Cánh cửa phòng phẫu thuật cứ đóng rồi lại mở, mở rồi lại đóng, đóng

rồi lại mở...

Sắc mặt của ông tối sầm, ánh mắt sâu thẳm. Ông cứ dán mắt mình vào cánh cửa phòng phẫu thuật. Phong phu nhân không còn nín được bật lên tiếng khóc, nước mắt của bà mỗi lúc một khó giữ lại hơn. Đồng đứng một góc, sắc mặt xanh xao, đôi mắt thâm quầng.

Đèn của phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt. Vị bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nhất thế giới bước ra, vẻ mặt đăm chiêu nhìn ba Giản Triệt, nói: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Nhưng bệnh nhân trúng đến năm phát đạn. Cự ly bắn quá gần, vì thế tình hình vết thương rất nghiêm trọng”.

Phong phu nhân khóc thét lên, gào hỏi: “Giản Triệt có chết không? Con tôi có phải chết không bác sĩ?”.

“Im ngay. Để bác sĩ nói hết!”, ông chồng khế quát vợ.

Bác sĩ nhíu mày nói tiếp: “Cậu ấy đang hôn mê, tình hình vẫn còn rất nguy hiểm. Chúng tôi không dám đảm bảo cậu ấy có thể tỉnh lại, mà nếu có tỉnh lại cũng có thể bị nhiễm trùng nặng”.

“Anh ấy vẫn còn sống phải không?”. Cuối cùng Hiếu Khê cũng đã chạy đến nơi, khuôn mặt tái xanh, hơi thở gấp gáp. Cô đứng cảm nhìn vào mắt bác sĩ, các ngón tay cuộn lại thật chặt, các móng tay đâm vào da thịt mình đau điếng, cô nhắc lại từng chữ: “Anh ấy, còn sống phải không?”.

Đôi mắt cô đầy van xin, bắt bác sĩ không thể từ chối trả lời: “Đúng thế, cậu ấy còn sống”.

Hiếu Khê mím chặt môi, nước mắt bắt đầu ứa lên từ khóe mắt. Cô xoay đầu đi, để không ai nhìn thấy những giọt lệ đang thi nhau tuôn.

HẾT TẬP 2

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

Tập 3. - Chuyện Thần Thoại.

CHƯƠNG 1

“Bịch”, cuốn tập san số mới nhất của Học viện Quang Du bỗng nhiên được ném phịch xuống bàn Minh Hiếu Khê, suýt đè trúng tay Hiếu Khê. Cô đang bận rộn chuẩn bị cho kì thi cuối khóa liền vội ngẩng đầu lên, thấy một nữ sinh bực bội bước qua.

Tiểu Tuyền sẵn tới, giằng lấy cuốn tập san, nói bằng giọng không mấy thiện cảm: “Hiếu Khê này, bây giờ cậu là ‘kẻ thù chung của mọi người’ đấy!”.

Hiếu Khê ngơ ngác: “Ơ, sao lại thế?”.

Tiểu Tuyền lớn giọng giảng giải: “Còn không biết sao? Cậu có biết cô nữ sinh ban này tới đây làm gì không?”.

Hiếu Khê lúng túng: “Chẳng... chẳng phải đưa báo... thì làm gì?”.

Tiểu Tuyền quát lớn: “Hừ, đồ ngốc, cô ta đến mắng cậu đấy”.

Hiếu Khê tròn mắt lên vừa ngạc nhiên vừa tức giận, không hiểu đầu của tai nheo ra sao cả.

Giọng Tiểu Tuyền rất kẻ cả: “Nhưng do biết cậu lợi hại, sợ bị cậu cho ăn đòn nên cô ta mượn tuần san để mắng cậu đấy”. Nói xong, Tiểu Tuyền mở phắt cuốn tuần san ra trước mặt Hiếu Khê, dúm đầu cô bạn xuống, bắt xem.

Hiếu Khê kinh ngạc đọc dòng chữ: Học viện Quang Du biểu dương học sinh Minh Hiếu Khê bởi sự lạnh lùng. Dưới dòng chữ đó là những hình ảnh rất tự đắc của cô khi chơi bóng chuyền và khi chụp bảng điểm ưu tú cuối học kỳ. Cô thầm khen ngợi cho các tay paparazzi này. Họ chụp hình của cô từ lúc nào mà chính cô cũng không hay.

Thế nhưng Hiếu Khê xem ra cũng không mấy bị tác động, chỉ hờ hững lật giở qua loa. Có lẽ cái đầu bướng bỉnh của cô đã được huấn luyện tới kiên cường.

Tiểu Tuyền vẫn gan lì đứng bên trách móc: “Mình muốn bênh cậu mà cũng không được. Cậu thật quá đáng đấy! Cậu có biết không?”.

Hiếu Khê ngơ ngác, không rõ mình đã sai ở đâu. Tiểu Tuyền tức giận, chỉ

muốn đập cho bạn một trận. Đúng là đồ gà tồ. Cái gì cũng phải nói toạc ra, bực bội quá thể.

Cuối cùng Tiểu Tuyền cũng đành phải nói toạc ra: “Lớp trưởng Triệt đã bị thương vì cậu, phải không?”.

Hiếu Khê cúi đầu, lí nhí: “Đúng... nhưng mình...”.

Tiểu Tuyền cắt ngang, giọng nghen ngào: “Anh ấy bị thương rất nặng, tới mức suýt chết, đúng không?”.

Mặt Hiếu Khê trắng bệch, đáp rất khê: “Đúng!”.

Tiểu Tuyền phẫn nộ hét lên: “Anh ấy vẫn phải nằm ở bệnh viện, giằng co giữa sự sống và cái chết. Còn cậu, cậu vẫn ung dung đi học được sao?”.

Hiếu Khê lắp bắp không ra tiếng. Cô hiểu Tiểu Tuyền giận dữ vì quá lo lắng cho lớp trưởng Triệt.

“Lẽ ra cậu phải luôn túc trực trước giường bệnh của anh ấy. Lẽ ra trông cậu phải tiêu tụy, mất ngủ, lo lắng, ăn năn, không còn tâm trí làm những việc khác, kể cả đi học”, tiếng Tiểu Tuyền vẫn rít lên.

Hiếu Khê bất bình cãi: “Nhưng lớp trưởng Triệt đã qua cơn nguy hiểm mà. Cậu cũng phải để mình đi thi chứ?”.

Đột nhiên cô nghe thấy một tiếng quát đồng dục “Câm ngay!” vang lớn.

Hiếu Khê giật mình quay lại, thấy mình đang bị bao vây bởi một tốp nữ sinh mặt đăng đăng sát khí, hai tay chống nạnh. Tất cả bọn họ đều uất ức nhìn cô như một kẻ thù chung. Hiếu Khê đầu cúi, ngoan ngoãn cúi đầu nghe Tiểu Tuyền tiếp tục trách móc.

Trong khi đó, Tiểu Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi đầu tố: “Còn cậu lại như thể không có chuyện gì xảy ra. Cậu vẫn ăn uống, sinh hoạt bình thường!”.

Hiếu Khê nghĩ thầm: “Nếu không ăn uống bình thường, khéo mình còn ‘đi’ trước khi Giản Triệt tỉnh dậy”.

May thay Tiểu Tuyền không có tài đọc ý nghĩ của người khác, nếu không hậu quả thật khó lường. Cô ta vẫn tiếp tục giáo huấn: “Cậu lại còn không khóc thương cho anh ấy nữa. Trong khi nước mắt của bọn tớ có thể nhấn chìm tới ba Học viện Quang Du”.

Nghe tới đây, các nữ sinh đều xúc động, cùng òa lên khóc lóc thảm thiết.

Hiếu Khê chợt hiểu. Thì ra Phong Giản Triệt phải thức tỉnh bởi nước mắt

của họ vì nếu anh không tỉnh lại, nguy cơ về một đại hồng thủy do anh là nguyên do là rất lớn, trong khi Giản Triệt lại là người rất lương thiện. Tiểu Tuyền vừa khóc vừa không quên nhiệm vụ đầu tố bạn: “Lớp trưởng Triệt từng là ân nhân cứu mạng, lẽ ra cậu phải lấy thân mình ra báo đáp chứ? Sao anh ấy, vừa tỉnh, cậu đã ích kỷ bỏ về đi học, thi cuối kỳ lại đạt điểm ưu, giờ cơm trưa lại ăn nhiều nhất? Nhìn lại cậu xem, trông nom người ốm gì mà mặt mày cậu rạng rỡ, thân hình béo tốt, da thịt săn chắc, sáng bóng thế này?”. Vừa nói, Tiểu Tuyền vừa véo vào tay của Hiếu Khê như để chứng minh.

Hiếu Khê đau khổ, gắng giằng tay mình ra khỏi tay của Tiểu Tuyền. Thật bức mình, tại sao Tiểu Tuyền cứ bắt mình phải làm khổ nhục kể mới hài lòng nhỉ? Lạ thay, đám nữ sinh xung quanh lại không hề phản đối những câu nói của Tiểu Tuyền. Trái lại, cả đám còn xúm vào hỏi tội Hiếu Khê:

“Minh Hiếu Khê, hãy nói thật đi. Có phải cậu vẫn còn sống chung với Mục Lưu Băng không?”

“Cậu đúng là đồ vô lương tâm. Lớp Trưởng triệt suýt chết vì cậu như thế mà cậu vẫn còn qua lại với Lưu Băng”.

“Cậu thật không xứng đáng với Giản Triệt!”

“Mình thật mù quáng, ai lại ngưỡng mộ một người như cậu được cơ chứ!”

“Nếu cậu không chịu yêu lớp trưởng Triệt, tớ xin thề sẽ hận cậu suốt đời”.

Minh Hiếu Khê ù đầu nhức tai vì những câu hỏi lao tới tấp xuống đầu. Song cô gắng gượng nói to: “Các cậu đều yêu lớp trưởng Triệt như vậy, sao cứ đẩy sang cho tớ? Nếu tớ tuyên bố sống cùng với lớp trưởng Triệt, các cậu có khó chịu không?”.

Cả đám đông lao xao bỗng im bật. Mọi người im lặng nhìn nhau dò hỏi. Cuối cùng vẫn là Tiểu Tuyền lên tiếng trước: “Hừ, Minh Hiếu Khê, đừng làm phách. Bọn tớ nói vậy chỉ vì thương xót cậu”.

Các cô gái thấy có người dẫn đầu liền đua nhau công kích lại:

“Đúng đúng, đừng tưởng bở!”

“Bọn tớ để cậu hết hy vọng yêu lớp trưởng Triệt...”

“Lớp trưởng Triệt cũng không hề yêu cậu...”

“Thế xác và tinh thần của cậu sẽ phải chịu giày vò...”

Phòng bệnh của Phong Giản Triệt sang trọng hơn phòng tổng thống ở khách sạn năm sao khiến Minh Hiếu Khê thấy nơi đây không hề giống bệnh viện chút nào. Mặc dù biết nhà họ Phong có vị trí rất cao trong giới chính trị, song cô không ngờ gia đình này giàu có đến vậy. Phòng bệnh bên ngoài xếp đầy hoa tươi và các trái cây đủ loại, chặt kín cả lối đi. Hiếu Khê mò mẫm, tránh không dẫm đạp lên thứ gì, nhích từng bước từ các khoảng trống nhỏ trên sàn, lách vào phòng bệnh bên trong.

Phong Giản Triệt mặc đồ ngủ bằng tơ trắng, đang tựa người trên cái gối to, mơ màng nhìn ra cửa sổ, nhưng vừa nghe thấy tiếng động nhỏ do Hiếu Khê đi vào, anh quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy Hiếu Khê lễ mễ bưng quà vào, Giản Triệt nở nụ cười ấm áp, khiến ai cũng phải chú ý.

Nhìn vẻ ngờ nghệch đến buồn cười của Hiếu Khê, y tá Cốc Mộc Tịnh không khỏi chọc Giản Triệt rằng: “Phong thiếu gia, cô bạn gái của cậu đến rồi kìa”.

Hiếu Khê vẫn không để tâm bởi cô đang mê mải trong nụ cười ngọt ngào của Giản Triệt. Chả trách tất cả các nữ sinh ở Học viện Quang Du đều đắm đuối vì anh.

Bác sĩ Thái Man vừa ghi chép bệnh lý xong, ngẩng đầu lên nhìn và cười với y tá Cốc. Trong mắt họ, Giản Triệt và Hiếu Khê đúng là một cặp búp bê ngộ nghĩnh. Bác sĩ Thái giục Hiếu Khê: “Sao lại đứng chờ ra vậy? Mau chạy đến hôn anh ta một cái mới mau lành bệnh”.

Hiếu Khê giật mình, làm rơi cả quà xuống đất. Hai má cô đỏ bừng, chân tay luống cuống vừa nhặt quà vừa ấp úng giải thích: “Không, không, mọi người nhầm rồi. Cháu không phải là bạn gái anh ấy”.

Y tá Cốc nháy mắt về phía Giản Triệt, trêu: “Sao thế? Cậu vẫn chưa thổ lộ tình cảm với cô ấy sao?”.

Hiếu Khê đau khổ phân trần: “Không phải, anh ấy không thích cháu đâu”.

Y tá Cốc ra vẻ kinh ngạc: “Thật vô lý, cháu có nhầm không đấy? Giản Triệt ngày nào cũng mong cháu tới. Cháu không thấy mỗi lần có mặt cháu, cậu ấy đều giả vờ đọc sách nhưng có đọc vào được đâu ư? Cậu ấy thực sự thích cháu đấy, chỉ tội hơi ngượng thôi”.

Ngượng ư? Hiếu Khê cứ ngỡ mình nghe nhầm. Người đang ngượng phải là

cô mới đúng. Cô thấy rõ má mình đang nóng bừng, hăm hập như sốt, tim đập thình thịch như người muốn chạy trốn.

Thấy Hiếu Khê khó xử, Giản Triệt vội vàng cất tiếng: “Y tá Cốc, cô nhầm rồi”.

Cô y tá liền quay lại, tinh nghịch hỏi: “Vậy là cậu không thích Hiếu Khê?” Giản Triệt trù mếu nhìn Hiếu Khê, cô như nín thở chờ đợi. Ánh mắt anh sao mà dịu dàng đến vậy, khẽ khàng như cơn gió mùa xuân. Chợt anh cất tiếng: “Không, tôi rất thích cô ấy”.

Hiếu Khê sững người, tim cô như ngừng đập vì bất ngờ.

Y tá Cốc cười sung sướng: “Thấy chưa, tôi biết ngay mà”.

Giản Triệt buồn bã nói tiếp: “Nhưng... cô ấy không phải là bạn gái của tôi”.

Tiếng cười im bặt. “Y tá Cốc, cô đừng trêu Hiếu Khê nữa nhé, nếu không sẽ làm cô ấy rất khó xử”.

Hiếu Khê rụt rè nhìn Giản Triệt đầy cảm kích. Cô thấy tim mình bắt đầu đập trở lại. Y tá Cốc vẫn chưa hiểu ra sao liền thắc mắc: “Vô lý thật, ý cậu là hiện giờ cô ấy chưa phải bạn gái của cậu phải không? Tôi thấy hai người...”.

Bác sĩ Thái gõ bệnh án lên đầu cô ý tá nhiều chuyện, nhắc nhở: “Làm xong rồi thì ra ngoài mau, còn bao nhiêu bệnh nhân đang chờ kìa”.

Y tá Cốc lụng bụng bỏ đi ra chiều bị cưỡng bức lắm, ra đến cửa, cô như nhớ ra điều gì liền dừng lại, nói: “Hiếu Khê này, phiền cháu trông chừng chai nước truyền nhé. Nếu hết, nhớ kêu cô thay chai khác”.

Hiếu Khê gật đầu nhưng bụng nghĩ thầm: chả đại gì mà gọi cô ta nữa.

Hiếu Khê vừa nhận các món quà từ dưới thăm lên vừa ôm tới đầu giường của Giản Triệt. Cô ấp úng lời ra từng món và nói: “Anh Triệt ơi, đây là các món quà của mọi người trong lớp tặng anh. Sôcôla hình trái tim là của Lê Tinh tặng. Cô ấy nhờ nhắn là mãi mãi yêu anh. Sôcôla hình ngôi sao là của Mỹ Linh tặng. Cô ấy cầu chúc cho anh luôn tỏa sáng như ngôi sao này. Chỗ trái cây màu hồng này là do Hữu Ái gửi tặng. Cô ấy nói luôn nhớ tới anh từng giờ từng phút. Còn chỗ quýt vàng này là...”.

Giản Triệt cắt ngang: “Vậy còn quà của em đâu?”.

Hiếu Khê giật mình sức tỉnh: “Chết, em quên mất”.

Triệt cười, nói: “Em cứ để chỗ quà mọi người gửi ở đó, anh tự xem được mà. Cho anh gửi lời cảm ơn mọi người nhé! Thế là em đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi đó!”

Hiếu Khê chớp mắt, căn môi. Hóa ra mình đã làm xong việc sao? Vậy mình còn đứng ở đây làm gì nhỉ? Cô lúng túng dậm chân đứng đó rồi ngược nhìn Giản Triệt, kinh ngạc phát hiện thấy mặt anh đỏ bừng như quả cà chua. Như không dám tin vào sự thật trước mắt, Hiếu Khê dụi mắt rồi tiến lên phía trước, chạm khế vào mặt Giản Triệt, kêu lên đầy kinh ngạc: “Trời ơi, mặt anh đỏ quá! Anh sao thế?”.

Giản Triệt lúng túng đẩy tay cô ra. Cả hai đều ngượng ngùng im lặng. Không khí thật khác thường. Nhưng chỉ một lúc sau, Giản Triệt đã bình thường trở lại và cười giòn giã: “Em chê da mặt anh thường ngày dày lắm phải không?”.

Hiếu Khê luống cuống thanh minh: “Không phải, em cứ tưởng anh không bao giờ đỏ mặt”.

Giản Triệt cười: “Tại sao vậy? Chẳng lẽ anh không được giống người bình thường sao?”.

Hiếu Khê đáp: “Không, anh luôn là người mà em kính phục nhất. Anh rất khác thường”.

Nụ cười trên môi Giản Triệt vụt tắt. Anh chột im lặng. Vị đắng đắng hơi trào lên môi. Anh hơi nhăn mặt, gắng nghĩ sang chuyện khác.

Ngỡ anh đau, Hiếu Khê luống cuống giục: “Anh nằm xuống nghỉ đi, mệt lắm không?”.

Giản Triệt lắc đầu, nắm lấy tay cô, nói: “Kể chuyện cho anh nghe đi”.

Hiếu Khê bậm môi suy nghĩ rồi nhớ tới món quà của cô. Hiếu Khê lục lại trong túi hồi lâu rồi lôi ra một bảng điểm thi cuối kỳ, hãnh diện cười và khoe trước Giản Triệt.

“Anh xem này, em thi cuối kỳ được kết quả ưu tú này. Chà chà, từ nhỏ đến lớn, em chưa từng đạt kết quả giỏi đến vậy. Có nói, chắc bố mẹ em cũng không tin nổi, không chừng còn nghi ngờ em copy cho mà xem. Anh thấy em lợi hại không? Vĩ đại không?”, Hiếu Khê nói liên thoảng.

Giản Triệt cười khe khẽ.

Cô liếc sang anh, thừa nhận: “Thôi, thôi, em công nhận có công lao của anh tới một nửa. Nhờ anh, em mới có kết quả thi cao như vậy”.

Giản Triệt cố nhin cười nhưng ánh mắt vẫn cười.

Minh Hiểu Khê thở dài, giọng xiu hần: “Thôi được, anh có công hết, được chưa nào? Em biết là nhờ anh luôn thúc giục em học hành mới có được ngày hôm nay. Nhưng anh thử nghĩ xem, nếu em không cố gắng, nếu em ngu dần, liệu anh có dạy dỗ em có được ngày hôm nay không? Em cũng đâu phải đứa vớt đi”.

Giản Triệt cười lớn, thừa nhận : “Đúng, em có lý”.

Rồi anh cứ ngắm mãi gương mặt nghịch ngợm và đáng ghét kia. Anh nhớ ra rằng từ lúc hôn mê tới nay, anh mới nhìn thấy cô. Nom cô rất nhọt nhọt, thần kinh căng thẳng, song ánh mắt rất bướng bỉnh, lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ trước mắt mọi người. Cô đúng là tuýp người khiến anh ưa thích.

Trong khi đó, Hiểu Khê vẫn cầm bảng điểm, thích thú xoay tới xoay lui, lầm bầm: “Ha ha, bố mẹ mình mà nhìn thấy ắt phải kinh ngạc lắm”.

Giản Triệt chợt nhớ ra hỏi: “Sắp nghỉ đông rồi, em có về nhà thăm bố mẹ không?”.

Hiểu Khê ngơ ngác: “Ơ... ơ... em chưa quyết định” rồi liếc nhìn cánh tay đang băng bó của Giản Triệt.

Hiểu rõ Hiểu Khê đang nghĩ gì, anh cười lớn: “Không sao, em cứ yên tâm mà về, anh không chết nổi đâu”.

Trên người Giản Triệt lúc này có tới năm vết thương. Hai vết thương ngoài da. Nhưng một vết thương ở bụng, một vết thương xuyên qua hông trái. Hai viên đạn này suýt nữa lấy mất mạng của Giản Triệt, khiến anh hôn mê đúng mười ngày dù hai lần phải dùng máy kích tim. Cũng may bác sĩ Thái Man với tay nghề cao mới giúp anh tỉnh lại. Các vết thương khác không có gì đáng nói, chỉ lo ngại nhất vết thương ở tay phải bị viên đạn đầu tiên bắn trúng khiến thần kinh bị tổn thương nghiêm trọng. Bác sĩ Thái đã từng nói bóng gió rằng cánh tay đó có thể bị tàn phế để mọi người chuẩn bị tốt tâm lý.

Nhìn ánh mắt đăm chiêu của Hiểu Khê, Giản Triệt cười nói: “Con người

không nên quá tham lam. Cứu được mạng rồi thì mất một cánh tay cũng có ý nghĩa gì đâu”.

Hiếu Khê im bất hồi lâu rồi ấp úng hỏi: “Anh có nghĩ gì về tương lai không?”.

Giản Triệt không đáp, như thể đang suy nghĩ.

Cô nói tiếp: “Anh Triệt này, em biết anh rất giỏi, làm gì cũng rất xuất sắc, chơi đàn, vẽ tranh, nấu ăn... khiến ai cũng phải thèm muốn. Nhưng anh thích gì nhất?”.

Giản Triệt nhìn đôi mắt trong sáng của Hiếu Khê, tươi cười: “Thích gì nhất à? Để anh suy nghĩ nào. À, anh thích nhất được nghe em nói, được có em ở bên cạnh”.

Vừa nghe xong, Hiếu Khê đã la ầm lên: “Ừ thèm chơi với anh nữa. Đang nói chuyện nghiêm túc lại cứ đùa cợt”.

Giản Triệt thôi cười, hít một hơi dài: “Đồng ý, nói nghiêm túc vậy”.

Mắt Hiếu Khê lại sáng lên: “Vậy anh muốn tương lai anh phát triển ra sao?”.

Giản Triệt gặng tựa người vào chông gối, ngồi dậy. Anh nhìn cô rất lâu, chân thành đáp: “Thật tình anh chưa nghĩ tới chuyện này. Mọi chuyện anh làm trước đây đều rất dễ dàng. Thế nên anh cũng không thấy mình có tài năng gì và cũng không biết cần phát triển mặt nào”.

Minh Hiếu Khê băn khoăn: “Anh sao thế? Hay anh thất vọng điều gì?”.

“Anh ư? Đâu có, sao em nghĩ vậy?”, Giản Triệt ngạc nhiên hỏi lại.

Hiếu Khê lúng búng thanh minh: “Không, em thấy mọi mặt của anh đều quá xuất sắc nên việc lựa chọn bỏ gì, theo gì chắc chắn nhất thời khó quyết định... Nhưng điều này cũng bình thường mà. Anh mới có mười chín tuổi, không nhất thiết quyết định quá sớm. Em chỉ muốn biết anh có sở thích gì đặc biệt và có... có giúp được gì cho cánh tay phải của anh không?”.

Giản Triệt chau mày, gặng hiểu ý của Hiếu Khê. Nhìn gương mặt anh, Hiếu Khê cười, cảm thấy áy náy vô cùng. Hơn ai hết, cô hiểu những vết thương của Giản Triệt cũng do cô gây ra.

Giản Triệt cười át đi, dí dỏm nói: “Để anh nói cho em biết bí mật của anh nhé. Từ nhỏ, anh cũng có ước mơ nghề nghiệp, chỉ tội nó luôn thay đổi

theo thời gian. Hồi đầu, anh muốn làm chuyên gia dinh dưỡng để có thể nếm được đủ các món ăn ngon. Sau đó, anh lại muốn làm người mẫu để có thể luôn mặc đồ đẹp và kiếm được thật nhiều tiền. Rồi một thời gian, anh lại mê võ thuật, ảo tưởng mở võ quán lùng lấy thế giới, giúp mọi người có cơ thể khỏe mạnh cường tráng. Nhưng giờ đây, anh lại thay đổi...”, vừa nói, anh vừa xoa đầu Hiếu Khê như trêu chọc một nhóc tì nghịch ngợm. “Giờ đây, anh chỉ muốn tập trung điều trị, chữa khỏi cánh tay này, ra viện”, anh nói tiếp, “Đó là ước mơ lớn nhất của anh đấy. Nếu không thực hiện được, anh sẽ chẳng làm gì được nữa”.

Hiếu Khê ngấm cánh tay phải của Giản Triệt đang cầm đầu dây chuyền, ngậm ngùi xót xa. Cô thầm nghĩ: “Phải làm sao bây giờ? Con người xuất sắc như thế, chàng trai tài giỏi thập toàn như thế lẽ nào lại bị tàn phế?”

Hết chương 1

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 2

Chiều buông. Hiếu Khê ôm một túi táo đầy căng bước vào bệnh viện. Dưới ánh mặt trời mùa đông, những trái táo tròn căng, đỏ mọng khiến mọi người qua đường đều phải ngoái lại nhìn thèm muốn. Thời tiết rất lạnh nhưng Hiếu Khê rất phấn chấn. Tin tốt lành về việc chữa trị cánh tay phải cho Giản Triệt khiến cô rất vui. Hiếu Khê thực sự tin rằng cuộc sống đầy những kì tích bất ngờ khiến mọi người thật khó tin. Mấy tháng cách đây không lâu, bao nhiêu bác sĩ giỏi đến chữa trị cho Giản Triệt nhưng đều lắc đầu bó tay. Tất cả đều kết luận rằng cánh tay trúng đạn của anh đã bị tổn thương thần kinh nghiêm trọng, không có cách nào chữa được, ắt sẽ bị tàn phế trừ phi có kỳ tích xuất hiện hoặc có thể tìm thấy được bác sĩ Susi của ngoại khoa thần bí trong truyền thuyết, nghe nói có thể lấy chân của chó nổi lên mình con linh dương, còn làm cho tốc độ chạy của nó còn nhanh hơn cả báo.

Nhưng đó chỉ là lời đồn đại, y thuật của bác sĩ Susi có cao như thế không, hoặc thậm chí có tồn tại một vị bác sĩ như thế không cũng không thể biết đích xác. Xác xuất tìm được ông ta hoàn toàn không cao bao nhiêu so với kỳ tích xuất hiện. Thế nhưng chỉ nửa tháng sau, vị bác sĩ huyền thoại này đã xuất hiện, tự tìm đến đề nghị làm phẫu thuật cánh tay phải cho Giản Triệt. Mặc dù nhiều người còn nghi ngờ về xuất xứ và tài năng của con người này, Giản Triệt vẫn quyết định tin tưởng ông và đồng ý phẫu thuật hai lần. Kết quả thật như ý, cánh tay anh đã khỏi hẳn. Thật đúng là một kỳ tích.

Hiếu Khê cười tới híp cả mắt, cô càng rào bước nhanh hơn, chỉ muốn mau chóng lao tới bên cạnh Giản Triệt, ngắm nhìn anh đang dần dần hồi phục. Bỗng một trái táo bị rớt ra khỏi túi, lăn xuống đất, Hiếu Khê cuống quýt đuổi theo. Trong một góc tối bệnh viện, một bàn tay thanh tú vươn ra đón lấy trái táo, nhặt lên. Hiếu Khê sửng người, đứng lại nhìn kỹ. Một gương mặt buồn bã, ánh mắt sâu muện, dáng người thanh mảnh nhưng kiêu hãnh

xuất hiện trước mắt cô. Hiểu Khê ngạc nhiên la lên khi nhận ra Đồng: “Trời, cậu đó sao?”.

Đồng im lặng trả lại trái táo cho Hiểu Khê, ánh mắt buồn bã thê lương, môi run rẩy định nói gì, song lại kìm nén.

Hiểu Khê đón trái táo, nhìn Đồng rất ái ngại: “Cậu đến thăm anh Triệt phải không? Sao không vào đi? Đứng đây làm gì?”.

Đồng bậm môi, khó nhọc đáp: “Không, mình không thăm anh ấy”.

Hiểu Khê thở dài: “Vậy cậu tới đây làm gì? Muốn thăm thì cứ việc, có gì mà phải ngại. Rõ là...”.

Đồng chậm rãi ngăm nhìn Hiểu Khê hồi lâu, rồi nói bằng giọng rất tha thiết: “Mình Hiểu Khê này, hãy nói thật đi, cậu chọn ai?”.

Hiểu Khê ngơ ngác: “Mình không hiểu. Quyết định gì cơ?”.

Bàn tay cô vô tình nắm chặt trái táo mà Đồng vừa trả. “Mục Lưu Băng hay là Phong Giản Triệt? Cuối cùng cậu chọn ai?”.

Đồng nói dần từng tiếng. Hiểu Khê bấu chặt vào trái táo, hằn rõ cả vết móng tay lên nhưng cô vẫn gắng giữ vẻ bình tĩnh: “Mình không hiểu ý cậu”.

Đôi mắt Đồng nhìn xoáy thẳng vào mắt của Hiểu Khê, khiến cô không thể trốn tránh. Ánh mắt đó như thiêu đốt cô, đòi hỏi cô phải đối diện sự thật. Đồng nói tiếp: “Lẽ nào cậu không hiểu được tâm tư của anh Triệt? Anh ấy yêu cậu”.

Sắc mặt Hiểu Khê chợt tái nhợt, cô ấp úng nói: “Đồng, cậu không được nói lung tung”.

Đồng cười đau khổ, ánh mắt càng u buồn: “Đó là sự thật. Trước khi cậu xuất hiện, mình cứ ngỡ anh ấy yêu mình bởi anh ấy đối xử với mình rất tốt, rất dịu dàng, ai cũng nhận ra điều đó. Nhưng khi cậu xuất hiện, mọi việc đã hoàn toàn thay đổi”.

Hiểu Khê sợ hãi thanh minh: “Vô lý, trong lòng mình chỉ có Lưu Băng, mình chỉ coi Giản Triệt như một người anh mà thôi”.

Song có vẻ Đồng không chút mảy may bị tác động bởi những lời lẽ của Hiểu Khê. Cô vẫn nói tiếp bằng giọng đều đều: “Thực ra, chỉ cần nhìn ánh mắt anh ấy dành cho cậu, mình đã hiểu cả. Mình đã lo lắng, sợ hãi rằng cậu

sẽ giành mất anh ấy. Mình đã cố gắng vượt qua mọi rào cản để bày tỏ tình cảm với Triệt. Nhưng... mình đã thất bại”.

Hiếu Khê la lớn: “Không phải vậy đâu. Cậu và anh Triệt là...”, rồi cô chợt nhớ ra phải ngưng bật, gắng không để bí mật to lớn này bị vuột ra khỏi miệng trước khi Giản Triệt cho phép nói.

Đồng xua tay, vẻ chán nản: “Hiếu Khê, cậu quá ngây thơ, quá dễ tin người. Đừng thương hại cho mình. Mình không yếu đuối, không đáng thương như cậu nghĩ đâu”.

Hiếu Khê xót xa nhìn Đồng, trái tim cô như bị vò xé, cô rất muốn nói thật với Đồng về cái bí mật ghê gớm kia, rằng Đồng chính là em gái cùng cha khác mẹ với Giản Triệt, song cô lại không dám.

Giọng Đồng đầy đau đớn, u uất: “Từ nhỏ mình lớn lên trong Liệt Viêm Đường. Mình làm gì có sự hồn nhiên, ngây thơ như bao đứa trẻ khác. Mình và Triệt quá khác nhau. Mẹ anh ấy ghét mình, hận mình cũng đúng thôi. Mình biết hôm mình bày tỏ tình cảm với anh Triệt, cậu nấp sau lùm hoa. Mình muốn cậu biết tình cảm thật của mình với anh ấy để cậu không nỡ cướp anh ấy của mình”.

Nói đoạn, Đồng ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt như đại đi: “Hiếu Khê, cậu có biết mình hận cậu đến mức nào không? Trong con mắt Triệt chỉ có hình bóng cậu mà thôi. Còn cậu lúc nào cũng ra cái vẻ thương xót mình, mình không cần điều đó”.

Hiếu Khê rùng mình ớn lạnh. Cô gắng ôm túi tảo sát vào người như muốn tìm hơi ấm. Nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ những lời Đồng nói hồi lâu, Hiếu Khê mở mắt ra, nhìn thẳng vào Đồng, nói rành mạch: “Đồng này, mình không hiểu tại sao cậu lại nói như vậy với mình. Chắc hẳn cậu muốn mình bị tổn thương, bị khó xử? Được, vậy coi như cậu đã đạt mục đích. Còn mình, bao giờ mình cũng coi cậu là người bạn tốt. Nếu cậu đã nói xong, hãy để mình đi”.

Đồng im bật, đứng ngây như một pho tượng. Thấy cô không có phản ứng gì, Hiếu Khê dợm chân định bỏ đi, bỗng Đồng lại nói tiếp bằng giọng run run: “Mình xin cậu, đừng làm tổn thương tới anh Triệt”.

Hiếu Khê chậm rãi xoay người lại, cố gắng phân tích những gì mà Đồng

vừa nói. Những câu nói của Đồng nhẹ nhàng nhưng lại chẳng khác nào quả tạ đập vào đầu Hiếu Khê, khiến cô choáng váng. Quan sát kỹ Đồng một lúc, Hiếu Khê mới cất tiếng: “Mình cam đoan sẽ không làm anh Triệt bị tổn thương nữa. Nhưng mình xin cậu, đừng nói những lời như vậy nữa”.

Đồng nở nụ cười héo hắt như hoa mùa đông lạnh lẽo. Cô nói: “Anh Triệt tuy giỏi giang nhưng cũng là một người thường. Anh ấy cũng dính những bi lụy tình ái, chỉ có điều anh ấy cố gắng che giấu điều đó bằng sự ân cần và dịu dàng của mình. Cậu không có quyền làm tổn thương anh ấy”.

Hiếu Khê khổ sở nhăn nhó: “Cậu nhầm rồi, mình hoàn toàn không muốn làm anh ấy bị tổn thương”.

Đồng bình thản nói tiếp: “Nếu cậu còn yêu Mục Lưu Băng thì không nên gặp Giản Triệt nữa. Còn nếu cậu đã chọn Giản Triệt thì lòng cậu phải dứt bỏ hình ảnh của Lưu Băng”.

Hiếu Khê cảm thấy bức bối, cô nói to: “Thôi, cậu im đi. Mình không thể chịu đựng nổi nữa. Tại sao cậu cứ nói mãi về chuyện này thế? Mình phải nói rõ quan điểm của mình cho cậu lần cuối mới được. Thứ nhất, anh Triệt không yêu mình. Thứ hai, mình vẫn cứ đến thăm anh ấy, quyết không thể để những lời lẽ của cậu tác động tới mình. Thứ ba, cậu nên vào thăm anh ấy, anh ấy cũng rất nhớ cậu đấy. Và cuối cùng nhé, mình cam đoan sẽ không làm tổn thương tới anh Triệt”.

Ánh nắng chiều thật lạ, cửa sổ phòng bệnh đã được mở, không khí tươi mát tràn vào thật dễ chịu. Hạo Tuyết đang ngồi ở đầu giường, đôi mắt hiếu kỳ hết quan sát Giản Triệt lại tới Hiếu Khê. Một lúc sau, cô bé reo lên thích thú, nói: “Hai anh chị này buồn cười thật đấy. Chị Hiếu Khê thì liên tục gọt táo, chẳng nói gì. Anh Triệt thì chỉ nhìn chị, cũng không nói gì. Sao không ai để ý tới em vậy?”.

Hiếu Khê chẳng nói chẳng rằng, vẫn cầm cúi gọt táo. Cô vẫn bị những lời lẽ của Đồng ban nãy làm cho kích động.

Giản Triệt cười rất tươi, để lộ hàm răng sáng bóng: “Hạo Tuyết trật tự nào. Em không thấy đáng chị Hiếu Khê ngồi gọt táo rất đẹp sao?”

Mọi người chăm chú nhìn kỹ. Dưới lưỡi dao của Hiếu Khê, những vỏ táo dài chảy ra. Chúng mỏng và đều, uốn dài tới sát đất như những dải lụa hồng

mềm mại nom thật đẹp mắt. Hạo Tuyết trầm trồ, không tiếc lời khen ngợi: “Sao chị có thể gọt được vỏ mỏng mà không gãy thế? Chị làm bằng cách nào?”.

Hiếu Khê đặc ý: “Em xem lợi hại chưa? Kỹ thuật sử dụng dao của chị là thiên hạ vô song đấy! Vả lại táo ngon thế này phải rất tốn tiền nên cố gắng gọt được vỏ càng mỏng càng ngon, lại không lãng phí”.

Hạo Tuyết lắc đầu le lưỡi: “Khiếp, gọt táo mà cũng sợ bị lãng phí. Chị tiết kiệm quá đấy, hay là chị thiếu tiền quá?”.

Hạo Tuyết vừa dứt lời liền bị cả Hiếu Khê và Giản Triệt lườm nguýt. Cô bé lúng túng quay mặt ra cửa. Bỗng gương mặt cô sáng bừng khi nhìn thấy một người bước vào. Té ra là Đông Hạo Nam.

Hạo Nam đi thẳng tới đầu giường Giản Triệt, ngồi xuống ân cần hỏi: “Cậu đỡ chưa? Tình hình ổn không?”.

Giản Triệt cười đáp: “Đỡ lắm rồi, phẫu thuật thành công, chắc vài ngày nữa sẽ được phép đi lại”.

“Còn cánh tay phải thì sao?”, Hạo Nam lo ngại nhìn cánh tay bạn.

“Đang hồi phục dần, khả quan lắm”, Giản Triệt khẽ cử động các ngón tay cho bạn coi.

Hạo Nam thở phào nhẹ nhõm: “May quá, mình rất lo cho cậu. Cứ tưởng bị tàn phế thì chết”.

Hạo Tuyết toét miệng cười: “Ha ha, đúng là anh trai em thay đổi nhiều quá. Từ người máu lạnh vô tình, nay bỗng rất nhiệt tình và biết lo lắng cho bạn. Đi vắng xa vậy mà hay tin anh Triệt bị tai nạn, cứ gọi điện về hỏi thăm suốt.”

Hiếu Khê cũng tươi cười, đưa một miếng táo lớn cho Hạo Nam: “Này, anh ăn đi”.

Hạo Tuyết vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt: “Đấy, anh trai em thay đổi như vậy, đáng ghi điểm lớn. Người vô tình nhất là anh Lưu Băng, đến thăm cũng chả thấy đâu”.

Giản Triệt vội cắt ngang: “Lưu Băng có gọi điện cho anh, nói rằng có chút việc bận, sẽ tới thăm sau”. Vừa nói anh vừa lo ngại nhìn Hiếu Khê.

Cô đang cố tỏ ra bận rộn thu dọn đám vỏ táo, vờ như không nghe thấy.

Hạo Tuyết vẫn ấm ức: “Bạn có mà bạn suốt đời, dành chút thời gian tới thăm cũng không được sao?”.

Hạo Nam ngừng nhai táo, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không đâu, Lưu Bằng không thể là người vô tình. Anh nghe bên ngoài đồn rằng...”. Chợt bắt gặp ánh mắt ngăn cản của Giản Triệt, anh vội im bật và liếc nhìn Hiếu Khê. Cô lại loay hoay ngồi gọt táo rất chăm chú như không hề để tâm tới câu chuyện mà mọi người vừa nói.

Bổng cửa phòng bật mở, một đám người ồn ào đi vào. Đi đầu là bác sĩ giải phẫu nổi tiếng Susi, tiếp đó là bố mẹ của Giản Triệt, bác sĩ Thái Man và cô y tá Cốc Mộc Tịnh. Mọi người vội vã đứng lên chào: “Chào bác trai, bác gái”.

Ông Phong hờ hững gật đầu với Hạo Nam, trong khi sắc mặt của Phong phu nhân rất nhợt nhạt. Bác sĩ Susi lạnh lùng tới cuối giường bệnh, lật giở bệnh án, cầm cúi ghi chép gì đó.

Ông Phong không nhin nổi lo ngại, hỏi ngay: “Bác sĩ xem bệnh tình của cháu Triệt ra sao rồi?”.

Bác sĩ Susi cài cây bút lên túi áo, hờ hững đáp: “Khá hơn”.

Ông Phong mừng ra mặt, hớn hờ nói: “Vậy tay phải của cháu sẽ bình phục được hoàn toàn sao? Cháu nó có thể đánh đàn, vẽ tranh như trước nữa không?”.

Bác sĩ Susi nhìn ông Phong đầy kinh ngạc, nói: “Anh có nằm mơ không đấy?”

Mọi người trong phòng đều biến sắc mặt. Ông Phong nhợt nhạt như một xác chết, câm nín. Phong phu nhân run lấy bầy, nắm chặt lấy áo của bác sĩ Susi, hốt hển nói: “Chả lẽ... chả lẽ... con trai tôi không thể sử dụng được tay phải như trước?”.

Bác sĩ Susi gắng gờ đôi bàn tay gầy guộc của người đàn bà tội nghiệp, nói: “Thần kinh của cánh tay phải đã bị đứt nghiêm trọng. Tuy tôi đã nối lại được, song chỉ phục hồi được một số chức năng cơ bản trong cuộc sống như thay quần áo, xúc đồ ăn... Như vậy cũng nên mừng mới phải”.

Không khí trong phòng đông cứng và nặng trĩu, ai nấy đều thấy khó thở. Chỉ riêng Giản Triệt rất bình tĩnh và thản nhiên như không có chuyện gì

xảy ra. Ông Phong bắt đầu cất tiếng, mí mắt ông giật liên hồi ra chiều rất kích động: “Bác sĩ... xin bác sĩ thương tình... phẫu thuật lại cho cháu nó... để phục hồi như xưa”.

Bác sĩ Susi cười nhạt, hờ hững xốc lại quần áo. Bác sĩ Thái Man gợi ý: “Hay là để tay khỏi hẳn, chúng ta sẽ chữa trị theo liệu pháp đặc biệt?”.

Ông chưa nói dứt câu thì bác sĩ Susi giễu cợt cắt ngang: “Anh nên nhớ rằng bác sĩ chỉ chữa được bệnh, không chống được số mệnh. Cánh tay của Giản Triệt vĩnh viễn không thể hồi phục được như xưa. Nếu tôi không phẫu thuật, cánh tay đó đã trở nên tàn phế. Đó là sự thật”.

Vàng trán của ông Phong đầm mồ hôi, vừa lau mồ hôi, ông vừa khấn khoản: “Xin bác sĩ giúp cho. Hết... hết bao nhiêu, tôi cũng chấp nhận”.

Bác sĩ Susi phá lên cười: “Anh nhầm rồi, tôi không làm vì tiền. Nếu không phải vì...”, nói tới đây ông nhìn thẳng vào Hiếu Khê đầy căm hờn, khiến cô hoảng sợ thụt lùi mấy bước. Mọi người đều biết tiếng tăm về tài năng của bác sĩ Susi đã nổi như thần. Rất nhiều người nguyện cống hiến gia sản để nhờ ông chữa trị nhưng vẫn vô phương vì không tài nào tìm được tung tích của ông. Nhưng thật kỳ lạ, khi mọi người đang tuyệt vọng nhất vì bệnh tình của Giản Triệt thì ông lại đột ngột xuất hiện, cứ như một giấc mơ.

Ông Phong đau đớn gào lên: “Trời ơi, lẽ nào đời lại oái oăm đến thế? Lẽ nào Triệt vĩnh viễn không thể đánh đàn hoặc vẽ tranh? Vậy nó sẽ sống sao đây?”.

Giản Triệt nằm trên giường bệnh, lặng lẽ mỉm cười thông cảm với cha mình, song đôi môi anh trắng bệnh không còn giọt máu. Phong phu nhân bỗng như hóa điên, lao phắt tới bên chồng, nắm đá ông và kêu gào: “Tại ông, ông là đồ súc sinh, tất cả tội lỗi ông gây ra, trời lại đổ lên mình con trai tôi. Chính ông đã hại nó”.

Ông Phong cũng mất hết lý trí, quên mất sự hiện diện của bao nhiêu người trong phòng. Ông nắm chặt lấy tóc vợ, quát to: “Tại bà, bà đã đẻ ra một thằng ngu, si dại, chết vì người khác”.

Thấy Phong phu nhân bị đối xử như vậy, Hạo Nam giận tới mức đỏ bừng mặt. Cậu quát to: “Bác Phong, buông bác gái ra”.

Lúc này, tóc tai Phong phu nhân xõa rũ rượi, khóe miệng rớm máu, gương

mặt đầy dấu bầm đỏ bởi bàn tay phũ phàng của chồng. Bà vùng vẫy như kẻ điên loạn, ra sức cắn vào tay chồng la lớn: “Trả lại con trai cho ta. Trả lại con trai cho ta”.

Ông Phong đau đớn thét ầm lên: “Người đâu, lôi bà điên này ra”.

Lập tức mấy vệ sĩ không biết từ đâu xuất hiện, ra sức gỡ Phong phu nhân ra, lôi ra khỏi phòng. Chứng kiến cảnh đó, Hiếu Khê tức run tới mức mặt trắng bệch, môi run lẩy bẩy. Hạo Tuyết sợ hãi và khiếp đảm núp sau lưng cô. Bác sĩ Thái Man và y tá Cốc Mộc Tịnh cũng sững sờ như không tin vào cảnh tượng trước mắt. Chỉ có bác sĩ Susi là vẫn ung dung khoanh tay trước ngực, hờ hững như không có chuyện gì xảy ra.

Trên giường, mặt Giản Triệt trắng bệch như tuyết, mắt vụt tối sầm, anh quát lớn, giọng chắc nịch như mũi tên vút ra khỏi cây cung: “Buông mẹ tôi ra”.

Đám vệ sĩ chùn tay, dừng lại chờ lệnh. Ông Phong chậm chạp quay lại nhìn con trai, có vẻ bất ngờ về phản ứng bất thành linh của đứa con vốn phức tạp này. Nhưng rồi ông phẩy tay ra hiệu cho đám vệ sĩ tiếp tục lôi Phong phu nhân đi. Hạo Nam không còn kìm chế được nữa. Cậu nhảy tới chặn trước cửa ra vào, nhú cặp lông mày xếch, giận dữ quát: “Bỏ Phong phu nhân ra”. Đám vệ sĩ dừng lại, quay lại nhìn ông Phong chờ lệnh.

Ông Phong tiến lên một bước, quan sát thiếu gia nhà họ Đông – người sẽ được hưởng toàn bộ gia sản giàu có nhất. Hồi lâu sau, ông nói bằng giọng nhún nhường: “Hạo Nam, ta coi cháu như Giản Triệt. Nhưng đây là chuyện của nhà họ Phong. Cháu không nên dính vào”.

Hạo Nam bướng bỉnh đứng nguyên tại chỗ, dậm chân quát lớn: “Nếu không buông Phong phu nhân ra, sáng mai trên tất cả các đầu báo lớn sẽ đăng tin xấu này. Tôi thề đấy!”.

Mí mắt ông Phong lại giật liên hồi vì bị kích động. Ông căm tức nhìn Hạo Nam hồi lâu rồi khẽ phẩy tay. Đám vệ sĩ buông Phong phu nhân ra và vội vã bỏ ra ngoài.

Hiếu Khê thơ thẩn đi trong hành lang của bệnh viện. Nơi đây yên tĩnh và vắng vẻ tới ghê người. Cô có cảm giác mọi người vừa xảy ra chuyện và mất tích hết, vứt lại bao nỗi đau buồn và cô đơn. Hành lang cứ dài hun hút như đi mãi không hết, trên đó chỉ vắng lại tiếng chân của cô, lặng lẽ, đơn điệu.

Chợt cô thấy bác sĩ Susi đang đứng hút thuốc. Cô tiến lại gần và hỏi: “Hình như bác sĩ muốn nói gì với cháu?”.

Bác sĩ Susi lạnh lùng hỏi: “Cô chính là bạn gái của Mục Lưu Băng phải không?”.

Hiếu Khê giật mình vì câu hỏi lạ, song vẫn đáp: “Đúng thế!”.

Bác sĩ Susi quay lại, nhìn xoáy vào mặt cô, gần từng tiếng nói: “Vậy cô hãy về chuyển lời với Mục Lưu Băng rằng cánh tay của Phong Giản Triệt không thể hồi phục được hoàn toàn. Không có một bác sĩ nào trên thế giới này có thể làm nổi điều đó”.

Minh Hiếu Khê im lặng. Ánh mặt trời chiều đỏ ối chiếu trên gương mặt cô, tỏa ra một ánh sáng lấp lánh khiến mọi người phải nín thở. Rồi cô cũng cất tiếng, thật đồng dục: “Sinh mệnh con người thật khó nói. Nhiều khi có kỳ tích xuất hiện”.

Bác sĩ Susi lạnh nhạt cắt ngang: “Tất nhiên, nhưng kỳ tích không thể xuất hiện một khi bị ép buộc phi lý”.

Hiếu Khê bướng bỉnh lắc đầu: “Cháu không tin. Cháu không thể để cánh tay anh Triệt bị như vậy. Anh ấy sẽ không thể sống được nếu không được đàn và vẽ nữa. Cháu sẽ tìm bằng được kỳ tích cho cánh tay anh ấy sống lại”.

Bác sĩ dụi tàn thuốc, quay lại nhìn đôi mắt bùng bùng của Hiếu Khê, nói: “Tôi đã làm hết sức. Cô hãy nói Mục Lưu Băng thả Lan Địch ra”.

Hiếu Khê hơi ngẩn ra, cô vẫn chưa hiểu rõ ý bác sĩ. Nhưng rồi mặt cô bỗng cau lại, đầy giận dữ. Tới giờ, cô đã hiểu tại sao bác sĩ Susi lại xuất hiện và chịu phẫu thuật cho cánh tay của Giản Triệt.

Bác sĩ vẫn quan sát cô, nói tiếp bằng giọng lạnh tanh: “Phiền cô cũng nói luôn với anh ta rằng, nếu anh ta dám làm tổn thương tới Lan Địch, tôi quyết sẽ sống chết cùng anh ta”.

Hết chương 2

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 3

Hiếu Khê đang ngó nghiêng chột một mái tóc vàng óng ló ra. Đó là một chàng trai rất dễ thương với nụ cười trong sáng và lúm đồng tiền đáng yêu. Anh ta nhìn cô và nháy mắt hỏi: “Xin chào, cô là Minh Hiếu Khê phải không? Trả lời đi chứ. Sao cứ ngăm tôi mãi thế?”.

Hiếu Khê sực tỉnh, cổ lúc lắc đầu để hoàn hồn lại. Quả thật cô hơi bị hút hồn vào vẻ trong sáng của chàng trai này. Cô gật đầu, nghiêm nghị đáp: “Ừ, tôi là Minh Hiếu Khê... Nhưng sao anh biết tên tôi vậy?”.

Chàng trai phá lên cười, tiếng cười thật trong trẻo. Anh ta đề nghị: “Này, chúng ta cùng thi với nhau nhé! Cô không được từ chối đâu đấy”.

Hiếu Khê ngơ ngác, không rõ chàng trai đẹp như thiên sứ này muốn gì. Anh ta lại nhoẻn cười, giải thích rất đáng yêu: “Tôi từng được nghe kể cô rất lợi hại, đã đánh bại ba mươi hai vệ sĩ ghê gớm của Hải Hưng Bang. Thế nên tôi muốn tỉ thí với cô”.

Hiếu Khê bực bội nghĩ thầm, đúng là tin thất thiệt đáng sợ. Phải sớm tìm ra những kẻ tung tin đồn này. Vì những tin đó mà những người không quen biết lại ấp ủ mơ ước đánh nhau với cô. Bỗng một chàng trai khác đột ngột xuất hiện bên cạnh nhưng diện mạo thật trái ngược với chàng trai mặt đẹp ban nãy. Chàng trai mặt xấu này cao sừng sững như cột điện, mặt mũi đầy vết sẹo dữ dằn, ánh mắt long lên sòng sọc khiến Hiếu Khê hơi gai người.

Cô lùi lại một bước và nói nhỏ với chàng trai mặt đẹp. “Anh bạn nhỏ này, tôi là bạn của Mục Lưu Băng, muốn tìm anh ấy có việc rất gấp”.

Chàng mặt đẹp bữu môi đáp: “Ai là anh bạn nhỏ ở đây? Tôi chỉ kém Lưu Băng có một tháng tuổi thôi đấy”.

Hiếu Khê ra sức xin lỗi và hỏi: “Anh có biết Lưu Băng ở đâu không?”.

Chàng mặt xấu buột miệng: “Lộ Đài”.

Chàng trai mặt đẹp la lối: “Minh Hiếu Khê, cô là đồ con gái phụ tình. Cô đã sớm rũ bỏ Lưu Băng rồi còn tới tìm anh ấy làm gì? Cô muốn anh ta đau khổ tới đâu hả?”

Hiếu Khê im lặng, nhún vai rồi bỏ đi. Nhìn theo dáng cô xa dần, anh mặt đẹp tức giận cúi xuống lượm một viên sỏi trên đường, ném “bốp” một cái về phía cô. Chỉ thấy Hiếu Khê hơi lạng người sang bên phải, viên sỏi lao ngược lại, đập vào sống mũi anh đau điếng. Ôi, đúng là một cô gái ghê gớm như lời đồn.

Cuối cùng Hiếu Khê cũng lên được tới Lộ Đài. Gió lạnh thổi nhẹ nhưng khắp người cô ấy nóng bừng khi nhìn thấy Lưu Băng. Anh mặc một bộ đồ đen, tóc đen buông dài, tất cả thật nổi bật trên cái ghế mây trắng toát. Cô im lìm đứng sau lưng anh hồi lâu, không dám cất tiếng, cũng không dám cử động. Thời gian như ngưng đọng, tưởng như tới mấy thế kỷ đã trôi qua. Cuối cùng Lưu Băng cất tiếng: “Sao em im lặng? Vậy tới tìm anh làm gì?” Hiếu Khê thở dài, tới trước mặt Lưu Băng, định ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh, nhưng đã muộn rồi. Cánh tay rắn chắc của Lưu Băng đã kéo phắt cô ngồi vào lòng anh. Anh khẽ vuốt ve má cô và nói: “Em đừng lo, bác sĩ Susi sẽ chữa khỏi cánh tay cho Triệt. Đó là bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất thế giới”.

Giọng Hiếu Khê rầu rầu: “Không, bác sĩ không chữa được đâu. Tay anh Triệt sẽ mãi mãi không lành được”.

“Vậy sao? Ông ta dám nói vậy sao?”, giọng Lưu Băng vụt lạnh lùng.

Hiếu Khê vội vã lắc đầu. Cô quá hiểu thói tàn bạo tới vô tình của Lưu Băng. Hiếu Khê xoay mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, thẳng thắn hỏi: “Có phải chính anh đã sai người bắt người nhà của bác sĩ để ép ông ta tới làm phẫu thuật cho anh Triệt không?”

Lưu Băng gật đầu không chút e ngại: “Đúng, là anh. Thì sao?”.

Hiếu Khê chùng lại, van nài: “Hãy thả người nhà bác sĩ ra đi. Ông ấy đã gắng sức hết rồi”.

Lưu Băng nhìn Hiếu Khê đầy nghi ngờ: “Em không trách móc anh ác độc sao?”.

Hiếu Khê nhẹ nhàng nói: “Anh làm vậy không đúng tí nào, tuy nhiên em vẫn phải cảm ơn anh vì nhờ anh mà anh Triệt mới được bác sĩ Susi giúp”.

Lưu Băng hỏi đầy châm biếm: “Và em nghĩ rằng anh làm vậy vì Phong Giản Triệt sao?”.

Hiếu Khê ngạc nhiên: “Chả lẽ lại không phải như vậy? Anh Triệt là bạn thân của anh từ nhỏ cơ mà?”.

Lưu Băng lắc đầu, buồn rầu nói: “Anh ư? Anh thì làm gì có bạn”.

Hiếu Khê túm chặt lấy mặt của Lưu Băng, gắng xoay về phía mình, giọng thiết tha: “Anh sao thế? Anh Triệt, anh Hạo Nam đều là bạn anh. Cũng như em vậy. Chúng ta mãi mãi là bạn của nhau”.

Thời gian như ngưng đọng.

Mãi lâu sau, ánh sáng muện trên đôi mắt Lưu Băng cũng vơi dần. Anh quay lại nhìn cô, khẽ khàng nâng cằm cô lên, ngắm nghía như một vật sứ mỏng manh. Anh khẽ nói, giọng lạc đi vì xúc động: “Hiếu Khê, sao em không hôn anh đi!”.

Mặt Hiếu Khê vẫn im lặng như một pho tượng bất động.

Lưu Băng vẫn nói tiếp: “Em luôn nói rất yêu anh, muốn sống với anh mãi mãi cơ mà. Tại sao em không muốn hôn anh? Hôn anh đi!”.

Thật là một mệnh lệnh khô khan và ngược đời, lạnh lùng và tàn nhẫn. Nhưng nhìn sâu vào đôi mắt Lưu Băng, Hiếu Khê vẫn nhìn thấy nỗi tuyệt vọng và đau đớn.

Lưu Băng vẫn nói, giọng anh giờ đây chỉ thì thào: “Chúng ta rất lâu không ở bên nhau, kể từ khi Triệt bị thương. Em không còn nhớ anh phải không? Hãy hôn anh đi, để anh thấy em vẫn còn yêu anh”.

Hiếu Khê vẫn im lặng ngắm nhìn gương mặt đẹp đẽ của Lưu Băng. Ánh mắt cô như phủ sương.

Rất lâu sau, cô choàng tay vào cổ Lưu Băng, ngả đầu vào vai anh, thầm thì: “Anh biết không? Em rất nhớ anh!”.

Lưu Băng như nghẹt thở, những xúc cảm đau đớn, yêu thương cứ quặn lại với nhau, sục sôi trong người anh, khiến anh chỉ chực nổ tung. Hiếu Khê vuốt ve mái tóc đen nhánh của anh, “Trời ơi, tóc anh đã dài đến như thế này sao?”.

Lưu Băng nhắc: “Do có lần em nói rất thích anh để tóc dài, nên anh cứ giữ mãi”.

Hiếu Khê nghĩ ngợi: “Thật sao? Em không nhớ gì cả?”.

Bây giờ đến lượt mắt của Lưu Băng như phủ sương. Anh đứng phắt dậy, rút

ra một con dao găm sang loáng, đưa lên mái tóc. Hiếu Khê cuống cả lên, hét to: “Đừng cắt. Em thích, anh để lại đi”.

Trong bộ đồ đen, mái tóc dài bay trong gió, Lưu Băng thật giống một tay sát thủ đau khổ. Hiếu Khê đứng dậy, giật lấy con dao trong tay Lưu Băng, vứt xuống đất rồi cố cười, nói: “Anh để tóc dài rất hợp đấy. Em xin lỗi, dạo này em hay quên quá. Rất nhiều việc em cứ nói xong lại quên mất”.

Lưu Băng vẫn đứng đó, ngắm mấy cành cây trụi lá. Hơn ai hết, anh nhận thấy rõ tình cảm giữa họ đã không còn như xưa.

Hiếu Khê vẫn gắng nói chuyện: “Thật ra cánh tay của anh Triệt đã phục hồi phần nào, chỉ có điều không được hoàn toàn như trước”.

Lưu Băng hỏi: “Thật sao? Còn em?”.

Hiếu Khê e ngại quan sát nét mặt anh, khẽ khàng nói: “Có rất nhiều chuyện mãi mãi không thể trở lại như cũ được”.

Lưu Băng nhăn mặt đau đớn nhưng gắng hỏi đầy châm biếm: “Ai đã từng nói muốn sống bên anh mãi mãi?”.

Hiếu Khê điềm tĩnh đáp: “Là em... Nhưng em đã ân hận”.

Lưu Băng rùng mình như thể bị một con dao chọc thủng tim. Anh nắm chặt tay tới mức các ngón tay bị đau tới trắng bệch. Anh chăm chăm nhìn cô, đau đớn như kẻ bị phản bội rồi vụt tan vỡ, thất vọng vì anh đọc được trong ánh mắt cô, anh chỉ như một kẻ xa lạ. Giờ đây hai người đứng cách nhau có đúng một bước chân nhưng Lưu Băng hiểu rằng dù cố gắng đến mấy, họ vẫn không thể xích lại gần nhau.

Anh đau đớn hỏi: “Tại sao khi ân hận, em không bỏ đi luôn từ trước? Nếu khi chúng ta vừa quen nhau, em đừng nói những lời thề thốt đó, anh đã không đến nỗi ảo tưởng rằng chỉ cần có em là có cả thế giới”.

Hiếu Khê mấp má môi. Cô nói rất khó nhọc và gắng sắp xếp các ý nghĩ lộn xộn trong đầu: “Em cứ ngỡ chỉ cần mình cố gắng, mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp. Em cứ ngỡ chỉ cần ở bên cạnh anh, em có thể làm anh hạnh phúc. Nhưng em đã tự đề cao mình. Khi nhìn thấy anh ngày càng thay đổi, không còn là chàng trai thanh tú trong trắng trước đây, em rất buồn. Nhìn cánh tay phải của Giản Triệt giờ đây không còn được như xưa, em không thể chịu đựng nổi. Em sẽ ân hận vô cùng, sẽ luôn mơ thấy ác mộng. Xin hãy hiểu

cho em”.

Lưu Băng mấp máy môi: “Tại sao em không bỏ anh ngay từ đầu?”.

Hiếu Khê không thể đáp lại, cô cắn răng, quay người bỏ đi. Cô gắng bước rất nhanh, càng lúc càng gấp gáp như trốn chạy khỏi Lưu Băng, như sợ rằng chỉ cần chậm lại một chút, ý định đó sẽ tiêu tan. Cô cũng không dám ngoái đầu lại vì sợ không kìm lòng nổi trước vẻ đau khổ của anh.

Gió lạnh thê lương, càng làm cho lòng cô tê tái. Chợt có tiếng ai gọi tên cô. Hiếu Khê lắng tai nghe. Đúng là tiếng Lưu Băng nhưng sao nghe xa lạ đến vậy. Nó lạnh cóng và xa vắng vắng như từ đâu đập tới, “Nếu anh từ bỏ chốn này, liệu em có... quay lại không?”.

Hiếu Khê nhận thấy sự giằng xé và nỗi đau đớn, đầy mâu thuẫn trong giọng nói của Lưu Băng. Cô không thấy sự quyết tâm triệt để của anh. Phải rồi, trên đời này, quả thực có một số việc không thể nào được như ý con người, dù cố gắng đến mấy.

Nhưng quả thực cô thấy đau khổ tột cùng, tới mức tan nát, nước mắt chực rơi ra. Hiếu Khê gắng ngẩng đầu lên, ngắm nhìn bầu trời, để gắng không để dòng nước mắt túa ra, đau đớn. Cô hít một hơi sâu, căng phồng lồng ngực. Không có cách nào khác, phải chấp nhận thực tại, phải chấp nhận một Hiếu Khê hiện nay khác với một Hiếu Khê trước đó, cũng như phải chấp nhận xóa đi sự tồn tại của hình bóng Lưu Băng trong trái tim cô. Hiếu Khê gắng lắc đầu để xua tan gương mặt anh, bỗng một ai đó lao ra chặn đường cô.

Thì ra là chàng trai xấu ban nãy đã báo cho cô biết chỗ trốn của Lưu Băng. Anh ta nói với cô đầy tức tối: “Cô là một con người ác độc. Lưu Băng yêu cô và đau khổ vì cô như vậy, thế mà cô nỡ...”.

Hiếu Khê im lặng, tránh sang một bên, vẫn cầm cúi lao về phía trước. Cô không muốn nghe bất kỳ ai khuyên bảo, mặc cho anh ta vẫn tiếp tục nguyên rủa: “Cô sẽ phải ân hận, sẽ phải ngàn lần đau khổ!”.

Nước mắt của Hiếu Khê rơi lã chã. Cô biết mình sẽ rất đau khổ, sẽ rất ân hận... Nhưng cô sẽ có cả một quãng thời gian dài phía trước.

Mùa xuân mơn man ủa tới, phả hơi ấm nồng nồng vào phòng. Không khí thật dễ chịu. Hiếu Khê lại mua một túi táo đỏ thăm tới thăm Giản Triệt. Cô

ngồi ở đầu giường, mãi mê gọt táo, quên cả nói chuyện với Giản Triệt ngồi cách đó không xa. Anh đặt cuốn sách xuống giường, ngắm cô rất lâu rồi hỏi: “Hình như hôm nay em không được vui thì phải?”.

Hiếu Khê giật mình ngẩng lên nhìn anh, gượng cười lấy lòng: “Không, có gì đâu ạ. Em rất vui mà, còn hạnh diện nữa là khác. Nhiều người còn muốn tới thăm anh còn không được nữa là”. Nói xong, cô chợt nhớ tới Hạo Tuyết tuần nào cũng tới thăm Giản Triệt ít nhất ba lần.

Giản Triệt lắc đầu, nói: “Đừng dối anh. Em không biết nói dối mà. Có chuyện gì làm em không vui vậy?”.

Hiếu Khê đau khổ nghĩ thầm, sao anh ấy bị ốm mà vẫn thông minh thế nhỉ. Cô đành buông con dao xuống, nhìn vào mắt Giản Triệt, chậm rãi nói: “Em... em nhớ bố mẹ”.

Giản Triệt vẫn cười khích lệ, chờ cô nói tiếp.

Hiếu Khê mạnh dạn nói: “Em muốn về quê”.

Giản Triệt gật đầu rất thông cảm, nói: “Lần này em định về thăm nhà lâu không? Đồ đạc đã sắp xếp hết chưa?”.

Hiếu Khê ngạc nhiên vì thấy anh đoán ra được ý định của cô quá nhanh, song vẫn gật đầu: “Vâng, em đã viết đơn xin nghỉ học. Đã chuẩn bị hết rồi”.

Giản Triệt lặng lẽ nhìn cô âu yếm, không nói nữa.

Hiếu Khê bứt rứt hỏi: “Sao anh không nói gì? Anh không có gì hỏi nữa sao? Anh không muốn biết em còn quay lại nữa sao? Tại sao anh không thắc mắc về việc em trốn chạy? Tại sao anh lại im lặng thế? Anh thường che giấu suy nghĩ thật của mình bằng cách nào?”.

Giản Triệt cắt ngang: “Hiếu Khê...”,

Nhưng cô vẫn nhìn anh chăm chăm và nói tiếp, “Em biết anh luôn thương em, luôn bảo vệ em”.

Giản Triệt cắn môi, cười buồn bã: “Nhưng có ích gì”.

Hiếu Khê chăm chú nhìn anh, giọng thiết tha: “Em hiểu trong lớp vỏ bề ngoài điềm đạm đó, anh lại là một người rất yếu đuối và vị tha, luôn nghĩ tới người khác. Anh làm mọi thứ đều rất xuất sắc nhưng chỉ để cha mẹ vui lòng. Anh làm gì cũng chỉ nghĩ tới người khác, vì người khác và sẵn sàng

hy sinh cho bạn bè, kể cả chuyện tình cảm của mình. Lẽ nào anh không cần được ai yêu thương?”

Hiếu Khê nhắm mắt, nhớ lại cảnh ông bà Phong đánh nhau trước mặt mọi người khi tới thăm con trai đang bị bệnh. Đó là hôm bộ mặt giả dối của ông Phong được lột ra rõ ràng nhất. Và đó cũng là lúc cô phát hiện thấy ánh mắt anh đau đớn như da thịt bị dao cắt. Cô thở dài, nhìn anh xót xa.

Giản Triệt nhẹ nhàng ôm lấy cô, im lặng như muốn chia sẻ.

Hiếu Khê vẫn rủ rủ nói: “Đấy, anh xem, anh toàn giấu mình như thế. Trong khi em và mọi người ra sức coi anh như thần tượng để tôn thờ”. Ngừng lại một lúc, cô nói tiếp, “Anh luôn tôn thờ em, nâng niu em... Nhưng bây giờ em cũng bị sụp đổ rồi, chắc anh sẽ không còn nâng niu em nữa”.

Giản Triệt vừa khóc vừa cười, không biết an ủi Hiếu Khê ra sao. Anh nói nhỏ: “Ôm anh đi!”.

Hiếu Khê choàng tay ôm lấy anh, lặng lẽ nép đầu vào vai anh.

Giản Triệt tựa cằm lên đầu cô, nói: “Cứ ôm anh như thế nhé! Những điều em nói rất đúng, anh sẽ kể cho em nghe về cả niềm vui và nỗi buồn của anh”.

Hai người cứ ôm nhau mãi như vậy, rủ rủ trò chuyện. Gió mơn man. Không khí thật thơ mộng. Hiếu Khê hé mắt nhìn: “Thế giờ anh muốn làm gì? Em có giúp anh được không?”.

Giản Triệt cười dịu dàng, đáp: “Ngốc ơi, em đã giúp anh rồi đó”.

Hiếu Khê ngạc nhiên: “Anh đã nhờ em làm gì đâu nhỉ? Quái lạ, sao anh không nói gì thế kia?”.

Giản Triệt mỉm cười, càng khiến Hiếu Khê tò mò và giục giã. Rồi anh ngừng lại, nghiêm nghị nói: “Có một việc quan trọng, anh muốn nhờ em đây. Em có sẵn lòng không?”.

Mắt Hiếu Khê sáng rực, cô gật đầu lia lịa, Giản Triệt toét miệng cười: “Vậy từ nay về sau không được gọi anh là lớp trưởng Triệt nữa nhé! Em nhận lời đi”.

Hiếu Khê ỉu xiu, tưởng chuyện gì, chán ghê. Cô than vãn: “Anh Triệt!”, bỗng cô thấy nụ cười trên gương mặt anh thật rực rỡ như ánh mặt trời.

oOo

Gửi anh Triệt!

Anh có khỏe không?

Mùa xuân đã tới, anh nhớ mặc nhiều quần áo nhen.

Đúng rồi, anh nhất định phải hồi phục sức khỏe nhé! Em rất nhớ anh!

Hiếu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Ở đây vừa có một trận mưa mùa xuân, ở chỗ anh có mưa không?

Em ở Cao Sơn, phong cảnh rất đẹp, rất vui.

Nghe tin tay phải của anh đã bắt đầu hoạt động được, em rất vui. Anh gắng giữ sức khỏe nhé!

Nhớ anh!

Hiếu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Đỉnh núi Nga Mi có rất nhiều hồ, thật thú vị. Ước gì em có thể bắt được một con cho anh. Tay phải của anh đã cử động thoải mái rồi phải không?

Em vui lắm!

Nhớ anh quá!

Hiếu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Ở đây hẻo lánh quá, gửi bưu thiếp thật khó khăn.

Anh đừng lo lắng nhé!

Tay phải của anh ăn cơm được bình thường chứ? Vậy anh ăn nhiều hộ em nhé! Nhớ anh.

Hiếu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Em bị ốm, người buồn bã, rất nhớ mọi người.

Ở đây không vui tý nào, chả có điện gì cả.

Không nhận được thư của anh. Rất nhớ anh.

Anh vẫn khỏe chứ?

Hiếu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm tới mọi người.

“Anh Triệt! Anh Triệt ơi!”

Cửa vừa mở, Hạo Tuyết bay vèo vào phòng như một con yến nhỏ. Cô bé thở hốt hển đặt cái ba lô nặng trĩu xuống sàn nhà, liếc nhìn Giản Triệt đang ngồi bên cửa sổ. Chết thật, sao lúc nào anh ấy cũng đẹp trai thế nhỉ, làm người ta phải ngây ngất. Giản Triệt như không chú ý tới sự xuất hiện của Hạo Tuyết. Tay anh vẫn mân mê tấm thiệp xinh xắn, mắt vẫn mơ màng nhìn ra cửa sổ như đắm mình vào một thế giới khác.

Ngón tay thon dài của anh ta nhẹ nhàng lật một tấm thiệp nho nhỏ, thương tiếc và trân trọng như thế.

Hạo Tuyết nhìn ngó một lúc rồi reo lên sung sướng: “Chị Hiếu Khê gửi thiệp mới tới phải không? Trời ơi lâu quá không có tin tức gì của chị ấy” rồi cô bé chạy tới định giật lấy tấm thiệp từ tay Giản Triệt.

Nhưng anh đã lẹ làng xoay người, tránh đi và nói: “Có gì đâu em, thiệp cũ ấy mà”.

Hạo Tuyết thất vọng, ỉu xiu: “Thiệp cũ à? Chán quá, làm người ta mừng hụt”. Nhưng cô ngạc nhiên nhìn lại Giản Triệt: “Thế sao anh trông mơ màng thế? Làm em cứ nhầm”.

Giản Triệt im lặng, nhìn đi chỗ khác.

Trong khi đó, Hạo Tuyết không ngừng than vãn: “Chị Hiếu Khê tệ quá, gần một tháng rồi mà không chịu gửi thư từ gì cả. Hay là chị ấy đã quên chúng ta nhỉ?”.

Giản Triệt vẫn im lặng nhưng mặt không giấu được vẻ lo ngại.

Hạo Tuyết vẫn lăm bằm: “Không hiểu chị ấy có chuyện gì nhỉ? Hay là chị Hiếu Khê bị làm sao? Như tai nạn hay ốm đau chẳng hạn”.

Giản Triệt bực bội nói: “Hạo Tuyết! Sao em lại có thể nói như vậy được?”.

Hạo Tuyết rồi rít đập vào miệng mình: “Phỉ phui cái mồm nói nhảm. Anh yên tâm đi, em chả đúng cái gì bao giờ đâu”. Rồi cô liền thoảng nói tiếp: “Anh đừng lo nhé, chị ấy giỏi giang tháo vát như thế, chắc chắn không có chuyện gì đâu”.

Giản Triệt lại im lặng, chỉ đắm đuối ngắm nghía mấy tấm bưu thiếp mà Hiếu Khê gửi về trước đây. Nhìn anh buồn đến nao lòng. Hạo Tuyết ngắm anh, xót xa. Đúng là từ hồi Hiếu Khê về quê, anh Giản Triệt đã thay đổi hẳn, không còn tươi cười như trước nữa. Tuy ánh mắt vẫn rất thân thiện, quan tâm, nhưng rõ ràng anh ít nói ít cười, ngày càng trầm lặng và xa vắng. Hạo Tuyết rất lo lắng. Cô bé nhớ lại khi Hiếu Khê vừa đi còn liên tục gửi thiếp về. Nhưng suốt một tháng qua, thư từ và bưu thiếp đều không thấy đâu. Khổ nhất là ở bưu thiếp cuối cùng, Hiếu Khê còn báo là bị ốm, giờ không biết ra sao rồi. Tin tức cứ bật tắt thế này, ai nấy cũng đều sốt ruột. Hạo Tuyết cuối đầu, suy nghĩ rất lung, rồi ngẩng phắt lên, nói bằng giọng rất cương quyết: “Anh trai em đã đi tìm chị Hiếu Khê rồi, anh có biết không?”.

Giản Triệt nhìn cô chăm chú ra chiều ngạc nhiên.

Hạo Tuyết liền thoảng khoe: “Cũng vì chuyện này, anh trai và ba em cãi nhau rất lớn. Vì công việc ở công ty hiện quá bận, không thể để anh ấy đi được. Tuy anh Hạo Nam không thừa nhận là đi tìm chị Hiếu Khê, nhưng em đoán chắc là đi tìm chị ấy”.

Giản Triệt lại nhìn tấm thiếp, bần khoản không nói câu nào.

Hạo Tuyết thở dài: “Không biết từ lúc nào anh Hạo Nam đã phải lòng chị Hiếu Khê. Bản thân anh ấy không chịu thừa nhận đâu nhưng mẹ và em đều nhận thấy rõ. Anh Hạo Nam bề ngoài luôn mạnh mẽ, dữ tợn nhưng thực ra rất mềm yếu. Sau khi anh Lưu Băng yêu được chị Hiếu Khê, anh ấy rất đau khổ và tuyệt đối câm nín, không hề cho ai biết tâm sự này của mình. Ôi ông anh đáng thương của em”. Chợt Hạo Tuyết ngẩn ra, nói: “O, nhưng bây giờ chẳng phải anh Lưu Băng và chị Hiếu Khê đã chia tay với nhau rồi sao.

Vậy anh trai em đã có cơ hội rồi”.

Hạo Tuyết quay lại nhìn Giản Triệt nói tiếp: “Lâu nay anh có biết tin gì về anh Lưu Băng không? Em nghe nói Liệt Viêm Đường tiếng tăm ngày càng vang dội, làm nhiều việc kinh khủng lắm”. Cô bé lắc đầu le lưỡi ra dáng rất sợ hãi.

Giản Triệt bật cười, “Anh tin rằng Hiếu Khê sẽ trở về. Anh tin như vậy”.

Hạo Tuyết nhìn anh đầy nghi ngờ. Lẽ nào anh Giản Triệt cũng phải lòng chị Hiếu Khê.

Tiểu Tuyền và Hạo Tuyết đang đứng chơi trên sân trường. Chợt mắt cô bé sáng rực khi nhìn thấy bóng anh trai từ xa. Sau một thời gian mất tích đầy bí ẩn, nom Hạo Nam vẫn khôi ngô tuấn tú. Tiểu Tuyền sau một hồi ngắm nghía Hạo Nam, thầm thì nói: “Hạo Tuyết này, nom anh trai cậu có vẻ hơi khác nhỉ?”.

Hạo Tuyết nhìn theo bóng anh trai. Hạo Nam đang lững thững đi trên con đường rợp bóng cây cạnh sân trường. Ánh mặt trời chan hòa, tỏa sáng trên gương mặt anh, song ánh mắt của Hạo Nam nom vẫn xa vắng và buồn bã. Vẻ đẹp trai buồn bã đó của Hạo Nam khiến các nữ sinh vẫn thần điên bất đảo. Mắt họ rực sáng, liên tục dõi theo anh đắm đuối.

Hạo Nam không vui cũng đúng thôi vì sau khi đi mất mười ngày ròng rã tìm kiếm ở quê Hiếu Khê, thậm chí đến tận nơi gia đình cô dạy võ cũng không thấy bóng dáng Hiếu Khê đâu. Cha cô trái lại không chút lo lắng, còn cười hớn hở khoe rằng Hiếu Khê phúc lớn mạng lớn, tự biết lo lắng cho mình nên ắt không có chuyện này xảy ra. Ông còn nhiệt tình mua vé máy bay, tiễn Hạo Nam quay về vì sợ anh bỏ dở việc học.

Chợt mọi con mắt đang dõi theo Hạo Nam nhấp nháy liên tục, mọi người đồng loạt ồ lên. Tiểu Tuyền giật tay Hạo Tuyết, cuống lên nói: “Xem kìa, lại có trò xem rồi”.

Thì ra một cô gái thanh tú tóc dài buông lơ lửng ngọt xuất hiện trước mặt Hạo Nam. Cô gái ấp úng chìa một chiếc bánh kem sô cô la ra trước mặt anh, lúng túng nói: “Anh Hạo Nam, em... em luôn luôn rất... rất ngưỡng mộ anh. Đây... đây là bánh kem... em làm cho anh... Hy vọng... anh thích. Em muốn cùng anh... kết bạn...”.

Tiểu Tuyền hớn hờ nói với Hạo Tuyết: “Cậu xem đi, chắc chắn cô gái kia sẽ trở thành gương mặt ngọc ngà thứ 37 của Học viện Quang Du phải không? Tại sao mọi người vẫn mắc phải sai lầm cũ rích như vậy nhỉ?”.

Hạo Nam bị ngắt mạch suy nghĩ, kinh ngạc đứng lại, ấp úng nói: “Tôi... tôi...”.

Mọi người nín thở chờ đợi phản ứng của Hạo Nam và thầm xót thương cho cô gái nọ.

Trong ký ức của mọi người đều chợt nhớ lại trận chiến nảy lửa giữa Hiếu Khê và Hạo Nam vào năm ngoái khi một cô gái tặng bánh kem cho anh. Tất cả như thể mới xảy ra ngày hôm qua. Theo ghi chép lại của tập san Học viện Quang Du, đôi mắt của Hạo Nam chợt lóe lên một ánh nhìn phức tạp, vừa đau khổ giằng dai, vừa hung hờ. Hết hơn hai phút, anh chìa tay ra nhận cái bánh. Cô gái đưa bánh e lệ sung sướng. Cánh tay Hạo Nam cầm chiếc bánh chợt nâng cao... nhưng anh không ném vào mặt cô gái mà thay vào đó là đập mạnh xuống đất, khiến nó trở thành một đám bẹ düm, nhoe nhoét. Anh hét to: “Cút!”... bỗng một sự kiện lớn và chấn động đã xảy ra. Theo ký giả nổi tiếng của Học viện Quang Du đầy uy quyền nhất báo cáo: Trong khi chữ “Cút!” đang bồng bênh trôi, bỗng một âm thanh trong trẻo và gay gắt bỗng dội lại. Đó cũng chính là âm thanh khiến mọi người nhớ nhung nhất, đổ kị nhất, cũng dễ khiến người ta rối ruột rối gan nhất.

“Đông Hạo Nam, đồ tàn nhẫn kia!”. Một cô gái nhỏ nhắn bất bình nhảy ra. Cô bức bối nói: “Anh không ném bánh kem vào mặt người khác, như vậy là có tiến bộ. Nhưng vẫn kiêu ngạo lắm, phải dẹp bỏ nữa”.

Dưới bầu trời trong xanh, lá mơn man nhè nhẹ, Hạo Nam hơi sững người, nhưng không hề tức giận. Anh đắm đuối nhìn cô gái đó, rồi ôm chầm lấy cô, nhắm nghiền mắt, người run rẩy. Nét mặt anh được mọi người phân tích thật kỹ lưỡng, nó vừa phần nộ vừa vui mừng. Hạo Tuyết và Tiểu Tuyền ôm nhau vui sướng hò reo. Mọi người xung quanh căng mắt ra nhìn cô gái vừa xuất hiện, rồi tất cả đều đồng loạt hò reo: “Hiếu Khê! Hiếu Khê!”... Tiếng hoan hô ngày càng dâng cao như làn sóng nhấp nhô. Chỉ mười phút sau, cả Học viện Quang Du đã truyền hết tin: Minh Hiếu Khê đã trở về!

Hiếu Khê xòe tay ra, để lộ chín cây kim dài ngắn không bằng nhau, phát

sáng lấp lánh. Hạo Tuyết ngờ vực hỏi: “Chị Hiếu Khê, chả lẽ chị quay về chỉ vì muốn học cái này sao?”.

Hiếu Khê gật đầu chắc nịch: “Đúng vậy, chị về học châm cứu”. Nói đoạn, cô ôm ngực, cười rất đắc chí: “Các thầy giáo dạy chị châm cứu phải thừa nhận chị là thiên tài đấy nhé. Người ta phải mất ít nhất nửa năm mới nắm vững được tinh hoa của Thiên Sơn Hỏa và Thấu Địa Lương. Thế nên mới gọi là Minh Hiếu Khê thần thông quảng đại chứ, tuyệt đối không thể so với những người bình thường được”.

Giản Triệt không nhịn được cười, bẹo mũi Hiếu Khê, hỏi: “Hừm, thế còn em, con người thông minh kia, em mất bao lâu?”

Hiếu Khê vẫn sung sướng ngoác miệng cười: “Em á? Chỉ hai tháng thôi, tay nghề châm cứu của em đã khiến các thầy phải sửng sốt”.

Hạo Tuyết vẫn bất bình: “Vậy tại sao chị không về ngay, làm em và mọi người lo lắng gần chết”.

Hiếu Khê thanh minh: “Không phải chị không muốn về mà học xong còn phải thực hành chứ. Chị đã thử châm cứu cho một số thú hoang như tám con thỏ, một con chó... Đầu tiên chị làm gãy chân chúng... rồi...”.

Mặt Hạo Tuyết trắng bệch, cô bé kêu “Ồi!” một tiếng đầy sợ hãi rồi lấp bắp: “Chị... chị thật tàn nhẫn”.

Chỉ có Giản Triệt rất khoan dung độ lượng hỏi tiếp: “Rồi sau đó ra sao? Em chữa lành cho chúng được chứ?”.

Hiếu Khê vội vã gật đầu, đúng là chỉ có anh mới hiểu cô: “Vâng, tất nhiên rồi, em đã châm cứu cho chúng lành lặn”. Rồi cô quay sang nói tiếp với Hạo Tuyết: “Chị biết như vậy quả tàn nhẫn nhưng vì nóng lòng muốn chữa cho anh Giản Triệt nên không có cách nào khác. Chị cũng định bụng nuôi chúng suốt đời nếu chân chúng không lành”.

Hạo Tuyết vẫn lo lắng: “Có thật chân chúng lành lặn bình thường chứ?”.

Hiếu Khê gật đầu chắc nịch: “Đúng vậy, chúng hoàn toàn chạy nhảy được bình thường rồi, thế nên chị mới có mặt ở đây chứ”.

Hạo Tuyết sung sướng chạy tới ôm chầm lấy cô, reo lên: “Như vậy anh Triệt có hy vọng chữa tay rồi”.

Hiếu Khê mỉm cười, tự tin nói: “Chị nghĩ vậy”.

Chợt Giản Triệt cắt ngang: “Em buông chị ấy ra đi. Hiểu Khê chìa tay ra đây”.

Cả hai đều ngơ ngác nhìn Giản Triệt, ánh mắt của Hiểu Khê hơi bối rối và né tránh. Giản Triệt giằng lấy cánh tay trái của Hiểu Khê. Trên đó đầy những vết kim châm tím lại.

Hạo Tuyết hét lên: “Khiếp quá, tay chị sao thế? Cứ như dân nghiện ấy nhỉ?”.

Hiểu Khê bực bội, gạt cô bé sang một bên. Giản Triệt khễ khàng vuốt ve lên cánh tay của Hiểu Khê, đau xót nói: “Sao em lại lôi mình ra làm vật thí nghiệm như thế?”

Hiểu Khê bối rối: “Động vật và người vẫn có sự khác nhau mà. Nhưng em không thể làm gãy tay một ai đó để làm thí nghiệm được”.

Giản Triệt đau khổ nói: “Đừng nói là em tự làm gãy tay mình để tự châm cứu đấy nhé!”.

Hiểu Khê buột miệng thốt lên đầy kinh ngạc: “Ơ, sao anh biết?”.

Giản Triệt nghiêm mặt, hỏi: “Em vừa nói gì? Em có đùa không đấy? Nói lại xem!”.

Hiểu Khê sợ hãi, luống cuống thanh minh: “Không không, em nói chơi thôi. Ai lại ngốc tới mức bẻ gãy tay mình cơ chứ?”.

Giản Triệt thở dài, không biết cô nói thật hay dối nữa. Nhưng dù sao tới giờ nom cô vẫn lành lặn là mừng rồi. Một lúc sau, anh nói tiếp rất nhẹ nhàng: “Em đừng áy náy về chuyện của anh. Nếu lần đó không phải em, mà là một người lạ, anh cũng làm như vậy mà”.

Hiểu Khê cười thật duyên: “Em biết, em biết mà. Anh là người đàn ông tốt bụng nhất đời. Nhưng em làm như vậy không phải vì anh là người em quý mến, mà đối với kẻ thù của mình, em vẫn muốn giúp đỡ. Vì thế, anh cũng đừng day dứt nhé. Vả lại, em là người đã nói là làm mà, em nhất định sẽ làm cho cánh tay anh khỏi hoàn toàn”.

Tại Học viện Quang Du, bác sĩ Susi lạnh nhạt kiểm tra cánh tay phải của Giản Triệt, rồi ngẩng đầu lên hỏi Hiểu Khê: “Cô đã châm cứu cho anh ta bao lâu rồi?”.

Hiểu Khê đáp: “Dạ thưa bác sĩ, mới chữa được chín ngày, mỗi ngày châm

cứu ba lần, mỗi lần nửa tiếng”.

Bác sĩ vẫn cau có hỏi: “Tại sao cô dám tự ý điều trị cho anh ta? Cô đã hỏi ý kiến tôi chưa?”.

Mặt Hiếu Khê ỉu xù, đáp: “Em sợ nếu hỏi bác sĩ sẽ không cho”.

Bác sĩ lại căn vặn tiếp: “Cô tùy tiện chữa bệnh như vậy, nếu xảy ra hậu quả gì, ai sẽ là người chịu trách nhiệm? Cô nhé!”.

Hiếu Khê xì mặt nhưng vẫn đáp: “Vâng, em chịu... Nhưng... em phải dám chắc chắn mới chữa”.

Bác sĩ Susi cười nhạt, liếc xéo Giản Triệt đang im lặng, bực bội hỏi: “Anh để cô ta làm loạn à?”

Giản Triệt trù mến nhìn Hiếu Khê, cười nói: “Tôi tin tưởng Hiếu Khê. Không sao đâu, bác sĩ đừng quá lo lắng”.

Trong khi đó, Hiếu Khê lo lắng: “Bác sĩ ơi, tình hình tay anh ấy thế nào rồi?”.

Bác sĩ mặt mũi rất nghiêm trọng, không thềm đáp.

Hiếu Khê càng sợ hơn, giật mạnh tay ông, năn nỉ: “Bác sĩ ơi, nói đi mà!”.

Bác sĩ càng khó chịu: “Cô không phải rất hiểu sao? Hỏi tôi làm gì?”.

Hiếu Khê tức chết đi được, tay nắm chặt, cố kìm nén không gây chuyện với vị bác sĩ cau có này. Giản Triệt cười xòa, lấy tay chấm mồ hôi trên trán cô, cất tiếng dịu dàng xoa tan cơn bực bội của Hiếu Khê: “Không nên mắc lừa, bác sĩ Susi đang trêu em đấy!”. Nói rồi anh nhìn sang bác sĩ Susi, ánh mắt anh bừng sáng và cả quyết.

Bác sĩ Susi ngăm nhìn anh hồi lâu, rồi quay sang Hiếu Khê đang căng thẳng vì chờ đợi. Ông chỉ thốt ra hai chữ gọn lỏn: “Kỳ tích!”

Hiếu Khê mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, hân hoan reo lên: “Thật không ạ? Cuối cùng đã có kỳ tích phải không? Tay phải của anh ấy có thể hoàn toàn hồi phục rồi phải không? Bác sĩ làm ơn nói nhanh đi”.

Bác sĩ chậm rãi đáp: “Qua kiểm tra ban đầu, tôi thấy tay phải của Triệt đã có biến chuyển tích cực. Khớp, cổ tay, ngón tay đều có phản ứng. Đây là điều không thể tưởng tượng nổi. Đúng là việc châm cứu của cô rất có tác dụng”.

Hiếu Khê vui mừng, nhảy cẫng lên: “Vậy tiếp đó sẽ thế nào?”.

Bác sĩ nhún vai: “Chưa biết nữa, nhưng chắc sẽ khá hơn nữa. Thế nên cô cứ tiếp tục châm cứu. Tôi sẽ phối hợp thêm phương án hồi phục cơ thể cho Triệt. Nếu làm đúng, có lẽ...”.

Hiếu Khê nôn nóng: “Có lẽ thế nào?”.

Bác sĩ Susi miễn cưỡng cười: “Có lẽ, cô sẽ tạo ra được một kỳ tích thực sự”.

Buổi tối. Gió xuân ấm áp thổi vào phòng của Phong Giản Triệt. Hiếu Khê vươn mình thư thái, cô buột miệng hỏi: “Triệt, anh bơi nước hoa không?”.

Giản Triệt ngạc nhiên bật cười: “Không có. Sao em lại hỏi thế?”.

Minh Hiếu Khê tự gõ đầu, thấy mình thật ngốc. Triệt làm sao lại có dùng nước hoa cơ chứ? Nhưng trên người anh sao lại có mùi thơm dịu dàng, khiến người ta say mê đến vậy. Cô xoa lên cánh tay trần ấm áp của anh. Làn da của anh thật bóng sáng như ánh mặt trời. Tay cô lướt đâu, Giản Triệt khẽ thấy lòng rung động như bị chạm tới nỗi cô đơn lạnh lẽo. Mắt Hiếu Khê mơ màng như lạc vào cõi thần tiên.

Hồi lâu, gió lại thổi, trong phòng vọng ra tiếng chuông nhỏ trong trẻo. Âm thanh tuy nhỏ nhưng đủ để thức tỉnh Hiếu Khê tỉnh lại. Cô kinh ngạc nhìn thấy tay mình đang đặt lên cánh tay của Triệt. Mặt cô đỏ bừng, ấp úng: “Em... em..”.

Triệt mỉm cười tinh nghịch: “Mặt của em rất đỏ đấy! Em soi gương mà coi”.

Hiếu Khê xấu hổ, lấy hai tay che kín đôi gò má đang đỏ bừng. Cô thầm kêu lên: “Ôi, sao lại thế này!”.

Lần này cô trở về cảm giác là lạ thế nào ấy. Chỉ cần nhìn thấy Phong Giản Triệt, Hiếu Khê thấy mình không thể tự chủ được, cứ nghĩ ngợi lung tung. Cũng như giây phút này, đôi mắt đen sáng của anh cứ nhìn cô, thần trí của Hiếu Khê đã bắt đầu chao đảo không biết bay về nơi nào. Vì sao lại như thế?! Cô trầm ngâm suy nghĩ.

Phong Giản Triệt vỗ lên đầu của cô, cười nói: “Hiếu Khê, em mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”.

Hiếu Khê cố gắng gạt cơn buồn ngủ: “Không được, em chưa bắt đầu châm cứu mà”.

Lúc này, tiếng chuông nhỏ trong trẻo lại vang lên, khiến Hiếu Khê phải chú ý. Âm thanh đó truyền ra từ giường của Phong Giản Triệt.

Hiếu Khê đứng bật dậy, tỉnh hẳn giấc ngủ, hai mắt phát sáng: “Đó là gì thế?”.

Giản Triệt lúng túng đáp: “Không gì cả”.

Hiếu Khê nói: “Em muốn xem!”.

Giản Triệt vẫn ấp úng: “Thật sự là không gì mà”.

Hiếu Khê bướng bỉnh đã đến cửa phòng ngủ, một tay đặt ở cửa, đau khổ xin xỏ: “Triệt, em cầu xin anh, hãy cho em xem thử đi. Anh càng không cho em xem, em càng hiếu kỳ”.

Phong Giản Triệt thở nhẹ, đứng dậy mở cửa phòng: “Xem đi!”.

Thì ra là một cái chuông gió treo ở phía đầu giường. Trên chuông gió có con hạc giấy, có ngôi sao, có cái chuông. Gió thổi qua, nghe leng keng. Chuông gió tuy rất cũ, nhưng được đánh bóng rất đẹp, không phủ một chút bụi.

Hiếu Khê nhìn Phong Giản Triệt, cười: “Ồ, bí mật của anh à? Rõ ràng là giấu một cái chuông gió, còn xem là vật báu! Là ai tặng cho anh thế? Khai thật đi!”.

Giản Triệt với tay, nghịch mấy ngôi sao trên chuông gió, môi có vị đắng chát, hỏi lại: “Em đã quên là ai tặng rồi sao?”.

Hiếu Khê chớp chớp mắt: “Em có biết à? Lạ nhỉ? Sao em không nhớ gì cả?”.

Giản Triệt chăm chú ngắm ngôi sao trong lòng bàn tay: “Có người nói, nếu cầu nguyện đối với chuông gió, nó không có gió mà tự vang lên, như thế, cầu nguyện này sẽ thành hiện thực”.

Câu nói này rất quen thuộc, Hiếu Khê thấy mình đã nghe qua... Cô mở to mắt, há to miệng, sững sờ ở đó. Vì, cô rất cuộc đã nghĩ ra người tặng chiếc chuông gió đó, tên gọi là... Minh, Hiếu, Khê!

Leng keng! Leng keng! Chuông gió cười nhẹ... Minh Hiếu Khê ngượng đến đỏ mặt, nắm lấy cánh tay của Phong Giản Triệt, nhận lỗi: “Xin lỗi anh Triệt, em mắt gà mờ tối, đầu óc ngu đần, mất trí mau quên”.

Giản Triệt cười: “Anh đã cầu nguyện” .

Âm thanh êm êm của chiếc chuông gió nghe còn hay hơn gió xuân. Hiểu Khê chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên, nhìn anh, hỏi nhỏ: “Vậy đã linh nghiệm rồi phải không?”.

Giản Triệt mỉm cười: “Vẫn chưa biết!”.

Anh và cô đều ngồi trên giường. Cái chuông gió có hạc giấy, có ngôi sao, leng keng ở giữa hai người. Khoảng cách giữ mắt và mắt chỉ có một tấc. Ánh mắt của Giản Triệt hiền hòa như đại dương, ánh mắt của Hiểu Khê trong xanh như khe suối nhỏ. Trong cái yên tĩnh đó, suy nghĩ của cô chợt lay động lên, phút chốc đột nhiên nghĩ đến rất nhiều rất nhiều... Mỗi một ý nghĩ đều là Phong Giản Triệt... Đôi mắt của anh, trong nháy mắt khiến tim cô đập rộn, có lúc hoảng hốt, có lúc liêu lĩnh...

Không kịp nghĩ gì, đột nhiên cô buột miệng nói: “Anh thích em không?”.

Không có gió, nhưng tiếng chuông đột ngột vang lên. Âm thanh rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như sự hồi hận trong tận đáy lòng của Minh Hiểu Khê.

Phong Giản Triệt cười cũng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như thấy được sự hoảng hốt và nghe được nhịp tim đập của Minh Hiểu Khê. Anh dịu dàng đáp: “Anh đương nhiên thích em mà”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Không em nói là loại yêu thích đặc biệt cơ”.

Giản Triệt trầm ngâm do dự. Sự im lặng của anh làm rối loạn hơi thở của cô. Hiểu Khê không hiểu điều mà chính mình rốt cuộc hy vọng nghe được là gì.

Mãi lâu sau, Giản Triệt mỉm cười với cô: “Hiểu Khê, anh hy vọng em hạnh phúc!”

“...”

“Nếu yêu em có thể làm em hạnh phúc, anh sẽ yêu em. Nhưng nếu không yêu em mà vẫn có thể làm cho em hạnh phúc, vậy chính là anh thích em”.

“Vậy... còn hạnh phúc của anh?”

“Hạnh phúc của anh, chính là nhìn thấy em hạnh phúc”.

Hết chương 3

Minh Hiểu Khê
Thủy tinh trong suốt.
CHƯƠNG 4

Học viện Quang Du lại có sự biến đổi. Lá cây ngừng hấp thụ, gió nhẹ nhẽ thối. Sân trường im lặng như tờ. Hàng trăm ánh mắt hiếu kì, kích động, vui vẻ giống như đèn pha, nhìn chăm chú không chớp mắt vào một cô gái. Tiêu điểm chính của sự việc là ai? Đương nhiên là trên trời dưới đất, không có việc gì không thể, thường là Minh Hiểu Khê đem lại kinh ngạc li kì cho mọi người. (Chú ý: những tin này trích tập san Quang Du phát hành sau một ngày).

Trên sân trường, Minh Hiểu Khê không hiểu gì, ngơ ngác nhìn hai người con gái đang chặn trước mặt cô. Nghiêm túc mà nói, người chặn đường cô không phải là hai người, mà là một người con gái đáng liễu yếu đào tơ, mềm yếu, trắng nhạt như trăng. Ánh mắt cô ta nhìn chăm chăm vào Hiểu Khê, vừa căm hận vừa oán hận. Một cô gái khác giống như tùy tùng, gương mặt thanh tú, rụt rè, đứng che dù cho cô gái ở phía trước. Minh Hiểu Khê ngẩng đầu nhìn trời. Dụi dụi mắt rồi nhìn, ánh sáng mặt trời hoàn toàn không gay gắt. Nói một cách khác, hôm nay không có nắng.

Tiểu Tuyền vỗ vỗ vào vai của Hiểu Khê: “Không nên quá kinh ngạc. Đó chỉ là người hầu của đại tiểu thư nhà người khác mà thôi”.

Minh Hiểu Khê thở phào nhẹ nhõm.

Hạo Tuyết than thở: “Chị Hiểu Khê, cô ấy đến tìm chị gây chuyện đấy!”.

Hiểu Khê kinh ngạc quay đầu lại: “Tìm chị gây chuyện à? Tiểu Tuyết, chị đã làm sai việc gì sao?”.

Hạo Tuyết dậm chân, bức bối nói: “Chính cô ta...”.

Tiểu Tuyền cười một cách kì dị: “Một sự hiểu lầm mà thôi!”. Nụ cười của cô ta quá kì dị, khiến Hiểu Khê thấy sợ hãi, lại thêm ánh mắt kích động vui mừng bao vây của các bạn học đều tập trung vào cô. Trong sự mong chờ

nóng nảy của mọi người xung quanh, người con gái mềm mại đẹp dễ nâng niu đó cuối cùng đã mở miệng: “Cô là ai?”.

Minh Hiếu Khê chỉ chính mình, ngờ vực hỏi lại: “Cô đang nói chuyện với tôi phải không?”.

Hạo Tuyết lạnh run lên tiếng: “Cô Phi Anh, có gì thì chỉ cần làm với tôi! Không nên dấn dằng tới người khác!”.

Mọi người ghé tai thì thầm nhau, thì thầm nói riêng, có vẻ nghi hoặc. Tiểu Tuyên nhú mày thờ dãi, lại là chuyện buồn người, lại là chuyện phiền não, Minh Hiếu Khê. Mắt của cô Phi Anh không ngừng liếc Hạo Tuyết một cái, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Hiếu Khê, thung thảng hỏi một lần nữa: “Cô là ai?”

Hiếu Khê đành đáp ngắn gọn: “Tôi là Minh Hiếu Khê”.

Cô tiểu thư kì lạ đó lại buông tiếp một câu: “Cô biết tôi là ai không?”.

Hiếu Khê suyt chút nữa ngã, nhẫn nhịn, giả vờ mỉm cười: “Xin lỗi cô là...?”.

Người trả lời cô không phải là cô Phi Anh, mà là cô hầu đứng che dù: “Nhà tiểu thư chúng tôi nổi tiếng nhất từ xưa đến nay, gia truyền lâu đời nhất, lịch sử hiển hách nhất, địa vị cao quý nhất. Đây là người con gái đích truyền đời thứ 21 của gia tộc Cổ Thị 28 vị quan chức cao – Phi Anh tiểu thư”.

Minh Hiếu Khê lú lười. Một câu nói rất dài, may mà cô ta có thể đọc thuộc đến lưu loát như thế. Nhưng có người không hài lòng. Cô tiểu thư đó trừng mắt: “Một chút khí thế cũng không có!”.

Người hầu miệng cam như hến, hai chân run rẩy, rồi dùng hết sức la lớn: “Tiểu thư nhà tôi nổi tiếng nhất từ xưa đến nay! Gia truyền lâu đời nhất! Lịch sử hiển hách nhất! Địa vị cao quý nhất! Là người con gái đích truyền đời thứ 21 của gia tộc Cổ Thị 28 vị quan chức cao – Cổ Phi Anh tiểu thư!!” “Âu!”.

“Chao ôi!”

“Ôi!”

Các học sinh của Quang Du muốn ói ra. Cổ Phi Anh tiểu thư này thật là lợi hại, mỗi lần tự giới thiệu gia đình nhất định làm “điên đảo” mọi người, cho dù đã nghe qua 7,8 lần cũng vậy. Minh Hiếu Khê trừng mắt, cố gắng nén buồn cười: “Hơ hơ... ngưỡng mộ đã lâu nay mới gặp”.

Cổ Phi Anh cười rất ngạo mạn: “Cô – biết thân phận của tôi không?”.

Minh Hiếu Khê chớp chớp mắt: “Nếu cô nhất định muốn nói, có thể ngắn một chút không?”.

Cổ Phi Anh liếc nhìn Hiếu Khê đầy khinh bỉ. Người hầu của Phi Anh đứng đỡ lời: “Tiểu thư nhà tôi là do nhà họ Phong đặc biệt chọn lựa, nhà họ Cổ chính thức đồng ý. Tức là sẽ trở thành vợ chưa cưới ưu tú tài giỏi, phẩm hạnh và học vấn của Phong Giản Triệt thiếu gia”.

Hạo Tuyết phần nộ la lối: “Không sợ mất mặt sao? Anh Triệt thừa nhận cô là vợ chưa cưới của anh ấy khi nào?”.

Ánh mắt khinh miệt của Phi Anh liếc xéo Hạo Tuyết, rồi nhìn chăm chăm vào Minh Hiếu Khê.

Hiếu Khê bụng bảo dạ: “Trời ạ, cô ta phải chẳng đầu óc có vấn đề? Sao lắm chuyện thế nhỉ?”

Phi Anh bỗng bật cười, cất giọng khinh mạn: “Đúng là đồ hồ ly tinh”.

Hạo Tuyết kinh ngạc la lớn: “Cô đang nói hồ đồ gì đó?! Không được sỉ nhục chị Hiếu Khê!”.

Cổ Phi Anh quan sát kỹ gương mặt tức giận của Hạo Tuyết, bỗng cười lạ lùng: “Ồ, tôi quên, cô mới chính là người yêu thương tha thiết Giản Triệt. Đáng thương quá, tiểu nha đầu, cô chẳng lẽ không biết chị Hiếu Khê của cô đang suy tính cướp anh Giản Triệt sao?”.

Hạo Tuyết đứng chết trân như khúc gỗ.

Tiểu Tuyền than thở: “Ai nói Cổ Phi Anh là tiểu thư bị thịt, ngu ngốc đờ

đần”.

Im lặng một cách kỳ lạ. Mọi người nín thở chờ sự đón đầu đánh mạnh của Minh Hiểu Khê. Ký giả tập san Quang Du âm thầm trong mọi người đã suy đoán ra vô số loại giả thiết đủ khiến mọi người cuộn trào nhiệt huyết, cục diện phát triển mãnh liệt khó mà đè nén. Ai mà đoán được trước.

Theo sự ghi chép của tập san Học viện Quang Du đầy quyền uy, lúc đó, Minh Hiểu Khê chân thành tha thiết nói với Cổ Phi Anh: “Ái chà, vậy là cô vợ chưa cưới của anh Triệt, chúc mừng, chúc mừng!”.

Cổ Phi Anh lạnh nhạt cao ngạo răn đe: “Cô không nên có ý nghĩ bất chính với Phong Giản Triệt. Anh ấy sẽ là chồng tôi”.

Minh Hiểu Khê đáp rất nghiêm túc: “Tôi bảo đảm, quyết không có ý nghĩ bất chính với anh Triệt”.

Không có khói thuốc súng. Không có chiến tranh. Nhưng đã có một trận phong ba đang dậy sóng trong tâm hồn yếu đuối của Minh Hiểu Khê. Các học sinh của Học viện Quang Du rất thất vọng trước hành động đầu hàng nhanh chóng của cô.

“Đi thôi!”, Hiểu Khê mỉm cười như trút được gánh nặng, kéo tay của Hạo Tuyết giục giã. Tay của Hạo Tuyết rất lạnh, cứng đờ.

Canh thịt bò đậm đặc đang sôi sùng sục. Mùi vị thơm nồng lan khắp khách sạn. Hiểu Khê nhìn chăm chăm vào nồi thịt bò. Nom cô thật ủ dột, ngón tay trở ngậm trong miệng đã bị cắn đến nổi xanh tím lại.

Giản Triệt nhìn cô, và gọi: “Minh Hiểu Khê”. Ngón tay thon dài quơ qua quơ lại trước mặt cô. Gương mặt cô vẫn bất động như pho tượng. “Minh Hiểu Khê”. Anh vui tính gõ lên đầu cô. Nhưng nom cô vẫn chưa hoàn hồn. Anh đành quát lớn: “Minh Hiểu Khê!”.

Hiểu Khê giật nảy mình, kêu ầm lên: “Làm sao? Làm sao! Có phải thịt bò không?”. Cô nhìn Phong Giản Triệt đầy nghi hoặc: “Anh Triệt, có chuyện

gì thế?”.

Giản Triệt nắm lấy ngón tay bị thương của cô, hỏi nhỏ: “Có việc gì buồn vậy?”. Bàn tay của anh rất ấm, nắm chặt lấy ngón tay nhỏ nhỏ của cô, có ánh mặt trời, trong nháy mắt dòng chảy của mạch máu toàn thân đều thay đổi đến nỗi thư giãn mà còn thông thả.

Minh Hiểu Khê cúi đầu, im lặng. Giản Triệt nhẹ nhàng xoa lên những dấu răng rất sâu trên ngón tay nhỏ của cô và hỏi: “Em gặp Cổ Phi Anh rồi phải không?”.

Quả nhiên cái gì đều không giấu nổi anh ta. Minh Hiểu Khê chau mày, buồn bực nói: “Vì sao mỗi người đều có vị hôn thê? Giống như Cổ Phi Anh của anh, Dương Thiên Phụng của Đông Hạo Nam và của Mục Lưu Băng... Các anh đã không thích người ta, sao không cự tuyệt ngay lúc đầu? Vì sao có vị hôn thê rồi lại không quan hệ cho tốt, lại cứ gây ra nhiều chuyện hiểu lầm”.

Giản Triệt chưa chút đáp: “Chính anh cũng không hề biết về việc của Cổ Phi Anh trước đó”.

Hiểu Khê rút ngón tay ra khỏi bàn tay của Giản Triệt, than: “Các anh đều giống nhau, đều nói như thế”.

Triệt cúi nhìn lòng bàn tay trơn trợt của mình, chợt thấy lòng trống rỗng. Canh thịt bò nấu thật thơm ngon. Minh Hiểu Khê ăn một lèo hết tám miếng thịt lớn, uống hết hai bát canh to, bụng căng tướng, toàn thân khắp người ấm áp, tinh thần phấn chấn trở lại. Cô đặt cái muỗng trên bàn ăn xuống một cái “ầm”, lớn tiếng nói với Phong Giản Triệt: “Em không vui! Rất không vui!”.

Phong Giản Triệt ngừng ăn, chăm chăm nhìn cô.

Hiểu Khê bực bội nói tiếp: “Vị hôn thê đó của anh khiến bao người ghét, anh có biết hay không? Ngạo mạn! Giả dối! Cuồng vọng! Anh mà nghe được những gì cô ta nói nhỉ? Thật đáng ghét!”.

Giản Triệt cười: “Nhưng nghe nói em rất khách khí đối với cô ta. Phải không?”.

Minh Hiểu Khê thở dài: “Em...”.

Giản Triệt cười trêu: “Minh Hiểu Khê luôn thành công ở mọi nơi mọi chỗ.

Minh Hiếu Khê số một thiên hạ nhưng hôm qua đã thất bại trước mặt Cổ Phi Anh rồi”.

Hiếu Khê bực bội gãi đầu, nhăn nhó thanh minh: “Em cũng không rõ làm sao mình đột nhiên biến thành không có sức lực như thế. Lúc đó em thậm chí còn hơi lo, lo làm cô ta tức giận... Em sợ sau khi làm cô ta tức giận...”. Cô ta rùng mình, không nói tiếp nữa.

Phong Giản Triệt không biết đã đến bên cạnh cô từ lúc nào. Hiếu Khê chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp và vui vẻ của gió xuân bao quanh mình. Cô gắng gồng mình hồi lâu, cuối cùng không cưỡng lại nổi sự mê hoặc đó, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình thon thả của Giản Triệt, úp mặt lên ngực anh.

Hiếu Khê hiểu rõ mình thích Phong Giản Triệt. Từ trước cô đã luôn thích ở bên cạnh anh, thích nghe anh nói, thích nhìn anh mỉm cười, thích anh nhìn cô. Nhưng sao lần này đầu đã được ôm anh mà trong lòng cô lại thấy hơi run rẩy thế nhỉ. Có cái gì đó vừa ngọt ngào, vừa chua chát, lại vừa vụng vụng giằng xé muốn gào thét trong cô.

“Hiếu Khê, em không cần lo lắng về Cổ Phi Anh”, Giản Triệt êm ái nói, khiến người ta thật yên tâm, “Việc của cô ta, anh sẽ giải quyết. Hãy tin tưởng anh. Anh quyết không để cô ta trở thành Thiết Sa Hạng thứ hai”.

Minh Hiếu Khê nhắm mắt. Hóa ra là như thế, điều mà cô ta không yên tâm hoàn toàn không phải là Cổ Phi Anh, mà là hình bóng của Thiết Sa Hạng điên cuồng la hét và đang vung vẩy cây súng, mình chảy đầy máu. Cô hồi hận vô cùng. Nếu lúc đầu, cô đối với Thiết Sa Hạng không ấu trĩ đến vậy, sự việc đã không phải có kết cục như bây giờ.

Cô chưa từng tâm sự điều này với ai nhưng Giản Triệt lại hiểu thấu lòng dạ cô. Giọng anh vẫn róc rách như làn suối, thủ thủ bên tai cô: “Em lớn rồi, Hiếu Khê, không còn quá xúc động như trước, nhưng đáng yêu hơn trước”. Hiếu Khê hơi chạnh lòng, hỏi lại “Đáng yêu ư? Anh thấy em không có dũng khí sao?”.

Giản Triệt vỗ nhẹ lên đầu cô ta, cười lạnh lạnh: “Ngốc quá! Dũng khí có biểu hiện lúc gây lộn không? Hiếu Khê của chúng ta, từ trước đến giờ không trốn tránh chuyện gì, từ trước đến giờ không oán trời trách người, từ trước đến giờ không đánh mất lòng tin, là người con gái có dũng khí nhất

trên thế giới này!”

Minh Hiếu Khê cười, ngược khuôn mặt xinh xắn lên nhìn anh. Ánh sáng rọi vào mắt cô lấp lánh: “Triệt! Em sẽ không làm cho anh thất vọng! Em nhất định không làm cho anh thất vọng! Em nhất định sẽ làm một Minh Hiếu Khê xuất sắc nhất!”.

Giản Triệt mỉm cười, vuốt nhẹ tóc cô.

Học viện Quang Du sẽ phát giải thưởng Học sinh có tác phong quyết đoán nhất cho Minh Hiếu Khê lớp 3 năm 2. Nhiều người cho rằng cô xứng đáng đoạt giải thưởng này bởi dù mưa gió tầm tã, dù sấm động phong ba, Minh Hiếu Khê vẫn ngày ngày tới châm cứu cho Phong Giản Triệt. Và sau khi Cổ Phi Anh gây hấn với Minh Hiếu Khê, lại không có đoạn kết. Kể cả Minh Hiếu Khê rõ như ban ngày tiếp xúc thân mật với Phong Giản Triệt, đều không thấy Cổ Phi Anh ghen tuông hoặc đến gây sự tiếp. Vậy mà nguyên nhân quan trọng nhất khiến tập san Quang Du phát giải thưởng lần này lại không phải là hai lý do trên, mà là Hiếu Khê đã bắt đầu “chung sống thân mật” với Phong Giản Triệt. Quả là một tin động trời.

Sự việc Triệt – Khê yêu nhau trở nên nóng hổi và náo động khắp Học viện Quang Du. Minh Hiếu Khê dù có liên can, nhưng trái lại hoàn toàn không quan tâm, tâm tình vui vẻ, cười nói suốt ngày. Vậy Hiếu Khê mà không được giải “giải thưởng người có tác phong quyết đoán nhất”, ai sẽ có tư cách đây?

Kỳ tích quả nhiên có thể được tạo ra bởi bàn tay còn người. Bác sĩ Susi châm một liều thuốc, chăm chăm nhìn Minh Hiếu Khê đang rạng rỡ như ánh mặt trời. Ông buột miệng khen: “Cô gái, cô làm tôi kinh ngạc đấy!”.

Hiếu Khê cười thật đáng yêu: “Bác sĩ cứ gọi tôi là Hiếu Khê đi. Tay phải của anh Triệt phải chẳng đã đỡ rồi?”.

Bác sĩ Susi vừa chậm rãi hút thuốc vừa trả lời “Tôi tin rằng Giản Triệt giờ đây có thể dùng tay phải nhặt đồ vật được, không thành vấn đề”.

Hiếu Khê cười híp cả mắt: “Bác sĩ có biết là tay anh ấy đã có thể gọt dưa được rồi đây. Hôm qua anh Triệt còn giúp tôi xỏ chỉ vào một cây kim rất nhỏ”.

Bác sĩ Susi gật gù và viết kết luận khám vào bệnh án: “Tay phải của Giản

Triệt đã phục hồi bình thường, có thể thực hiện các chức năng thông thường”.

Minh Hiếu Khê mỉm cười với Phong Giản Triệt, khoe vang: “Anh Triệt, bác sĩ Susi nói tay phải của anh đã khỏe rất nhiều rồi đấy”.

Giản Triệt đưa tay lên xoa má cô, cười rất tươi: “Đúng đấy. Nhưng em còn gì chưa thỏa mãn, còn tham lam gì nữa Hiếu Khê?”.

Hiếu Khê lắc đầu, vội đáp bằng giọng chắc nịch: “Hi hi, tất nhiên là em không hài lòng rồi. Em phải làm cho tay của anh thật xuất sắc cơ”.

Bác sĩ Susi lại chăm chú, nhìn cô, hỏi lại: “Thật xuất sắc sao? Cô nói thật không đấy?”.

Hiếu Khê gật đầu không chút do dự.

Trong ánh mắt của bác sĩ hơi thoáng chút run sợ. Ông hỏi lại: “Cô nhất định phải sáng tạo ra kỳ tích này, đúng không?”

Hiếu Khê nhìn thẳng vào đôi mắt của bác sĩ, cười đáp: “Nhưng, tôi sợ chỉ có sức lực của mình quá ít ỏi. Bác sĩ Susi, xin bác sĩ hãy phụ giúp tôi, được không?”.

Lúc này, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi chiếu lấp lánh lên gương mặt cô, khiến gương mặt cô thật bừng sáng.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, trên phố bắt đầu sầm uất náo nhiệt. Hiếu Khê dán mắt qua lớp kính một tiệm bán quần áo. Bên trong đang treo một chiếc váy đầm tuyệt đẹp. Thấy cô ngắm nghía bộ trang phục mãi không chớp mắt, Giản Triệt dõi theo ánh mắt của Hiếu Khê rồi hỏi: “Em thích bộ trang phục đó lắm sao?”.

Hiếu Khê đứng ngẩn ra một lúc ngắm mãi rồi quay về phía anh, nhoen cười: “Đợi đến khi tay anh có thể biểu diễn đàn được, em sẽ mặc chiếc đầm thật đẹp này để chúc mừng anh. Em chọn chiếc đầm này như món quà đầu tiên em tặng cho chính mình, vì đã thành công giúp anh chữa bệnh. Cho nên anh không nên tranh với em”.

Giản Triệt nhìn cô âu yếm. Trong ánh mắt anh như chứa đựng cả trời sao êm ái. Anh từ từ đưa tay ra, muốn ôm lấy Minh Hiếu Khê đang cười tít mắt. Những ngón tay của anh thon dài, lúc vừa chạm vào vai cô thì dừng lại. Nhưng Hiếu Khê lại chủ động chạm vào những ngón tay ấm áp đó của

Giản Triệt, thậm chí tựa luôn người vào anh, thỏ thẻ hỏi: “Anh coi, nếu em mặc bộ đầm này có đẹp không?”.

Giản Triệt gật đầu: “Đẹp chứ!”.

Hiếu Khê vẫn không buông tha: “Đẹp như thế nào?”.

Giản Triệt cười, dí tay vào mũi cô: “Đẹp và lộng lẫy hơn cả sao trên trời”.

Hiếu Khê vui vẻ nắm chặt lấy tay anh. Bàn tay của cả hai người đều rất ấm nóng, hòa hợp thành một.

Hiếu Khê nhìn Giản Triệt, cười nói: “Em rất muốn biến thành một ngôi sao sáng có sức mạnh thần kỳ, khiến cánh tay anh nhất định khỏe mau”.

Giản Triệt chỉ âu yếm nhìn cô, không cười. Đột nhiên, anh còn thấy hơi buồn bã và lo ngại cho tương lai sau này.

Hiếu Khê đã nhận ra sự khác thường của Giản Triệt. Quan sát hồi lâu, cô cất tiếng gọi anh rất khẽ: “Anh Triệt”.

Giản Triệt buồn rầu hỏi: “Hiếu Khê, đợi tay anh hoàn toàn bình phục... em sẽ như thế nào? Em sẽ bỏ đi phải không? Sẽ trở về bên Mục Lưu Băng phải không? Sẽ từng giờ từng khắc nhớ đến một người tên là Phong Giản Triệt không? Sẽ giống như bây giờ phải không?”. Giản Triệt càng nói, giọng càng buồn tha thiết.

Minh Hiếu Khê chớp chớp mắt, nụ cười sáng chói như sao: “Em sẽ vô cùng... vô cùng vui vẻ! Sau đó, em có thể thực hiện một số lý tưởng khác của em!”.

Trong đó có anh không? Phong Giản Triệt không hỏi nữa, vì qua nụ cười của cô, anh đã hiểu ra nhiều điều. Trong màn đêm, khu chợ vẫn rất nhộn nhịp. Bên cạnh tiệm trang phục, cảnh tượng một chàng trai tuần tú khôi ngô cũng một cô gái ngây thơ đáng yêu làm rung động lòng người. Họ tay nắm tay, mắt nhìn nhau say đắm, quên hết cả trời đất. Cả hai đều không biết rằng lúc này họ đã trở thành tâm điểm thu hút mọi người.

“Anh trai ơi, mua hoa hồng tặng bạn gái đi!”, một giọng nói trẻ con non nớt vang lên.

Hiếu Khê giật mình, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cô bé mười một, mười hai tuổi, đang ôm mấy bó hoa hồng đỏ thắm, nghiêng đầu cười thân mật với họ. Cô bé có một chiếc má lúm đồng tiền thật đáng yêu, cứ nhìn Giản Triệt

mãi như thúc giục. Giản Triệt cười không nói, chỉ nhìn Minh Hiếu Khê. Hiếu Khê vui như mở cờ trong bụng nhưng nhanh chóng cúi đầu, ỉu xiu với cô bé: “Nhưng chị không phải là bạn gái của anh ấy”.

Cô bé lúc lắc hai bím tóc, thơ ngây phản đối: “Chị và anh ấy nắm tay như thế, làm sao không phải là bạn gái cơ chứ!”.

“Việc này...”, Minh Hiếu Khê lúng túng, máu toàn thân như chạy lên mặt, khiến mặt cô đỏ rực. Lúc này, thần kinh khắp người cô đột nhiên nhạy cảm không gì sánh được. Tay của Phong Giản Triệt, lòng bàn tay của anh, ngón tay của anh, nhiệt độ ấm áp của anh, mạch đập nhẹ nhàng của anh, giống như cái bàn là, khiến cô ta bỗng tỉnh lại, bừng tỉnh đến nỗi tim đập loạn xạ, tỉnh đến nỗi muốn trốn muốn ẩn đi. Cô vội vàng rút tay lại... Không thể được. Lại dùng sức. Vẫn không được! Giản Triệt vẫn nắm chặt tay cô. Anh muốn cô hiểu rõ rằng anh không muốn cô rút tay ra. Hiếu Khê bàng hoàng nhận ra tầm quan trọng của vấn đề. Các ngón tay cô bắt đầu lạnh dần, nhưng trái tim lại nóng bỏng.

Ánh trăng trên trời nhỏ nhắn, cong cong, giống như cái móc câu nhỏ, kéo đi hơi thở rối loạn của Hiếu Khê. Ánh trăng nhỏ nhắn cong cong, sáng trong mềm mòng, cũng giống nụ cười trên đôi môi của Phong Giản Triệt lúc này. Anh không nhìn Hiếu Khê, chỉ nhìn cô bé bán hoa.

Cô bé bán hoa vẫn tủm tỉm cười: “Chị ấy không phải là bạn gái của anh sao?”.

Giản Triệt không gật đầu cũng không lắc.

Cô bé khôn ngoan lại hỏi tiếp: “VẬY, anh thích chị ấy phải không?”.

“Thích chứ!”, Giản Triệt đáp và quay lại nhìn chăm chăm vào Hiếu Khê. Cô đang cúi gằm mặt, xấu hổ, cả mặt và tai của cô đều đỏ bừng.

Cô bé bán hoa cười tươi như hoa vậ, và ngỏn nghén nói: “VẬY chắc chắn tại anh không chịu tặng hoa hồng cho chị ấy rồi. Chỉ cần anh tặng hoa cho chị ấy, nhất định chị ấy chịu làm bạn gái anh”.

Cả đóa hoa tươi rói bừng nở. Tay trái Phong Giản Triệt đón lấy cành hoa và dúi vào tay cô bé một tờ giấy bạc. Cô bé bán hoa vui mừng reo lên: “Nhiều tiền thế này! VẬY... tất cả chỗ hoa này đều là của anh đấy”.

Giản Triệt lắc đầu: “Anh chỉ cần một đóa hoa này. Những bông còn lại, em

giúp anh tặng cho những người cần nhé!”.

Cô bé dạ một tiếng rõ to rồi ôm lấy đám hoa còn lại, vui vẻ chạy đi, để lại Giản Triệt và Hiếu Khê cùng một cảnh hồng rực rỡ ở giữa.

Hiếu Khê co tay lại, móng tay nhẹ nhẹ chạm vào mu bàn tay ấm áp của Giản Triệt. Cả hai đều thấy mình run rẩy, má hừng hực như lửa. Giản Triệt áp bàn tay mình vào lòng bàn tay cô. Chúng nóng rẫy như phải bỏng. Hiếu Khê ngượng ngùng không biết để mắt ở đâu. Chân cô giờ cũng run lấy bầy, cổ họng như ngẹn cứng, nói không ra hơi. Cô thấy sững sờ, không biết phải làm sao. Giản Triệt cũng im lặng không nói, chỉ ngắm nghía hoa hồng thật say sưa.

Hồi lâu, anh cười, nói: “Hoa hồng không thích hợp với em. Nó quá đẹp đẽ và yếu ớt. Hay anh vứt nó đi nhé!”. Rồi anh mang hoa đi thẳng tới một thùng rác ở góc đường nhưng vẫn nắm chặt tay Hiếu Khê. Cô nhắm mắt đi theo anh. Chỉ cần anh buông tay ra, đóa hồng sẽ rơi ngay vào thùng rác.

Giản Triệt nom rất buồn, anh cảm thấy nếu phải vứt bông hoa đi, lòng anh như xát muối. Bỗng Hiếu Khê buột miệng: “Đừng, em cần. Từ trước đến giờ chưa ai tặng hoa cho em. Sao? Anh đừng nhìn em như thế. Em mất mặt quá, đúng không?”. Hiếu Khê cười, má lại đỏ bừng. Cô xoay người lại, đứng trước mặt anh, nghiêm túc nói: “Anh đã mua hoa cho em, tại sao lại không chịu tặng em vậy?”. Nói đoạn, cô nắm lấy tay anh, giằng lấy bông hoa, đưa lên mũi hít hà: “Em rất thích nó, bởi đó là món quà anh tặng em”.

Lúc này ánh trăng trên trời như càng sáng hơn, đèn trên đường cũng càng sáng hơn, soi rõ một thanh niên điển trai và một cô gái e ấp đứng ôm một bó hoa hồng thắm đỏ bên cạnh chiếc thùng rác bẩn. Họ nắm chặt tay nhau, mắt dán chặt vào nhau, như quên cả không gian và thời gian.

Trên đường, người đi mua sắm và ngắm cũng ít dần. Bỗng có tiếng ồn ào đánh nhau từ một con hẻm tối om ở gần đó vọng ra. Minh Hiếu Khê cau mày, liếc nhìn về phía đó. Nếu như mọi ngày, cô sẽ chạy ngay tới đó coi có chuyện gì. Nhưng hôm nay Giản Triệt đang ở bên cạnh, nên cô không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì không hay trước khi tay anh khỏi hân. Cô kéo tay Giản Triệt, nói nhỏ: “Đi thôi anh. Muộn rồi”.

Giản Triệt lắc đầu, vỗ vào tay cô ta: “Đừng để ý đến anh, em muốn làm gì,

cứ làm đi”.

Hiếu Khê ngần ngừ mấy giây nhưng vẫn cương quyết lắc đầu, kéo tay anh đi. Nhưng sự đời đâu có dễ dàng đến vậy. Có những phiền phức dù muốn, chúng ta cũng không thể trốn được.

Một chàng trai mình đầy máu bỗng chạy vọt ra khỏi con hẻm tối tăm đó. Mặt mũi anh ta sưng vù, đầy máu, nhìn y hệt một con ma từ địa ngục chui lên. Anh ta loạng choạng lao về hướng Giản Triệt. Hiếu Khê sợ hãi, xoay người ra cản vội để anh ta không đụng tới cánh tay bị thương của Triệt. Nhưng do cô lấy đà hơi mạnh, khiến anh ta đâm sầm vào người cô. Bó hoa hồng bắn vọt khỏi tay Hiếu Khê, xoay một vòng trên không. Hiếu Khê nhún người muốn với lấy hoa hồng mà Phong Giản Triệt tặng. Nhưng cô vừa hạ được chân xuống đất đã bị ngã ngay vào lòng chàng trai chết tiệt đó. Đúng là tai nạn ngoài ý muốn.

Chàng trai kia ngược gương mặt máu me, thì thào với cô: “Hiếu Khê, cứu tôi với!”.

Hiếu Khê ngẩn cả người, ra sức nhìn kỹ chàng trai nọ để đoán định thân thế của anh ta.

Hết chương 4

Minh Hiếu Khê

Thủy tình trong suốt.

CHƯƠNG 5

Đêm đã khuya. Đóa hồng tươi thắm đang nằm trong tay một chàng trai trắng bệch. Anh ta lạnh lùng nhìn bông hồng không chớp mắt. Hiếu Khê sững sờ nhìn anh ta, toàn thân như nhũn ra, mất hết sức lực. Cô thực không ngờ gặp lại Mục Lưu Băng vào lúc này. Nhưng anh ta không thèm nhìn Hiếu Khê, chỉ chăm chú nhìn đóa hồng như đầy ma lực. Đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường xung quanh anh ta cũng đã nhận ra Hiếu Khê nên rất ngần ngại, không biết có nên bắt chàng trai đang dính đầy máu me kia không. Bên cạnh Mục Lưu Băng có một chàng trai có vết sẹo mà hình như cô đã từng gặp, tên là Quỷ Đường.

Quỷ Đường cũng chăm chú quan sát cô, không nói câu nào. Thấy Hiếu Khê nhìn mình, thiên sứ tóc vàng nhoèn cười, cất tiếng: “Chị khỏe chứ, Minh Hiếu Khê, chúng ta lại gặp nhau”.

Hiếu Khê cười đáp lễ: “Rất khỏe, em cũng khỏe chứ, em trai?”.

Chàng trai bĩu môi phản đối: “Tôi đã nói rồi, tôi không phải là em trai!”.

“Hừm, vậy phải gọi là gì mới hài lòng đây?” Hiếu Khê chớp chớp mắt suy nghĩ.

Bồng Lưu Băng cất giọng lạnh lùng: “Gọi nó là Lan Địch”.

Hiếu Khê kinh ngạc kêu lên: “Lan Địch, ơ, sao lại thế?”. Cô nhớ ra rằng Lan Địch là người nhà của bác sĩ Susi và Lưu Băng đã bắt cóc làm con tin để uy hiếp bác sĩ cứu chữa cho Giản Triệt. Sao giờ Lan Địch lại đi theo Lưu Băng đánh người ta thế nhỉ?

Lan Địch hiểu kì hỏi: “Nghe giọng điệu của chị, chị biết tôi sao?”.

Bồng một giọng rên rỉ đang nằm dưới đất lại cất lên: “Hiếu Khê, cứu tôi với”. Có cái gì cục cựa ở dưới đất, cắt ngang câu chuyện của hai người.

Hiếu Khê giật mình, sém chút nữa cô quên mất việc cứu người. Cô lại gần chàng trai người đầy máu me nọ, cúi xuống hỏi: “Anh biết tôi sao?”.

Chàng trai khó nhọc gật đầu. Hiếu Khê băn khoăn ngắm nghía gương mặt đầy máu của chàng trai nhưng vẫn bất lực không thể nhận ra đó là ai. Cô

thở dài: “Thật ngại quá, vậy rốt cuộc anh là ai thế? Sao tôi không nhận ra nhỉ?”.

Chàng trai thở hển hển, thều thào: “... Tôi là... con bướm nhỏ...”.

A! Con bướm nhỏ! Đó là đại ca hung ác của Hải Hưng Bang. Nhưng vô lý thật, sao lại ra nông nổi này chứ.

Hiếu Khê ra sức lật tới lật lui mặt chàng trai, rồi nói: “Trên mặt anh không có hình xăm con bướm nào hết. Chắc chắn anh không phải là con bướm nhỏ. Anh đừng có gạt tôi”.

Chàng trai gượng chỉ tay về phía một người khác, thều thào: “Tây Sơn.... Ở kia...”.

Hiếu Khê nhìn dõi theo hướng tay chỉ, suýt ngất xỉu vì nhận ra chàng trai gầy nhom, thường nhắc nhở cho đại ca “con bướm nhỏ”. Tây Sơn quỳ xuống ôm chân Hiếu Khê van xin: “Chị Hiếu Khê, xin chị cứu chúng tôi với. Tôi thật sự không biết Thiết Đại Kỳ ở đâu. Có đánh chết, tôi cũng không nói đâu”.

Hiếu Khê buồn bã đứng dậy, nhìn Lưu Băng nói: “Anh tha cho anh ta đi. Anh ta không biết Thiết Đại Kỳ ở đâu cả”.

Mục Lưu Băng vẫn lạnh tanh, ra sức ngắm nghía đóa hoa, không màng đến cô.

Lan Địch cười ngọt ngào, nói: “Anh ta không biết nhưng tôi biết”.

Minh Hiếu Khê hoảng hốt, ngăn người không rõ có chuyện gì. Bỗng một bàn tay ấm nóng khoác lên vai cô. Thì ra là Giản Triệt, anh luôn ở bên cô. Hiếu Khê quay sang nhìn anh, ánh mắt của Giản Triệt trong sáng và kiên định. Ánh mắt của Mục Lưu Băng lạnh như gió đêm, liếc nhìn bàn tay của Giản Triệt đang đặt ở trên vai Minh Hiếu Khê.

Minh Hiếu Khê thở phào, rồi nhìn Mục Lưu Băng: “Nếu anh ta thực sự biết Thiết Đại Kỳ ở đâu, lại không chịu nói, vậy anh sẽ làm gì?”.

Ánh mắt Mục Lưu Băng di chuyển từ vai cô tới gương mặt cô, lạnh lẽo như vực nước lạnh ngàn vạn năm. Hiếu Khê thấy lục phủ ngũ tạng của mình buốt nhói. Cô tiến lại về phía anh, rồi dừng lại trước mặt, nhìn anh đắm đắm. Đường phố tĩnh mịch lạ thường, Lưu Băng xoay xoay đóa hoa trong tay, chậm rãi hỏi: “Đóa hoa này của em phải không?”.

Hiếu Khê gật đầu, rụt rè đáp: “Vâng”.

“Ai tặng thế?”.

Ngập ngừng, Hiếu Khê đáp: “Anh Triệt!”.

Trên môi Lưu Băng thoáng nụ cười chế giễu và chua chát. Đồ đàn bà lòng bạc trắng như vôi. Anh rửa thầm trong bụng. Lưu Băng bỗng ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô, run lên hỏi: “Em có biết ý nghĩa khi tặng hoa hồng chứ?”.

Hiếu Khê gật đầu, đáp gọn lỏn: “Biết”.

Lưu Băng bực tức bóp chặt cành hồng trong tay, khiến những gai nhọn đâm vào tay tới ứa máu. Anh hỏi giọng lạnh lùng: “Em còn cần chỗ hoa này không?”.

“Cần chứ. Hoa đó là của anh Triệt tặng em mà”.

Lưu Băng nói bằng giọng đau khổ: “VẬY em qua đây mà lấy”..

Hiếu Khê tiến lại gần Lưu Băng. Khi tới trước mặt anh, cô dừng lại, nói: “Trả lại hoa cho em đi”.

Lưu Băng đau khổ vứt bông hoa xuống đất. Hiếu Khê vừa định với tay nhặt thì Lưu Băng đã dẫm nát lên bông hoa như một người điên, trước con mắt sững sờ của mọi người. Chả mấy chốc, cả bông hoa bị dẫm nát tan tành.

Hiếu Khê đau xót nhưng gắng kìm nén. Cô quỳ xuống, hít một hơi sâu nén giận, tỉ mỉ nhặt từng cái lá, từng cánh hoa nát. Lưu Băng và Giản Triệt đều buồn bã đứng nhìn. Sau khi gom xong hết chỗ hoa nát trong tay, cô đứng dậy bỏ đi. Nhưng mới được vài bước cô đã dừng lại, rút ra một khăn mùi xoa sạch, nhét vào tay Lưu Băng, nói: “Anh nhớ băng lại không sẽ nhiễm trùng đấy. Vì anh là bạn tôi, nên tôi không chấp. Nếu không thì...”.

Lưu Băng lặng lẽ nhìn bàn tay ứa máu, lại nhìn tấm khăn trắng, khẽ hỏi: “Em vẫn còn để trong lòng sao?”.

Lời nói của anh nhẹ như gió thoảng nhưng đủ lạnh lùng khiến không khí như ngưng đọng. Hiếu Khê thoáng rùng mình, cắn chặt môi, kéo Giản Triệt bỏ đi.

Tiếng Tây Sơn ở phía sau la thảm thiết: “Hiếu Khê, cứu tôi với. Nếu không, chúng đánh tôi chết mất”.

Hiếu Khê vẫn bỏ đi, không hề quay đầu lại: “Nếu biết Thiết Đại Kỳ ở đâu,

xin anh cứ nói rõ. Họ sẽ không giết người đã giúp đỡ họ đâu. Còn nếu anh không biết, cũng giải thích rõ tại sao không biết. Nếu anh nói thật, họ cũng không giết anh đâu”.

Tây Sơn vẫn lo lắng tới mức toàn thân toát đầm đìa mồ hôi, rên rĩ: “Thật không? Liệu họ có tha cho tôi thật không?”.

Mục Lưu Băng lặng lẽ nhìn dáng khuất dần của Hiếu Khê và Giản Triệt. Quý Đường lặng lẽ quan sát Lưu Băng.

Chỉ có Lan Địch cất tiếng: “Hà hà, vậy phải xem anh có nói thật hay không?”

Buổi chiều.

Minh Hiếu Khê hai tay chống cằm, tựa người vào bàn học, mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiểu Tuyền tò mò hỏi: “Hiếu Khê, Hiếu Khê, cậu đang nghĩ gì vậy?”.

Hiếu Khê cười đau khổ: “Không, có gì đâu... Mà tại sao cậu biết mình đang nghĩ gì?”.

“Đương nhiên rồi”, Tiểu Tuyền vỗ ngực một cách hãnh diện, khoe khoang, “Chúng ta chơi với nhau lâu như vậy, lẽ nào mình còn không hiểu cậu?”. Nhìn kĩ vào mặt Hiếu Khê, Tiểu Tuyền hỏi giọng đầy ngờ vực: “Cậu không vui phải không?”.

Hiếu Khê mặt mũi bí xị, than vãn: “Không có gì cả. Chẳng lẽ muốn được yên một chút cũng không được sao?”.

Tiểu Tuyền vẫn nghi ngờ: “Quái lạ, nom thần sắc cậu kém lắm, chắc chắn lại chuyện tình cảm rồi”. Tiểu Tuyền giằng bằng được Hiếu Khê quay mặt ra, nhìn thẳng vào mắt bạn để kiểm chứng. Hiếu Khê ngại ngùng, cố gắng quay mặt đi nơi khác.

Tiểu Tuyền buông bạn ra, than vãn: “Mình thề là cậu bị vướng vào chuyện tình cảm rồi. Thôi thôi, nhất định là cậu đang bị nội tâm giằng xé, giữa người cũ và người mới, không biết nên chọn ai phải không? Một chàng thì thanh nhã lịch sự, một chàng thì lạnh lùng đẹp trai. Đúng là khó chọn, khó chọn”.

Minh Hiếu Khê hết sức kinh hãi, đứng bật dậy rồi lại ngồi phịch xuống ghế, không hiểu nổi tại sao mình lại có được một cô bạn thông minh đến vậy.

Tiểu Tuyền cười ha hả, mách nước: “Này, để mình góp ý nhé. Cậu cứ gật đầu với cả hai chàng đi. Đằng nào họ cũng mê cậu như thế”.

Hiếu Khê nghiêm mặt, gắt: “Tiểu Tuyền! Cậu nói lằng nhằng gì thế?”.

Tiểu Tuyền cũng nghiêm không kém, nói rành rọt: “Nếu cậu không phải bạn mình, mình đã đánh cho cậu một trận toí bời rồi. Bực chết đi được”.

Hiếu Khê ngạc nhiên: “Sao? Mình đã sai cái gì nhỉ?”.

Tiểu Tuyền cắn môi giận dữ: “Còn không biết thật sao? Cậu đã được Giản Triệt yêu thương, vậy có gì mà u sầu? Anh ấy đã hy sinh vì cậu như thế? Vậy mà cậu còn đấu tranh dẫn vật. Cậu như vậy sẽ làm Giản Triệt rất buồn đấy, cậu có biết không?”.

Hiếu Khê vội vã thanh minh: “Đâu có, mình không buồn”.

Tiểu Tuyền hừ một tiếng, bực dọc nói: “Đừng có lừa mình. Cũng đừng giả vờ rằng cậu không được Giản Triệt yêu thương”.

Hiếu Khê vừa há miệng định cãi, Tiểu Tuyền lại gắt lên: “Cậu định lừa ai nữa cơ chứ? Tình cảm của Giản Triệt với cậu sờ sờ như vậy, ai mà không nhận thấy? May ra chỉ có Hạo Tuyết ngây thơ không nhận ra mà thôi”.

Hiếu Khê thở dài, đúng là không gì qua mắt được Tiểu Tuyền tinh ranh. Tiểu Tuyền vẫn nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Hiếu Khê, mình xin cậu đấy, đừng làm khổ Giản Triệt. Anh ấy đã quá khổ rồi”.

Tim Hiếu Khê đập thành thạch, máu trong người đã thấy sôi lên. Cô đau khổ hỏi: “Tiểu Tuyền, bắt đầu từ khi nào cậu lại trở thành người làm tổn thương người khác như thế? Cậu có biết mình đau khổ như thế nào không? Mình những tưởng chỉ cần mình cố gắng, chỉ cần mình không từ bỏ, sẽ khiến mọi việc trở nên tốt hơn. Nhưng hóa ra mình đang gây ra hiểu lầm, mình đang làm người khác phải đau khổ”.

Thấy bạn đau khổ, sống mũi Tiểu Tuyền cũng thấy cay cay. Cô an ủi: “Hiếu Khê đừng buồn nhé. Mình không cố tình trách cậu đâu. Nhưng thực tế đúng là nếu cậu chọn một người nào đó trong số họ thì người còn lại cũng sẽ rất đau khổ”.

Minh Hiếu Khê ngơ ngẩn nói không ra lời nhưng trái tim cô thầm thừa nhận lời của bạn rất đúng.

Tiểu Tuyền nắm chặt tay bạn, cau mày nói: “Hiếu Khê này, nếu cậu từ bỏ

Giản Triệt, quay về bên cạnh Lưu Băng, khiến anh ấy bị tổn thương thì mình thề sẽ mãi mãi không tha thứ cho cậu đâu”.

Hiếu Khê thở dài, im lặng rất lâu, cứ nhìn Tiểu Tuyền chăm chăm như một người xa lạ. Rất lâu sau, cô mới nói ra được: “Mình tới học viện Quang Du không phải để tìm bạn trai, mà vì muốn học tập, muốn kết bạn hữu nghị với mọi người. Nếu một ngày nào đó, mình rời xa Giản Triệt, không phải là mình muốn làm tổn thương anh ấy. Mà vì nếu không yêu anh ấy nhưng vẫn gắng ở bên anh ấy mới là sự thương hại lớn nhất, là tổn thương lớn nhất với Giản Triệt”.

Cũng im lặng rất lâu, Tiểu Tuyền mới hỏi được tiếp: “Thế cậu có yêu anh ấy không?”.

Lại im lặng, Hiếu Khê tiếp tục dỗi dôi mắt mơ màng ra cửa sổ.

“Chị có có yêu anh Giản Triệt không?”. Tiếng Hạo Tuyết vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh mịch trong vườn hoa. Mặt trăng soi bóng xuống hồ nước, ánh sáng trong veo. Gương mặt xinh xắn của Hạo Tuyết đang đầy đau khổ, dăm dăm nhìn Hiếu Khê như truy dò, như cầu xin. Hiếu Khê nhúng tay xuống hồ, khẽ lay động, mặt nước yên tĩnh như vỡ ra, sóng lăn tăn lay động. Từ khi gặp Cổ Phi Anh ở trường đến nay, lâu lắm rồi cô mới gặp Hạo Tuyết. Kể từ đó, Hiếu Khê có cảm giác Hạo Tuyết cứ né tránh cô. Nhưng bất đắc dĩ phải chạm trán nhau thì Hạo Tuyết đều nhìn cô bằng con mắt khác lạ. Nhưng đôi mắt đó không giấu nổi tâm tư bất ổn của cô bé.

Minh Hiếu Khê không biết nên trả lời Hạo Tuyết ra sao, cứ ngẩn cả người ra nhìn sóng hồ. Hạo Tuyết sốt ruột, túm lấy tay cô mà lắc: “Chị trả lời đi chứ. Rốt cục Cổ Phi Anh nói thật, đúng không? Chị cũng yêu anh Giản Triệt phải không? Chị muốn giành anh Giản Triệt khỏi em phải không?”.

“Tiểu Tuyết...”, Minh Hiếu Khê cảm thấy rất buồn cười nhưng không cười nổi.

Đông Hạo Tuyết nóng ruột tới sắp khóc: “Em xin chị đấy. Đừng cướp anh Triệt của em được không? Xin chị, hãy trả anh Triệt cho em được không?”.

“Trả cho em ư?...”, Minh Hiếu Khê vẫn không tài nào cười được. Cô đập tay lên trán, hỏi lại: “Làm sao trả cho em đây? Giản Triệt trước đây là thuộc về em sao?”

“Chị Hiếu Khê!”, Hạo Tuyết la lên đầy bất bình, mắt đăm lẹ, “Chị đang giấu cọt em phải không?”.

“Tiểu Tuyết...”, Minh Hiếu Khê trong lòng rất hối hận. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại có thể nói ra những lời như thế. Cô đưa tay ra định vỗ về Hạo Tuyết, rất muốn an ủi cô bé và thanh minh rằng cô hoàn toàn không có ý giấu cọt. Nhưng tiếc thay, vừa chạm vào Hạo Tuyết, cô bé đã đẩy phắt Hiếu Khê ra, nhanh tới mức móng tay sắc của Hạo Tuyết rạch trên cánh tay Hiếu Khê thành bốn đường dài. Hiếu Khê kinh hãi sững sờ, nhìn mấy vết cào trên tay, có cảm giác trái tim cô vừa bị cào nát. Cũng may máu chỉ rỉ rả trên da, chưa đến nỗi chảy máu tong tỏng.

Hạo Tuyết cũng sững sờ vì không ngờ hành động phản ứng của mình lại gây cho Hiếu Khê vết thương mạnh đến vậy. Cô run run, nước mắt lưng tròng, khe khẽ gọi: “Chị Hiếu Khê... em...”.

Hiếu Khê khẽ nhăn mặt vì đau nhưng cô giấu tay ra sau lưng miễn cưỡng cười: “Không sao, chỉ là vết xước da thôi”.

Nước mắt tí tách vẫn chảy xuống đầy ân hận. Hạo Tuyết cất tiếng rất nhỏ nhưng rất rõ và kiên định: “...Chị rời khỏi anh Triệt được không?”.

Không khí xuyên qua cổ họng của Hiếu Khê, vết thương trên tay cô bắt đầu đau nhức dữ dội.

Hạo Tuyết tiếp tục vừa khóc vừa cầu xin: “Dẫu sao chị cũng không yêu anh Triệt phải không? Có nhiều người thích chị như vậy mà. Chị có thể yêu anh Hạo Nam nhà em, có thể yêu anh Lưu Băng mà, hãy trả anh Triệt cho em...”.

Hồ nước dưới ánh trăng nom lạnh lẽo và hoang vắng. Hiếu Khê thấy lòng chua xót khổ sở. Cô buột miệng, âm thanh như từ nơi nào xa xôi trong đêm yên tĩnh truyền tới: “Nếu chị yêu Giản Triệt thì sao?”

Hạo Tuyết kinh ngạc và sợ hãi tới mức nín khóc. Cô bé tròn mắt lên, ra sức phản đối: “Không thể có chuyện đó. Người mà chị luôn luôn thích là anh Lưu Băng. Từ trước tới giờ, chị chưa từng nói là thích anh Triệt. Chị không thể yêu anh ấy, không thể, không thể nào. Em không tin!”.

Hiếu Khê buồn rầu hỏi: “Nếu chị thực sự yêu Giản Triệt và không muốn rời bỏ anh ấy, em sẽ thế nào?”. Đôi mắt cô chăm chăm đối mặt với Hạo Tuyết

như ngọn lửa đang cháy bùng bùng, không chút né tránh.

Hạo Tuyết lại khóc, môi run bần bật: “Nếu chị thật sự làm như thế, em sẽ hận chị, còn hận chị hơn là hận Đồng! Vì chị không những cướp đi anh Triệt, mà còn phản bội em nữa!”.

Minh Hiếu Khê đứng thẳng người, buồn bã than: “Chẳng lẽ, tình bạn giữa em và chị chỉ có bao nhiêu đó thôi sao?”

Đồng Hạo Tuyết khóc và bỏ đi.

Minh Hiếu Khê ngơ ngẩn đứng ngấm mặt hồ gợn sóng.

Cô muốn khóc, muốn giống Hạo Tuyết được khóc một trận thỏa thích.

“Hiếu Khê!”. Có tiếng ai đó gọi cô. Là Phong Giản Triệt phải không? Sống mũi của Hiếu Khê cay cay, nước mắt chỉ chực trào ra. Cô cắn chặt môi ngẩng đầu nghe âm thanh đó.

Triệt... Tiếng gọi anh nghẹn ngào trong cổ họng, mãi không thốt ra nổi. Chợt Hiếu Khê thấy có gì là lạ. Ánh mắt của người gọi này rất giống Giản Triệt, nhưng không phải anh ấy. Sau khi ngấm kĩ, Hiếu Khê ngơ ngác thốt lên: “Hạo Nam! Sao anh lại ở đây?”.

Ánh mắt của Đồng Hạo Nam sáng tựa ánh trăng trên trời. Anh ta đưa tay ra, muốn vuốt ve gương mặt cô: “Em đang khó chịu lắm phải không?”.

Hiếu Khê quay mặt đi, tránh bàn tay khỏe mạnh của anh, gắng nở nụ cười: “Em không sao đâu. Em rất khỏe. Em muốn về”. Nói rồi, cô quay người định bỏ đi.

Hạo Nam liền túm chặt cô lại: “Khoan đã, chờ một chút”.

Hiếu Khê bực bội, cố rút tay ra nhưng không được. Cô quay lại nhìn Hạo Nam đầy dò hỏi. “Để anh đưa em về”, Hạo Nam nói.

“Không cần đâu, em tự về được mà”, Hiếu Khê từ chối.

“Hiếu Khê, hôm nay để anh đưa em về!”, giọng điệu của Hạo Nam kiên định đến nỗi hầu như không dễ kháng cự.

Hiếu Khê vẫn ra sức chống trả: “Em không phải không có chân, lại không phải là một đứa trẻ, em tự về được!”. Nhưng nom Hiếu Khê vừa bực tức vừa đau buồn, lại có vẻ tủi thân nữa, lòng Minh Hiếu Khê như mềm lại, không biết phải làm sao.

Hạo Nam nhắm nghiền mắt, nói rất khẽ như một lời than: “Để anh đưa em

một lần vậy, nói chung là anh van xin em đấy!”

Một chiếc xe hơi sang trọng màu đỏ tươi lướt nhanh trên phố. Gió thổi mạnh vào mặt. Tóc bị gió thổi trên vai rối bời, vờn bay tự do, xoa vào mặt của Hạo Nam, khiến anh vẫn vương. Hiểu Khê chỉ thấy bên tai là tiếng gió gào thét, khiến mắt cô díp tịt, chỉ chực gục đầu xuống ngủ. Chả mấy chốc, chiếc xe dừng lại bên một thảm cỏ bên hồ. Khắp nơi như một tấm màn nhung đen bao bọc, không khí mát lạnh thật dễ chịu. Hiểu Khê nhắm mắt hít thở nhẹ nhẹ, mọi phiền não như tiêu tan. Cô nhận thấy đúng là đã lâu lắm không có được cảm giác thoải mái như vậy. Cô cười: “Hạo Nam, thật không ngờ anh đi nhanh đến vậy”.

Hạo Nam cũng quay lại cười: “Ừ, anh cũng không ngờ đấy”.

Dưới ánh trăng, Hiểu Khê mặt vẫn tươi roi rói, lại còn cười hớn hờ và hát băng quơ. Hạo Nam thấy xúc động lạ, hiếm khi anh thấy cô vui như vậy. Anh lặng lẽ ngồi ngắm Hiểu Khê. Nom cô lúc này y hệt một đứa con nít, mọi ưu tư sầu muộn như bay biến. Gió mát lạnh lướt qua gương mặt tươi sáng của Hiểu Khê, thổi rối bù tóc của cô, tóc bay bay trên đôi môi của cô... Hiểu Khê cười nói rộn rã một lúc thì thấy có điều bất thường, liền ngừng lại, nghi ngờ nhìn chăm chăm vào ánh mắt dịu dàng bất ngờ của Hạo Nam. Thần sắc và ánh mắt của anh khiến cô đột nhiên xao xuyến. Cô hiểu ánh mắt đó muốn nói gì.

Hiểu Khê vội đứng dậy, hoang mang nói: “Trời tối rồi em phải về đây”. Có lẽ do đứng dậy quá gấp, cô hơi lão đảo, suýt ngã lên người Hạo Nam. Hạo Nam lập tức nắm lấy tay cô. Tay của anh nóng như lửa, gương mặt tuấn tú của anh không biết kê vào má cô từ lúc nào. Họ gần nhau tới mức hơi thở của cả hai như sắp hòa quyện vào nhau. Hiểu Khê giật mình như bị điện giật, cố gắng rút tay ra khỏi tay Hạo Nam. Do không cẩn thận, cô bị trượt đi, ngã lăn xuống bãi cỏ, đau điếng.

Đôi mắt Hạo Nam vụt tối sầm. Anh bực bội cất tiếng bằng giọng rất trầm: “Em làm gì thế? Coi anh như con hổ ăn thịt người không bằng”.

Hiểu Khê giả bộ cười phá lên giòn tan: “Ha ha, đâu có, em chỉ sợ làm anh đau thôi”.

Hạo Nam vẫn đứng đó, buồn rầu nhìn Hiểu Khê, hồi lâu mới nói: “Hiểu

Khê, anh có lời muốn nói với em”.

Hiếu Khê xoa mũi, cười gượng. Nom Hạo Nam quá nghiêm nghị, không biết anh ấy muốn gì nhỉ? “Em không muốn nghe”, cô rụt rè cất tiếng đầy cảnh giác.

“Minh Hiếu Khê!”, Hạo Nam kinh ngạc phần nộ vì bị từ chối, hai tay bắt đầu nắm chặt lại như chực thụi cho cô một quả.

Hiếu Khê nhìn Hạo Nam, cười nói: “Thế nào, muốn đánh em phải không? Anh đánh không lại em đâu”.

Hạo Nam bực đến nổi tóc tai dựng hết cả lên, anh quát to: “Minh, Hiếu, Khê, em...”.

Hiếu Khê vẫn ngọt ngào xoa dịu: “Đừng bực, đừng bực. Chúng ta về nhà thôi”.

Hạo Nam im lặng hồi lâu, rồi nói: “Hiếu Khê, anh có lời muốn nói với em”.

Hiếu Khê cười miễn cưỡng: “Điều bộ của anh rất nghiêm túc, lời muốn nói cũng rất nghiêm túc phải không?”.

Hạo Nam đáp: “Phải”.

“Hi, hi, như vậy đi”, lông mày của cô nhú lại, như làn sóng đầy suy nghĩ, “Vậy em không muốn nghe”.

“Minh Hiếu Khê!”, Hạo Nam tức giận, lại nắm chặt tay lại.

Hiếu Khê liếc nhìn tay của Hạo Nam, thất vọng cười: “Thế nào, muốn đánh em phải không? Anh đánh không lại em đâu”.

Hạo Nam tức giận đến mức dựng cả tóc gáy: “Mnh, Hiếu, Khê, em...”.

Hiếu Khê vẫn tươi như hoa: “Không nên tức giận, không nên tức giận. Chúng ta về nhà thôi”. Nói xong, cô định bỏ đi. Thật không ngờ cô lại bị Hạo Nam kéo mạnh. Hiếu Khê vùng ra, nên trượt chân lại ngã lăn ra cỏ.

Lần này Hiếu Khê thấy bực mình, lồm cồm đứng lên, bực bội nói: “Hạo Nam, anh muốn thế nào? Em khách sáo đối với anh là nể mặt Tiểu Tuyết. Anh không nên được nước làm tới!”.

Hạo Nam luống cuống, không biết tại sao mình lóng ngóng tới mức làm Hiếu Khê lại ngã ra vậy. Anh không thể hiểu nổi tại sao cứ đứng trước mặt Hiếu Khê, anh lập tức biến thành đứa trẻ ngốc nghếch. “Tôi có lời muốn nói với em!”.

Lời đề nghị mà Hạo Nam muốn nói nhẹ nhàng một chút bỗng như tiếng gào thét. Hiểu Khê nhăn nhó: “Em đã nói rồi, em không muốn nghe!”.

Hạo Nam vẫn gầm lên như con sư tử: “Anh nhất định phải nói!”.

“Em nhất định không nghe! Không muốn nghe”, gân xanh trên mặt Hiểu Khê nổi lên vì tức giận.

Hạo Nam lồng lộn như lên cơn điên, vò đầu bứt tóc, gào thét: “Vì sao em không muốn nghe? Em thậm chí không biết anh muốn nói gì cơ mà?”.

Hiểu Khê vung vẩy quả đấm trước mặt Hạo Nam, mặt đỏ bừng: “Bất luận anh nói gì, em đều không muốn nghe! Em không muốn nghe đấy! Không nghe! Không nghe!!!”.

“Anh yêu em! Minh Hiểu Khê!!”. Hạo Nam nhin không được nữa, phải gào thét lên đối với Minh Hiểu Khê đáng ghét đó!

Đêm thật mát mẻ. Hiểu Khê ngơ ngẩn, tim như muốn rớt xuống. Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Hai tay cô cô găng lau đám bùn non dính trên mặt. Cô găng trấn tĩnh tinh thần, cẩn thận và chậm rãi nói từng từ một: “Em không thích anh”.

Ánh mắt của Hạo Nam thật khác thường, đầy đau khổ nhưng nụ cười trái lại ôn hòa khác thường: “Anh biết!”.

Hiểu Khê chớp chớp mắt, chưa hiểu lắm.

Hạo Nam nói tiếp: “Em biết vì sao anh lại nói những lời như thế với em không?”. Anh nằm ngửa ra cỏ, nhắm mắt lại, cười lặng lẽ. Ánh sao trên trời thật sáng, soi rõ xuống gương mặt anh. Hạo Nam thì thầm: “Vì anh chỉ có một cơ hội như thế này”.

Hiểu Khê dứt đám cỏ xung quanh, lòng dạ rối bời. Cô nhìn Hạo Nam và hỏi: “Bây giờ em nên làm gì đây? An ủi anh nhé!”.

Hạo Nam dịu dàng đáp, mắt vẫn nhắm nghiền. Hai mi của anh ta bay nhẹ nhàng: “Đúng vậy, em nên an ủi anh”.

Hiểu Khê cau mày: “Nhưng em không biết phải làm sao”.

Hạo Nam mở choàng mắt, lớn tiếng: “Em thật là ngu ngốc. Anh làm sao thích em cơ chứ?”.

Hiểu Khê gãi gãi đầu, thực là khó hiểu quá. Hạo Nam nói tiếp: “Anh làm sao có thể thích em chứ? Chúng ta kể cả cơ hội nói chuyện với nhau cũng

rất ít, anh không thể thích em được. Yên tâm đi. Đồ ngốc...”.

Mắt Hiếu Khê sáng bừng, cô hớn hờ hỏi: “Anh gạt em đúng không? Vì trước đây em rất dữ đối với anh. Cho nên, anh đùa em, chỉ là đùa em, xem em có bị lừa hay không? Đúng hay không?”.

Hạo Nam nhìn Hiếu Khê chăm chăm, lấy tay sờ lên gương mặt lấm lem của cô và nói: “Mặt của em rất bẩn, anh giúp em lau nhé!”

Hiếu Khê do dự một chút, rồi lấy một chiếc khăn mùi xoa thêu hoa từ trong túi ra, đáp: “Cám ơn anh, em có thể tự làm được”.

Hạo Nam bực mình túm chặt lấy tay của Hiếu Khê, khiến cô phải la oai oái lên vì đau đớn. Anh nói: “Để im cho anh lau, để anh giúp em”.

Hiếu Khê lại vùng vằng, không chịu. Hạo Nam vẫn nhẹ nhàng: “Nếu em thấy anh nói gì gây khó khăn cho em, vậy em hãy quên hết những lời nói đó đi nhé!”. Vừa nói, Hạo Nam vừa dịu dàng lau mặt cho cô. Động tác thật mềm mại, khác hẳn một Đông Hạo Nam thô lỗ khác ngày thường. Hiếu Khê đứng im, không dám động đậy, lòng bỗng dưng thấy cảm động lạ thường.

Cô hít một hơi thật sâu, đánh bạo vỗ lên vai của Hạo Nam một cái, nghiêm nghị nhìn anh, nói bằng giọng kiên quyết: “Hạo Nam, sau này anh là bạn tốt của em nhé!”.

Bàn tay của Hạo Nam bỗng khựng lại, rồi tức giận cốc lên đầu cô một cái. Mắt Hạo Nam đỏ như lửa, giận không thể kìm được, lớn tiếng nói: “Minh! Hiếu! Khê! Trước đây em không xem anh là bạn sao?!”.

Đồ ngốc! Lại nói sai rồi! Trong gió đêm, dưới ánh sao, Minh Hiếu Khê ôm đầu bỏ chạy.

Phong Giản Triệt trong bộ đồ bằng lụa màu trắng đang ngồi trên sô pha cũng màu trắng. Mấy cọng tóc đen nhánh trước trán anh như đang trôi đùa, đôi mắt hiền dịu như nước xuân. Anh ngồi ở đây, im lặng mỉm cười với Hiếu Khê, giống như đã đợi cô rất lâu rất lâu rồi, lâu khiến cô phải đau lòng. Tim của Minh Hiếu Khê đập liên hồi, cổ họng khô đắng, gắng nói: “Em... đã trở về. Anh đói không? Nồi canh đang hâm trên bếp”.

Hiếu Khê cố gắng tìm ánh mắt của Giản Triệt. Trong ánh mắt anh chỉ có sự quan tâm sâu sắc, không có chỉ trích và hoài nghi. Bỗng Giản Triệt cất

tiếng nói: “Anh không đói”, rồi đứng dậy bước đi. Nhìn anh đi, Hiếu Khê bỗng nhiên thấy chột dạ. Cô cúi đầu xuống, chờ người ra, chân loạng choạng. Lại thật, tại sao cô phải chột dạ nhỉ, cô không làm việc gì xấu, nhưng...

“Anh luôn đợi em phải không?”, Hiếu Khê nhin không được hỏi nhỏ. Cô nói: “Triệt, em làm tổn thương anh rồi, đúng không? Là em luôn làm tổn thương anh”.

“Không, em không hề làm gì khiến anh bị tổn thương cả. Đừng ngại”, Giản Triệt nhìn cô chăm chăm, trả lời thật dứt khoát, “Mọi lời nói, mọi hành động của em đều là được anh trân trọng, đều khiến anh thấy rất hạnh phúc”

Hiếu Khê thấy lòng thật chua xót và đau khổ như kim châm, cô bỗng thốt lên: “Em thích anh, Triệt”.

Giản Triệt thở gấp, tưởng muốn nghẹn thở.

Đêm, vắng lặng quá.

Đêm vắng lặng này sẽ trở thành thời khắc mãi mãi không quên được trong ký ức suốt đời của Phong Giản Triệt. Minh Hiếu Khê mặc cỡ đến đỏ mặt, từ từ chìa tay ra, ôm lấy anh. Cô đang mò mẫm, nhẹ nhẹ hôn lên sống mũi trắng như tuyết của anh. Đôi môi hồng phấn của cô nóng hừng hực, sống mũi lạnh lạnh của anh rất kiêu hãnh...

“Triệt, bây giờ có thể rồi phải không?”

“Cái gì?”

“Để em hôn anh.”

“Không thể.”

“Tại sao vậy?...”

“Vì anh muốn hôn em trước.”

Nói xong, Phong Giản Triệt nhẹ nhàng hôn lên môi của Minh Hiếu Khê.

Hết chương 5

Minh Hiểu Khê
Thủy tinh trong suốt.
CHƯƠNG 6

Tin mới! Tin mới

Học viện Quang Du có tin mới hấp dẫn! Tiểu thư Cổ Phi Anh tự xưng là vị hôn thê của Phong Giản Triệt, mấy ngày trước đang giải quyết thủ tục thôi học! Theo tin tức thông qua sự tiếc lộ của một người, “Hôn ước” của Cổ Phi Anh và Phong Giản Triệt cũng chính thức huỷ bỏ! “

“Chị em, mình bắt đầu báỉ phục cậu rồi đấy!”, Tiểu Tuyền cười khi khi với Minh Hiểu Khê khi cả hai đi ra khỏi lớp.

“Tại sao? Có chuyện gì thế”, Minh Hiểu Khê ngạc nhiên.

“Còn giả vờ ngốc nghếch nữa chứ!”, Tiểu Tuyền lườm cô bạn một cái, “Đương nhiên là chuyện về Cổ Phi Anh rồi. Này, cậu rốt cuộc dùng biện pháp gì loại trừ cô ta thế? Theo trực giác của mình, cô Cổ đó không phải là một nhân vật dễ đối phó. Thế mà cậu cứ im thin thít, không làm hành động gì mà loại bỏ được cô ta nhẹ nhàng như thế. Cậu thật giỏi quá! Báỉ phục, báỉ phục!”

Hiểu Khê chau mày, hỏi: “Cô ta thôi học rồi sao?”.

Tiểu Tuyền gật đầu rất dứt khoát: “Vô cùng chính xác, mình xin thề bằng tất cả lòng tín ngưỡng và danh dự bảo đảm của mình”.

Hiểu Khê chớp chớp mắt, vẫn không hiểu nổi: “Tại sao cô ấy phải thôi học thế?”.

Tiểu Tuyền dờ khóc dờ cười: “Mình làm sao mà biết được. Chuyện này mình phải hỏi cậu mới đúng. Cậu phải là người biết rõ nhất”.

Hiểu Khê thật thà đáp: “Mình không biết, thật đấy”.

Bỗng một cô gái trẻ đi lướt qua hai bạn, Hiểu Khê vội la lên: “Hạo Tuyết! Khoan đã!”

Cô gái kia quay đầu lại, vui mừng ngạc nhiên, gật đầu chào hỏi Hiểu Khê: “Chị Hiểu Khê kêu em ạ!”. Vừa chào, cô gái như mở cờ trong bụng. Chà chà, chị Minh Hiểu Khê mà mọi người sùng bái tự nhiên chào hỏi cô. Tin này mà loang ra, nhất định cả trường phải ngưỡng mộ và ghen tị với cô.

Nhưng cô gái này lại không phải là Đông Hạo Tuyết. Hiểu Khê phẩy tay, buồn rầu nhìn bóng cô gái vui vẻ cúi chào và đi khuất.

Tiểu Tuyền nhìn Hiểu Khê mặt đầy thất vọng, tò mò hỏi: “Đúng rồi, hình như rất lâu mình không gặp Hạo Tuyết. Hai người có chuyện gì thế? Trước đây mình vẫn thấy cô bé đó bám cậu lắm cơ mà?”.

Minh Hiểu Khê đau khổ cười, không biết nên giải thích ra sao.

Tiểu Tuyền suy nghĩ rất lung, rồi reo lên như nhớ ra điều gì đó: “À, mình biết rồi, chắc chắn Hạo Tuyết đang ghen với cậu, đúng không?”. Rồi cô vỗ vai Hiểu Khê, an ủi: “Yên tâm đi, chẳng mấy chốc Hạo Tuyết sẽ dẹp tính ghen tuông đó, tự tìm tới làm lành với cậu cho mà xem. Biết đâu chỉ mấy ngày nữa là tới”.

Hiểu Khê buồn rầu đáp: “Hy vọng như vậy”.

Tiểu Tuyền vẫn rạng rỡ huyên thuyên: “Tin mình đi, linh cảm của mình từ trước đến giờ không có sai đâu!”. Mắt Tiểu Tuyền bỗng sáng rực, cười ngoác cả miệng: “Ha ha, mình lại đang có linh cảm tốt lành nữa đây!”.

Hiểu Khê tò mò hỏi: “Sao nữa, có chuyện gì?”.

Tiểu Tuyền vui vẻ hất mặt lên cao, ra vẻ trịnh trọng đáp: “Sẽ có một anh chàng đẹp trai vượt qua vũ trụ vô hình đến đón cậu!”

Trước cổng trường, Phong Giản Triệt điềm tĩnh mỉm cười trong xe, mặt cô đỏ bừng nhìn anh đang ngồi trên ghế tài xế. Cô ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại ở đây. Trưa nay anh không có tiết học sao?”.

Giản Triệt vui vẻ đáp: “Anh đợi em mà. Không được sao?”.

“Có việc phải không?”, Hiểu Khê ngồi thẳng người trên nệm xe êm ái, boăn khoăn hỏi.

“Không có việc gì cả”.

“Vậy...”

“Chỉ là có chút nhớ em.”

Tim của Minh Hiểu Khê bỗng đập “thình thịch”.

Giản Triệt nhìn cô, cười: “Xin lỗi, anh nói dối đấy, phải là đến để thoả mãn giúp em đỡ nhớ anh mới đúng...”.

Hiểu Khê mở to mắt nhìn anh đầy bất bình.

Giản Triệt nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng đặt lên môi xinh đẹp của anh, thì thầm:

“Nói đùa đấy. Anh vô cùng vô cùng nhớ em, nhớ đến nỗi không tài nào chờ được. Nên anh quyết định chạy đến đây đón em!”.

Đôi môi ấm áp của anh lướt trên tay cô. Tim của Minh Hiếu Khê đập nhanh đến nỗi muốn rớt ra ngoài, mặt đỏ lựng rồi lan ra khắp từ chân đến đầu, cô cắn chặt môi gắng không cười, nhưng niềm hân hoan vẫn không giấu được, lan khắp cơ thể. Cô cười nói: “Triệt, không ngờ anh cũng khéo chiều con gái thật!”.

Giản Triệt điềm tĩnh nói: “Thế này mà gọi là khéo chiều sao? Vậy cái này gọi là gì?”. Vừa nói, anh vừa rút ra một vật gì đó. Một đoá hoa hồng đỏ thắm tuyệt đẹp được thắt nơ đột ngột xuất hiện trước mặt Hiếu Khê.

Phong Giản Triệt nâng đoá hoa hồng trên tay, ngọt ngào và lịch sự nói: “Hiếu Khê, em có thể nhận nó không?”.

Nhìn vẻ mặt chân thành và tha thiết của anh, tim Hiếu Khê vụt mềm như biến thành ngọn gió nhẹ. Cô chìa tay ra, muốn đỡ bông hoa đó, nhưng Giản Triệt vẫn chưa chịu buông tay. Anh nói tiếp: “Nếu nhận đoá hoa này, em sẽ là bạn gái của anh đấy. Em suy nghĩ kĩ chưa?”.

Chỉ nghe thấy “vèo” một cái, Hiếu Khê đã giật bông hoa vào lòng, mặt mũi đỏ bừng vì xấu hổ, lúng búng nói: “Biết rồi, lắm điều!”

Phong Giản Triệt khẽ vỗ đầu Hiếu Khê: “Nha đầu thối này, mới là bạn gái của anh mà em đã dữ như vậy sao?”.

Hiếu Khê đắc ý, nâng đoá hoa lên mũi ngửi: “Giờ anh mới biết sao, trễ quá rồi. Bây giờ em đã là bạn gái của anh rồi, anh không thể hối hận nha!”.

Giản Triệt vừa cười vừa khởi động xe.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”, Hiếu Khê tò mò nhìn về trước, rồi quay lại hiếu kì hỏi.

Giản Triệt nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi ăn tối được không?”.

Hiếu Khê chau mày: “Vì sao phải đi ăn chứ?”.

“Em không thích sao?”.

Hiếu Khê nhún vai: “Cũng được thôi, chỉ có điều trên thế giới này không thể có người nào nấu ăn ngon hơn anh”.

Giản Triệt mỉm cười đắc ý: “Vậy từ nay về sau ngày nào anh cũng làm cơm cho em ăn nhé!”.

“Thật sao?”, Hiểu Khê ngạc nhiên và sung sướng tới phồng mũi, nhưng rồi cô lập tức cúi đầu ủ rũ: “Không thể nào, không phải ngày nào chúng ta cũng ở bên nhau”.

“Anh có gạt em bao giờ không, Hiểu Khê?”, Giản Triệt vẫn mỉm cười.

Hiểu Khê gãi đầu, ậm ừ: “Hừm, chuyện này... chưa có”.

Giản Triệt nói tiếp. “Đúng rồi, anh còn chưa nói cho em biết, vì sao hôm nay chúng ta phải ra ngoài ăn cơm?”.

Hiểu Khê quay sang nhìn anh, đầy háo hức. Phong Giản Triệt nhìn lại cô chăm chăm, khoé mắt như có gió xuân.

“Vì...”

“...?”

“...anh và em hẹn gặp nhau”.

Tay của Phong Giản Triệt vuốt nhẹ lên vầng trán tinh khôi, má hơi ửng đỏ:

“Hiểu Khê, em không biết anh thích em nhiều dường nào”.

Hiểu Khê nắm lấy bàn tay thon dài của Giản Triệt, rồi ngó nghiêng ra ngoài cửa sổ xe, đề nghị: “Nhưng trời còn rất sớm, chúng ta có cần đi ăn ngay không?”

Giản Triệt lắc đầu: “Không, chúng ta phải tới tiệm thuốc trước đã”.

Hiểu Khê ngạc nhiên la lên: “Tiệm thuốc? Anh sao thế?”,

Giản Triệt nhẹ lướt lên bàn tay của Hiểu Khê còn bốn vết cào rõ nét: “Vết thương của em cần phải thoa một chút thuốc mỡ”,

Hiểu Khê ngại ngùng, rút tay ra, giấu sau lưng, ấp úng hỏi: “Anh, anh phát hiện ra khi nào thế?”. Cô còn tưởng rằng đã tránh khỏi cặp mắt của anh.

Giản Triệt không đáp, chỉ hỏi tiếp: “Là Hạo Tuyết làm, đúng không?”,

Hiểu Khê càng ngạc nhiên hơn, sững sờ tới mức không chớp được mắt: “Triệt...”

Giản Triệt một tay mở xe, một tay nhẹ vuốt lên đầu của cô: “Xuống thôi. Không nên vì chuyện của Hạo Tuyết mà đau buồn. Em cứ yên tâm, tất cả rồi sẽ tốt đẹp”.

Hiểu Khê dừng lại một lúc, cuối cùng chớp chớp mắt. “Nhưng, Tiểu Tuyết biết rõ và tha thứ cho em không ? Em...”.

Giản Triệt mỉm cười: “Hãy tin anh”.

Hiếu Khê ngấm nhìn Giản Triệt hồi lâu, sau đó cúi đầu ủ rũ, than thở: “Vì sao em có cảm giác rất ngu ngốc thế này? Triệt, anh bảo vệ em như thế, em sẽ trở thành kẻ ngu ngốc”.

Gương mặt Giản Triệt bừng sáng: “Yên tâm đi, Hiếu Khê. Nếu em biến thành kẻ ngốc nghếch, anh cũng sẽ không rời xa em”.

Mặt của Minh Hiếu Khê lập tức xị ra: “A, anh đang chế giễu em! Anh đang khơi dậy nỗi đau của em!”.

“Em nghe thấy rồi hả?”, Phong Giản Triệt gật đầu cười thầm, “Xem ra còn chưa ngốc”.

Hiếu Khê thúi Giản Triệt một quả, nhưng bị anh nhanh tay giữ lại.

Hiếu Khê làu bàu: “Không nên gạt em, em là Minh Hiếu Khê đệ nhất thiên hạ mà!”

Buổi chiều. Dưới ánh nắng, nước từ tượng đài phun ra óng ánh bảy màu. Gần đó là một đám trẻ đang vui vẻ hát vang. Các em khoảng bảy, tám tuổi, rất ngây thơ, hồn nhiên. Tiếng hát đồng ca tuy chưa đều nhưng em nào cũng rất hăng hái và cố gắng. Các em vừa hát xong một bài, Hiếu Khê ra sức vỗ tay cổ vũ, tới mức lòng bàn tay đỏ lựng. Cô không ngớt reo lên: “Khá thật! Khá thật! Hát hay quá!”.

Các em nhỏ thấy cô reo hò vui vẻ cũng thấy vui thích, mặt ai nấy đều đỏ ửng như quả táo. Một bé gái mặc áo trắng váy xanh chạy tới gần Hiếu Khê, nhoẻn cười thân thiện: “Cám ơn chị nghe bài hát của chúng em”.

Hiếu Khê nắm lấy tay em bé, cười rạng rỡ: “Các em rất cố gắng, hát rất hay”.

Bé gái rụt rè kể: “Chúng em đều sống ở ngoại ô, cũng luyện tập bài hát này rất lâu. Hôm nay tới đây muốn biểu diễn để xin quyền góp tiền từ thiện. Ai dè không có ai tới nghe, ngoài chị”.

Hiếu Khê tò mò hỏi: “Em làm công tác xã hội phải không? Muốn quyền góp từ thiện cho việc gì?”. Trước đây hồi còn ở quê nhà, Hiếu Khê cũng làm công tác xã hội nên rất hứng thú với chuyện này.

Bé gái nói: “Chúng em làm hoạt động từ thiện để quyền góp cho Hội nhi đồng bị máu trắng. Hội này đang thiếu tiền trầm trọng. Nhưng... chưa thu được đồng nào”.

Hiếu Khê gãi đầu suy nghĩ. Đúng là giọng hát của các em còn rất yếu, khó thu hút được sự chú ý của mọi người tới nghe. Cô bé buồn bã than vãn: “Xem ra, hoạt động hôm nay bị nhỡ rồi. đành chờ lần sau vậy”.

Hiếu Khê lú lẫm cuống hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Các em có đài cát sét không? Bị hư rồi phải không? Để chị xem thử!”. Nói rồi cô chạy tới cái đài, loay hoay một hồi, đành cúi gằm mặt, nói với cô bé đang háo hức chờ bên cạnh: “Xin lỗi, chị sửa không được”.

Cô bé thất vọng, miễn cưỡng mỉm cười: “Không sao ạ”.

Đám trẻ liền ùa ra đám cỏ trước mặt nô giỡn, không muốn biểu diễn tiếp. Minh Hiếu Khê nhú mày, suy nghĩ: “Vậy là thế nào?”.

Bé gái nhìn xung quanh, bỗng nhiên mắt sáng lên, nói: “A, nghĩ ra rồi, em có đem một cái đàn phong cầm, ban đầu định cho bạn Cao Sa dùng, nhưng bạn ấy lại không tới được. Chị biết chơi không?”.

Hiếu Khê lắc đầu, cô bé thất vọng ra mặt.

Quảng trường lúc này người qua lại đông dần. Để các em về nhà tay không thế này thật đáng tiếc. Minh Hiếu Khê gõ gõ đầu, nhất định phải nghĩ ra cách, nhất định phải có biện pháp. Nhưng, biện pháp ở đâu đây? Đang suy nghĩ, cô bỗng nhiên phát hiện thấy đôi mắt của cô bé đối diện chợt sáng lên, miệng càng mở càng lớn. Tiếng nhạc đầu đó sau lưng Hiếu Khê vang lên du dương. Các em nhỏ đều ngừng chơi, nhìn về phía đó chăm chú. Minh Hiếu Khê đang chuẩn bị quay người để thoã mãn sự hiếu kì của mình, chợt có một bàn tay mạnh mẽ ấm áp vuốt lên đầu cô ta. Minh Hiếu Khê bỗng cười rất tươi: “Triệt!”

Trên quảng trường âm nhạc náo nhiệt lạ thường. Nước phun ra từ tượng đài vẫn óng ánh, hắt sáng lên gương mặt tươi cười của mỗi người. Tiếng đàn ngân lên theo tiếng gió du dương. Người đi lại trên đường cũng dừng chân lại, thay đổi phương hướng. Xe chạy qua cũng chậm chậm dừng lại, mọi người trên xe lần lượt đi xuống. Bên tượng đài phun nước, rất đông người đang quay quanh một tốp các em bé đang hát. Tiếng hát ngây thơ, trong trẻo. Một chàng trai dáng thanh nhả đứng giữa các em bé, đang kéo đàn phong cầm. Nụ cười của anh ta ấm áp như nước xuân, tiếng đàn anh ta tuyệt diệu thánh thót như gió xuân. Khoé mắt của chàng trai cũng loé lên

ánh sáng dịu dàng cùng nhảy múa ca hát, nhìn chăm chú theo bóng dáng một cô gái trên quảng trường đang ôm cái thùng giấy lớn, đi lần lượt từng người xin quyền góp...

Một tin tức rung động cả nước. Thiên tài âm nhạc Phong Giản Triệt đã khỏi bệnh, khôi phục lại tài nghệ như xưa!! Phong Giản Triệt dự định biểu diễn độc tấu đàn cầm vào ngày hai mươi sáu tới tại phòng nhạc Hoàng Gia. Toàn bộ doanh thu của buổi biểu diễn sẽ quyên góp cho Hội nhi đồng bị máu trắng. Các đài truyền hình lớn nhận nhíp lan truyền tin tức này! Mỗi trang đầu báo đều giật tít lớn. Theo báo cáo, thiên tài đàn cầm Phong Giản Triệt nửa năm trước vì cứu cô gái nào đó mà tay phải trúng đạn, vết thương rất nguy kịch. Tất cả bác sĩ nổi tiếng đều bó tay, từng đưa ra kết luận cả đời này anh không có cách nào chơi đàn được nữa. Lúc này, các chuyên gia y học và các fan hâm mộ trong và ngoài nước nắm cổ tay, than thở không có duyên nghe và thưởng thức diễn tấu xuất quỷ nhập thần và phong độ mê người tao nhã của Phong Giản Triệt nữa, Vậy mà, thần y nổi tiếng Susi thần bí đã kịp thời xuất hiện, nghe nói chỉ cần hai tháng ngăn ngủi đã chữa khỏi cánh tay phải của Phong Giản Triệt hồi phục như xưa. Thật đúng là kì tích. Trình độ diễn tấu hiện giờ của Phong Giản Triệt như thế nào, phải chăng có thể khôi phục lại trình độ như trước, trở thành điều khó quên nhất của năm nay? Thời gian bán vé chỉ có ba ngày. Vé hiện đã hết sạch. Giá vé chợ đen được bán với vé trên trời mà vẫn không có mà mua.

“Nói xằng xiên bậy bạ!”, Tiểu Tuyền quăng tờ báo trong tay xuống, thở hốt hển: “Đúng là báo chí vớ vẩn, viết bậy viết bạ, không so sánh được với báo gốc của tập san Quang Du! Những tờ báo và đài truyền hình này có mắt như mù ấy nhỉ. Rõ ràng là do việc chăm sóc của Minh Hiếu Khê mới sáng tạo ra kì tích chữa bệnh cho Giản Triệt. Thế mà không thấy báo chí nào nhắc đến, lại còn nói Giản Triệt bị thương vì cứu một cô gái nào đó. Lại thật, nhất định có vấn đề, có người giở trò ma quỷ. Như thế này chỉ có bác sĩ Susi được lợi”.

Minh Hiếu Khê cười khi khi, phản đối: “Như vậy không tốt sao? Chẳng lẽ phải để tên của mình lên để mọi người đều biết? Để đến khi đi chợ, mình

cũng phải hoá trang kính đen, để tránh các kí giả bao vây, cuộc sống không thoải mái, như vậy mới thoả mãn sao?”

Tiểu Tuyền vỗ tay hưởng ứng: “Đúng thế! Như thế mới tốt! Đợi cậu nổi tiếng rồi, mình cũng có thể xuất bản sách, mang tên là “Minh Hiếu Khê mà tôi biết” hoặc “Minh Hiếu Khê thoát khỏi lưới thần bí” hoặc là “Câu chuyện của tôi và Minh Hiếu Khê không thể không nói ra”. Ái chà, số lượng bán nhất định đắt như tôm tươi! Hay tuyệt! Hay tuyệt!”.

Hiếu Khê cốc lên đầu Tiểu Tuyền, nói: “Còn mình sẽ viết trước một quyển sách, tên là “Kết cục bi thảm của Tiểu Tuyền!”.

Cả hai cùng cười phá lên.

Bỗng Tiểu Tuyền ngừng lại hỏi: “Tay phải của anh Triệt đã thật sự khỏi chưa? Có thể đàn được không?”

“Mình cũng không rõ”, Hiếu Khê đau khổ nói, “Cậu biết đây, mình không hiểu tí gì về âm nhạc. Nhưng mấy ngày trước, mình có nghe anh ấy kéo đàn phong cầm, thấy không kém hơn trước là bao nhiêu”.

Tiểu Tuyền gật gù, nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Có thể kéo được đàn phong cầm chắc chắn có thể đàn piano được. Nghe nói kĩ thuật cần thiết cho đàn piano rất cao, yêu cầu sự linh hoạt đối với ngón tay đặc biệt nghiêm khắc”.

Hiếu Khê tròn mắt: “Thật không?”.

Tiểu Tuyền nói: “Đúng vậy. Mình cũng không rõ lắm đâu. Nhưng nếu Giản Triệt quyết định biểu diễn, chắc chắn cũng làm được”.

Hiếu Khê cười: “Vậy được rồi, quyết định của Triệt nhất định có lý”.

“Ồ, tại sao tên của buổi biểu diễn lại là “Lễ Vật” nhỉ?”, Tiểu Tuyền thắc mắc.

Hiếu Khê mắt chớp chớp: “Mình nghĩ chắc anh Triệt muốn coi đây là món quà tặng cho Hội nhi đồng bị máu trắng. Anh ấy quả là một người vừa lương thiện vừa tốt bụng”.

“Đồ ngốc!”, Tiểu Tuyền lườm Hiếu Khê một cái, “Cậu thật là ngốc nghếch, không hiểu chuyện tình cảm và lãng mạn gì cả. Giản Triệt yêu cậu thật là khổ”.

Minh Hiếu Khê tiu nghỉu như mèo bị dội nước: “Đang yên đang lành như

thế sao cậu lại mắng mình? Lời của mình nói không đúng sao?”.

Tiểu Tuyền bực bội giảng giải: “Ngốc tộ ngốc hại. Cậu có hiểu tại sao buổi biểu diễn lại chọn đúng ngày hai mươi sáu không?”

Hiếu Khê nhăn trán suy nghĩ rất lung, rồi đáp: “Vì sao nhỉ? Hừm. Có gì đặc biệt đâu. Chắc tiện ngày nào thì anh Triệt làm ngày đó thôi”.

Tiểu Tuyền bực mình, hét ầm lên: “Ngày đó là sinh nhật của cậu! Cậu thật là ngốc đến hết thuốc chữa!” Rồi cô đâm mạnh vào ngực, dậm chân la lớn: “Tức quá đi mất! Tức đến ói máu! Hối hận quá! Đau khổ quá!!”.

Minh Hiếu Khê sững sờ, nhìn Tiểu Tuyền đang nổi giận, kêu to: “Cậu sao thế? Mình đoán sai thì sao nào? Làm gì mà cậu bực bội vậy?”.

Tiểu Tuyền vẫn điên tiết là to: “Mình muốn thử xem cậu rốt cuộc có quá ngốc không! Không ngờ cậu ngốc quá mức khiến mình phải kinh ngạc. Ngốc đến mức khiến mình phải ngạc nhiên”

Minh Hiếu Khê muốn nhịn mà nhịn không nổi, cuối cùng đưa tay ra bịt lấy cái miệng đang thao thao bất tuyệt như nước sông Hoàng Hà của Tiểu Tuyền. Cô khê gắt: “Hừm, cứ cho là mình ngốc đi, nhưng cậu cũng không được nói mình tộ đến vậy!”

Cơm tối đã làm xong. Nóng hổi, cơm canh thơm phưng phức dọn ra đầy cả bàn, khiến Minh Hiếu Khê thèm thuồng, tưởng như chảy cả nước miếng đến nơi. Cuối cùng cô không nhịn được, liền bốc trộm một miếng thịt, đút luôn vào miệng.

Hừ...! Ngon quá! Thật quá ngon! Ngon đến mức làm cho người ta thấy hạnh phúc không gì bằng. Phong Giản Triệt cười tạp dề trên người ra, tay cầm năm đĩa, đi đến bên bàn ăn, ngồi đối diện với Minh Hiếu Khê. Anh chia đĩa, đưa cho cô, nhắc nhở: “Sao em có thể dùng tay bốc thức ăn chứ? Nhìn tay bị dính đầy mỡ kìa!”.

Minh Hiếu Khê lè lưỡi: “Anh nhìn thấy rồi à, hi hi”, rồi cười rất ngại ngùng, “Điều này không thể trách em. Ai bảo anh làm thức ăn ngon như thế?”.

Phong Giản Triệt cười: “Đừng có khoa trương như thế. Em khen ngợi anh như thế sẽ làm anh kiêu ngạo đấy”.

“Vậy là kiêu ngạo à?”, Minh Hiếu Khê vừa ăn vừa nói, “Anh là người duy

nhất có thể kiêu ngạo trên thế giới này!”.

Giản Triệt ngạc nhiên: “Vì sao?”.

Hiếu Khê chớp chớp mắt, cười rất vui vẻ: “Vì anh là người xuất sắc nhất, tốt nhất trên thế giới này”. Rồi cô cắn đũa, suy nghĩ: “Hừ, cũng tốt, làm sao cũng coi là tốt nhất trên thế giới, cảm ơn nha!”

Thấy mình nói không lại Hiếu Khê, Phong Giản Triệt dờ khóc dờ cười. Anh lấy đũa chuẩn bị gấp thức ăn, chợt ngạc nhiên khi thấy cả bốn món đều vơi một nửa.

“Ha ha” Minh Hiếu Khê nuốt vội cá mực trong miệng, nở nụ cười nịnh hót, “Món anh làm thực sự quá ngon! Quá ngon! Nhưng em cũng không phải rất quá đáng, mỗi món đều để lại một nửa cho anh!”.

Phong Giản Triệt than thở: “Tốc độ ăn của em cũng nhất thế giới”.

Hiếu Khê xech cằm, chớp chớp mắt nhìn Phong Giản Triệt đang lặng lẽ ăn. Thấy vậy, Giản Triệt bỏ đũa xuống, hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”.

“Đang nghĩ...”, Minh Hiếu Khê nhớ ngay đến vấn đề mà Tiểu Tuyền hỏi cô, liền buột miệng: “Anh có thể đàn piano không?”

Phong Giản Triệt im lặng một lát, nhìn cô và nói: “Tình hình của buổi biểu diễn ra sao, em đã biết rồi mà”. Hiếu Khê gật gù: “Đúng vậy, buổi biểu diễn giờ là sự kiện đáng chú ý nhất cả nước hiện nay. Nhưng sao anh không báo trước cho em một tiếng. Em không hề biết gì cả. Tối khi đọc báo, em mới ngã ngửa ra”. Cô nín lấy tay Giản Triệt hỏi: “Anh ơi, tin tức trên báo không phải là giả chứ?”.

Phong Giản Triệt cười đau khổ: “Là thật đấy!”.

Minh Hiếu Khê nghiêng đầu nhìn anh: “Không đúng, vì sao anh không vui chứ? Chẳng lẽ...”. Cô nhíu mày suy nghĩ: “Chẳng lẽ có người ép anh thực hiện buổi biểu diễn này trong khi tay anh chưa hoàn toàn khỏe mạnh?”. Càng nói, cô càng giận dữ, giọng càng cao vói: “Anh không muốn biểu diễn phải không? Cứ nói với em, chúng ta cùng nghĩ cách. Em không muốn người nào ép buộc anh, ăn hiếp anh”.

Một hơi nóng ầm ập và cảm động len lỏi vào trái tim yên tĩnh của Phong Giản Triệt. Anh lắc đầu, cười nói: “Không phải vậy”.

Minh Hiếu Khê nhìn anh, không hiểu: “Không phải? Không phải cái gì?”.

Giản Triệt giải thích: “Không có ai ép buộc anh, là chính anh muốn mở buổi biểu diễn độc tấu đàn cầm. Tên của buổi biểu diễn là do anh nghĩ ra, ngày cũng do anh chọn”. Giọng của Phong Giản Triệt rất nhẹ: “Nhưng, anh định không để em biết sớm như thế. Chỉ là anh dự tính sai. Việc thực hiện buổi biểu diễn này nhằm mục đích quyên tiền, cho nên báo chí tuyên truyền lại làm âm ỉ vang dội, khiến em biết tới”.

Hiếu Khê càng nghe càng thấy mơ hồ: “Vì sao không để em biết chứ?”.

Ngón tay thon dài của Giản Triệt vuốt lên trán Hiếu Khê, che cả mắt cô, nụ cười trên khoé môi anh đầy tiếc rẻ, song cũng rất rụt rè, đáng yêu. Anh nói: “Vì nó là một món quà anh chuẩn bị cho em”.

Minh Hiếu Khê kinh ngạc, nói: “... Hoá ra anh muốn vào ngày sinh nhật của em mới nói ra, để em có một niềm vui bất ngờ phải không?”.

Nụ cười của Giản Triệt thoáng chút thất vọng, anh đáp: “Đúng vậy, nhưng mọi chuyện đã bị lộ hết rồi, em sẽ không có được sự bất ngờ nữa”.

Trời tối dần, Minh Hiếu Khê vẫn ngả đầu vào đầu gối của Phong Giản Triệt, từ từ đi vào giấc ngủ. Giản Triệt nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hỏi: “Em có đến buổi biểu diễn của anh không?”.

Hiếu Khê dụi dụi mắt, kinh ngạc nói: “Em đương nhiên sẽ đến, đó là món quà sinh nhật anh tặng cho em phải không?”.

Phong Giản Triệt mỉm cười: “Nói chắc rồi nhé, anh đợi em”.

Hiếu Khê ngửa mặt lên, tươi cười: “Không biết có nên nói với anh không, em thích nhất là nhận quà. Hộp quà thường có một đôi bướm đẹp và trang trí lấp lánh, bọc quanh gói quà. Em thường thích đoán thử bên trong là quà gì”.

Giản Triệt cười: “Đáng tiếc, buổi biểu diễn không cách nào bao bằng giấy có đôi bướm”.

“Không sao đâu”, Hiếu Khê khoát tay đầy rộng lượng. “Buổi biểu diễn của anh nhất định còn đặc sắc hơn mọi món quà rồi”. Đang nói, cô nghĩ ngay tới một việc. Nhất định phải tranh thủ đi mua sắm mới được.

Cái gì?!

Ông trời còn có mắt nữa hay không? Bộ lễ phục màu trắng mà Hiếu Khê thích bày trong tiệm đó đã bán đi rồi?! Minh Hiếu Khê tức đến ói máu.

Ngày mai chính là buổi biểu diễn đàn cầm của Phong Giản Triệt, thế mà cô không mua được bộ lễ phục này tặng anh. Biết vậy, cô sẽ mua sớm hơn một chút. Nhưng ai ngờ bộ lễ phục đó đắt đến vậy, tới giờ cô mới gom đủ tiền. Thật không ngờ bộ lễ phục đó lại bị kẻ khác tranh mua mất. Minh Hiểu Khê tức muốn khóc, xem ra, cô đành lựa chọn bộ lễ phục khác. Chỉ là, không cam tâm, không cam tâm! Hiểu Khê ngẩng đầu lên trời than thở, rồi ủ rũ đi vào nhà trọ, lòng đầy đau khổ.

Chợt có người cản đường cô. Hiểu Khê bực mình. Lẽ ra đúng lúc cô không vui thế này, tốt nhất mọi người không nên đụng tới, nếu không thì... Nhưng chưa đến một giây sau, Hiểu Khê vụt trở nên vui mừng, thậm chí còn ôm chặt người chặn đường cô, vui vẻ reo lên: “Hạo Tuyết”.

Hạo Tuyết bị ôm chặt cứng, ngượng ngập vô cùng, liền quay mặt đi hướng khác. Minh Hiểu Khê vẫn vui mừng vô cùng: “Hạo Tuyết, sao em ở đây, em đang đợi chị phải không?”.

Đông Hạo Tuyết đẩy Hiểu Khê ra, với tay ra phía sau lấy ra một cái hộp giấy to, đẩy tới trước mặt Hiểu Khê, buồn bã nói: “Tặng chị!”.

Hiểu Khê tò mò: “Cái gì thế?”.

Hạo Tuyết vẫn bí mật: “Chị cứ xem đi thì biết”.

Hiểu Khê hấp tấp mở hộp ra, đôi mắt cô tròn xoe như chực rơi ra ngoài. Thì ra chỉ một phút trước, bộ lễ phục trắng này đã được gói bán cho người khác. Cô trừng mắt nhìn Hạo Tuyết: “Em làm sao biết chị đang tìm nó?”.

Hạo Tuyết vênh mặt lên không đáp. Minh Hiểu Khê bỗng nhiên bừng tỉnh: “Chị hiểu rõ, bộ lễ phục là do em mua đi, đúng không?”, Hạo Tuyết phồng mũi, gật gù.

Minh Hiểu Khê suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Là Triệt nói với em, đúng không? Em không thông minh như thế đâu, làm sao đoán đúng tâm sự của chị”.

Hạo Tuyết liếc cô một cái đầy thăm dò.

Hiểu Khê nhìn cô ta, cười: “Thì ra em đến cùng chị giảng hoà, có đúng không?”.

Hạo Tuyết hừ một tiếng lạnh lùng. Minh Hiểu Khê than thở, làm bộ muốn đi: “Em đã không chịu nói chuyện với chị, còn cố lôi kéo. Vậy chị phải đi

rồi”.

Mặt Hạo Tuyết xị ra, vội kéo tay Minh Hiếu Khê, giậm chân la lên: “Không nên, chị Hiếu Khê. Người ta đáng thương như thế, từ ngàn dặm xa xôi chủ động đến đây giảng hoà với chị. Thế mà chị lại...”.

Minh Hiếu Khê cười: “Em rất đang thương phải không? Ngày đó làm chị khó xử như thế”.

“Em mới khó xử đây!”, Hạo Tuyết hăng hái cãi, “Em thích anh Triệt lâu như thế, anh Triệt lại đi thích chị. Lòng em càng đau khổ gấp trăm gấp ngàn gấp vạn lần so với chị!”. Hạo Tuyết lúc lắc đầu, ngờ vực hỏi: “Em không đẹp phải không, không đáng yêu phải không? Vì sao anh Triệt không thích em chứ?”

“Em sẽ gặp được người thích em!”, Hiếu Khê động viên.

Hạo Tuyết vẫn boăn khoăn: “Thật chứ? Người đó sẽ tốt hơn anh Triệt phải không?”.

Hiếu Khê đáp đồng dục: “Sẽ mà, sẽ còn tốt hơn Triệt”.

Hạo Tuyết lắc đầu: “Chị gạt em, trên đời này làm gì có người tốt hơn anh Triệt cơ chứ?”.

Hiếu Khê điềm tĩnh đáp: “Chỉ cần em thật lòng thích anh ta, em sẽ thấy anh ta là người tốt nhất trên đời”.

Hạo Tuyết chột cười đắc ý: “Ha ha, vậy em hiểu rồi, anh Triệt là người tốt nhất trên đời còn gì”.

Đúng là như vậy sao? Minh Hiếu Khê đau khổ cười, còn giả mạo là chuyên gia tình ái gì đó, tự mình làm nhiều việc trở nên lộn xộn, lại còn hồ đồ.

Hạo Tuyết tiếp tục chọc Hiếu Khê: “Chị Hiếu Khê, sao chị không nói?”.

Minh Hiếu Khê lấy lại tinh thần, cười cười: “Chị tưởng rằng em phải qua nhiều ngày tháng mới nghĩ ra, làm sao nhanh như thế, sau cơn mưa trời lại sáng?”.

Hạo Tuyết than thở: “Ồ, em đâu có rộng lượng như thế, đều là anh Triệt làm ra đấy. Hôm trước, anh ấy đến tìm em nói rất nhiều, anh ấy nói... Thôi, dù sao anh Triệt muốn em nghĩ thông suốt. Em chẳng qua là mơ một giấc mộng thôi. Tỉnh mộng rồi, cái gì cũng không có, nhưng em không muốn vì giấc mộng này mà mất chị. Em sợ chị sẽ không tha thứ cho em, rất lo lắng.

Anh Triệt cầm món quà này cho em, nhờ em tặng cho chị. Anh ấy nói chị nhìn thấy món quà này nhất định sẽ vui. Quả nhiên như thế, anh Triệt thật lợi hại”.

“Lại là Triệt...”, Hiếu Khê lầm bầm, đôi mắt cô ánh cười dịu dàng.

oOo

Ngoài cửa sổ mưa liên miên. Hạt mưa rất nhỏ bị thổi nhẹ trong gió, giống như sương mù. Trong mưa, cây lá xanh tươi, không khí mát mẻ và yên tĩnh lạ. Minh Hiếu Khê nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy lòng hơi bất an. Tiểu Tuyền hiếu kì quan sát Hiếu Khê, cất tiếng hỏi: “Hiếu Khê, cậu làm sao như mất hồn vậy?”.

Hiếu Khê than thở: “Mình thấy nóng ruột quá, như sắp có chuyện gì sẽ xảy ra”.

Tiểu Tuyền cười vang, trêu chọc: “Tất nhiên rồi, tám giờ tối nay, buổi biểu diễn của Giản Triệt sẽ bắt đầu. Cậu là người đẹp quan trọng nhất nên sốt ruột một tí cũng không sao”.

Hiếu Khê lắc đầu, than thở: “Dường như không phải vậy. Bỗng nhiên mình thấy rất hoảng sợ, giống như có vật gì đang cào xé mình vậy, sợ lắm...”

Chợt các bạn cùng lớp đồng thanh ồ lên một tiếng kinh ngạc. Mọi người đều đổ dồn mắt ra cửa. Thầy giáo đứng trên bục giảng cũng nhìn theo ánh mắt các em. Viên phấn trên tay rơi xuống đất đánh “bịch” một cái. Nhân vật gây chú ý đó chính là một thanh niên cao gầy, má phải đầy sẹo, mắt lõm sâu, khắp người toát lên vẻ dữ tợn khiến mọi người hoảng sợ. Ánh mắt anh ta lạnh lùng, lặng lẽ lướt qua gương mặt của từng người trong lớp, rồi dừng lại ở gương mặt đầy kinh ngạc của Hiếu Khê.

Ngoài lớp học. Minh Hiếu Khê lặng lẽ quan sát chàng trai có vết sẹo với vẻ không mấy thiện cảm. Hồi lâu, cô chau mày, kìm nén cơn rung mình chực trào dâng từ đáy lòng, mở miệng thăm dò: “Quý Đường, cậu tìm tôi có việc phải không?”.

Quý Đường đứng trong mưa, hạt mưa lạnh băng rơi trên người anh ta. Anh ta nhất định không chịu đứng trong hành lang, giống như sự lạnh buốt và ướt sũng mới thuộc về anh ta. Anh ta chăm chăm nhìn Hiếu Khê hồi lâu, một ngọn lửa hận thù phần nộ bùng cháy trong khoé mắt anh ta. Giọng nói

của anh ta trong trẻo như hạt mưa: “Cô có gặp Lưu Băng không?”.
Minh Hiếu Khê ngạc nhiên rồi run rẩy đáp: “Không có, Mục Lưu Băng thế nào rồi, xảy ra việc gì phải không?”.
Quý Đường nói: “Anh ấy mất tích ba ngày rồi”.

Hết chương 6

Minh Hiểu Khê
Thủy tinh trong suốt.
CHƯƠNG 7

Mưa vẫn rơi. Giọt mưa trong suốt, nghiêng nghiêng, hình như không mang chút phiền não nào. Tiết học của buổi chiều kết thúc. Tiểu Tuyền nhìn vào chỗ trống bên cạnh mình, ngẩn cả người, không rõ Hiểu Khê đi đâu. Bỗng cánh cửa lớp học bị đẩy ra một tiếng “ầm”, Đông Hạo Tuyết đi vào, tay cầm cây dù màu đỏ cam, váy hơi ướt. Cô bé vui vẻ reo lên: “Tốt rồi, tốt rồi, chúng ta có thể xuất phát rồi! Ăn một chút đồ, chúng ta có thể đi tới phòng nhạc để gặp anh Triệt rồi”.

Tiểu Tuyền nhìn Hạo Tuyết một cái, không nói gì. Như phát hiện ra điều gì bất ổn, Hạo Tuyết nhìn ngó khắp nơi, ngạc nhiên hỏi: “Ơ! Chị Hiểu Khê đâu? Không phải chúng ta đã hẹn cùng gặp nhau ở đây, cùng đi xem biểu diễn sao?”.

Tiểu Tuyền thở dài: “Hiểu Khê đi rồi. Cô ấy chả nhớ hôm nay là ngày gì nữa, đi đâu cũng không nói gì lại”.

“Đi rồi?”, Đông Hạo Tuyết phản ứng không kịp, nắm tóc la lối, “Chị nói là chị Hiểu Khê đi rồi là ý nghĩa gì? Chị ấy đi đâu? Hay chị ấy muốn tự mình đến buổi biểu diễn trước rồi?”.

“Không biết rõ”, Tiểu Tuyền lại thở một hơi, hồi lâu, cô nói như an ủi chính mình và Hạo Tuyết: “May là Hiểu Khê mang theo cả bộ lễ phục. Hy vọng cô ấy không quên mất buổi biểu diễn tối nay”.

Hạo Tuyết ngạc nhiên tới lắp bắp: “Cái gì? Quên mất... buổi biểu diễn tối nay là sao?!”

Minh Hiểu Khê cố gắng lau nước mưa trên mặt, lấy chìa khoá của nhà trọ

từ trong túi ra. Lâu rồi cô không về đây, chìa khoá cũng trở nên xa lạ. Chìa khoá đút vào ổ khoá, từ từ chuyển động. Cô cắn chặt môi, hơi thở như ngưng lại, nhịp tim không biết đập quá chậm hay quá nhanh, khiến cô chóng mặt. Cửa nhà trọ từ từ mở. Không có tí ánh đèn, không có một chút hơi thở. Lạnh đến nỗi giống như ngạt thở. Minh Hiếu Khê nhắm mắt lại. Cô dùng tay ấn vào mũi, nước mắt cay cay làm toàn thân run rẩy. Đôi chân cô bắt đầu không còn hơi sức, liền tựa thân vào cửa, từ từ tụt xuống. Ở đây không có người. Mục Lưu Băng không có ở đây. Ở đây chỉ có màu đen và hồi ức. Nước mắt cô liên tục trào ra. Cô bất lực ôm đầu, bắt đầu khóc không thể kìm chế nổi. Cô không phải là Minh Hiếu Khê làm việc gì cũng thẳng sao? Cô không phải là tiểu quỷ Minh Hiếu Khê gan nhất thiên hạ sao?

Gió và mưa ào ạt thổi vào phòng khách của nhà trọ. Tấm rèm màu xanh đậm phất phơ một góc, ánh sáng le lói. Một bàn tay trắng muốt kéo rèm cửa, ngăn cản ánh sáng đó. Nghe thấy tiếng động nhỏ, Minh Hiếu Khê giật mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào góc nhà. Từ trong góc tối tăm đó, một bóng người tuần tú xuất hiện. Mắt cô dần quen với bóng tối nên càng thấy rõ bóng người đó. Lúc này mặt cô rất nhếch nhác bởi nước mắt. Cô phẫn nộ lao về phía người đó, lắc mạnh và la lớn: “Sao anh lại ở đây? Anh ở đây sao không lên tiếng? Anh có biết mọi người đều cho rằng anh mất tích rồi không? Mọi người đều đang phát cuồng lên tìm anh đó! Thế mà anh lại trốn ở đây!”

“Anh chết rồi”, Lưu Băng lạnh lùng và châm biếm nói, “Chỉ hận anh không có vận mệnh tốt như thế, số trời đã định phải chịu khổ cả đời trên thế gian này”.

“Mục Lưu Băng!”, Minh Hiếu Khê hết sức kinh hãi, nắm lấy đôi tay cứng đờ trên ngực anh. Mưa, lại thổi vào phòng. Lưu Băng đột nhiên bắt đầu ho, ho một trận rồi lại một trận, giống như muốn ói ra vậy. Minh Hiếu Khê buông Lưu Băng ra, đứng dậy bật đèn của phòng khách. Cô nhìn thấy rõ

Mục Lưu Băng, nhưng dáng vẻ của anh khiến cô kinh ngạc. Khuôn mặt của Mục Lưu Băng trắng bệch như giấy. Trái lại, đôi mắt sáng đến kì lạ, sáng đến nỗi giống như một ngọn lửa sau cùng đang cháy trong sinh mệnh của anh ta. Đôi môi của anh ta cũng đẹp kì lạ, giống như tất cả màu sắc trong sinh mạng đều tập trung ở đây. Nhưng dáng người của anh ta trái lại rất gầy yếu, gầy yếu đến nỗi khiến người ta phải đau lòng.

Lưu Băng nén ho, né ánh mắt ra hướng khác, khoé môi cong cong như có vẻ chế giễu. Minh Hiểu Khê trừng mắt nhìn anh ta, chân mày chau lại: “Anh đã bệnh rồi phải không?”.

Mục Lưu Băng mặc kệ không đáp. Cô đưa tay lên định sờ trán anh, hỏi: “Anh có sốt không đấy?”.

Lưu Băng né mặt sang một bên, tránh bàn tay của cô. Hiểu Khê bực bội cắn môi, rồi kiên nhẫn tới đỡ vai của Lưu Băng, giục giã: “Đi, em đưa anh đến bệnh viện”.

Lưu Băng lắc đầu, nói với cô, ánh mắt lạnh như băng tuyết: “Việc của anh, không cần em lo”.

Hiểu Khê sững sờ ngỡ ngàng không biết nên làm gì, nên nói gì. Ở trước mặt anh, bỗng nhiên cô có cảm giác bất luận mình nói gì, làm gì đều sai cả. Đột nhiên cô thấy mình rất buồn cười.

Mưa nhỏ thổi vào, tạt vào mặt cô, lạnh đến xương tủy. Căn phòng này từng là nhà trọ của cô và Lưu Băng. Cô và anh đã từng ở đây vui vẻ, chơi đùa, rơi nước mắt, hôn nhau. Ở đây, cô mãi mãi cũng không quên được hồi ức đẹp này. Nhưng, bây giờ trong mắt anh ấy, cô chỉ là thù hận. Hiểu Khê nắm chặt tay đến mức móng tay đâm vào thịt. Chính cô đã vứt bỏ tất cả, nhưng sao nỗi đau này vẫn khó chấp nhận thế nhỉ? Hiểu Khê nhìn nắm tay mình một lúc rồi ngửa đầu lên, gượng cười với Lưu Băng: “Em chính là Minh Hiểu Khê thích lo chuyện bao đồng nhất trong thiên hạ”.

Trước phòng âm nhạc Hoàng Gia. Hạo Tuyết sốt ruột đi tới đi lui không ngừng: “Trời ơi, chị Hiểu Khê rốt cuộc làm gì thế không biết? Đã nói phải

đến sớm cơ mà, sao bây giờ còn chưa đến?”.

Tiểu Tuyền đứng dựa lưng vào cột đá lớn màu đen, im lặng. Trời vẫn lác đác mưa. Hạo Tuyết quay lại, la lên: “Chị Tiểu Tuyền, sao chị không nói gì? Chị có sốt ruột không?”.

Tiểu Tuyền liếc nhìn Hạo Tuyết lạnh lùng đáp: “Tất nhiên là chị sốt ruột nhưng...”.

Hạo Tuyết nghe mãi vẫn không hiểu, liền hỏi lại: “Sao cơ, chị nói gì? Không biết chị Hiếu Khê có đến kịp không nhỉ?”.

Tiểu Tuyền vẫn im lặng không đáp. Hạo Tuyết sốt ruột lại hỏi tiếp: “Theo chị, chị Hiếu Khê chạy đi đâu mà vội thế?”

Tiểu Tuyền nheo nheo mắt, nói dứt khoát: “Chỉ có một người có thể làm Hiếu Khê phải chạy đi mà không kịp suy nghĩ gì”.

Hạo Tuyết kinh ngạc: “Chị nói là... Mục Lưu Băng sao?”.

Tiểu Tuyền cười đau khổ, không đáp:

“Mục Lưu Băng à? Vậy sao bây giờ? Vậy anh Triệt làm thế nào?”, Đông Hạo Tuyết luống cuống chạy đi trong mưa. Cô bé ngoái đầu lại, nói với Tiểu Tuyền: “Chị vào xem biểu diễn đi, em muốn đi tìm chị Hiếu Khê!”.

Tiểu Tuyền kéo Hạo Tuyết lại: “Thôi, cứ đứng ở đây, em đi đâu tìm?”.

Hạo Tuyết ấp úng: “Em...”.

“Thôi được rồi, kiên nhẫn chờ đợi đi”, Tiểu Tuyền nói xong, thần thờ than thở, “Hạo Tuyết này... chúng ta đều đang giúp anh Triệt... nhưng Mục Lưu Băng cũng quá đơn độc”.

Hạo Tuyết ngơ ngác, không rõ chuyện gì. Tiểu Tuyền vẫn lăm lăm: “... Tình yêu, rốt cuộc là gì?”

Trong nhà trọ của Hiếu Khê, cô đang ngồi ở phòng khách, tay ôm đầu gối, nhìn Mục Lưu Băng đang ngồi ở bệ cửa sổ: “Anh không nên ngồi ở đó được không? Mưa sẽ làm ướt anh đấy”, cô nói bằng giọng khổ sở. Lưu Băng vẫn ngoan cố ngồi im. Cô nhú mày lại không biết làm sao, vẫn nài nỉ: “Nếu không đóng cửa sổ lại, anh sẽ bị bệnh đó”. Mục Lưu Băng cố chấp nhếch đôi môi mỏng, chịu đựng những giọt mưa rơi xuống người. Minh Hiếu Khê chịu không nổi, đứng dậy đi đến cửa sổ, đưa tay muốn đóng cửa sổ.

Nhưng tay cô vừa chạm tới đến cánh cửa sổ đã bị Lưu Băng nắm lấy, hất tay cô ra và nói một cách lạnh lùng: “Đi ra!”. Tay của anh giống như là cái bàn là nóng, khiến cô rút vội tay về như phải bỏng. Anh đang lên cơn sốt! Hiểu Khê xót xa, không muốn Lưu Băng làm tổn thương chính mình, liền ra sức giữ chặt anh lại. Tay của anh nóng bỏng, thật khác thường. Hiểu Khê giữ chặt Lưu Băng, khẩn thiết hỏi: “Anh thế nào? Có phải trong người rất khó chịu không? Anh đang bị sốt phải không? Uống thuốc chưa?”.

Mục Lưu Băng cười lạnh nhạt: “Anh nói rồi, không liên quan đến em”.

Minh Hiểu Khê dường như không nghe thấy câu nói này của anh. Cô nhìn anh chăm chăm, tay cô đụng phải môi anh. Trời ơi, cái gì thế này? Hoá ra đôi môi Lưu Băng có màu đỏ tươi vì trên đó có máu! Hiểu Khê kêu lên kinh ngạc, nhưng thế có một vật nhọn gì đâm toạc vào thân cô. Cô lắp bắp: “Vì sao có máu? Lưu Băng!”. Minh Hiểu Khê luống cuống đến nỗi giọng nói run run:

“Em sợ phải không?”, đôi môi đầy máu của Lưu Băng lộ ra một nụ cười khác thường.

Hiểu Khê gật đầu: “Vâng, em sợ!”. Lưu Băng ho nhẹ một tiếng, máu đỏ tươi lại chảy ra trên môi.

Lưu Băng nhìn cô, cười một cách lạnh lùng, nói: “Đây là máu của anh”.

Minh Hiểu Khê tưởng như sắp suy sụp đến nơi: “Lưu Băng, anh rốt cuộc thế nào? Không nên như thế!”. Chưa nói dứt lời, Lưu Băng lại tiếp tục ho và ói ra máu. Máu chảy thấm ngực anh. Lúc này Hiểu Khê mới phát hiện thấy trên áo sơ mi màu đen của anh ta đã có vết máu khô. Sự kinh hoàng tràn ngập trong lòng. Hiểu Khê sửng sờ như mất hết phản ứng, nước mắt lăn trên mặt.

Thời tiết đầu hạ. Nhưng vì có mưa nên lành lạnh như mùa đông giá rét. Trên ngón tay xinh xắn của Mục Lưu Băng là nước mắt long lanh của Hiểu Khê. Anh ta nhìn giọt nước mắt, cười nhẹ nhàng: “Hoá ra, em vẫn khóc vì anh. Không phải em đã sớm rũ bỏ anh rồi sao?”.

Máu đỏ tươi giống như hoa của tháng Năm, sự phẫn nộ lộ ra trên môi xinh đẹp của Mục Lưu Băng. Đôi môi thắm đầy máu hôn lên những giọt lệ trên ngón tay đã khô, bỗng nhiên anh phá lên cười, cười một cách giòn giã

giống như lần đầu tiên cô gặp anh. Lưu Băng nói: “Ngày trước là sinh nhật anh, thật là may, chỉ sớm hơn em ba ngày”.

“Lưu Băng...”, cô đau xót kêu lên.

Lưu Băng nói tiếp: “Anh biết em không nhớ. Không có ai nhớ ngày đó là sinh nhật của anh.”

Mục Lưu Băng nhìn một lượt căn phòng nhỏ, hài lòng đến nỗi xem nó là cung điện huy hoàng nhất thế gian, điềm tỉnh nói: “Anh muốn trở lại đây, nghĩ lại anh cũng đã từng hạnh phúc”.

Máu lại phun ra từ miệng của Mục Lưu Băng, văng đến má của Minh Hiểu Khê. Anh nhú mào, muốn lau cho cô.

Hiểu Khê ôm lấy thân hình mềm yếu của anh, nước mắt lăn chã rơi, cuống cuống giục: “Không nên nói nữa, chúng ta phải tới bệnh viện ngay!”.

Mục Lưu Băng cố chấp muốn đẩy cô ra, ánh mắt vẫn trong sáng: “Anh không muốn rời khỏi đây, bên ngoài, ở đâu đều không có em”.

Rèm cửa màu xanh đậm, lướt trên mặt trắng bệch của anh, máu ở trên môi, tim phổi như bị xé ra. Ngoài trời từ từ tối. Mưa trái lại càng nặng hạt, gió thổi tạt cả vào người Hiểu Khê và Lưu Băng. Lưu Băng nhìn cô đầy thù hận, nghiêng răng nói: “Anh hận em, người anh hận nhất là em. Em làm cho anh hận em. Thực sự rất hận.”.

Do dùng hết sức, Lưu Băng lại thổ huyết tiếp. Gương mặt anh trắng bệch, không còn hột máu. Anh loạng choạng ngã vào lòng Hiểu Khê.

Trong phòng nghỉ dành cho nghệ sĩ tại phòng âm nhạc Hoàng Gia. Hạo Tuyết cười ngọt ngào và tặng một đoá hoa bách hợp cho Giản Triệt: “Anh Triệt, chúc anh biểu diễn thành công!”.

Phong Giản Triệt mỉm cười nhận lấy hoa, vỗ vỗ vào đầu cô bé, nói: “Cảm ơn em, Tiểu Tuyết”.

Hạo Tuyết đi qua đi lại, liếc Tiểu Tuyết bên cạnh, như giục giã cô nói điều gì. Tiểu Tuyết trái lại, liền quay mặt đi, không ngó ngang gì với cô. Hạo Tuyết đành cắn môi, giả bộ vẫn vui vẻ, nói với Phong Giản Triệt: “Có... có một số việc... chị Hiểu Khê không đến kịp cùng với chúng em... Chị ấy... chị ấy sẽ... một lát sẽ đến...”.

Giản Triệt hơi ngờ ngác: “Xảy ra việc gì rồi phải không?”.

“Không có việc gì cả! Không có! Không có!” Hạo Tuyết hoang mang giải thích: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không sao”.

“Vậy sao?”, Phong Giản Triệt hỏi và nhìn mưa ngoài cửa sổ.

Bệnh viện Quang Du. Không khí lạnh lẽo, vắng lặng như nghĩa địa. Minh Hiếu Khê ngồi trầm lặng trên cái ghế dài ngoài phòng phẫu thuật, mặt đỏ ửng, hồn như rời khỏi xác. Nước mắt bên má cô bị gió thổi trông thật thảm hại. Và những giọt máu bắn tung toé trước ngực cô khiến bất kì ai nhìn thấy cũng phải động lòng. Quý Đường đứng thẳng người bên cửa phòng phẫu thuật, đang trừng trừng nhìn dòng chữ ”Đang phẫu thuật” trên ánh đèn đỏ lấp loé u buồn. Vết sẹo trên má phải anh ta giật giật theo cơn xúc động, nom càng dữ tợn. Cuối cùng Lan Địch hết chịu nổi, nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Hiếu Khê mà la hét: “Đều tại cô. Cô là đồ vô lương tâm. Cô đã hại chết anh Băng rồi”.

Minh Hiếu Khê ngẩn đầu lên một cách chậm rãi, giọng nói nhẹ như chiếc lá rơi: “Anh ấy không chết”.

Lan Địch trừng mắt sáng rực. Cậu ta tức giận suýt ngã, giật dờ quát: “Cô còn dám nói vậy sao? Hừm, thật là không biết xấu hổ! Từ ngày cô rời khỏi anh ta, cô có biết anh ta phải trải qua những ngày tháng như thế nào không? Tôi chưa từng thấy ai đau khổ và thương tâm như anh ấy. Ngày nào anh ấy cũng tự dày vò chính mình. Cô có biết không?”

Minh Hiếu Khê đứng lặng như tượng gỗ, chỉ có mi mắt hơi lay động. “Hừm. Đương nhiên là cô không biết rồi. Vì cô là loại đàn bà vô lương tâm mà”, Lan Địch vẫn tức giận gầm gào.

Minh Hiếu Khê đứng bất động không nói. Lan địch hỗn hển, công kích mạnh mẽ: “Cô nói đi chứ? Cô không phải rất lợi hại sao? Vì sao bây giờ bắt đầu tỏ ra ngu ngốc vậy? Nói cho cô biết, nếu anh Băng chết, tôi nhất định sẽ giết cô!”.

Hiếu Khê bỗng nhướng mày lên, mắt sáng như gương, giọng nói nhẹ như hoa rơi: “Anh ấy sẽ không chết”.

Ngơ ngẩn. Sau đó, Lan địch cười nhạt một tiếng: “Cô cho rằng dựa vào câu nói này thì có thể cứu anh Băng sao? Chỉ gạt được cô thôi, ai mà tin được chứ?”

“Có. Tôi tin”, một giọng nói vang lên từ trong đêm, “Còn cậu, buông Hiếu Khê ra”.

“Đồng?”.

Nhìn thấy dáng người xinh đẹp đang đứng ở trước mặt, Lan Địch tức giận nhếch mũi lên: “Sao cô vẫn giúp người ngoài nói vào hả? Cô biết cô ta là ai không?”.

Đồng cười lạnh lùng: “Cô ta là Minh Hiếu Khê, bạn của tôi”.

Cầm của Lan Địch trề xuống. Trời ạ, người con gái đau khổ và lạnh lùng hơn băng đá cũng rêu rao chính mình cũng có bạn sao? Cửa phòng phẫu thuật bật mở. Bác sĩ Susi tháo đôi găng tay ra, lạnh nhạt nhìn mọi người, rồi dừng lại ở gương mặt Lan Địch, kinh ngạc hỏi: “Lại là cậu à? Đến nơi đâu cậu cũng làm cho mọi người không được yên ổn”.

Lan Địch sờ mũi, lè lưỡi màu hồng phấn ra làm như mặt quỷ: “Lại mắng tôi, ông lúc nào cũng mắng tôi. Susi, ông không thể đối với tôi thân thiện một chút sao?”.

Bác sĩ Susi cười nhạt nhẽo: “Cậu trốn tôi như trốn bệnh truyền nhiễm, tôi còn có cơ hội nào thể hiện đâu?”.

“Ấy chớ, không nên nói như thế”, mặt Lan Địch ửng đỏ, giục giã: “Mau nói đi, tình hình của Băng thế nào?”

Quý Đường, Đồng, Minh Hiếu Khê đứng im như thóc gặt đó, còn đám vệ sĩ Liệt Viêm Đường đứng ở góc xa quan sát. Mọi người đều lặng lẽ dồn mắt vào bác sĩ. Susi thấy tâm trạng của Minh Hiếu Khê vừa nặng nề vừa bướng bỉnh. Ông chậm rãi nói: “Rất nghiêm trọng, dạ dày ra máu, sốt cao, hầu như hai, ba ngày không ăn, sức khoẻ suy yếu nghiêm trọng”.

Hiếu Khê vẫn mở to mắt đứng đó, nhưng đôi chân cô đã không còn hơi sức. Cô nói: “Ông có thể chữa khỏi cho anh ấy mà!”. Câu nói này của cô thật rần rỏ và dứt khoát, dường như không phải để nói, không phải cầu xin, mà là cho ông ta một sự lựa chọn duy nhất. Bác sĩ Susi nhíu mày, mắt loé lên một ánh sáng kì lạ. Lan Địch kéo cánh tay của Susi, hung dữ uy hiếp ông: “Susi, tôi cảnh cáo ông. Ông nhất định phải làm cho anh Băng lành lặn, không có khuyết tật gì. Nếu không, tôi sẽ khiến suốt đời này, ông không tìm thấy tôi được nữa”.

Buổi biểu diễn đã bắt đầu. Khán đài lấp lánh ánh đèn, giống như ánh sáng rơi trên đôi tay của Phong Giản Triệt. Mỗi một nốt nhạc đều mang hơi thở cổ điển dạt dào tao nhã, tạo dư hưởng không tài nào so sánh được. Âm thanh giản dị trong sáng, trong suốt óng ánh, giống giọt sương rơi xuống, lặng lẽ nhỏ giọt, kinh động một dòng nước mùa thu. Mọi người mê mẩn như say, tâm tình bị âm nhạc níu kéo, cảm động trong từng khúc nhạc, cảm động về những việc trước đây của chính mình. Phong Giản Triệt tuần tú tao nhã làm say mê mọi người. Anh giống hệt một vị vua trong truyện cổ tích, một sợi dây tơ lụa màu trắng quấn vào tay phải anh, thắt thành hình con bướm. Khúc nhạc có lúc dịu dàng trầm lắng, có lúc lại du dương, lay động tâm hồn của con người.

Ánh đèn như ánh trăng, lướt trên sóng mũi cao cao của Giản Triệt. Nỗi cô đơn lạnh lẽo như cơn gió chợt ủa tới, muốn thổi đi cũng không chịu bay. Anh hơi mỉm cười lặng lẽ. Mỉm cười như thế ở đây chỉ có một mình anh. Người con gái mà anh luôn luôn chờ đợi đã không đến.

Đèn đỏ trong phòng phẫu thuật đã tắt. Minh Hiếu Khê nhìn thấy Mục Lưu Băng được đẩy từ trong phòng phẫu thuật ra. Mặt Lưu Băng trắng bệch như tờ giấy, lông mi đen dài che lấp cả mắt. Đôi môi anh không còn tươi tắn nữa. Tất cả màu sắc đều bị mất hết, chỉ thấy nổi khô khan, Minh Hiếu Khê đi dọc giường bệnh của anh. Tai cô không nghe được tiếng gì nữa, mắt cũng không nhìn thấy gì nữa. Thế giới của cô giờ đã chết lặng, kể cả cảm xúc đau đớn cũng không còn. Chỉ có sự lạnh lẽo thấu xương.

Lan Định vỗ cánh tay thần thờ của Susi, vội vã hỏi: “Phẫu thuật thế nào?”. Bác sĩ Susi nhìn Minh Hiếu Khê đang trầm lặng thật kỳ lạ, nhẹ nhàng đáp: “Rất tốt”.

Lan Định lại hấp tấp hỏi: “Qua một thời gian dài anh ta sẽ tỉnh lại phải không?”.

Bác sĩ Susi gật đầu, đáp: “Đúng vậy, thuốc mê dùng không nhiều. Một, hai tiếng nữa, anh ấy sẽ tỉnh ngay thôi”.

Lan Định vui mừng nhảy lên: “Quá tốt rồi! Susi, lần này ông có vẻ có chút tình người”.

Quý Đường đứng ở trước mặt bác sĩ, hành lễ một cách nghiêm trang và

cung kính: “Bác sĩ Susi, đa tạ ông!”.

Susi cười nhạt nhẽo: “Thật không?”. Bác sĩ liếc nhìn bóng Đồng xa xa lạnh lùng và châm biếm nói với Quý Đường: “Nếu thật sự cảm kích, không nên để cô gái đó giám sát tôi hai mươi tư tiếng đồng hồ”.

Buổi biển diễn độc tấu dương cầm kết thúc thật tốt đẹp. Âm nhạc sôi động và kì ảo đó, phong thái say mê người đó, làm cho mọi người quên đi tất cả, lại làm cho mọi người có cảm giác nhớ đến tất cả. Cảm giác đó không nói ra được, và được cảm nhận rất khác nhau trong lòng mỗi người. Diễn xuất của thiên tài đàn cầm Phong Giản Triệt khiến tất cả người nghe không cách nào quên được suốt đời này.

Trong phòng nghỉ. Đôi mắt nai to của Hạo Tuyết lã chã nước mắt. Cô bé nhìn Phong Giản Triệt, ấp úng: “Chị Hiếu Khê... rốt cuộc vẫn không đến...”.

Tiểu Tuyền trừng mắt nhìn Hạo Tuyết. Con tiểu nha đầu này ăn nói thật không biết suy nghĩ. Phong Giản Triệt mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Sợ là vì trời mưa quá to, đường không dễ đi”.

Hạo Tuyết la lớn: “Không thể nào. Chị Hiếu Khê tuyệt đối không đến vì trời mưa to. Chị ấy là vì...vì... vì...”. Giọng nói của cô bé càng lúc càng nhỏ. Hạo Tuyết cúi đầu, lúng túng nhìn xuống chân mình. Được một lát, cô bé lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy phẫn nộ, nói: “Anh Triệt, sự việc hôm nay là chị Hiếu Khê sai rồi. Anh làm nhiều việc vì chị ấy như thế, thế mà chị ấy cũng không hề hay biết. Hoặc như vì chị ấy, để huỷ hôn ước Cổ Phi Anh, thậm chí anh đã phải đồng ý...”

“Tiểu Tuyết”, Giản Triệt ngắt lời, vỗ lên đầu cô bé, nói: “Tất cả do anh quyết định, không liên quan đến Hiếu Khê”.

Nhưng Hạo Tuyết vẫn ngoan cố nói tiếp: “Nhưng... anh đã thích chị Hiếu Khê như thế. Trong khi chị ấy chỉ làm anh đau lòng và khó xử. Anh tốt như thế, là người tốt nhất trên thế giới. Thế mà chị ấy còn...”.

Giản Triệt nghiêm nghị cắt ngang: “Hạo Tuyết!”. Hạo Tuyết khóc thút thít. Giản Triệt vuốt tóc cô bé, nhẹ nhàng nói: “Hiếu Khê là người thế nào, em còn không hiểu sao? Không nên vì chuyện của anh, mà làm tổn thương đến Hiếu Khê”.

“Anh Triệt... Em... em...”, Hạo Tuyết vẫn nghẹn ngào, nước mắt lăn chã rơi,

Giản Triệt nhắc lại: “Em có đồng ý với anh không?”.

Hạo Tuyết cố nín khóc, miễn cưỡng nói: “Em... đồng ý với anh”.

Đêm, càng ngày càng tối. Mưa từ từ tạnh hẳn. Phòng bệnh im lặng như tờ, chỉ có Minh Hiếu Khê trầm lặng và Mục Lưu Băng đang hôn mê. Cô ngồi bên cạnh giường, nhìn anh đắm đắm. Lông mi của anh khá dài, đen và dày, cong veo, che rợp mắt. Cô nhớ lại đôi mắt của Lưu Băng trước đây y hệt viên thủy tinh trong suốt, lay động khiến cô bất giác đỏ mặt, tim đập thình thịch. Nhưng sau khi trải qua nhiều biến cố, đôi mắt ngây thơ của Lưu Băng đã dần bị vẻ lãnh đạm khắc nghiệt xâm chiếm. Cô mong muốn truyền hơi ấm cho anh nhưng không thành công. Nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng cô. Cô đã rời bỏ anh, đã làm trái lời hứa sẽ ở bên anh mãi mãi. Hiếu Khê nhắm nghiền mắt, đau khổ. Tại sao Lưu Băng luôn khiến lòng cô đau như cắt?

Không có tiếng động nhưng có thứ gì đó như làn gió lướt trên má cô. Hiếu Khê bỗng mở choàng mắt, sung sướng reo lên: “Lưu Băng, anh tỉnh rồi phải không?”.

Cô bổ nhào đến trước mặt anh, đôi mắt sáng lên, không nén nổi tình cảm nắm lấy tay anh. Tay Lưu Băng nắm gọn trong bàn tay cô, rồi từ từ buông ra. Anh lặng lẽ nhìn cô.

Ngắm nhìn Lưu Băng, Hiếu Khê xót xa lặng người hồi lâu, rồi hít một hơi dài, nói tiếp: “Mục Lưu Băng, anh có biết không, em thật sự rất muốn mạng anh! Nếu không phải anh vừa mới làm xong phẫu thuật, em có lẽ sẽ đánh anh!”.

Đôi môi của Mục Lưu Băng tái mét, như cánh hoa bị mất màu. Cô nói tiếp: “Khi yêu cầu không được thỏa mãn, một số đứa trẻ sẽ nung nịu quậy phá, dùng mọi cách để làm tổn thương chính mình. Mục đích là uy hiếp những người yêu thương chúng”.

Đôi môi tái mét của Lưu Băng gượng cười, hỏi: “Chúng có thành công không?”.

Minh Hiếu Khê trừng mắt nhìn anh ta, than thở: “Luôn luôn thành công”.

Lưu Băng nói thật chế giễu: “Tức là chúng vẫn được mọi người yêu thương nên mới uy hiếp được”.

Hiếu Khê bực bội nói: “Mục Lưu Băng! Rốt cuộc anh có hiểu em đang nói gì không? Em đang chỉ trích anh đấy. Tại sao anh có thể làm tổn thương mình như thế? Anh biết dạ dày mình không tốt, vì sao không quý trọng nó? Anh cứ giày vò chính mình đến nỗi chảy máu dạ dày thế? Như thế không phải rất đau sao? Không phải sẽ đi đến chết đi sống lại sao?”.

Mục Lưu Băng cười lạnh nhạt: “Anh đã không còn cảm giác đau đớn rồi”. Minh Hiếu Khê ngạc nhiên, không nói nên lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh rất lâu. Cô cắn chặt môi, thấy mình không thể bỏ cuộc.

Hiếu Khê nghiêm túc hỏi: “Em phải làm gì để anh khoẻ hơn?”.

Mục Lưu Băng nằm trên chiếc gối trắng tinh, lông mày đen nhánh, đôi mắt sáng khác thường. Anh hỏi: “Em lo lắng cho anh sao?”.

Hiếu Khê gật đầu chắc nịch: “Đúng vậy”.

“Vì sao?”. Lưu Băng hỏi bằng giọng châm biếm. Vì sao à? Hiếu Khê suy nghĩ cặn kẽ vấn đề này, lông mày của cô nhíu lại, ánh mắt của cô ta đen lại. Cô ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ, như thể muốn tìm thấy ánh sáng trong đêm. Ngoài trời là một vầng trăng sáng. Ánh sáng tao nhã và sáng trong, giống như một thiên niên xinh đẹp mà trang trọng.

Phòng âm nhạc Hoàng Gia vắng vẻ. Ngón tay thon dài của Phong Giản Triệt dừng trên phím đàn trong trẻo, giống như muốn đàn, nhưng lại không biết nên đàn cho ai nghe. Hàng ghế khán giả bên dưới đã vắng tanh không còn một ai. Ánh trăng xuyên qua lớp cửa kính lớn, rọi lên người Giản Triệt, khiến bóng anh đổ dài dưới đất. Anh ngồi trên ghế, bắt đầu đàn, đôi mắt u buồn mơ màng nhìn vào đôi tay anh. Trên đó, con bướm trắng buộc bằng lụa vẫn cứ lượn lờ không biết mệt mỏi.

Trong bệnh viện, Hiếu Khê đáp: “Vì anh là bạn của em”.

Nét mặt của Mục Lưu Băng sáng ngời dưới ánh trăng, vẻ đẹp chen lẫn u buồn, nhưng khoé mắt trái lại mang sự đau thương lạnh lẽo. Anh nói: “Em đang gạt anh, hay là đang gạt chính em?”.

Minh Hiếu Khê hơi do dự, lắc đầu, hỏi từ tốn: “Anh nói gì?”.

Mục Lưu Băng giận dữ nhìn cô, nói: “Em yêu anh. Em từ trước đến giờ

không ngừng yêu anh, cho dù mệnh lệnh của chính em không yêu anh, em cũng vẫn yêu anh!”.

Minh Hiếu Khê kinh hoàng đứng dậy, giọng run run: “Anh đang nói bậy gì đó? Em đã rời xa anh rồi mà”.

Mục Lưu Băng cười lạnh nhạt, trong nụ cười có sự đau khổ. Lưu Băng hỏi: “Vậy trái tim của em thì sao?”.

“Trái tim của em à?”, Minh Hiếu Khê hoang mang che miệng mình lại: “Tim của em là của chính em...”. Cô không nói tiếp.

Lòng bàn tay của Hiếu Khê lạnh ngắt, như thể có cục đá để bên trong. Trong lòng bàn tay cô là một sợi dây thánh giá. Cô luôn luôn đeo nó, để trước ngực. Cô nhìn Lưu Băng. Trên cổ tay anh là một sợi dây chuyền nhỏ có mặt dây chuyền bằng thạch anh như hoa tuyết, óng ánh trong suốt, đẹp tinh khiết. Trắng lạnh như nước. Minh Hiếu Khê vẫn đứng ở đó, bỗng không phân biệt rõ cái gì là hiện tại, cái gì là quá khứ.

Ánh trăng, so với tất cả các ánh trăng trước đây đều hiền hoà. Nó chiếu một cách hiền hoà lên người Phong Giản Triệt. Anh lẳng lặng nằm áp đầu trên cây đàn, khuôn mặt giấu ở hai cánh tay, không ai có thể nhìn thấy. Sống lưng của anh cong thành hình cánh cung tao nhã. Tim của anh đang cầm một mũi tên. Ánh trăng trong sáng chiếu lên sống lưng lạnh lạnh. Anh biết có lẽ mình thực sự nên ra đi, như thế mới không làm cho Hiếu Khê khó xử. Nhưng anh không thể rời bỏ được. Giản Triệt thấy bóng mình nghiêng nghiêng trên đất, lạnh lạnh giống như ánh trăng.

Căn phòng bệnh nhân mở toang, Minh Hiếu Khê bỏ ra ngoài. Mặt cô còn trắng bệch hơn cả mặt Lưu Băng vừa phẫu thuật. Cô nhếch môi lên thật buồn bã, ánh mắt loé lên khác thường. Đồng, Quý Đường, Lan Dịch và đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường đang đứng ngoài cửa đều sững sờ nhìn cô đi ra.

Lan Dịch bỗng nhảy lên, mắt long lên sòng sọc: “Ê, cô ra đây làm gì, Lưu Băng thế nào?”.

Minh Hiếu Khê không thêm đáp, chỉ nhìn Đồng. Đồng đang đứng ở một góc, cách đám người đó một khoảng cách, yên lặng như không tồn tại. Nhìn thấy Minh Hiếu Khê, cô ta chỉ hơi nhú mày, không nói gì. Minh Hiếu

Khê đi thẳng ra phía cửa bệnh viện. Mọi người của Liệt Viêm Đường đưa mắt nhìn nhau, không biết nên xử lý ra sao.

Lan Địch nôn nóng, đuổi theo Minh Hiếu Khê, dang hai cánh tay ra chặn trước mặt cô ta, la lớn: “Cô không thể đi! Cô nhất định phải ở lại cùng Lưu Băng!”.

Tay của Minh Hiếu Khê từ từ vung ra, cánh tay ngăn cản của Lan Địch giống như bị một sức mạnh nào đó hất văng ra. Trong lúc hoảng hốt kinh ngạc, Lan Địch đã bị cô đẩy văng ra phía sau.

Đêm lạnh như đá. Mặt trăng tỏ, hơi hơi cong. Minh Hiếu Khê ra khỏi bệnh viện Quang Du, bỗng nhiên không biết nên đi đâu. Cô đứng lại, hít thở gió đêm, trong lòng như tràn ngập những giọt mưa trong suốt. Mưa, không phải đã tan rồi sao, vì sao cô ta còn cảm thấy lạnh như thế.

“Hiếu Khê!”, có tiếng ai gọi cô. Minh Hiếu Khê quay người lại, là Đồng, cô gái xinh đẹp trong đêm khuya. Đồng đưa cho cô ta một cái hộp lớn màu trắng. Ánh mắt của cô ta đen thẳm, Đồng nói: “Đây là món đồ cô để quên ở trong nhà trọ khi vội đưa Lưu Băng tới bệnh viện”.

Minh Hiếu Khê nhận lấy chiếc hộp trên tay. Trên đó dính đầy máu, khiến cô giật mình. Cô nắm chặt cái hộp, miễn cưỡng nói với Đồng: “Xin lỗi, tôi làm hư nó rồi”.

Đồng nhìn cô, nói: “Chỉ cần cô có thể buông hết, tất cả vẫn còn kịp”.

Tất cả thực sự vẫn còn kịp phải không? Minh Hiếu Khê tay ôm cái hộp trắng, một mình chạy trên đường phố yên tĩnh, không định hướng. Đêm đã khuya, có thể nói đã là hừng đông của ngày thứ hai rồi, đèn đường phố vẫn sáng, người đi bộ và xe cực kì thưa thớt. Cô biết mình đã làm sai những gì. Ngồi xuống một bậc thềm trên phố, cô mở cái hộp đó ra. Trong đó là bộ lễ phục màu trắng. Không biết cô mặc lên có đáng yêu như nàng công chúa không? Minh Hiếu Khê suy tư, ngơ ngẩn như người mất hồn. Bầu trời đêm không có sao. Cô đã có lỗi trong đêm qua.

Khán đài dưới ánh trăng. Trước cây đàn cầm, Phong Giản Triệt ngồi yên lặng. Anh biết mình sẽ tiếp tục đợi, bất luận đợi bao lâu, bất luận Hiếu Khê có đến không, anh cũng sẽ mãi ở đây đợi cô. Cho dù cô đã quên anh rồi, anh vẫn luôn luôn đợi cô. Đôi mắt của Phong Giản Triệt trong sáng như núi

tuyệt. Dãy lụa màu trắng trên cánh tay phải giống một con bướm, chập chờn bay.

Trong ánh trăng yên tĩnh. Bỗng một tiếng chuông điện thoại ngân vang, Phong Giản Triệt vội vã nghe: “À lô, là Hiếu Khê phải không? Anh nhận ra số điện thoại của em”.

Giọng Giản Triệt rất nhẹ, như đang mỉm cười.

“Ồ”, Minh Hiếu Khê ngẩn người ra, rồi hỏi: “Anh vẫn khoẻ phải không?”. Cô lúng túng nói tiếp: “Triệt... xin lỗi, ...em ...”.

“Nghe được giọng em thì anh yên tâm rồi”, Phong Giản Triệt cắt ngang lời của cô một cách nhẹ nhàng, dừng lại một chút, anh hỏi, “Hiếu Khê, em đang ở đâu?”.

“Em...”, Hiếu Khê ngập ngừng.

Đường phố vắng lặng. Một chiếc xe hơi vụt lao đi, khiến nước mưa bắn tung toé lên người Minh Hiếu Khê. Cô nhìn phòng âm nhạc Hoàng Gia ở phía trước mặt không có một chút đèn sáng, căn môi hồi lâu rồi hỏi: “Buổi biểu diễn thành công chứ?”.

Giản Triệt đáp: “Rất thành công”.

Cô cười: “Nhất định anh đàn rất hay, đúng không?”.

Giản Triệt đáp: “Ừ!”.

Cô lại hỏi tiếp: “Tay của anh đã khỏi hoàn toàn rồi, đúng không? Còn điều luyện hơn trước phải không?”.

Giản Triệt vui vẻ thừa nhận: “Chính xác, còn tuyệt vời hơn cả trước kia”.

Hiếu Khê cười rạng rỡ, hài lòng nói: “Vậy tốt rồi, cuối cùng anh cũng đã trở thành một thanh niên toàn mỹ như trước”.

Giản Triệt hỏi: “Hiếu Khê, em có vui không?”.

Hiếu Khê hơi ngắc ngứ vì chưa hiểu rõ. Triệt nói tiếp: “Nếu em là người không có tình cảm, em có vui không?”

Phong Giản Triệt vẫn đang ngồi bên cây đàn như đang trông ngóng người con gái đó. Anh thì thầm: “Hiếu Khê, em có muốn nghe anh đàn không?”.

Giọng Minh Hiếu Khê lo lắng: “Anh Triệt, tối như thế chả lẽ anh còn ở trong phòng âm nhạc sao? Triệt!”.

Triệt không đáp.

Hiếu Khê cuống lên hỏi tiếp: “Anh rốt cuộc đang ở đâu?”.

Giản Triệt hít một hơi sâu, nói: “Anh đang ở nhà. Buổi biểu diễn vừa kết thúc, anh đã về nhà ngay, em không nên lo lắng”.

Hiếu Khê mới yên lòng: “Ồ, anh đang ở nhà cha mẹ phải không? Trong nhà trọ của anh làm gì có đàn đâu”.

Giản Triệt đành nói dối tiếp: “Đúng, anh đang ở nhà bố mẹ”. Rồi anh nói lảng đi: “Hiếu Khê, em thích nghe bài nào vậy?”

“Điều này... hơ hơ, em có hiểu gì về âm nhạc đâu, bài nào cũng được mà”, Hiếu Khê lúng túng đáp. Cô cười ngẩn ngai: “Anh cứ đàn bài nào cũng được. Anh đàn là hay rồi”.

Giản Triệt đáp: “Được, vậy anh đàn cho em nghe”.

Hiếu Khê áp chặt tai vào chiếc điện thoại. Từ đó phát ra tiếng đàn du dương của Giản Triệt. Tiếng nhạc vang vang trong đêm yên tĩnh. Hiếu Khê rạo rờ vì hiểu ca khúc này. Cô còn lẩm bẩm hát theo tiếng nhạc.

Giản Triệt nói: “Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh... nhật... vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ...”.

Minh Hiếu Khê vừa nghe điện thoại, vừa bất giác chậm chậm đi về phía phòng nhạc Hoàng Gia giờ đã tối om. Cô biết trong đó không còn ai nhưng cô vẫn muốn xem thử dù bây giờ đã muộn.

Ánh trăng sáng trắng như thủy ngân rọi chiếu qua cửa sổ của phòng nhạc Hoàng Gia. Một chàng trai khôi ngô tuấn tú đang chơi đàn, một con bướm màu trắng bằng lụa đang bay lượn thật đẹp trên tay anh. Bỗng nhiên cửa lớn của phòng nhạc bật mở. Một người con gái mặc lễ phục màu trắng, đang đứng ở cửa, há mồm nhìn kinh ngạc. Điện thoại trong tay cô đang phát ra khúc nhạc hoàn toàn giống với tiếng nhạc mà chàng trai đang chơi. Trang phục của cô tuy dính nước mưa, song lại càng khiến cô nom đáng yêu hơn. Mắt cô sáng như sao trên trời.

Chàng trai nghiêng đầu mỉm cười: “Em đã đến”.

Cô gái kinh ngạc đến nỗi hơi cà lăm một chút: “Triệt, anh...”.

Nốt nhạc cuối cùng biến mất trong tay của Phong Giản Triệt, anh nhìn cô mỉm cười: “Chúc em sinh nhật vui vẻ, Hiếu Khê”.

Hiếu Khê nắm chặt tay, ngẩng lên nhìn ánh mắt của anh, giọng nghẹn ngào:

“Nhưng, em đã đến trễ, buổi biểu diễn đã kết thúc rồi, sinh nhật của em cũng đã qua rồi”.

“Vây chúc em một ngày vui vẻ của tuổi 18”, Giản Triệt nói, “ngày ngày vui vẻ, mãi mãi vui vẻ”.

Hiếu Khê bật cười: “Triệt, lời anh nói sao giống ông cụ non vậy”.

Giản Triệt cười hiền hoà: “Ông cụ cũng tốt, chỉ cần có thể làm em vui vẻ”.

Minh Hiếu Khê sững sờ nhìn anh, sống mũi hơi cay cay.

Phong Giản Triệt mỉm cười, véo mũi cô: “Anh còn ông cụ hơn, có món quà muốn tặng cho em”.

“Triệt...”, Hiếu Khê khẽ reo lên.

Dải lụa trắng như một con bướm, bay lượn trên tay phải của Phong Giản Triệt, như vẫy tay với cô. Anh nói: “Em từng nói thích món quà có màu sáng chói và con bướm xinh đẹp. Em xem, con bướm này có đẹp không?”. Rồi anh ta nhẹ nhàng kéo tay cô ta, nói: “Nó là của em đấy!”

Minh Hiếu Khê ngẩng mặt lên, ánh sáng của ngôi sao nhấp nháy trong mắt cô. Ánh sáng đó quá sáng, có chút giống nước mắt. Giản Triệt đặt tay cô lên con bướm, nói: “Hãy mở quà của em ra đi, sau đó, để nó ở bên mình, cho dù một ngày em rời xa, anh cũng giống như vẫn ở bên em vậy”. Anh mỉm cười như một tia sáng: “Như vậy, em sẽ cảm thấy rất vui”. Phong Giản Triệt nắm chặt tay cô, vuốt nhẹ nhẹ. Bướm bướm trắng lên tiếng giải thích, bay nhẹ nhẹ, nháy múa thành một dải lụa trong suốt. Âm thanh đó rất nhẹ, như tiếng cười, và cả sự giã giụa nữa.

Âm thanh này rất nhẹ. Nó khiến cho con tim của Minh Hiếu Khê đập thành thạch tử, tưởng chừng tan vỡ, nước mắt của cô ào ạt lăn xuống không tài nào ngăn được. Cô thốt thức: “Em biết em rất tệ...! Em là người tệ... nhất trên thế giới này! Nhưng anh làm như thế, trái lại làm cho em hiểu rõ hoá ra em càng tệ hơn nữa!”.

Ánh trắng như bỗng nhiên có một chút hỗn loạn.

Cô cố gắng lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên, nói với Giản Triệt: “Anh mãi mãi sẽ không hỏi em, vì sao em không đến kịp buổi biểu diễn, đúng không? Em không đến là vì...”.

“Em cùng Mục Lưu Băng ở bên nhau chứ gì!”, Phong Giản Triệt ngắt

ngang lời của cô ta, “Chỉ có anh ta mới có thể khiến em quên đi tất cả”. Giản Triệt lặng lẽ cười: “Em xem, anh không muốn em như thế. Anh không hỏi em chỉ vì anh sợ”.

Mười lăm phút trôi qua, Minh Hiếu Khê như hụt hơi, không còn cử động nổi. Gương mặt của cô trắng bệch, đôi mắt như thấm sương, lông mi chớp chớp, nước mắt lại rơi xuống gò má. Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười với anh ta dưới làn nước mắt: “Anh không hiểu đâu, em ghét chính bản thân mình rất nhiều. Em đã từng thề sẽ không khóc nữa, nhưng anh xem, em không làm được, em vẫn đang khóc”.

Cô cố gắng mỉm cười, nhưng nụ cười không tươi. “Em đã từng tưởng rằng, lúc em quyết định, em có thể vứt bỏ hoàn toàn quá khứ. Nhưng em vẫn không làm được. Em đã lại một lần nữa làm tổn thương anh”.

Phong Giản Triệt lắng lắng nghe, chân mày từ từ dần ra, môi nở nụ cười. Anh ôm bờ vai run run của Hiếu Khê, sôi nổi nói: “Hiếu Khê, anh biết trong lòng em có anh, đúng không?”.

Minh Hiếu Khê nhìn chăm chăm vào anh, nghĩ rất lâu, cuối cùng lắc đầu: “Không đúng!”.

Đôi tay Phong Giản Triệt bỗng cứng đờ. Dưới ánh trăng, anh như trở thành một pho tượng đá. Đôi mắt của Minh Hiếu Khê kiên định mà trịnh trọng: “Lẽ ra trong lòng em chỉ nên có mình anh. Nếu làm không được, em không có tư cách ở bên anh nữa”.

Tiếng của Phong Giản Triệt vẫn êm dịu: “Chúng ta có thể từ từ đến với nhau, anh đợi em mà”.

Minh Hiếu Khê lắc đầu, cười đau khổ: “Không thể, em không thể cho phép mình tổn thương tới anh lần nữa”.

“Hiếu Khê...”, Giản Triệt đau đớn kêu lên.

Minh Hiếu Khê vội cắt ngang, không để anh ta nói tiếp: “Triệt, em muốn đi xa một thời gian”.

Ánh trăng hiền hoà chiếu vào chàng trai và cô gái.

Phong Giản Triệt chăm chú nhìn cô, hoảng hốt một hồi lâu rồi hỏi: “Em muốn rời xa bao lâu?”.

Hiếu Khê buồn rầu đáp: “Có lẽ 1, 2 năm hoặc là 3, 4 năm”.

“Sẽ trở về phải không?”.

Im lặng.

Giản Triệt cười buồn: “Anh có thể đi thăm em không?”.

Hiếu Khê nói, giọng chắc nịch: “Em sẽ trở về. Em sẽ không để chính mình giống như con đà điểu, trốn tránh quá lâu”.

Giản Triệt nói: “Anh đợi em!”.

Hiếu Khê lắc đầu: “Không...”.

Lời nói của Phong Giản Triệt cương quyết hơn gấp bội, thậm chí còn cương quyết hơn mọi lần trước: “Anh đợi em. Cho nên, mong em sớm trở về”.

Hiếu Khê im lặng, không biết nói sao nữa. Giản Triệt nói tiếp: “Còn nữa...”

“...?”

“Anh muốn hôn em!”

“Triệt!” Minh Hiếu Khê trừng mắt. Phong Giản Triệt thơm lên má cô, thì thầm: “Chỉ là một nụ hôn của bạn bè mà!”

Hết chương 7

Minh Hiểu Khê
Thủy tình trong suốt.
PHẦN KẾT

Học viện Húc Sơ.

Một cô gái chống cằm, lặng lẽ ngơ ngẩn ngắm con chim ngoài cửa sổ. Các cô gái khác trong lớp nhìn cô gái ấy một cách hiếu kỳ, và bắt đầu thảo luận sôi nổi. “Này, các bạn có thấy hay không, Hiểu Khê sau khi trở về trở nên kì lạ quá”, một bạn gái thì thào.

“Đúng rồi, quả thật là quá kì lạ”, một cô gái đeo kính có sống mũi cao cao lên tiếng.

“Chúng ta vừa không để ý, Hiểu Khê đã bắt đầu ngơ ngẩn như vậy đấy. Chúng ta nói lớn tiếng như thế cô ấy đều không nghe thấy”.

“Hiểu Khê... cô ấy có biết hay không biết mình bị mọi người ăn hiếp?”, một cô gái có làn da trắng nhúm mày suy nghĩ và hỏi,

“Cô ấy sợ chúng ta đau lòng thay cô ấy, cho nên mới không nói với chúng ta hay sao?”.

“Nói đùa thôi!”, cô gái có đôi chân thon dài cười lớn,

“Có đánh chết, mình cũng không tin có người có thể ăn hiếp được Hiểu Khê”. Cả đám con gái đều gật đầu nhất trí.

Cô gái có đôi chân thon dài vốn là chị cả “Phi Nữ Bang” của Học viện Húc Sơ. Cô ta vốn là kẻ luôn quét sạch mọi chướng ngại, luôn đi nghênh ngang, nhưng sau này cũng ngoan ngoãn bị Minh Hiểu Khê thu phục, trở thành một nữ anh hùng trừ bạo an dân, tạo phúc cho trường. Cho nên, trên thế giới này làm sao có người có thể ăn hiếp được Minh Hiểu Khê đệ nhất thiên hạ chứ?

“Tình yêu là ma lực của ái tình”, cô gái có mái tóc đen, nói với họ một cách thần bí: “Hiểu Khê bước đầu đã hiểu về tình yêu, bị vương ma chướng tình yêu rồi”.

“Tình yêu???” . Các cô gái đồng thanh kêu lên, làm kinh hoàng đến cánh chim nhỏ bên ngoài cửa sổ, khiến nó hốt hoảng bay mất.

Minh Hiểu Khê như sực tỉnh cơn mê, quay đầu lại, ngơ ngác: “Các bạn gọi

mình phải không?”.

Các cô gái kinh ngạc đến suýt ngã, mắt mở to đồng thanh hỏi: “Hiếu Khê, bạn yêu rồi phải không?”.

Minh Hiếu Khê nấp tóc, cười đau khổ: “Mình cũng không biết”. Cô nhìn họ và ngây thơ hỏi: “Các bạn có thể nói cho mình biết không?”.

Các cô gái cuống lên hỏi: “Cái gì?”.

Hiếu Khê cất tiếng: “Tình yêu là gì?”.

Tất cả các cô gái cười ngất, thở dài nói: “Kể cả tình yêu là gì, cậu cũng không biết sao?”.

Hiếu Khê kinh ngạc hỏi: “Vậy các bạn biết à?”.

“Đi thôi! Đây là vấn đề khó khăn từ bao đời nay, bọn mình làm sao biết được”, họ đồng thanh đáp và liếc nhìn Hiếu Khê.

Lúc này, một cô gái vui vẻ đi vào lớp học, trong tay ve vẩy một cuốn tạp chí, miệng la lớn: “Phong Giản Triệt! Là Phong Giản Triệt!”.

Ánh mắt của cả lớp đều hướng nhìn cô ta. Minh Hiếu Khê giống như bị điện giật, bỗng nhảy lên một cái. Một luồng nóng chảy như trong nồi lửa, từ chân lên đến đầu, từ đầu xuống chân. Cô gái vui vẻ tiếp tục công bố mới: “Chàng trai đàn cầm thiên tài Phong Giản Triệt đã nhận lời mời, nghe nói còn đến trường chúng ta nữa”.

“Hay quá!”, tiếng hoan hô quả thật có thể làm vỡ tung phòng trường học. Tiếng bàn tán xôn xao: “Phong Giản Triệt!”. “Là Phong Giản Triệt!”. “Chính là Phong Giản Triệt đó!”.

Một học sinh nam đang ngủ lơ mơ bị tiếng ồn ào làm tỉnh dậy, liền nheo nheo mắt, ngẩng đầu lên hỏi: “Phong Giản Triệt... là ai? Rất nổi tiếng phải không?”.

“Chết này! Đồ quê mùa!”, một cuốn vở phi thẳng vào đầu anh ta, khiến anh ta lại ngã chúi mặt xuống bàn.

Các cô gái hét lên: “Phong Giản Triệt mà cũng không biết. Đúng là ngu chết trương cả ra!”.

“Phong Giản Triệt à, đẹp trai đến nỗi kể cả ngủ mơ, mình cũng chảy nước miếng”, một cô gái hớn hờ khoe, bỗng cô ta la oai oái: “Ồi, ai ném gì thế?”. Cô gái có đôi chân thon dài đáp: “Là tôi đấy! Sao nào? Lau nước bọt của

cậu, đừng có làm bắn Phong Giản Triệt của tôi!”

Bên kia dãy bàn, đám con gái nghiên cứu tạp chí bỗng ồ lên như phát hiện ra đại lục mới: “Cái gì? Phong Giản Triệt là học sinh của Học viện Quang Du. Hiểu Khê năm ngoái không phải cũng ở Học viện Quang Du sao?”.

Mắt họ lập tức loé lên một tia sáng, cùng đổ dồn mắt về Minh Hiểu Khê. Họ đồng thanh réo gọi: “Hiểu... Khê...”.

Âm thanh nghe u ám sợ hãi. Hiểu Khê thấy rợn cả tóc gáy. Cô gắng ngượng, kiên trì, cắn chặt răng, trong lòng đếm thầm 5, 4, 3, 2, 1... Cuối cùng tiếng chuông vào lớp đã vang lên như cứu mạng cô.

Cửa lớp xịch mở. Thầy giáo bước vào với vẻ mặt nghiêm khắc. Theo sau thầy là hai người, không phải, là hai tia chớp sáng chói mới đúng, khiến mọi người bị chói loà. Một cậu con trai có mái tóc vàng, đôi mắt to xanh như ngọc bích, nụ cười như thiên sứ, đáng yêu đến nỗi khiến mọi người nén lòng không chạy tới mà ôm hôn. Nhưng người làm cho nữ sinh lớp A của Học viện Húc Sơ quên cả thở lại là người đứng bên cạnh cậu con trai có tóc vàng. Vẻ đẹp tuyệt mỹ đến ngạt thở, đôi mắt lạnh nhạt nhưng đầy ma lực thu hút, đôi môi mỏng xinh xắn, mái tóc đen sát vai tung bay theo gió, thân hình gầy yếu khiến người ta phải kinh ngạc. Chàng trai tuần tú đang đứng đó, khiến trời đất vạn vật đều như bị lu mờ.

“E hèm”, thầy giáo ho một tiếng, cuối cùng đã thức tỉnh các cô gái đang thả hồn. Thầy đồng dục nói: “Chúng ta hãy làm quen một chút. Đây là Mục Lưu Băng và Lan Địch, sau này sẽ là bạn trong lớp chúng ta. Hy vọng mọi người...”.

Mắt Hiểu Khê sững sờ nhìn Lưu Băng và Lan Địch, tai cô như ù đi. Lễ nào định mệnh lại xoay vòng?

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Sưu tầm : Lam.

Đánh máy: Maruko_Y, copcon44, luchia_kaito_28, michan, hungry_jack, hamy_a12, Iris_elizabeth.

Nguồn: thuvien-ebook.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 17 tháng 3 năm 2010